

Лоис Макмастър Бюджолд
Рицарят на Шалион

На Силвия Келсо,
майстор на синтаксиса
и първа почитателка на Иста.

1.

Иста се наведе напред между бойниците върху кулата при портата и грапавият камък се впи в бледите ѝ длани. Тя впери уморен до изтръпване поглед в последните опечалени, които се изнизваха през портата долу. Копитата на конете стържеха по стария калдъръм под свода на портата. Посърналият ѝ брат, провинкарът на Баошия, си тръгваше последен със семейството и свитата си, цели две седмици след като свещените бяха приключили със заупокойните ритуали и церемониите по погребението.

Ди Баошия все още говореше нещо със сериозен тон на каstelана на замъка сер ди Ферей, който вървеше до стремето му, вдигнал съсредоточено лице и заслушан в потока от последни указания, каквито без съмнение се съдържаха в думите на провинкара. Верният ди Ферей, който беше служил на покойната вдовстваща провинкара през двете десетилетия на дългото ѝ управление тук, във Валенда. Ключовете за замъка и крепостта проблясваха на колана на понатежалата му талия. Ключовете на майка ѝ, които Иста беше прибрала и пазила, а после ги беше предала на по-големия си брат заедно с всички други документи, инвентарни списъци и инструкции, които остават след смъртта на такава велика жена. Той пък ги беше предал за постоянно съхранение не на сестра си, а на добрия стар честен ди Ферей. Ключове, които да удържат портите срещу всяка външна заплаха... и ако се наложи, да задържат Иста в стария ѝ затвор.

„Това е просто навик, между другото. Вече не съм луда“.

Не че искаше ключовете на майка си, нито живота ѝ, който вървеше с тях. Всъщност не знаеше какво иска. Знаеше от какво я е страх – да не я затворят в някое тъмно, тясно място. Да не я затворят там хора, които я обичат. Един враг би могъл да си затвори очите, да обърне гръб, заплеснат по своите си грижи; обичта – никога. Пръстите ѝ се впиха неспокойно в камъка.

Кавалкадата на ди Баошия се проточи надолу по хълма през града и скоро се скри от погледа ѝ сред скупчените червени покриви. Ди Ферей се обърна, мина уморено през портата и също се скри от очите ѝ.

Хладният пролетен въздух се заигра с кичур от посребрялата кестенява коса на Иста и го духна в лицето ѝ. Тя се намръщи и го затъкна обратно в спретнатата плитка, завита около главата ѝ. Беше сплетена

толкова стегнато, че чак я болеше кожата.

Времето се беше позатоплило през последните две седмици, позаксняло да донесе утеха на старата жена, повалена на легло от нараняване и болест. Ако майка ѝ не беше толкова стара, счупените кости щяха да заздравеят по-бързо и възпалението на дробовете може би нямаше да пусне корени толкова надълбоко в гърдите ѝ. Ако не беше толкова крехка, може би въобще нямаше да пострада при падането от коня. Ако не беше толкова дяволски самонадеяна, може би въобще нямаше да се качи на кон на тези години... Иста сведе поглед, видя, че пръстите ѝ са се разкръвали, и побърза да ги скрие в диплите на полата си.

На погребалната церемония боговете бяха дали знак, че душата на старата дама е поета от Майката на лятото, както се очакваше и както беше редно. Дори и боговете не биха посмели да нарушат възгледите ѝ за протокола. Иста си представи как старата провинкара раздава заповеди на небето и се усмихна криво.

„Ето че най-послед съм сама“.

Замисли се за празните пространства на тази самотност, за страхо-витата ѝ цена. Съпругът ѝ, баща ѝ, синът ѝ и майка ѝ бяха легнали в гроба, всеки по реда си, преди нея. Царската власт на Шалион си бе присвоила дъщеря ѝ и я държеше по-здроаво и от гроб и вероятността Изел да се върне от висините на престола беше толкова нищожна, дори с благословията на всичките петима богове, колкото другите да се върнат от дълбините на земята. „Дотук бях“. Задълженията, определяли същността ѝ, бяха изпълнени до едно. Първо беше мислила за себе си като за дъщеря на родителите си. После като за съпруга на великия злощастен Иас. За майка на децата си. Най-накрая – за болногледачка на майка си. „Е, сега вече не съм нито едно от тези неща“.

„Коя съм сега, когато не ме оградят стените на живота ми? Когато до една са се сринали на прах и пепел?“

Е, все още беше убийцата на лорд ди Лютез. Последната жива от тайната им групичка. Това беше постигнала сама и това ѝ оставаше.

Наведе се отново между бойниците, камъкът се закачи за виолетовите ръкави на официалната ѝ траурна рокля и им издърпа нишки. Проследи с поглед пътя в утринния светлик, от камъните долу, по склона, през града, покрай реката... накъде? Всички пътища водели в една посока, казваха хората. Сложна мрежа, разстлана връз земята, която разделя и събира. Всички пътища имали две посоки. Така казваха. „Трябва ми път, който не се връща назад“.

Някой ахна уплашено зад нея и тя изви рязко глава. Една от

придворните ѝ дами стоеше с ръка на устата, с ококорени очи и дишаше тежко, уморена от изкачването на стълбите. Усмихна ѝ се с фалшива бодрост.

– Милейди. Търсих ви навсякъде. Бихте ли... бихте ли се отдръпнали от парапета, моля ви...

Устните на Иста се изкривиха иронично.

– Успокой се. Точно днес не копнея да се срещна лице в лице с боговете. – „Нито някой друг ден. Повече не“. – С боговете не си говорим.

Позволи на жената да я хване за ръка и да я придружи уж небрежно покрай бойниците към вътрешното стълбище, макар че тя не пропусна, както си отбеляза наум Иста, да се намърда между нея и парапета. „Успокой се, жено. Камъните долу не ме влекат“.

„Влече ме пътят“.

Мисълта беше като откровение, което я стресна, едва не я задави. Беше нещо ново. „Нещо ново, при мен?“ Всичките ѝ стари мисли изглеждаха изтънели и опърпани като плетиво, което е плетено и разплитано, плетено и разплитано, докато преждата се е разрошила и изтънявала все повече, без да стане по-дълга. Но как би могла тя да тръгне по пътя? Пътищата са направени за млади мъже, не за жени на средна възраст. Бедното осиротяло момче метна торба на рамо и тръгна по пътя да си търси късмета... хиляди приказки започваха така. Тя не беше бедна, не беше момче, а надежда за късмет не ѝ беше останала, беше оглозгана така, както само животът и смъртта могат да го направят. „Само че сега и аз съм сираче. Не стига ли това да ме класира?“

Завиха зад ъгъла на път към кръглата кула, където тясното виещо се стълбище се спускаше към вътрешната градина. Иста хвърли последен поглед на проскубаните хрусталаци и разкривените дръвчета, които се катереха по външната стена на замъка. По пътеката откъм плиткото дефиле някакъв слуга водеше към задната порти магаре, натоварено с дърва за огрев.

В цветната градина на покойната си майка Иста забави крачка въпреки настоящата ръка на придворната си и упорито я задържа към една пейка в беседката с розите, които още не се бяха разлистили.

– Уморена съм – заяви тя. – Ще си почина тук малко. Можеш да ми донесеш чаша чай.

Направо виждаше как придворната ѝ прехвърля наум евентуалните рискове, ако я остави сама. Смръщи чело и жената направи реверанс.

– Да, милейди. Ще кажа на някое от момичетата. Връщам се веднага.

„Не бих и очаквала друго“. Иста изчака жената да завие зад ъгъла на кулата, после скочи и хукна към задната порта.

Стражът тъкмо беше отворил да минат слугата и магарето му. Иста, вдигнала високо глава, мина покрай тях, без да се обръща. Престори се, че не е чула неувереното „Милейди...“ на стража, и бързо тръгна по стръмната пътека. Широка ѝ пола и развяващото се наметало от черно кадифе се закачаха в трънаците, които се протягаха като алчни ръце, опитващи се да я спрат. Щом се скри от поглед зад първите дървета, ускори крачка още повече, дори подтичваше от време на време. Беше тичала по тази пътека към реката като малка. Преди да стане нечие нещо.

Трябваше да признае, че вече не е момиче. Когато водата най-последно проблесна измежду клонците, Иста едва си поемаше дъх и трепереше от умора. Зави и тръгна покрай брега. Пътеката все още водеше, както и преди години, към стария въжен мост над реката и оттам към един от главните околоръстни пътища към – или от – Валенда.

Пътят беше разкалян и надупчен от копита – може би братовата ѝ свита бе минала оттук на път към столицата Тарион. През последните две седмици той бе положил искрени усилия да я убеди да тръгне с него, обещавал ѝ бе лични покои и прислуга в двореца си, под доброжелателното му и покровителствено око, сякаш тук си нямаше достатъчно стаи, слуги и очи, които да я следят постоянно. Пое в обратната посока.

Официалната траурна одежда и копринените пантофки не бяха подходящо облекло за път. Полите на роклята се замотаваха в краката ѝ, сякаш газеше в дълбока вода. Калта придърпваше леките ѝ обувки. Катерещото се все по-високо слънце нагря гърба ѝ под кадифето и тя се обля в непристойна за една дама пот. Продължи да върви, като се чувстваше все по-неприятно и глупаво. Лудост беше това. Точно заради такива неща затваряха жените във високи кули под надзора на глуповати помощнички, а тя вече го беше търпяла достатъчно. Нямаше дрехи за смяна, нямаше план, нито пари, и една медна вайда нямаше. Вдигна ръка към колието на врата си. „Ето ти пари“. Да, само че твърде много – кой селски лихвар би могъл да ѝ плати и половината от стойността му? Колието не беше източник на средства, а мишена – стръв за разбойници.

Трополенето на каруца я накара да откъсне очи от локвите по пътя, които се опитваше да заобикаля. Един селянин крачеше до нисък здрав кон, теглещ товар оборска тор за нивите. Човечецът обърна глава и зяпна невярващо привидението, изправило се на пътя му. Тя му отвърна с царствено кимване – в края на краищата какво друго можеше да направи? Едва не се изсмя на глас, но успя да преглътне непристойния звук и

продължи да върви. Без да поглежда назад. Не смееше.

Вървя повече от час преди уморените ѝ крака да се подгънат окончателно под тежестта на роклята. Беше на крачка от сълзите, толкова унизително ѝ се струваше всичко. „Не става така. Не знам как се прави. Нямамо е откъде да се науча, а сега съм твърде стара“.

Пак коне, този път галопиращи, и нечий вик. Мина ѝ през ум, че и оръжието е сред многото неща, с които не се беше запасила – дори малък нож на колана нямаше, за да се защити от нападение. Представи си се срещу въоръжен с меч мъж, и най-неумелия, самата тя размахала каквото там оръжие би имала сили да вдигне, и изсумтя. Сценката би била толкова краткотрайна, че не си струваше усилието да си я представя докрай.

Хвърли поглед през рамо и въздъхна. Сер ди Ферей и един коняр препускаха по пътя след нея, калта се плискаше под копитата на конете им. Не беше чак толкова глупава или луда, че да предпочете разбойници вместо тях. Може би точно в това беше проблемът – може би не беше достатъчно луда. Истинските душевни разстройства не се спираха пред нищо. Достатъчно луда да си мечтае за онова, което не е достатъчно луда да направи – виж, това е рядко безполезно упомоначение.

Клъвна я вина при вида на червеното, ужасено, потно лице на ди Ферей, когато той дръпна юздите току до нея.

– Царина! – извика той. – Милейди, защо сте дошли чак тук? – Едва не падна от седлото, когато се наведе да хване ръката ѝ и да я погледне в лицето.

– Досади ми се от тъгите на замъка. Реших да се утеша с разходка под пролетното слънце.

– Милейди, отдалечили сте се на повече от пет мили! Този път е крайно неподходящ за вас...

„Да, а и аз съм крайно неподходяща за него“.

– Без придружител, без стража... богове пет, помислете за положението си, за безопасността си! Помислете за белите ми коси! От тази ваша разходка съвсем побеляха.

– Искрено се извинявам на белите ви коси – каза Иста с известна доза искрено разкаяние. – Те с нищо не са заслужили неприятностите, които им създадох, нито останалите части от тялото ви, добри ми ди Ферей. Просто... исках да се поразходя.

– Другия път ми кажете и аз ще се погрижа да...

– Сама.

– Вие сте вдовстващата царина на цял Шалион – твърдо заяви ди

Ферей. – Вие сте майката на царина Изел, в името на всичките петима богове. Не можете да се шляете по пътя като някое селско девойче.

Иста въздъхна при мисълта, че е шляещо се селско девойче, а не трагичната Иста. Макар да не се съмняваше, че селските девойчета също си имат свои трагедии и получават много по-малко поетично съчувствие за тях от царините. Само че нищо нямаше да постигне, ако тръгнеше да спори с кастелана наред пътя. Той нареди на коняря да ѝ отстъпи коня си и тя прие да я натоварят на гърба му. Полите на роклята ѝ не бяха срязани за езда и се омотаха неприятно около краката ѝ, докато наместваше стъпала в стремената. Иста пак се намръщи, когато конярят пое юздите и понечи да поведе коня.

Като видя сълзите в очите ѝ, ди Ферей се наведе от седлото си и стисна утешително ръката ѝ.

– Знам – мило прошепна той. – Смъртта на нейна милост майка ви е голяма загуба за всички ни.

„Вече от седмици не плача за нея, ди Ферей“. Преди време се беше заклела повече да не плаче и да не се моли, но беше престъпила и двете си клетви през онези ужасни последни дни в стаята на болната. След това нито плачът, нито молитвите изглеждаха смислени. Реши да не затормозява кастелана с обяснението, че сега оплаква себе си и не от горест, а от гняв някакъв. По-добре да смята, че малкото ѝ отклонение се дължи на дълбока скръб. Скръбта преминава.

Ди Ферей, уморен не по-малко от нея след седмиците на траур и гости, не продължи разговора, а конярят не смееше. Тя седеше на поклящия се конски гръб, оставила пътя да се навива под нея като килим, който прибират, след като е изпълнил предназначението си. Каква беше ползата от нея сега? Засмука долната си устна и впери поглед между ушите на коня.

След известно време ушите му потръпнаха и животното изпръхтя. Иста проследи погледа му – група конници се приближаваше към тях по друг път, който се пресичаше с техния, двайсетина ездачи на коне и мулета. Ди Ферей се изправи на стремената и примижа, но после се отпусна в седлото при вида на четиримата конници, които язدهа напред, облечени в сините туники и сивите плащове на рицари от ордена на Дъщерята, в чиито правомощия бе и грижата за безопасността на поклонниците по пътищата. Когато групата приближи, стана ясно, че сред пътниците има и мъже, и жени, всеки облечен в цветовете на своя бог, или поне доколкото го позволяваше гардеробът им. Носеха и цветни панделки на ръкавите като символ на богоугодната им цел.

Двете групи стигнаха едновременно до кръстопътя и ди Ферей си размени любезни кимвания с рицарите от братството, стабилни, съвестни мъже като самия него. Поклонниците оглеждаха любопитно фините траурни дрехи на Иста. Една набита румена възрастна жена – „та тя не е по-стара от мене“ – я поздрави с мила усмивка. След миг на несигурност Иста изкриви устни в отговор и кимна. Ди Ферей беше спрял коня си между поклонниците и Иста, но функцията му на жив щит пропадна, когато набитата жена дръпна юздите на коня си, а после го пришпори в тръс и го заобиколи.

– Боговете да ви дадат добър ден, милейди – изпухтя жената. Дебелият ѝ петнист кон беше натоварен с издути до пръсване дисаги и други торби, завързани с канап за тях, които се полошваха опасно също като ездачката. Животното намали съвсем ход, а жената си пое дъх и нагласи сламената си шапка. Беше със зеленото на Майката, в тъмни вдовишки нюанси, които не се връзваха особено, но оплетените панделки по ръкава ѝ се редяха във всичките пет варианта – синьо, оплетено с бяло, зелено с жълто, червено с оранжево, черно със сиво и бяло с кремаво.

След кратко колебание Иста кимна отново.

– И на вас.

– Ние сме поклонници от цяла Баошия – разговорливо подхвана жената. – Пътуваме за Тарион, към светилището на чудотворната смърт на канцлер ди Жиронал. Е, с изключение на добрия сер ди Брода ей там. – Тя кимна към един възрастен мъж в убито кафяво с ширит в червено и оранжево, който беше знак за вяност към Сина на есента. До него яздеше млад мъж в по-ярки дрехи, който проточи врат над коня на спътника си да се намръщи предупредително на жената в зелено. – Води сина си, ей този. Хубав момчурляк,нали?

Младежът се дръпна отвратно и впери поглед право напред, като се изчерви силно, сякаш за да е в тон с панделките на ръкава си. Баща му пък не успя да скрие усмивката си.

– Води го в Кардегос да го приемат в ордена на Сина, като татко му някога, тъй де. Церемонията ще я извърши свещеният генерал, самият царевич-консорт Бергон! Така ми се ще и аз да можех да го видя. Казват, че бил красавец. То по ония ибрийски брегове, отдето дойде, се раждат хубави мъже. Ще трябва да си намеря някаква причина и аз да се помоля в Кардегос, та да си оплакна старите очи.

– Така е – неангажиращо каза Иста по повод на това колоритно, но като цяло вяроно описание на зет ѝ.

– Аз съм Кариа от Палма. Там бях сарашка съпруга, последно де.

Сега съм вдовица. Ми вие, милейди? Тоз намусен господин сигурно ви е съпруг?

Кастеланът, който следеше с очевидно неодобрение фамилиарния тон на жената, понечи да обърне коня си и да прогони досадницата, но Иста вдигна ръка.

– Спокойно, ди Ферей. – Той вдигна вежди, но после сви рамене и не каза нищо.

Иста се обърна към поклонничката:

– Аз съм вдовица на... от Валенда.

– А, тъй ли? Че то и аз съм такава – бодро отвърна жената. – Първият ми мъж беше оттам. Аз съм погребала трима съпрузи общо де. – Обяви го така, сякаш е постижение. – Е, не в общ гроб, разбира се. Поотделно. – Тя килна любопитно глава, измервайки с поглед траурните друхи на Иста. – Вий вашия да не би наскоро да сте го погребали? Жалко. Нищо чудно, че изглеждате толкова тъжна и бледна. Е, мила, трудно е, особено първия път, да знаеш. В началото ти се иска да умреш – при мене така беше, – но това си е само от страх. Нещата пак ще се наредят, не се притеснявай.

Иста се усмихна за миг и поклати леко глава в знак на несъгласие, но не си направи труда да поправи заблудата ѝ. Ди Ферей явно го сърбеше да тури край на разговорливостта на жената, като обяви ранга и положението на Иста, и по подразбиране своите собствени, и навярно да я прогони, но Иста с известно учудване си даде сметка, че ѝ е приятно да разговаря с Кариа. Бърборенето на вдовицата не я дразнеше и не ѝ се искаше жената да млъкне.

Такава опасност явно не съществуваше. Кариа от Палма сочеше един след друг спътниците си, като засипваше Иста с безкрайни подробности за положението им в обществото, произхода им и към кое свещено място са тръгнали, а ако въпросните личности язدهа достатъчно далеч от тях, добавяше и коментари относно маниерите и моралността им. Освен възрастния посветен на Сина на есента и изчервеното му момче, групата включваше четирима мъже от едно тъкаческо братство, тръгнаха да се помолят на Бащата на зимата за благоприятен изход от някакво съдебно дело; мъж с панделки на Майката на лятото, поел на път да се помоли за дъщеря си, която скоро щяла да ражда; и една жена със синьото и бялото на Дъщерята на пролетта, която бе тръгнала да измоли съпруг за своята шерка. Тъничка жена в хубава зелена роба на дякон от ордена на Майката, в компанията на камериерка и двама слуги, най-неочаквано се оказа ревизор, а не акушерка или лекарка. Търговец на вино

пътуваше, за да изкаже благодарност и да изпълни клетвата си към Бащата заради успешното завръщане на кервана си, който почти се бил изгубил предната зима в снежните планински проходи към Ибра.

Поклонниците, които бяха достатъчно близо да ги чуват и които явно бяха яздили заедно с Кариа през последните дни, току завъртаха очи към небето, докато тя продължаваше да бърби. Изключение правеше един дебел млад мъж в бялата, сега зацапана от пътя одежда на свещен на Копелето. Той яздеше мълчаливо, отворил книга, подпряна на шкембето му – юздите на окаляното му бяло муле висяха отпуснати, – и вдигаше очи само когато отгръщаше на нова страница, примигваше късогледо и се усмихваше замаяно.

Вдовицата Кариа примижа срещу слънцето, което вече грееше в най-високата си точка.

– Нямам търпение да стигна до Валенда. Там ще ядем в една известна странноприемница, която се слави с най-вкусното печено от малки прасенца. – Тя измляска, предчувствайки угощението.

– Има такава странноприемница във Валенда, да – каза Иста. Едва сега си даваше сметка, че никога не е яла там, през всичките години, откакто живееше в града.

Ревизорката на Майката, която беше сред най-недоволните неволни слушатели на вдовицата, нацупи неодобрително устни.

– Аз месо няма да ям – заяви тя. – Дала съм обет никаква мъртва плът да не влиза в устата ми, докато съм на това поклонение.

Кариа се наведе над седлото си и прошепна на Иста:

– По щеше да подхожда на едно поклонническо пътуване, ако беше дала обет да преглъща гордостта си вместо разните там салати, мен ако питат. – Изправи се ухилена, а ревизорката на Майката изсумтя и се направи, че не е чула.

Търговецът със сиво-черните панделки на Бащата отбеляза сякаш на въздуха пред себе си:

– Сигурен съм, че боговете не одобряват безсмислените приказки. Би трябвало по-добре да оползотворяваме времето си – в дискусии за високодуховни неща, които да подготвят умовете ни за молитви, а не стомасите ни за вечеря.

Кариа го изгледа похотливо.

– Тъхъ, или по-долните ни части за неща още по-приятни? И ти ми яздиш с цветовете на Бащата на ръкава, моля ти се! Срамота.

Търговецът изправи гръб, сякаш бе глътнал бастун.

– Не към тази страна на бога възнамерявам – или имам нужда – да

отправя молитвите си, госпожо, уверявам ви!

Свещеният на Копелето вдигна очи от книгата си и измърмори помирително:

– Боговете управляват всичките ни части, от главата до краката. Има бог за всеки и за всяка част.

– Долнопробните вкусове на вашия бог са печално известни – отбеляза търговецът, все още засегнат.

– Никой, който отваря сърцето си за когото и да било от Светото семейство, не ще бъде отхвърлен. Дори и най-превзетият. – Свещеният се поклони над шкембето си към търговеца.

Кариа се размая от сърце, а търговецът изсумтя възмутено, но се въздържа да отвърне. Свещеният се върна към книгата си.

Кариа прошепна на Иста:

– Шишкото ми харесва, да знаете. Не говори много, ама каквото каже, все е на място. Начетените хора обикновено ме намират за досадна, аз пък тях въобще не ги разбирам. Тоз обаче е възпитано момче. Макар че според мен един мъж трябва да си завъди жена и дечица и да ги храни с честен труд, вместо да ходи да гони боговете. Е, трябва да призная, че обичният ми втори съпруг не такава... не работеше де... но той пък пиеше. Накрая от това си и умря, от пиенето, за облекчение на всички, които го познаваха, петимата богове да дадат покой на душата му. – Тя направи свещения знак, като докосна с пръсти челото, устните, пъпа, слабините и сърцето, накрая разпери ръка върху пицната си гръд. Нацупи устни, вдигна брадичка и викна високо: – Сега се сещам, просветени, че така и не си ни казал за какво си тръгнал да се молиш.

Свещеният отбеляза с пръст страницата и вдигна очи.

– Да, не съм го споменавал.

Търговецът каза:

– Всички вие, посветените, се молите да се срещнете със своя бог, нали така?

– Лично аз често съм се молила богинята да докосне сърцето ми – рече ревизорката от ордена на Майката. – Най-висшата ми духовна потреба е да я видя лице в лице. И честно казано, вярвам, че съм я усещала, от време на време.

„Всеки, който иска да види боговете лице в лице, е голям глупак“, помисли си Иста. Макар че, според личния ѝ опит, това не беше пречка.

– Не е нужно да се молиш за това – каза свещеният. – Трябва просто да умреш. Не е трудно. – Потърка двойната си гуша. – Всъщност е неминуемо.

– Да бъдеш докоснат от бога приживе – хладно го поправи ревизорката. – Това е великата благословия, за която всички копнеем.

„Не, не е. Ако сега, в този миг, видиш лицето на Майката, жено, ще се проснеш хълцаща в калта и няма да станеш с дни“. Иста си даде сметка, че свещеният се визира примижал в нея с дълбоко любопитство.

Беше ли той докоснат от бога? Иста имаше известен опит в разпознаването на такива хора. Обратното също беше вярно, за съжаление. А може и този кравешки поглед да се дължеше единствено на късогледството му. Притеснена, тя го изгледа намръщено.

Той примигна сякаш в знак на извинение и каза:

– Всъщност пътувам по работа. Един посветен, за когото отговарям, случайно открил малък отклонил се демон, вселил се в полуопитомен пор. Нося го в Тарион архисвещеният да го върне на бога с подходящата церемония.

Завъртя се настрана към големите си дисаги, отвори едната, прибра книгата и извади малка плетена клетка. Пъргаво сиво телце се въртеше в кръг вътре.

– Аха! Ето значи какво криеш там! – Кариа приближи коня си, сбърчила нос. – На мен ми прилича на обикновен пор. – Животинката се изправи на задните си крака до предната страна на клетката и размърда мустачки към вдовицата.

Дебелият свещен се завъртя и вдигна клетката, така че Иста да я огледа. Както се въртеше, животинчето изведнъж замръзна под смръщениния й поглед. За миг в лъскавите му като мъниста очи просветна и нещо друго освен обикновена животинска интелигентност. Иста го изгледа спокойно. Порът сниши глава и заотстъпва, докато задничето му не опря в задната стена на клетката. Свещеният хвърли кос любопитен поглед към Иста.

– Сигурен ли си, че бедната животинка не е просто болна нещо? – със съмнение попита Кариа.

– Вие какво ще кажете, госпожо? – обърна се свещеният към Иста.

„Много добре знаеш, че в него има истински демон. Защо питаш мен?“

– Е... ще кажа, че архисвещеният със сигурност ще знае какво му е и какво трябва да се направи по въпроса.

Свещеният се усмихна леко при този предпазлив отговор.

– Разбира се, не е кой знае какъв демон. – После прибра клетката в дисагите. – Бих казал малък, неоформен и стихийен. Отскоро е на света, ако трябва да гадая, така че едва ли би изкушил някой човек към

магьосничество.

И определено не изкушаваше нея, но тя разбираше необходимостта на свещения да запази някаква дискретност. Сдобиването с демон правеше един човек магьосник толкова, колкото сдобиването с кон го правеше ездач, но дали умел, или некадърен беше въпрос с далеч не толкова категоричен отговор. Също като коня, демонът можеше да избяга заедно с господаря си. За разлика от коня, демонът не ти позволяваше да скочиш в движение. Беше заплаха за душата – оттам и загрижеността на Храма.

Кариа отвори уста да каже нещо, но тук пътеката към замъка се отделяше от пътя и ди Ферей дръпна коня си встрани. Вдовицата от Палма преглътна думите си и вместо това махна бодро за довиждане, а ди Ферей решително поведе Иста по пътеката.

Хвърли поглед през рамо, докато се спускаха по брега към дърветата.

– Проста жена. Бас лояв, че няма и една благочестива мисъл в главата! Използва поклонението само да маскира изплъзването си от неodobрението на роднините и да си осигури евтин въоръжен ескорт по пътищата.

– Мисля, че сте напълно прав, ди Ферей. – Иста погледна през рамо към групата поклонници, които продължаваха да се точат бавно по пътя. Вдовицата Кариа се беше заела да убеждава свещения на Копелето да пее химни заедно с нея, макар че химнът, който предлагаше да изпеят, повече приличаше на кръчмарска песен.

– И тръгнала сама, моля ви се, без ни един мъж от семейството за подкрепа – продължаваше да се възмущава ди Ферей. – Вярно, няма съпруг, но поне някой брат или син, или племенник поне можеше да намери. Съжалявам, че трябваше да изтърпите това, царина.

Не съвсем хармоничен, но изключително сърцат дует долетя иззад тях, приглушен от разстоянието.

– Аз пък не съжалявам – каза Иста. Бавна усмивка се изписа по устните ѝ. „Аз не съжалявам“.

2.

Иста седеше в розовата беседка на майка си и сучеше тънка кърпичка в ръце. Придворната ѝ седеше до нея и боцкаше някаква бродерия с игла, която беше също толкова дребна, но далеч по-остра от ума ѝ. Иста бе крачила из градината, напред-назад, през цялата хладна утрин, докато придружителката ѝ не ѝ се примомли с изтънял глас да престане. Сега жената вдигна поглед от бродерията си и се втренчи в ръцете на Иста, която с раздражение остави настрана изтерзаното парче лен. Под полата ѝ, на скришно, единият ѝ обут с копринена пантофка крак затакува в нервен... не, в гневен ритъм.

Един градинар се зашура из градината – поливаше цветята в големите саксии, наредени при всички врати в чест на Щеркиния сезон, точно както го беше правил години наред под строгия поглед на старата провинкара. Иста се зачуди колко ли време трябва да мине преди тези заучени навици да отмрат – или щяха да останат за вечни времена, сякаш придиричивият дух на старата дама все така наглежда изпълнението на всяка задача? Не, не, душата ѝ наистина е била приета и изведена от света на хората – в замъка нямаше нови призраци, иначе Иста щеше да ги усети. Изгубените призраци, които се навъртаха тук, бяха много стари, уморени и избледняващи, просто студ в стените нощем.

Тя издиша през стиснати устни и раздвижи скритите си под полата нозе. Беше изчакала няколко дни, преди да сюрпризира кастелана с идеята да замине на поклонение този сезон, с надеждата, че дотогава ще е забравил за вдовицата Кариа. Скромно поклонение с малка свита – няколко придружители, малко багаж, без километрична царска кавалкада, каквато той явно смяташе за задължителен минимум, както стана ясно още с първото му изречение. Ди Ферей я беше засипал с десетки възражения от досадно практическо естество и се беше учудил на внезапната ѝ набожност. Беше отхвърлил намека ѝ, че иска да се покае за греховете си, защото според него тя не била извършила такива под любезните му грижи. Коего си беше вярно, трябваше да признае Иста, поне по отношение на тежките грехове на плътта, за които си мислеше той – ди Ферей не се оправяше добре с по-засуканите теоретични постановки на теологията. Колкото по-екзалтирани ставаха аргументите на Иста, толкова по-предпазлив и неотстъпчив ставаше ди Ферей, докато накрая тя едва сдържаше желанието си да му се разкрещи в лицето. Колкото по-горещо

го умоляваше, толкова по-неубедително му звучаха молбите ѝ. Парадоксално, но факт.

Един паж изтича през градината, като удостои Иста със смешен поклон, нещо като чупка в кръста, без да забавя ход. Скри се в кулата. След няколко минути се появи ди Ферей, следван от същия паж, и прекоси бавно градината. Ключовете на замъка, символ на службата му, подрънкваха на колана му.

– Накъде, ди Ферей? – лениво подвикна Иста. Принуди краката си да не мърдат.

Той спря, поклони ѝ се подобаващо на нейния ранг и на собствено-то си достойнство и коремна обиколка, после накара и пажа да направи същото.

– Съобщиха ми, че се пристигнали конници от Кардегос, царина. – Поколеба се за миг. – Думите ви, че по силата на клетвата си към вас ви дължа не само закрила, а и подчинение, не ми излизат от ума.

„Аха, значи поне това си е паднало на мястото. Добре“. Иста се усмихна лекичко.

Той също се усмихна леко. Неприкритото облекчение, изписано на лицето му, граничеше с триумф.

– Тъй като моите молби, изглежда, не ви трогнаха, писах в престолнината на онези, които бихте послушали, да добавят и своя глас, както и царственото си мнение, към моето. Старият ди Ферей наистина няма право да осуетява плановете ви, освен когато се вслушват в думите му от дължимото му снизхождение – не, от подхвърленото му като милостиня снизхождение – заради годините вярна служба...

Устните на Иста се свиха. „И това ако не е удар под кръста“.

– Но царина Изел и царевич Бергон сега са ваши сеньори, освен че са загрижени за добруването ви като тяхна майка, а вярвам и че канцлер ди Казарил е човек, чието мнение в някаква степен уважавате. Освен ако не греша, пратениците носят съответния съвет от изброените хора. – Той кимна доволно и продължи по пътя си.

Иста стисна зъби. Не ѝ се искаше да ругае Изел, Бергон или Казарил. Нито пък, честно казано, и „стария ди Ферей“, както сам доволно се назоваваше – подла тактика от негова страна в спора им, защото едва ли беше и с десетина години по-възрастен от нея. Но напрежението в тялото ѝ беше толкова голямо, че дробовете ѝ с мъка се издуваха да поемат въздух. Започваше да вярва, че в стремежа си да я предпазят от предишната ѝ лудост, искрено загрижените за добруването ѝ нейни защитници ще я подлудят на нова сметка.

Тропот на конски копита, гласове и подвикванията на конярите долетяха иззад кулата. Иста скочи и тръгна след ди Ферей. Придворната дама смота бързо бродерията си и заситни след нея, като мърмореше недоволно под нос, по скоро по навик, реши Иста.

В наслания с калдъръм двор при портата двама ездачи с одеждите на ордена на Дъщерята тъкмо се смъкваха от конете си под доброжелателния и гостоприемен поглед на ди Ферей. Определено не бяха местни хора от храма във Валенда – нищо в дрехите им не беше стъкмено набързо, в разнобой или провинциално. От лъснатите им ботуши, през спретнатите сини панталони и туники, чистите бродирани къси наметала от бяла вълна и плащовете със сиви качулки на ордена им, облеклото им направо крещеше, че е шито по поръчка в престолнината Кардегос. Оръжията и ножниците им бяха чисти и усърдно поддържани, металът беше излъскан до блясък, а кожата натрита с масло, но не бяха нови. Единият офицер-посветен беше малко над среден ръст, строен и жилав. По-ниският мъж беше набит и мускулест, а тежкия широк меч, който висеше от презрамника му, определено не беше царедворска играчка.

Докато ди Ферей ги поздравяваше с добре дошли и даваше указания на слугите, Иста застана до него и присви очи.

– Господа. Познавам ли ви?

Двамата мъже връчиха усмихнати юздите на скупчилите се коняри и я поздравиха с дворцови поклони.

– Царина – промърмори по-високият. – За мен е радост да ви видя отново. – Без да й даде възможност да се почувства неудобно заради късата си памет, той добави: – Ферда ди Гура. А това е брат ми Фойкс.

– А, да. Вие сте двамата младежи, които придружиха канцлер ди Казарил на великата му ибрийска мисия преди три години. Видяхме са на церемонията по въстъпването в длъжност на Бергон. Канцлерът и царевич Бергон се изказаха много топло за вас.

– Много любезно от тяхна страна – рече набитият Фойкс.

– За нас е чест да ви служим, милейди. – По-големият ди Гура застана мирно пред нея и издекламира: – Канцлер ди Казарил ни праща при вас, заедно с най-сърдечните си поздравии и заръката да ви придружим при пътуването ви, царина. Моли да ни приемете като ваша дясна ръка. Ръце. – Ферда се поколеба и добави: – Или като лява и дясна ръка, както се случии.

Брат му го изгледа иронично с вдигната вежда и промърмори:

– Само че кой коя е?

Доволството в погледа на ди Ферей се смени с тревога.

– Канцлерът одобрява тази, тази... това намерение?

Иста се запита каква ли по-неприятна дума беше преглътнал токущо кастеланът.

Ферда и Фойкс се спогледаха. Фойкс вдигна рамене, обърна се и разрови дисагите си.

– Милорд ди Казарил ми даде тази бележка, която да предам лично на вас, милейди. – С бодър поклон той ѝ подаде прегънат надве лист с големия червен канцлерски печат, както и с личния печат на Казарил, гарван, кацнал върху буквите КАЗ, впечатан в син восък.

Иста благодари и взе листа, обзета от дълбоко любопитство. Ди Ферей проточи врат, когато тя счупи печатите, посипвайки калдъръма с парченца восък. Тя се извърна леко, така че да го прочете на спокойствие.

Съобщението беше кратко и написано с красивия калиграфски шрифт на писарите от канцлерството, а обръщението включваше всичките ѝ официални титли и беше по-дълго от съдържанието на самото писмо. То гласеше: „Пращам ви тези двама добри братя, Ферда и Фойкс ди Гура, да ви придружат като охрана и компания по пътя ви, където и да ви отведе той. Сигурен съм, че ще ви служат така добре, както служиха и на мен. Петимата богове да бдят над пътя ви. Ваш най-покорен слуга...“. Следваше полукръг и смаляващи се драскулки – подписът на ди Казарил.

Със същия грозен почерк – пръстите на Казарил криеха повече сила, отколкото деликатност, спомни си Иста – беше добавен и послепис: „Изел и Бергон пращат една кесия в памет на бижутата, заложили заради друга екскурзия, която ни купи една страна. Поверил съм я на Фойкс. Не се стряскайте от чувството му за хумор – той е много по-нормален, отколкото изглежда“.

Устните на Иста бавно се извиха нагоре.

– Мисля, че посланието е недвусмислено.

Тя подаде писмото на кръжация около нея ди Ферей. Лицето му се изопна, докато очите му пробягваха по редовете. Устните му оформиха голямо „о“, но изглежда, бяха твърде добре тренирани, за да довършат възклицанието на глас. Иста реши, че трябва да благодари за това на старата провинкара.

Ди Ферей вдигна очи към братята.

– Но... царината не може да тръгне на път само с двама души охрана, колкото и да са добри.

– Разбира се, сър. – Ферда му се поклони леко. – Водим всичките си

хора. Оставихме ги в града да опразнят килерите на храма, само двамина изпратихме по друга задача. Те би трябвало да се върнат утре и тогава ще сме в пълен състав.

– Друга задача? – каза ди Ферей.

– Марш ди Палиар се възползва от идването ни насам да ни натовари с една поръчка. Прати един чудесен рокнарийски жребец, който уловихме по време на Готоргетската кампания миналата есен, да покрие кобилите в развъдната конеферма на ордена в Палма. – Лицето на Ферда се оживи. – О, ще ми се да го бяхте видели, царина! Краката му направо пружинират, сякаш препуска във въздуха, а сребрилата му кожа е толкова гладка и лъскава, че търговците на коприна биха припаднали от завист. Копитата му звънтят като чинели, ударят ли се в земята, опашката му се вее като байрак, гривата му е като моминска коса, истинско чудо на природата...

Брат му се изкашля многозначително.

– Тъж – завърши Ферда, – с две думи, много хубаво животно.

– Предполагам – каза ди Ферей, вперил поглед в неопределена посока и все още с писмото на канцлера в ръка, – че бихме могли да пишем на брат ви ди Баошия в Тарион с молба за един взвод от кавалерията на провинцията в добавка. И дами от дома му, които да се грижат за вас, както подобава на високия ви сан. Добрата ви снаха може би... или пък някоя от племенничките ви, която е достатъчно голяма... дами от двора му, както и вашите собствени придворни дами, разбира се, и всички необходими камериерки и коняри. Трябва да пратим съобщение и в храма за подходящ духовен наставник. Не, по-добре да пишем направо в Кардегос с молба архисвещен Менденал да препоръча свещен с висок сан.

– Това би отнело още десет дни – с тревога каза Иста. „Най-малко“. Вълнението ѝ от принудителното отстъпление на ди Ферей бе помрачено от дълбок смут. Ако станеше, както искаше той, с бягството ѝ беше свършено – щеше да пълзи из страната, следвана от цяла армия. – Не желая да се бавя толкова. Вече не е толкова студено, пътищата също са в прилично състояние – добави отчаяно тя. – Бих предпочела да се възползвам от ясното време.

– Е, това можем да го обсъдим – каза той и погледна към ясното синьо небе, сякаш в знак, че ѝ отстъпва по тази точка, най-незначителната от всички. – Ще говоря с дамите ви и ще пиша на брат ви. – Устата му се сви замислено. – Изел и Бергон явно влагат някакъв допълнителен смисъл в тази кесия. Може би искат да се помолите за внук по време на

поклонението си, царина? Това би било голяма благословия за царството, както и подходяща цел на молитвите ви. – Тази идея явно допадна много повече на него, отколкото на нея, покрай голямата радост, споходила го с раждането на собствения му първи внук. Но понеже беше и първото му положително изказване във връзка с нейното... намерение, тя реши да не се заяжда.

Братята ди Гура и конете им бяха поети от гостоприемните ръце на замъка и конюшните съответно, а ди Ферей се разбърза по самопоставените си задачи. Придворната дама на Иста моментално започна да мърмори за всичките проблеми около избора на гардероб за едно толкова уморително пътуване, сякаш Иста се канеше да прекоси планините до Дартака и отвъд, а не да се поразтърпче с богоугодна цел из Баошия. Тя се замисли дали да не каже, че я боли главата, та придворната най-после да млъкне, после реши, че това ще попречи на целите ѝ, и стисна зъби, решена да издържи.

Късно следобед жената все така бърбеше и кършеше ръце. Следва на по петите от три слугини, тя се шураше из стаите на Иста в старата кула, редеше и пренареждаше купове рокли, роби, наметала и обувки, неспособна да реши дали да се придържа към задължителните за траура на господарката си цветове, или да подготви гардероба ѝ за всяка вероятна и невероятна ситуация. Иста седеше до прозореца към двора при портата, оставила безкрайните думи да се лееят покрай нея като дъжд по улук. Вече наистина я болеше главата.

Тропот и суетня при портите на замъка дадоха знак – много необичайно – за пристигането на още един посетител. Иста се надигна и погледна през прозореца. Висок червеникав кон мина през арката. Ездачът му носеше табарда със замъка и леопарда на шалионското канцлерство върху кат доста избелели дрехи. Прехвърли крак през седлото и скочи леко на земята... конникът всъщност беше жена, млада и със свежо лице, черната ѝ коса бе сплетена на дълга плитка. Измъкна някакъв вързоп иззад седлото, разгъна го с рязко движение и го тръсна няколко пъти да поизглади гънките... на полата. Без да изпада в излишна скромност, тя вдигна туниката си и закопча полата на тънкия си кръст, върху панталоните си, после завъртя енергично ханш, за да ѝ оправи диплите.

Ди Ферей се появи на двора; момичето отвори канцлерската си чанта, обърна я с дъното нагоре и изтръска единственото писмо вътре. Ди Ферей отвори плика на място, по което Иста отсъди, че става въпрос за

лично послание от обичната му дъщеря лейди Бетриз, придворна дама на царина Изел в столичния двор. Сигурно съдържаше новини за внука му, защото лицето му се смекчи. Време ли беше вече за първото зъбче? Ако бе така, то Иста скоро щеше да чуе за придобивката на малкото. Нямахме как да не се усмихне леко.

Момичето се протегна, прибра чантата си, провери краката и копитата на коня си, после предаде животното на коняря след подробни инструкции. Иста едва сега си даде сметка, че придворната ѝ дама надничала над рамото ѝ.

Каза импулсивно:

- Искам да поговоря с това момиче. Доведи ми я.
- Милейди, тя донесе само писмото за сер ди Ферей.
- Аз пък искам да чуя новините от двора лично от нея.

Придворната изсумтя.

– Простоватото момиче като нея едва ли знае нещо за благородните дами в Кардегос.

– Няма значение, доведи я.

Сигурно се дължеше на острата нотка в тона ѝ – във всеки случай жената най-после се размърда.

След известно време звукът на решителни крачки и миризмата на коне и кожа обявиха появата на момичето в дневната на Иста още преди намусената ѝ придворна да каже:

– Милейди, ето я пратеничката.

Иста се обърна на пейката до прозореца и вдигна очи, като даде знак на придворната да ги остави сами. Тя излезе с неодобрителна физиономия.

Момичето отвърна на погледа ѝ с любопитство и известна доза смущение. Успя да направи тромав реверанс, който приличаше повече на поклон.

– Царина. Какво ще наредите?

Иста си нямаше и представа.

– Как се казваш, момиче?

– Лис, милейди. – След миг на проточило се мълчание добави: – Съкратено от Аналис.

– Откъде идваш?

– Днес ли? Поех щафетата от станцията в...

– Не... по принцип.

– О. Ъъ. Баща ми имаше малко имение близо до град Тенерет, в провинция Лабра. Отглеждаше коне за ордена на Брата и овце за пазара

на вълна. Все още го прави, доколкото знам.

Състоятелен човек – значи не бе избягала от някаква жестока бедност.

– Как стана куриерка?

– Не се бях замисляла за това, докато един ден със сестра ми не отидохме в града да закараме един коне в храма. Видях едно момиче да препуска с поща на ордена на Дъщерята. – Усмихна се на щастливия спомен. – Запалих се веднага.

Може би заради любовта към работата си или от младостта и силата си, но момичето, макар и много любезно, в никакъв случай не си бе глътнало езика в присъствието на царината, с облекчение забеляза Иста.

– Не те ли е страх сама по пътищата?

Тя тръсна глава и плитката ѝ се разлюля.

– Мога да надбягам всяка опасност. Досега поне съм успявала.

Звучеше правдоподобно. Момичето беше по-високо от нея, но въпреки това по-дребно и по-леко от среден на ръст мъж, дори и от стройните жилави младежи, каквито обикновено биваха избирани за куриери. Не тежеше много на коня.

– А не ти ли е... не ти ли е неудобно? Налага се да яздиш в жега, в студ, във всякакво време...

– Дъждът няма да ме стопи. А ездата ме загрява, когато е студено. Ако се наложи, мога да спя увита в плаща си под някое дърво. Или в клоните му, ако мястото изглежда съмнително. Е, нарочете в куриерските станции са по-топли и меки, вярно е. – В очите ѝ проблесна усмивка. – Малко.

Иста въздъхна с известно възхищение пред такава неизчерпаема енергия.

– От колко време яздиш за канцлерството?

– Станаха три години. Бях на петнайсет, когато започнах.

Какво беше правила Иста на петнайсет години? Учила се беше как да бъде съпруга на велик лорд, най-вероятно. Когато окоото на царин Иас се бе спряло на нея – долу-горе на възрастта, на която бе това момиче сега, – изглеждаше, че обучението ѝ е успяло и е надминало всички надежди на семейството ѝ. Докато мечтата не се беше изродила в дългия кошмар на тежкото проклятие, надвиснало над Иас. Което вече бе развалено, благодарение на боговете и на лорд ди Казарил; вече три години, откакто беше развалено. Давещата му мъгла се беше вдигнала от ума ѝ през онзи ден. Сивотата на живота ѝ, душността в душата ѝ си бяха останали по силата на вкоренил се навик.

– Как така семейството ти се е съгласило да напуснеш толкова млада дома си?

Веселие потрепна по лицето на момичето като слънце, надникнало през зелени листа.

– Ами, в интерес на истината, май забравих да ги попитам.

– И диспечерът ти е позволил да се запишеш без позволение от баща ти?

– То май и той забрави да поиска такава, понеже точно тогава имаше голямо търсене на куриери. Удивително е как правилата се променят, опре ли ножът до кокала. Но с още четири дъщери, за чиято зестра да мисли, нищо чудно, че баща ми не хукна с братята ми по пътищата да ме връща.

– Заминала си в същия онзи ден? – стреснато попита Иста.

Бялата усмивка стана по-широка – момичето имаше и здрави зъби, установи Иста.

– Разбира се. Реших, че ако трябва да се върна у дома и да изпреда още една къделя вълна, ще се разпищя и ще получа нервен припадък. Пък и без това мама не харесваше как преда. Казваше, че нишката ми не била гладка.

Това чувство Иста добре го разбираше. Неохотна съпричастна усмивка повдигна крайчетата на устните ѝ.

– Дъщеря ми язди много добре.

– Това цял Шалион го знае, милейди. – Очите на Лис грейнаха. – От Валенда до Тарион за една нощ, при това е трябвало да заобикаля, за да избегне вражеските войски – аз никога не съм имала такава приключение. Нито съм печелила такава награда в края му.

– Да се надяваме, че крилете на войната няма скоро да изплющят толкова близо до Валенда. А сега къде отиваш?

Лис сви рамене.

– Кой знае? Ще се върна в станцията и ще чакам диспечерът да ми връчи следващата поща – и където ме отведе тя. Ще яздя бързо, ако серди Ферей напише отговор, или бавно, за да пестя силите на коня, ако не напише.

– Тази вечер няма да пише... – Иста не искаше да се лишава от компанията ѝ, но Лис изглеждаше омачкана и мръсна от пътя. Сигурно би искала да се умие и да се освежи. – Искам пак да си поговорим, Лис от Лабра. Вечерята е след час. Ще ми правиш компания на моята маса.

Тъмните вежди на девойката се вдигнаха изненадано за миг. Тя пак се поклони несръчно.

– Както наредите, царица.

Високата маса на старата провинкара си беше точно там, където бе стояла хиляда, не, десет хиляди пъти преди, в делничните дни, когато нямаше празник, който да разчупи за кратко еднообразието. Вярно, в малката трапезария в най-новата част на замъка, с камина и прозорци със стъклопис беше уютно. И малобройната компания си беше все същата – лейди ди Хюелтар, възрастната роднина на Истината майка и отдавнашната нейна компаньонка; самата Иста; главните ѝ придворни дами; сериозният ди Ферей. По мълчаливо съгласие столът на старата провинкара и досега стоеше празен. Иста не бе понечила да заеме централното място, а по силата навярно на някакво криворазбрана представа за скръбта ѝ, никой не ѝ беше предложил да го направи.

Ди Ферей пристигна заедно с Ферда и Фойкс, и двамата с царедворски вид. И млади. Момичето-куриер влезе след тях и се закланя учтиво. Беше се изправила храбро пред царица Иста насаме, но тук атмосферата на улегнала древност би стопила куража и на обръгнали в битки войници. Лис седна вдървено на стола си и всячески се стремеше да изглежда незабележима, макар че оглеждаше двамата братя с интерес. Миризмата на коне беше много по-слаба сега, макар че лейди ди Хюелтар не пропусна да събърчи нос. Ала още един стол – не този на старата провинкара – още стоеше празен, точно срещу Иста.

– Гост ли чакаме? – попита Иста ди Ферей. Някой възрастен приятел на някой от възрастните сътрапезници навярно – Иста не смееше да се надява на нещо по-екзотично.

Ди Ферей се окашля и кимна към старата лейди ди Хюелтар.

Сбръчканото ѝ лице се разля в усмивка.

– Обърнах се с молба към храма във Валенда да ни пратят подходящ свещен, който да ви бъде духовен наставник по време на поклонението, царица. Щом няма да пращаме в Кардегос за опитен учен, помислих, че може да помолим просветената Товия от ордена на Майката. Може и да не е напреднала толкова много в изучаването на теологията, но е изключителен лекар и ви познава отдавна. Такова облекчение е да имаш до себе си познат човек, ако ни застигнат някакви женски болести по пътя или... или ако старите ви проблеми се появят отново. Няма по-подходящ човек за вашия пол и ранг.

Облекчение за кого? Свещена Товия открай време беше близка приятелка на старата провинкара и на лейди ди Хюелтар – Иста лесно

можеше да си ги представи тричките как се радват на малък излет под лъчите на пролетното слънце. Богове пет, лейди ди Хюелтар наистина ли беше решила, че и тя ще идва? Иста с мъка овладя неподобаващото желание да запиши, точно като Лис, когато се беше уплашила от безкрайните къдели вълна.

– Знаех си, че ще се зарадвате – продължи да каканиже лейди ди Хюелтар. – Помислих си, че може би ще искате да обсъдите с нея религиозните страни на пътуването, докато вечеряме. – Старата дама смръщи вежди. – Не е в неин стил да закъснява.

Челото ѝ се изглади, когато един слуга влезе и обяви:

– Пристигна, милейди.

– О, добре. Поканете я веднага.

Слугата отвори уста сякаш да каже нещо, но после само се поклони и излезе.

Вратата пак се отвори широко. Пухкава и абсолютно неочаквано позната фигура влезе в трапезарията и се закова на място пред стена от сачисани погледи. Беше не друг, а дебелият млад свещен на Копелето, когото Иста беше срещнала на пътя преди две седмици. Само че сега белите му роби бяха малко по-чисти, понеже липсваше прахолякът от пътя, за разлика от избледнелите петна с постоянно естество по подгъва и на гърдите.

Дружелюбната му усмивка се поколеба.

– Добър вечер, уважаеми дами и вие, господа. Заръчаха ми да се явя тук при госпожа ди Хюелтар. Нещо за свещен, който трябвало да придружи поклонници?...

Лейди ди Хюелтар успя да открие гласа си.

– Аз съм въпросната госпожа. Но доколкото разбрах, храмът трябваше да прати свещена Товиа, лекарка на Майката. Вие кой сте?

Последният въпрос бе на крачка да прозвучи неучтиво, усети Иста, но самообладанието на старата дама се беше намесило в последния момент.

– О... – Той побърза да се поклони. – Просветен Шивар ди Кабон, на вашите услуги.

Поне името му говореше за някакво положение в обществото. Свещеният изгледа Иста и ди Ферей и ги позна на свой ред, помисли си Иста, и на свой ред се изненада.

– А къде е просветена Товиа? – объркано попита лейди ди Хюелтар.

– Доколкото знам, са я повикали по спешност при тежко болен

някъде в околностите на Валенда. – Смущението продължаваше да под-копава усмивката му.

– Добре дошъл, просветен ди Кабон – натъртено рече Иста.

Ди Ферей се сети, че има задължения.

– Да, наистина. Аз съм кастеланът на замъка, ди Ферей; това е вдовстващата царица Иста...

Очите на ди Кабон се присвиха и той се взря остро в Иста.

– Вие... – прошепна той.

Ди Ферей не чу последното или се направи, че не го е чул, и предс-тави братята ди Гура и другите дами според ранга им, довършвайки с известна неохота:

– А това е Лис, куриер на канцлерството.

Ди Кабон се усмихна бодро на всички присъстващи.

– Това никак не е редно – сигурно има някаква грешка, просветен ди Кабон – продължи в същия дух лейди ди Хюелтар, като хвърляше умолителни коси погледи на Иста. – Самата вдовстваща царица ще предприеме поклонението, за да помоли боговете за внук. Вие не сте... това е... не знаем дали... един свещен от ордена на Копелето и мъж при това... дали е най-подходящият, въ, човек, който да, въ... – проточи тя в мълчалива молба някой, който и да е, да я извади от тези плаващи пясъци.

Някъде дълбоко в себе си Иста започваше да се усмихва. Каза спокойно:

– Грешка или не, сигурна съм, че вечерята ще бъде сервирана всеки момент. Бихте ли ни направили честта да удостоите трапезата ни с при-съствието си тази вечер, просветени, и да прочетете молитвата към боговете?

Той се усмихна широко.

– За мен е чест, царица.

Усмихнат и примигващ, той се настани на стола, който Иста му по-сочи, и погледна обнадеждено слугата, който мина покрай сътрапезни-ците с купата ухаеща на лавандула вода, в която да си оплакнат ръцете. После благослови предстоящата вечеря с обичайните думи и с приятен глас – каквото и да беше, определено не беше прост селянин. Сетне пос-вети вниманието си на сервираните ястия с ентузиазъм, който би стоп-лил сърцето на готвача, ако той можеше да го зърне отнякъде, предвид дългогодишното му робуване пред вялия апетит на възрастни хора. Фойкс без видимо усилие не отстъпваше на свещения.

– Роднина ли сте на семейство Кабон, от което произхожда

сегашният свещен генерал на ордена на Дъщерята ди Ярин? – учтиво се поинтересува лейди ди Хюелтар.

– Падам му се трети или четвърти братовчед, милейди – отвърна свещеният, след като си преглътна хапката. – Син съм на сер Одлин ди Кабон.

И двамата братя ди Гура се размърдаха заинтригувано.

– О – рече изненадана Иста. – Мисля, че съм го срещала, преди много години, в двора в Кардегос. – „Нашият дебел Кабон“, както често се беше шегувал царинът. Но той беше загинал храбро, като всеки построен господин на царска служба, при кървавото поражение, претъпяно от Иас в битката при Далус. След миг Иста добави: – Приличате си.

Свещеният кимна с явно доволство.

– И не съжалявам за това.

Обзета от пакостлив импулс, Иста реши да попита, защото беше ясно, че никой друг от присъстващите няма да го направи:

– А майки ви лейди ди Кабон ли беше?

Очите на свещения проблеснаха в отговор над вилицата с печено.

– Уви, не. Но баща ми въпреки това беше привързан към мен в някаква степен и прехвърли необходимата сума в храма, когато станах на години за обучение. Дойде време, когато оцених това по достойнство. Призванието ми не ме поразя като светкавица, в интерес на истината, а бавно, както расте дърво. – Кръглото лице и облеклото на свещен го правеха да изглежда по-стар, отколкото беше, реши Иста. Едва ли беше прехвърлил трийсетте, а може да беше и значително по-млад.

За пръв път от много време разговорът не се въртеше около болестите, неразположенията и храносмилателните проблеми на разни хора, а се насочи към политически теми и най-вече към обединението на Шалион и Ибра. Двамата ди Гура имаха много да разкажат, при това от първа ръка, за миналогодишната успешна кампания, водена от марш ди Палиар, с която си бяха върнали планинската крепост Готоргет, намираща се на ключова позиция по границата с враждебните рокнарийски княжества на север, и за бойните подвизи на царевича-консорт Бергон, взел дейно участие в кампанията.

Ферда каза:

– Фойкс го удариха лошо с рокнарийски боен чук по време на последната атака, с която превзехме крепостта, и изкара доста време на легло тази зима – ребрата му бяха потрошени и получи възпаление на дробовете. Канцлер ди Казарил го взе при себе си като писар, докато кокалите му не зараснаха. Братовчед ни ди Палиар реши, че малко лека езда

ще му помогне да си върне формата.

Широкото лице на Фойкс се позачерви и той сви глава между раменете си. Лис го изгледа продължително, но дали си го представяше с меч, или с писалка в ръка, Иста не можа да реши.

Лейди ди Хюелтар не пропусна да се запише с обичайната си критика към царина Изел, задето бе тръгнала и тя на север заедно със съпруга си, въпреки че – а може би защото – след това беше родила здраво момиченце.

– Не мисля – сухо рече Иста, – че ако Изел беше останала да пази леглото в Кардегос, щеше да роди момче.

Лейди ди Хюелтар измърмори нещо, а Иста си спомни за острата критика на собствената си майка, когато бе родила Изел преди всичките тези години. Сякаш би могла да направи нещо, което да промени пола на бебето. Сякаш, когато второто ѝ дете се оказа момче, това бе помогнало с нещо... челото ѝ се набръчка от стара болка. Вдигна очи и улови напрегнатия поглед на ди Кабон.

Свещеният побърза да смени темата и заговори за по-незначителни неща. Ди Ферей си направи удоволствието да разкаже една-две стари истории пред нова публика, за което Иста не можеше да му се сърди. Ди Кабон разказа солена виц, макар и много по-благоприличен от повечето, които Иста бе чувала на трапезата на царина. Куриерката се засмя високо, улови смръщения поглед на лейди ди Хюелтар и затисна устата си с ръка.

– Не спирай, моля те – каза ѝ Иста. – Никой не се е смял така в този дом от седмици. От месеци. – „От години“.

Какво ли би било поклонението ѝ, ако вместо да влачи след себе си множество уморени пазачи по пътища, които не бяха за старите им кокали, можеше да пътува с хора, които се смееха? Млади хора, несмачкани от стари грехове и скорошни загуби? Хора, които подскачаха? Хора, за които – колко смело да си го помисли дори – тя би била уважавана заради по-големия си житейски опит човек, а не разглежено дете, което да мъмрят постоянно? „На вашите заповеди, царина“, а не „Хайде, хайде, лейди Иста, знаете, че не може да...“.

Каза рязко:

– Просветен ди Кабон, благодарна съм на храма за проявеното внимание и ще се радвам да приема духовното ви наставничество по време на пътуването.

– Оказвате ми голяма чест, царина. – Без да става, ди Кабон се поклони, доколкото му беше възможно над голямото шкембе. – Кога

тръгваме?

– Утре – каза Иста.

Хор от възражения се надигна около масата – списъците с хората и обоза не били готови, придворните дами, техните прислужници, конярите, дрехите, такъмите, товарните животни, малката армия на ди Баошия не била пристигнала.

Тя за малко да добави уплашено „Или веднага щом всичко е готово“, но в последния миг събра кураж да отстоява решението си. Погледът ѝ падна на Лис, която дъвчеше и слушаше с интереса на страничен човек.

– Всички сте прави – повиши глас Иста да надвика врявата, която утихна облекчено. Сетне продължи: – Не съм млада, нито достатъчно силна, нито достатъчно смела, нито знам как да се оправям по пътищата. Затова ще си взема помощници. Ще взема Лис, която да ми е придворна дама и коняр едновременно. И никой друг. Само от това ще си спестя три дузини мулета.

Лис само дето не изплю хапката, която дъвчеше.

– Но тя е обикновена куриерка! – ахна лейди ди Хюелтар.

– Уверявам ви, че канцлер ди Казарил няма да ми се разсърди, че му я отнемам. Куриерите са готови да яхнат коня и да потеглят накъдето им наредят. Какво ще кажеш, Лис?

Лис, ококорила очи, най-после преглътна хапката си и успя да каже:

– Мисля, че по ме бива за конярка, отколкото за придворна дама, милейди, но ще направя най-доброто, което мога.

– Добре. Никой не би могъл да иска повече.

– Вие сте вдовстващата царина! – нададе вой ди Ферей. – Не може да тръгнете на път с толкова малка свита!

– Идеята ми беше за скромно поклонение, ди Ферей, а не за показно шествие. Все пак... да предположим, че не съм царина. Да предположим, че съм обикновена вдовица от добро семейство. Колко слуги и какви разумни предпазни мерки бих взела в такъв случай?

– Да пътувате инкогнито? – Просветен ди Кабон веднага схвана идеята, докато останалите продължаваха да крякат като гъски. – Това със сигурност ще отстрани всички неща, които иначе биха отвличали вниманието ви от духовното израстване, царина. Предполагам... че такава жена просто би помолила храма да ѝ отпусне обичайния за подобни случаи ескорт и оттам ще ѝ пратят толкова хора, с колкото разполагат в момента.

– Добре. Това вече е направено. Ферда, могат ли хората ви да тръгнат утре?

Новата вълна от протести бе надвита от простичките думи на ди Гура:

– Да. На вашите заповеди, царина.

Потресената тишина, която последва, определено намирисваше на дълбок смут. А може да имаше в нея и елемент на замисляне, ако не беше прекалено смело от нейна страна да се надява на такава реакция.

Иста се облегна назад и се усмихна.

– Трябва да си измисля име – каза тя. – Нито ди Шалион, нито ди Баошия биха свършили работа, разбира се. – Ди Хюелтар? Иста потръпна. „Не“. Прехвърли наум други по-незначителни роднини на провинкарите на Баошия. – Ди Айело става. – Семейство Айело рядко се бяха мяркали пред очите ѝ и никога не бяха пращали придворна, която да помага в... затворничеството ѝ. Не хранеше никакви лоши чувства към тях. – Пак ще си бъда Иста, струва ми се. Името не е толкова необичайно, че да прави впечателние.

Свещеният се прокашля.

– В такъв случай трябва да обсъдим някои неща още тази вечер. Не знам какво точно ще искате от мен. Едно поклонение трябва да има както духовен план, така и, като необходима негова поддръжка, материален такъв.

А нейното си нямаше никакъв. И ако сама не си избереше план, щяха да ѝ наложат такъв. Тя рече предпазливо:

– Как процедурите обикновено с поклонниците, просветени?

– Е, това в голяма степен зависи от целите, които са си поставили самите поклонници.

– В дисагите си имам няколко карти, които могат да помогнат. Ще ги донеса, ако искате – предложи Ферда.

– Да – с благодарност отвърна свещеният. – Това наистина би било от помощ.

Ферда излезе от трапезарията. Денят отиваше към закуска и слугите се движеха тихо из стаята и палеха стенните свещници. Фойкс опря лакти на масата, усмихна се дружески на Лис и намери място за още едно парче меден кекс с ядки, докато чакаха брат му да се върне.

Ферда се върна в трапезарията само след няколко минути, понесъл купчина нагънати карти.

– Ето... не, тази е на Баошия и на западните провинции чак до Ибра. – Той разгъна една петносана и изгъняла от употреба карта на масата

между свещения и Иста. Ди Ферей надникна нетърпеливо над рамото на ди Кабон.

Свещеният се мръщи няколко минути над картата, после се изкашля и погледна към Иста.

– Учат ни, че маршрутът на едно поклонение трябва да служи на духовната му цел. Която може да е простичка или сложна, но трябва да включва поне едно от петте намерения – служба, молитва, благодарност, предсказание и изкупление.

Изкупление. Прощка от боговете. „Ди Лютез“ беше първото, което й дойде наум. Смразяващият спомен за онзи черен час все още тежеше на сърцето й, дори в прекрасна вечер като тази. И все пак, кой дължеше прощка кому за онова нещастие? „Всички участвахме тогава, боговете, ди Лютез, Иас и аз“. И ако самоунижението пред олтара на боговете беше лекът за тази стара рана, тя вече се бе унижавала за дузина ди Лютезовци. А белегът още кървеше, в дълбокия мрак, ако го натиснеш.

– Веднъж видях един човек да се моли за мулета – разговорливо отбеляза Фойкс.

Ди Кабон примигна. После попита:

– И бяха ли му дадени?

– Да, при това страхотни мулета.

– Пътищата на боговете са... неведоми понякога – промърмори ди Кабон, който явно срещаше трудности със смилането на тази информация. – Хм. Вашето поклонение, царина, е с цел молитва, за внук, ако правилно съм разбрал. Така ли е? – Той замълча подканящо.

„Не е“. Но ди Ферей и лейди ди Хюелтар едновременно започнаха да кимат утвърдително и да издават съответните звуци, така че Иста не каза нищо.

Ди Кабон прокара пръст по сложния рисунък на картата с нагъсто изписани имена на селища и местности, с пресичащи се криволици на реки и с доста повече дървета, отколкото имаше в действителност по високите равнини на Баошия. Сочеше ту това, ту онова светилище, посветено на Майката или на Бащата, всичките на значително разстояние от Валенда, като изреждаше достойнствата на всяко. Иста се насили да погледне картата.

Далеч на юг, отвъд обхвата на картата, лежеше Кардегос с великата крепост Зангре, място на черни спомени. „Не“. На изток лежеше Тарион. „Не“. На запад и на север тогава. Тя прокара пръст по картата към гръбнака на Зъбите на Копелето, високата планинска верига, която бележеше дългата граница с Ибра, наскоро обединена с Шалион в брачната

постеля на дъщеря ѝ. На север покрай планината, някой лесен път.

– Натам.

Челото на ди Кабон се събърчи, докато той примижаваше, вперил поглед в картата.

– Не съм съвсем сигурен какво...

– На около ден езда западно от Палма има градче със скромен, но много приятен пансион, поддържан от ордена на Дъщерята – обади се Ферда. – Отсядали сме там.

Ди Кабон облиза устни.

– Хм. Знам една странноприемница преди Палма, до която можем да стигнем, преди да е паднала нощта, ако не се бавим по пътя. Има изключителна кухня. А, също и свещен кладенец, много стар. Не е от най-посещаваните свети места, но тъй като сера Иста ди Айело иска поклонението да е скромно, може би старият кладенец би бил добър за начало. Освен това големите светилища обикновено са претърпкани по това време на годината.

– В такъв случай, просветени, нека се помъчим да избягваме тълпите, да се стремим към скромност и да се помолим при кладенеца. Или на трапезата в странноприемницата, според случая. – Устните на Иста потрепнаха едва забележимо.

– Не виждам необходимост да претегляме молитвите си на аптекарска везна, сякаш са съмнителна монета – бодро отвърна ди Кабон, окуражен от намека за усмивка. – Нека направим и двете и отвърнем с щедрост на щедростта. – Свещеният разпери дебелиите си пръсти като пергел и ги забучи – единият във Валенда, другият на мястото до Палма, посочено от Ферда. Поколеба се за миг, преценявайки разстоянието. – На един ден път езда оттук, ако тръгнем рано сутринта, е Касилхас. Заспало селце, но моят орден има училище там. Някои от старите ми учители още преподават. А има и доста хубава библиотека за такова малко селище, защото мнозина от покойните преподаватели са завещали книгите си на училището. Признавам, че една семинария на Копелето не е точно... точно най-подходящата за целта на това поклонение, но признавам, че бих искал да прегледам някои неща в библиотеката.

Иста се позачуди с известна ирония дали училището няма и добър готвач. Подпря брадичка на ръката си и заоглежда дебелия млад мъж срещу себе си. Защо всъщност от храма ѝ бяха пратили точно него? За ради полуаристократичния му произход? Едва ли. Опитните в наставничеството на поклонници свещени обикновено подготвяха предварително бойните духовни планове на поверниците си. Без съмнение имаше

множество книги с инструкции по този въпрос. Може би именно това щеше да търси ди Кабон в библиотеката – справочник, който да му каже как да продължи нататък. Може би беше проспал твърде голяма част от уроците в Касилхас.

– Добре – каза Иста. – Гостоприемството на Дъщерята за следващите две нощи и това на Копелето за третата. – Това щеше да я отдалечи поне на три дни път от Валенда. Добре като за начало.

Ди Кабон изглеждаше крайно облекчен.

– Чудесно, царина.

Фойкс разглеждаше съсредоточено картите – беше разгънал една на цял Шалион, която по необходимост не беше толкова подробна като другата, пред ди Кабон. Пръстът му се плъзна по маршрута от Кардегос на север към Готоргет. Крепостта охраняваше края на верига сурови, макар и не твърде високи планини, които минаваха по половината от границата между Шалион и рокнарийското княжество Бораснен. Веждите на Фойкс се склупиха намръщено. Иста се запита какви ли болезнени спомени извиква у него името на крепостта.

– Едва ли бихте искали да попаднете в тази район – каза ди Ферей, забелязал къде се е спряла ръката на Фойкс.

– Така е, милорд. Според мен трябва да заобиколим отдалеч цялата северно-централна част на Шалион. Там все още е неспокойно заради миналогодишната кампания, а царина Изел и царевич Бергон вече сбират войска там за есента.

Веждите на ди Ферей хвъркнаха заинтригувано нагоре.

– Да не би вече да са решили да ударят Виспинг?

Фойкс сви рамене и плъзна пръст към северния бряг и пристанищния град, назован от каstelана.

– Не знам дали Виспинг може да се завземе само с една кампания, но би било добре, ако успеем. Да срежем Петте княжества на две, да си осигурим морско пристанище, където ибрийската флота да намира убежище при нужда...

Ди Кабон се наведе през масата, доколкото му позволяваше притиснатото в ръба й шкембе, и се взря примижал в картата на Фойкс.

– В такъв случай княжество Джокона на запад ще е следващото след Бораснен. Или ще ударим Бражар? Или и двете едновременно?

– Да се бием на два фронта би било глупаво, а Бражар е несигурен съюзник. Новият княз на Джокона е млад и неопитен. Първо трябва да притиснем Джокона между Шалион и Ибра и да я смажем. След това да се обърнем на североизток. – Фойкс присви очи и стисна устни,

обмисляйки тази стратегия.

– Ще се включите ли в есенната кампания, Фойкс? – учтиво попита Иста.

Той кимна.

– Където отива марш ди Палиар, там отиват и братята ди Гура. Като конен командир Ферда най-вероятно ще трябва да се заеме с набирането на кавалерия още от средата на лятото. А за да не започне да ми липсва и да не се поболея от мъка, ще ми намери някаква мръсна работа и на мен. Такива никога не липсват.

Ферда се изхили. В усмивката, която му върна Фойкс, нямаше и следа от негодувание.

Иста смяташе, че анализът, направен току-що от Фойкс, звучи разумно, и знаеше кой е първоизточникът му. Нито марш ди Палиар, нито царевич Бергон или царина Изел бяха глупави хора, а канцлер ди Казарил беше изключително умен човек, освен това не питаше добри чувства към рокнарийските крайбрежни лордове, които някога го бяха продали в робство на галерите. Виспинг беше награда, за която си струваше да играеш.

– Значи ще се насочим на запад, далеч от вълнението – каза тя. Ди Ферей кимна одобрително.

– Много добре, царина – каза ди Кабон. Във въздишката му, когато сгъна картите на Ферда и му ги подаде, се долавяше мъничко копнеж. Боеше ли се да не го застигне бойната слава на баща му, или му завиждаше за нея? Кой знае.

Скоро след това вечерята приключи. Подготовката, дългите списъци и оплакванията на Истините придворни нямаха край. Никога нямаше да спрат да спорят, реши Иста. Но тя би могла. И щеше да го направи. Проблемите не се решавали, като избягаш от тях, така казваха хората, и като добро дете, тя много отдавна беше повярвала в това. Само че не беше вярно. Някои проблеми можеха да се разрешат единствено чрез бягство. Когато недоволните ѝ дами най-после духнаха свещите и я оставиха да си почине, усмивката бавно пропълзля обратно на лицето ѝ.

3.

Рано сутринта Иста се зае да прегледа гардероба си с помощта на Лис – търсеше дрехи, които да са подходящи и за път, а не само за ранга ѝ на царина. В раклите ѝ се валяха множество стари неща, но малко от тях бяха семпли. Всяка изящна или претрупана с тежка украса одежда, чийто вид караше Лис да бръчка колебливо нос, моментално отиваше при купчината с отхвърлените одеяния. Накрая Иста все пак успя да подбере един костюм за езда, състоящ се от панталони, разцепена пола, туника и късо наметало, по които нямаше и парченце плат със зеленото на Майката. После безмилостно нападнаха гардеробите на Истините дами и слугини, които останаха крайно скандализирани. В резултат разполагаха със спретната купчинка дрехи – практични, семпли, лесни за почистване и най-вече – малобройни.

Лис явно беше по-доволна, когато я пратиha в конюшнията да избере най-подходящите ездитни коне и товарно муле. Едно товарно муле. По обяд, благодарение на трескавата упоритост на Иста, и двете жени бяха облечени за път, конете бяха оседлани, а мулето – натоварено. Братята ди Гура ги завариха в настлания с калдъръм вътрешен двор, когато пристигнаха в замъка, следвани от десетима конници в одеждите на ордена на Дъщерята и ди Кабон върху бялото си муле.

Конярите държаха коня на царината и ѝ помогнаха да стъпи на блокчето за качване, а оттам да се настани и на седлото. Лис се метна леко на високия си червеникав кон, без никой да ѝ помага. В пролетта на живота си Иста бе яздила често, ловуваше по цял ден, а после танцуваше, докато луната залезе, в бляскавия двор на царина, поне в началото. Но беше прекарала и твърде много време на легло в този замък на старост и мрачни спомени. Малко усилие, за да си върне формата, точно това ѝ трябваше.

Просветен ди Кабон се смъкна трмаво от мулето си само колкото да застане на блокчето за качване и да каже една милостиво кратка молитва за успеха на начинанието. Иста сведе глава, но не се присъедини към молитвата. „Нищо не искам от боговете. И преди съм опитвала от даровете им“.

Четиринадесет души и осемнадесет животни само за да тръгне на път. А като си помислеше, че има поклонници, които някак успяват да тръгнат само с тояжка и торба на гърба.

Лейди ди Хюелтар и всички дами и слугини на Иста се скупчиха в двора, не за да ѝ пожелаят на добър път, както се оказа, а да я заспят с последен, решително неуспешен залп от молби да промени решението си. Въпреки всички доказателства за обратното, лейди ди Хюелтар проплака:

– О, тя не го мисли сериозно... спри я, в името на Майката, ди Ферей!

Стиснала зъби, Иста остави виковете им да отскачат от гърба ѝ като стрели от плетена ризница. Бялото муле на ди Кабон поведе с бавен ход кавалкадата им през арката и надолу по пътя, но дори и така гласовете най-после затихнаха в далечината. Лекият пролетен вятър се заигра с косата на Иста. Тя не погледна назад нито веднъж.

Стигнаха странноприемницата в Палма по залез-слънце. Много време беше минало, размишляваше Иста, докато ѝ помагаша да се смъкне от коня, откакто бе прекарвала по цял ден на седлото, било на лов, било на път. Лис, явно отегчена от бавния ход на поклонничеството, скочи от коня си така, сякаш целия следобед се е излежавала на мека кушетка. Фойкс очевидно беше възстановил формата си след боледуването още по време на пътуването към Валенда. Дори и по походката на ди Кабон не личеше да изпитва никакви болезки. Когато свещеният ѝ предложи да се опре на ръката му, тя прие с благодарност.

Ди Кабон беше пратил един от мъжете да избърза напред и да поръча легла и храна за поклонниците – за техен късмет, както се оказа, защото странноприемницата не беше от големите. Тъкмо връщаша друга група, калайджии, когато Иста и хората ѝ пристигнаха. Странноприемницата – навремето явно тясна укрепена фермерска къща, сега имаше добавена и една пристройка. Братята ди Гура и свещеният получиха една обща стая, Иста и Лис – друга. Войниците щяха да нощуват в плевника над конюшнията, ала нощта беше мека и това нямаше да ги притесни.

Ханджията и жена му бяха сложили две маси близо до свещения извор в малката дъбрава зад сградата и бяха накачили фенери по клоните на дърветата. Дебелият килим от мъх и папрат, синчецът и дребните полски цветя с венчелистчета като бели звезди, преплетените клонки и нежният ромон на водата по гладките камъни бяха трапезария много уютна от всички, в които беше вечеряла от години, реши Иста. Всички си умиха ръцете в изворна вода, донесена в медна купа и благословена от свещения – водата нямаше нужда от допълнителни благоухания.

Жената на ханджията се славеше с богатия си килер. Двама слуги непрекъснато мъкнеха тежки подноси и стомни – вкусен хляб и сирене, печени гъски, овнешко, наденици, сушени плодове, прясно набрани билки и пролетни зеленчуци, яйца, тъмни маслини и зехтин от севера, ябълкови торти с ядки, бира и сайдер – проста, но питателна храна. Ди Кабон нападеше предоволно трапезата и дори апетитът на Иста, залянял от месеци, надигна глава. Когато най-после се съблече и легна до Лис в чистото тясно легло в стаята под стрехата, тя заспа толкова бързо, че на следващата сутрин не помнеше кога си е легнала.

Под утринната светлина, сипваща се през отворения наполовина капак на прозореца, ставането ѝ доведе до краткотраен конфуз. По силата на вкоренен навик, Иста стоя неподвижно известно време, чакайки да я облекат като да беше кукла, докато не осъзна, че новата ѝ камериерка се нуждае от известно обучение. После реши, че ще е по-лесно, ако сама избере и облече дрехите си, макар да помоли за помощ с някои от връзките. За кратко удари на камък по въпроса с косата на Иста.

– Не знам как се прави прическа на дама – призна Лис, когато Иста ѝ подаде четката и седна на една ниска пейчица. Момичето огледа колебливо гъстата прошарена грива на царината, която се спускаше до кръста ѝ и чиято сложна прическа Иста, навярно необмислено, беше развалила преди да се легне. Естествените къдрици се бяха разбунтували през нощта и сега косата ѝ определено представляваше проблем.

– Но със своята коса все се оправяш някак. Как я решиш?

– Ами, сплитам я на плитка.

– Какво друго?

– Сплитам я на две плитки.

Иста се замисли за миг.

– Конете решиш ли?

– О, да, милейди. Сплитам им опашките, украсявам ги с панделки и пискюли за Деня на Майката, а за Деня на Сина им слагам мъниста на гривата, и пера, и...

– Днес я сплети на една плитка.

Лис си отдъхна облекчено.

– Да, милейди. – Ръцете ѝ бяха бързи и умели, много по-бързи от тези на предишните ѝ камериерки. Колкото до резултата, ами, той прилягаше добре на скромната сера ди Айело.

Компанията се събра в дъбравата за утринните молитви, в този

първ пълен ден от поклонението на Иста. Точно „утринни“ едва ли, защото слънцето беше станало няколко часа преди гостите на странноприемницата. Ханджията, жена му и всичките им деца и слуги също дойдоха на церемонията, защото посещението на високопросветен свещенослужител явно не беше често събитие. Освен това, помисли си Иста с известен цинизъм, съществуваше и възможността обсипят ли го с подobaващи ласкателства, свещеният да препоръча и на други поклонници тази малко известна забележителност.

Понеже изворът беше свещен за Дъщерята, ди Кабон застана под шарената сянка на брега на поточето и започна с кратка пролетна молитва от книжле с отдавания за всякакви случаи, което носеше в дисагите си. Защо точно този извор е свещен за Пролетната дама не беше много ясно. Иста сметна твърденията на ханджийката, че именно тук се било случило чудото с девицата и стомната за вода, за неубедителни, защото самата тя знаеше за поне още три места само в Шалион, които претендираха за същата чест. Но красотата на мястото сама по себе си беше достатъчно оправдание за репутацията му.

Ди Кабон, чиито петносани одежди изглеждаха почти бели под чистата светлина, пъкна книжлето в джоба си и се прокашля да подготви гърлото си за утринната проповед. Понеже масите зад него бяха готови да се сервира закуската след края на молитвите, Иста беше убедена, че проповедта ще е от кратките.

– Тъй като това е началото на едно духовно пътуване, ще се върна назад към легендата за началата, която всички сме учили като деца. – Свещеният затвори очи за миг, сякаш да привика под строй спомените си. – Ето я и историята, както я е записал Ордол в своите „Писма до младия царевич ди Бражар“.

Очите му се отвориха и гласът му подхвана в разказвачески ритъм:

– Светът бил първ и светът бил пламък, течен и страшен. Когато пламъкът се охладил, образувала се материя и станала силна и твърда, огромно кълбо с огън в центъра. От огъня в сърцето на света бавно израснала Световната душа. Но окоето не може да види себе си, дори и Окоето на Световната душа. Затова Световната душа се разделила на две, за да може да види сама себе си, и така се появили Майката и Бащата. И от тази първа сладка радост на сетивата се родила и любовта в сърцето на Световната душа. Любовта била първият дар, който царството на духа върнало в царството на материята, която била неговият извор и основа. Но не и последният, защото после дошла песента, след нея словото. – Ди Кабон се усмихна набърже, както говореше, и си пое дълбоко дъх.

– И Майката и Бащата заедно започнали да подреждат света, така че животът да не бъде погълнат отново от огън, хаос и разруха. От първата си любов един към друг те родили Дъщерята и Сина и разделили помежду си сезоните на света, всеки със своята специфична красота, всеки подчинен на своя си господар. И в хармонията и сигурността на този нов ред материята на света растяла смела и сложна. И от стремежа ѝ да създава красота се родили растения, животни и хора, защото любовта се била вселила в огненото сърце на света и материята искала да върне даровете на духа в царството на духа, така както влюбените си разменят подаръци.

Задоволство пробяга по тлъстото лице на ди Кабон и той се залюля леко в такт с напевната си реч, завладян от собствения си разказ. Иста подозираше, че приближава любимата му част.

– Ала огънят в сърцето на света съдържал и сили на унищожението. И от този хаос се родили демоните, които се освободили, плъзнали по света и се хранили с крехките нови души, които растели там, така както планинският вълк се храни с агнетата в долините. Настъпил Сезонът на Великите магьосници. Редът в света бил нарушен и зимата, пролетта, лятото и есента се смесили. Суша и наводнения, ледове и пожари достигнали хората и всички прекрасни растения и същества, които материята, заразена с любов, била положила на олтара на Световната душа. После, един ден, един могъщ демон, умен и лукав, защото бил погълнал много човешки души, срещнал мъж, който живеел сам в малка отшелническа колиба сред гората. Като котка, решила да си поиграе с плячката си, той приел гостоприемството на отшелника и зачакал подходящия момент да изскочи от износеното тяло, което временно обладал, и да влезе в новото, младо тяло на мъжа. Защото макар да бил облечен в дрипи, отшелникът бил красив – погледът му бил като размахан меч, а дъхът му като парфюм. Ала какво било изумлението на демона, когато приел малка пръстена чаша с вино, изпил го на един дъх и понечил да скочи – защото светецът бил разделил собствената си душа, излял я бил във виното и я дал по своя воля на демона. И така за пръв път един демон се сдобил с душа и с всичките красиви и горчиви дарове на душата. Демонът се проснал на пода в горския дом и запищял с изумената тъга на новородено дете, защото в онзи миг се бил родил в света на материята и духа. Взел тялото на отшелника, което му било дадено доброволно, а не било откраднато насила, побягнал ужасен от гората към мрачния си магьоснически замък и се скрил там. Месеци наред се крил, хванат в капана на собствената си същност, но постепенно великата душа на

светеца започнала да го учи как да открива красотата на добродетелите. Светецът се бил посветил на Майката и призовал милостта ѝ да изцери демона от греховете му, защото с дара на свободната воля идва и способността да се съгрешава, както и изгарящият срам от греха, който измъчвал демона както нищо преди. И под ударите на греха и уроците на светеца в душата на демона се зародили честност и сила. Като велик магьосник-рицар, с Майчината благословия, той тръгнал из света на материята и се сражавал със злобните, лишени от душа демони от името на боговете там, където Те не могли да стигнат. И така, демонът с великата душа се превърнал в поборник на Майката и Тя го обичала безмерно заради сияйното великолепие на душата му. Така започнала великата битка за прочистване на света от разбеснелите се демони и за възстановяване реда на сезоните. Другите демони се страхували от него и се опитали да се съюзят, но не успели, защото съюзничеството било чуждо на природата им. Въпреки това съпротивата им била ужасяваща и демонът с великата душа, любимецът на Майката, паднал убит на последното бойно поле. И така се родил последният бог, Копелето, дете на богинята и на демона с великата душа. Някои казват, че той се родил в навечерието на последната битка, плод на единение в Нейната божествена постеля; други казват, че скърбящата Майка прибрала осакатеното тяло на демона с велика душа от бойното поле, смесила го със собствената си кръв и така, чрез великото си изкуство, създала Копелето. Каквато и да била истината, именно на техния Син била дадена властта над духа и материята, защото Той наследил като слуги демоните, които великата саможертва на баща му била надвила, поробила и заличила от света. За повечето от тези неща можем само да гадаем, но едно нещо със сигурност е лъжа – продължи ди Кабон с внезапно променен тон, по-прозаичен, дори гневен. – И това е квадрианската ерес, която твърди, че демонът с велика душа е взел Майката насила и така тя заченала Копелето не по своя воля. Мръсна, отвратителна, богохулна лъжа... – Иста не беше сигурна дали още перифразира Ордол, или последното е лична проза. Той се прокашля и завърши по-официално: – Така свършва историята за появата на петимата богове.

Иста беше чувала легендата поне няколко пъти от детството си насам, но трябваше да признае, че ди Кабон беше поднесъл старата приказка с красноречие и искреност, които бяха заинтригували дори нейното обръгнало ухо. Вярно, повечето версии на легендата не отделяха на сложната история за Копелето повече място, отколкото на цялата останала част от Светото семейство, но пък всеки беше в правото си да

има любимец. Във всеки случай разказът на ди Кабон беше успял да я развълнува.

Свещеният се върна към ритуала и отправи молитва за петорна благословия, обръщайки се към всеки бог за съответните дарове, накрая отправи възхвалата, следван от всички събрали се, както си му беше редът. На Дъщерята се помоли за растеж, знание и любов; на Майката – за деца, здраве и изцеление; на Сина – за верни приятели, успешен лов и богата реколта; на Бащата – за деца, справедливост и лека, навременна смърт.

– На Копелето се молим... – гласът на ди Кабон, снишил се в успокоителния напев на церемонията, се поколеба за пръв път, – когато нуждата ни е най-голяма, да ни дари малките неща – клинеца на конската подкова, сплицата на колелото, камъчето на планинския връх, целувката в миг на отчаяние, правилната дума. И разбиране в мрака. – Той примигна, стреснат сякаш.

Брадичката на Иста се вирна рязко нагоре; за миг гръбнакът ѝ сякаш се вдърви. „Не. Не. Няма нищо тук, нищо тук, нищо тук. Нищо, чуваш ли?“ Застави дъха си да забави темпото.

Казаното беше необичайно. Обикновено хората молеха петия бог да не насочва погледа си към тях, понеже Той беше повелителят на всички нещастия, за които няма сезон. Ди Кабон направи бързо свещения знак, докосвайки с пръсти челото, устните, пъпа, слабините и сърцето си, накрая разпери широко ръка върху гърдите си над голямото шкембе, после повтори знака във въздуха да измоли благословия за всички присъстващи. Това беше краят на церемонията и хората се раздвижиха, протягайки схванатите си крайници; някои заговориха тихо, други се пръснаха по ежедневните си задачи. Ди Кабон се приближи към Иста, като потриваше ръце и се усмихваше притеснено.

– Благодаря ви, просветени – каза Иста, – за това добро начало.

Той се поклонил облекчено на така изказаното одобрение.

– За мен е удоволствие, милейди.

Засия още повече, когато ханджийските слуги се разтичаха да сервират закуската, която, по всичко личеше, щеше да е обилна и засищаща. Иста, леко засрамена след изключителното му представяне, задето го бе подмамила с фалшиви преструвки за едно несъществуващо поклонение, се поуспокои от мисълта, че ди Кабон очевидно се наслаждава на задачата си.

На запад от Палма теренът беше равен и пуст, само тук-там край речните корита се скупчваха малки групички дървета, разнообразяващи обширните голи хоризонти. Пасбищата, а не нивите даваха прехрана на малкото стари укрепени ферми край пустия път. Момчета и кучета пазеха стада овце и говеда, които дремеха заедно на сянка в далечината. Топлият следобед подканяше към дълги приспивни мълчания, а не към път, но групата им беше потеглила късно и сега се нижеше лениво през мекия, дремлив въздух.

По някое време пътят се разшири и Иста се озова в компанията на якото послушно муле на ди Кабон от едната си страна и дългокракия червеникав кон на Лис от другата. Като противоотрова срещу заразителните прозявки на ди Кабон Иста го попита:

– Кажете, просветени, какво стана с онзи малък демон, който носехте, когато се срещнахме за пръв път?

Лис, която яздеше с извадени от стремената стъпала и отпуснати юзди, обърна глава към тях.

– О, всичко мина добре. Предадох го на архисвещения в Тарион и двамата се погрижихме да го изпратим. Вече не е в нашия свят. Всъщност бях тръгнал да се връщам у дома, когато останах да ношувам във Валенда и, ами... – Кимна към конниците, които се нижеха след тях, обяснявайки без думи неочакваната задача, с която го бяха натоварили от храма.

– Демон? Имали сте демон? – невярващо възкликна Лис.

– Не аз – придирчиво я поправи свещеният. – Беше се вселил в един пор. За щастие, тези животни се контролират лесно. В сравнение с вълк или с бик. – Той изкриви лице. – Или с човек, който иска да придобие за себе си силата на демона.

Лис вдигна високо вежди.

– И как се прогонва демон от света на хората?

Ди Кабон въздъхна.

– Даваш го на някой, който си отива.

Тя се загледа, смръщила чело, в ушите на коня си, после се отказа да гадае какво значат думите му.

– Какво?

– Ако демонът не е станал прекалено силен, най-простият начин да го върнеш при боговете е да го предадеш на някой, който отива при боговете. Който умира – добави той при вида на празния ѝ поглед.

– Ооо – проточи тя. Друга пауза. – Значи... сте убили пора?

– Уви, не е толкова лесно. Свободен демон, чийто гостоприемник

умира, просто прескача в друг. Работата е там, че когато едно стихийно създание избяга в света на материята, то не може да съществува, без някое същество от материя да му даде интелигентността и силата си, защото поради природата си демонът не може да си ги създаде сам. Може само да ги открадне. В началото е безмозъчен, безформен, невинно пакостлив като всяко диво животно, поне докато не научи от хората по-сложни грехове. На свой ред демонът е ограничен от силата на съществото или човека, върху когото паразитира. Всеки останал без тяло демон се стреми да скочи в най-силната душа наоколо, от малко към голямо животно, от животно към човек, от човек към по-силен човек, защото става като онова, което... което яде, така да се каже. – Ди Кабон си пое дъх и сякаш впери вътрешния си поглед в някакъв кладенец от спомени. – Но когато свещен с дълъг опит умира в дома на ордена си, има начин демонът да бъде принуден да скочи в него. Ако демонът е достатъчно слаб, а свещеният е силен по душа и ум дори в това последно изпитание, е, тогава нещата се решават от само себе си. – Той се прокашля. – Хора с големи души и откъснали се от света, които копнеят за своя бог. Защото демоните могат да изкушат един по-слаб човек към магьосничество с обещания да удължат живота му.

– Рядка сила е това – каза Иста след малко. Наистина ли се връщаше от такова изключително събитие край нечие смъртно легло? Така изглеждаше. Нищо чудно, че от него се излъчваше толкова страхопочитание и смиреност.

Ди Кабон сви мълчаливо рамене в съгласие.

– Да. Не знам дали аз някога бих... За щастие, отскубналите се демони са рядко явление. Само дето...

– Само дето какво? – настоя Лис, когато стана ясно, че не следва продължение на тази теологическа лекция, каквато рядко биваше чувана от непосветени уши.

Ди Кабон изкриви устни.

– Архисвещеният беше изключително притеснен. Моят демон бил третият уловен тази година само в Баошия.

– По колко улавяте обикновено? – попита Лис.

– Случвало се е цяла година да не уловим нито един, при това в цял Шалион, и така е от години. Последното голямо прииждане е било по времето на царин Фонса.

Башата на Иас; дядото на Изел, мъртъв от петдесет години.

Иста се замисли върху казаното от ди Кабон.

– А ако демонът не е достатъчно слаб?

– Да. Хм – каза ди Кабон. Замълча и известно време се взира между ушите на мулето си, които висяха от двете страни на главата му като гребла. – Точно по тази причина моят орден прави всичко възможно да ги отстранява от света, докато са още малки.

Пътят изведнъж се стесни, свивайки към малък каменен мост над зеленикав поток, и ди Кабон смушка мулето си напред, след като кимна учтиво на Иста.

4.

На следващия ден потеглиха рано и яздиха дълго, но пушинаците на Баошия бавно оставаха зад гърба им. Появиха се заоблени хълмове, потоците бяха повече, дърветата също, особено в посока към планините, които едва се виждаха на западния хоризонт. Земята все още си беше костелива по сърце.

Градската стена на Касилхас прегръщаше скална стена над поток, чиито води клокочеха бистри и студени откъм далечните височини. Камъни в сиво и охра, обработени или не, изграждаха както стената, така и сградите, тук-там освежени с мазилка в розово или бледозелено или с боядисани дървени врати и прозоречни капаци, наситено червени, сини или зелени под косата светлина на пролетния следобед. „Човек може да поглъща тази светлина като вино и да се опие от цветовете“, помисли си Иста, докато конете им чаткаха с копита по тесните улички.

Градският храм се намираше на малък площад, павиран с различни по форма гранитни плочи, наредени като мозайка. Срещу него, в голяма сграда – навярно стара градска къща на някой местен аристократ, завещал я на ордена – се помещаваше семинарията на Копелето.

Малка врата в подсилената с метални орнаменти тежка двойна порта се отвори под ударите на ди Кабон и портиерът излезе и поклати обезкуражително глава при поздрава на свещения. Ди Кабон се скри вътре за няколко минути. После крилата на портата се отвориха широко и през тях се изсипаха коняри и посветени, които се заеха да помогнат на гостите с конете и багажа. Въведоха коня на Иста вътре. Три етажа с орнаментирани дървени балкони се издигаха над настлан с калдъръм вътрешен двор. Облечен в бяло дякон дотича с блокче за слизане. Друг, с по-висок сан, се поклони и им предложи скромното гостоприемство на дома. Обърна се към нея с името „сера ди Айело“, но Иста не се заблуждаваше – на Иста ди Шалион се покланяше толкова ниско човекът. Ди Кабон може и да не беше толкова дискретен, колкото ѝ се искаше, но пък несъмнено им беше осигурил по-добри стаи, по-услужливи слуги и най-добрата грижа за уморените им животни.

Едва бяха въвели Иста и Лис в определената им стая, когато им донесоха и вода да се умият. В семинарията всички стаи бяха малки, подозираше Иста, но в тяхната поне имаше място за един нормален креват и за легло на колелца, което се прибираще под него, плюс маса и столове,

а от балкона се откриваше гледка към градската стена и към потока зад тази централна сграда. Скоро им донесоха и табли с храна, донесоха и саксии с бели и сини цветя в унисон със сезона.

След вечеря Иста излезе с Лис и с Ферда и Фойкс за ескорт да се поразходи из града под смрачаващото се небе. Двамата офицери от ордена на Дъщерята радваха окоото със сините си туники и сивите плащове и с мечовете, които носеха дискретно, но опитно, а не заради едната фукня, и не една тукашна девойка, а и не само девойките, обръщаха глави след тях. Походката и височината на Лис не падаха по-назад от тези на братята ди Гура – демонстрираха младост и здраве, пред които коприните и бижутата изглеждаха като безвкусни труфила. И в царския двор не се бе чувствала толкова добре в компанията на придружителите си, реши Иста.

Храмът беше със стандартната архитектура, макар и в умален мащаб – четири купола, по един за всеки член на Светото семейство, около открит двор, където свещеният огън гореше на централно място, а кулата на Копелето се издигаше зад двора на Майката. Стените бяха изградени от местния сив камък, покривните арки бяха направени от дърво с фина резба, а по трегерите се вихреше цветна връва от рисувани демони, светци, свещени животни и растения, съответстващи на всеки от боговете. Поради липса на по-добро развлечение, Иста и придружителите ѝ отидоха да чуят вечерната служба. Макар да ѝ се бе досадило от боговете, Иста трябваше да признае, че химните ѝ доставиха истинска наслада – семинарията даваше своя принос във вид на ентузиасиран хор в бели одежди. Благочестивият ефект се разваляше донякъде само от ръководителката на певците, която току попоглеждаше към Иста да провери реакцията ѝ. Иста въздъхна вътрешно и се постара да се усмихне и да кимне, колкото да успокои притесненията на жената.

Трите дни езда бяха уморили както хората, така и животните, и на следващия ден всички щяха да си починат тук. Някаква неуловима ведрина се беше промъкнала в душата на Иста – дали от слънцето, физическото натоварване, жизнерадостната младежка компания, или заради увеличаващото се разстояние до Валенда, тя не знаеше, но беше благодарна. Пъхна се под пухения юрган и установи, че тесният креват ѝ се струва по-мек и разкошен от много по-красиви, но не така удобни легла в царските замъци, и заспа, преди Лис да е спряла да се върти в ниското легло до нея.

Иста сънуваше и знаеше, че сънува.

Пресичаше павиран вътрешен двор в някакъв замък, по обяд късно напролет или през ранно лято. Алея под каменни арки обикаляше двора, прекрасните алабастрови колони бяха покрити с фина резба на лози и цветя в рокнарийски стил. Слънцето напичаше, сенките бяха като черни запетайки в краката ѝ. Тя се качи... не, издигна се нагоре по каменните стълби в края, които водеха към дървена галерия над алеята с колоните, и тръгна по нея. В другия ѝ край имаше стая – тя влезе с лекота в нея, без да отваря резбованата врата, която сякаш се отля и затвори като вода около кожата ѝ.

Стаята беше сумрачна и хладна, но снопове светлина се процеждаха през решетката на прозоречния капак върху тъканите килими и събуждаха за кратко смълчаните цветове. В стаята имаше легло; в леглото – човек. Иста се понесе натам като някакъв призрак.

Мъж, заспал или мъртъв, много блед и неподвижен. Дългото му тънко тяло беше облечено в роба от небоядисан лен, загърнат на гърдите и стегната на кръста с лепен колан. Отляво на гърдите му бавно се разрастваше петно тъмночервена кръв.

Въпреки жилестата дължина на снагата на мъжа, в костите на лицето му имаше някакво изящество – широко чело, изваяна челюст, брадичката – леко заострена. Никакви белези и петънца не разваляха кожата, само тънки бръчици пресичаха челото му, ограждаха устните, разтваряха ветрила край очите. Тъмната му права коса бе сресана назад, откривайки високо чело, започнало да олисява, и се спускаше по възглавницата до раменете му като река от нощ, в която тук-там блещукаха лунните лъчи на посребрели кичури. Веждите му бяха извити и издължени; носът – прав; устните – разтворени.

Призрачните ръце на Иста развързаха колана и разтвориха робата. Космите по гърдите му бяха редки, съгъстяваха се към чатала. Птицата, която гнездеше там, беше хубава и Иста се усмихна. Ала раната от лявата страна на гърдите му зееше като малка тъмна уста. Закърви пред очите ѝ.

Тя натисна с две ръце да запуши тъмния срез, но червената течност избѝ между белите ѝ пръсти, избликна с неочаквана сила, плисна се по гърдите му и плъзна в алена вълна по чаршафите. Очите му се отвориха като крило на птица, той я видя и ахна.

Иста се събуди, изправи се рязко в леглото и затисна с ръка устата си да потуши напирания вик. Очакваше да усети вкуса на кръв, горещца и гадно солена, и се смая, когато не стана така. Тялото ѝ плуваше в пот.

Сърцето ѝ препускаше, дъхът не ѝ стигаше, сякаш бе тичала.

Стаята беше тъмна и хладна, но през процепита на капака се процеждаше лунна светлина. На ниското легло Лис промърмори нещо и се обърна на другата страна.

И този сън беше от онези. От истинските сънища. Не можеше да ги сбъркаш.

Иста стисна в шепи косата си, отвори широко уста и изкрещя без звук. Прошепна:

– Проклет да си. Който и от вас да беше този път. Проклет да си, и петимата ви проклинам. Махай се от главата ми. Махай се от главата ми!

Лис измърка като коте и избъбри сънено:

– Милейди? Добре ли сте? – Надигна се на лакът и примигна.

Иста преглътна в опит да възвърне самообладанието си и се изкашля през стегнато гърло.

– Сънувах нещо. Заспивай, Лис.

Лис изхъмка послушно и се обърна на другата страна. Иста се отпусна в кревата и притисна пухения юрган към себе си въпреки мокротото си от пот тяло.

Пак ли започваше?

„Не. Не. Няма да го позволя“. Изхлипа, преглътна и едва успя да съдржи риданията. След няколко минути дишането ѝ се успокои.

Кой беше онзи мъж? Не го познаваше, никога не го беше виждала, в това беше сигурна. Щеше да го познае веднага обаче, ако го видеше някога – изящната форма на лицето му беше прогорена като дамга в паметта ѝ. Както и... както и останалото от него. Враг ли беше? Приятел? Предупреждение? Шалионец, ибриец, рокнариец? От благородно потекло или от обикновено? Какво означаваше онзи зловец кръвоизлив? Нищо добро, в това поне беше сигурна.

„Каквото и да искаш от мен, не мога да го направя. Доказвала съм го и преди. Махай се. Махай се“.

Дълго лежа разтреперана. Лунната светлина бе изсветляла в сивото на мъгла преди зазоряване, когато най-после заспа отново.

Събуди се не от шумовете на измъкващата се от постелята Лис, а от шумовете на вмъкващата се обратно в постелята Лис. Сконфузено установи, че камериерката ѝ я е оставила да проспие утринната молитва, което беше недопустимо и за обикновен гост, какво остава за поклонник,

колкото и да е фалшив той.

– Изглеждахте толкова уморена – оправда се Лис, когато Иста я сгълча. – Май не спяхте добре нощес.

„Наистина“. Трябваше да признае, че допълнителната почивка ѝ се бе отразила добре. Един покланящ се доземи дякон ѝ донесе табла със закуска, което също беше необичайно внимание към поклонник, който е бил толкова мудар, че е пропуснал първите молитви за деня.

След като се облече и косата ѝ бе прибрана в малко по-сложна плитка от обикновено – без да прилича твърде много на конска плетеница, надяваше се тя, – Иста излезе с Лис да се разтъпчат из старата господарска къща. Накрая спряха в огрения от слънцето вътрешен двор. Седнаха на една пейка до стената и зазяпаха хората от училището, които бързаха по задачите си – ученици, учители и слуги. Иста реши, че харесва още нещо у Лис – момичето не беше от бързивите. Можеше да разговаря достатъчно приятно, когато я заговореха, но през останалото време си мълчеше, очевидно без да страда от това.

Иста усети по тила си хладно дихание откъм стената, на която се беше облегла – някой от тукашните призраци. Той се усука около нея като котка, която търси в чий skut да се сгуши, и тя едва не вдигна ръка да го изкъшка, но после усещането се стопи. Някой тъжен дух, неприет от боговете, отблъснал ги сам или изгубил се по някакъв начин. Новите призраци запазваха за известно време формата, която са имали приживе, често бяха гневни, резки и склонни към насилие, но постепенно всички стигаха до това избледняло, безформено, бавно забвение. За такава стара сграда духовете тук изглеждаха малко и омиротворени. В крепостите – като Зангре – обикновено беше най-зле. Иста се беше примирила с тази си латентна чувствителност, стига разни изгубени души да не се материализираха пред вътрешния ѝ взор. Да види такъв дух би означавало, че някой от боговете е бил прекалено близо, че второто ѝ зрение е получило пробойна – и всичко, което вървеше с това.

Замисли се за двора от съня си. Мястото не ѝ беше познато, в това беше сигурна. Също толкова сигурна беше, че мястото съществува в действителност. За да го избегне... да го избегне със сигурност, трябваше само да допълзи обратно във Валенда и да остане там, докато плътта не изгние по костите ѝ.

„Не. Няма да се върна“.

Мисълта за това прогони относителния ѝ вътрешен мир и тя стана и тръгна из училището. Лис ситнеше послушно по петите ѝ. Дяконите и свещените, с които се разминаваше по балконите и коридорите, спираха

да се поклонят и усмихнат, по което тя заключи, че недскретността на ди Кабон вече е станала всеобщо достояние. Да се преструва на сера ди Айело беше приемливо; петдесетина напълно непознати да се преструват усърдно заедно с нея определено дразнеше.

Надзърнаха в редица малки стаи, претъпкани с книги, плътно подредени на рафтове и натрупани по масите – възделената библиотека на ди Кабон. За изненада на Иста, Фойкс ди Гура се беше свил на скамейката при един прозорец, забил нос в дебела книга. Вдигна очи, примигна, изправи се и се поклати леко.

– Милейди. Лис.

– Не знаех, че обичаш да четеш теологическа литература, Фойкс.

– О, чета всичко. Но тук няма само теология. Има стотици други неща, някои много стари. Тук никога нищо не изхвърлят. Има една заключена стая, където държат книги за магьосничество и демони, и, въ, неприличните книги. Приковани.

Иста вдигна вежди.

– За да не могат да се отварят ли?

Фойкс се ухили за миг.

– За да не може никой да ги изнесе, според мен. – Показа ѝ книгата в ръката си. – Има още романи в мерена реч като този. Мога да ви намеря някой.

Лис, която се оглеждаше с изумление при вида на повече струпани на едно място книги, отколкото най-вероятно беше виждала през целия си живот, го погледна обнадеждено. Иста поклати глава.

– По-късно може би.

Ди Кабон пхна глава през вратата и каза:

– А, милейди. Добре. Търсех ви. – Вмъкна тежката си снага в стаята. Не го беше виждала, откакто бяха пристигнали, едва сега си даде сметка Иста, дори и на вечерната молитва го нямаше. Изглеждаше уморен, лицето му сивееше, очите му бяха подпухнали. Да не би да беше стоял до късно над някое наложено му проучване? – Моля ви... настоятелно ви моля за частна среща, ако може.

Лис вдигна поглед – беше се загледала някъде над рамото на Фойкс.

– Да ви оставя ли, царина?

– Не. Когато господарката иска да разговаря насаме с господин, който не е от семейството, придворната ѝ дама трябва да се отдалечи така, че да не ги чува, но да ги вижда и да е достатъчно близо, в случай че я повикат.

– Аха. – Лис кимна в знак, че е разбрала. Нямахте да се наложи да повтаря урока. Лис може и да не беше образована, но, боговете ѝ бяха свидетели, беше истинско облекчение най-после да има до себе си човек, който е с всичкия си.

– Бих могъл да ѝ почета, в тази стая или в съседната – веднага си предложи услугите Фойкс.

– Тъ... – Ди Кабон махна към една маса със столове в съседната стая – виждаха се през отворената врата. Иста кимна и мина пред него. Фойкс и Лис се настаниха един до друг на уютната седалка под прозореца.

Изглежда, пак щяха да обсъждат плана на поклонението, подозираше Иста, и да съчиняват досадни писма, с които да уведомят ди Ферей за маршрута си. Ди Кабон ѝ задържа стола, после заобиколи масата и седна срещу нея. Иста чуваше тихия глас на Фойкс в съседната стая. Не долавяше отделните думи, но ритъмът им беше типичен за романите в стихове.

Свещеният опря ръце на масата пред себе си, известно време ги гледа втрещено, после вдигна очи към лицето ѝ. И попита с равен тон:

– Милейди, ще ми кажете ли истинската цел на това поклонение?

При този директен въпрос веждите на Иста литнаха нагоре. Реши да отвърне по същия начин – откровеността беше рядко явление в присъствие на една царина и трябваше да бъде насърчавано.

– За да избягам от надзирателите си. И от себе си.

– Значи нямате и не сте имали намерение да се молите за внук?

Иста изкриви лице в гримаса.

– И заради всичките богове на Шалион не бих обидила Изел и малката си внучка Исара по този начин. Още помня как преди деветнайсет години ме коряха и засрамваха, задето съм родила дъщеря на Иас. Същото изключително момиче, което сега е най-голямата надежда на Шалион от цели четири поколения! – Тя овладя гневния си тон, който явно беше стреснал свещения. – Ако се появи и внук, когато му дойде времето, аз, разбира се, ще съм много щастлива. Но не ще моля боговете за каквато и да било услуга.

Той я изслуша внимателно и бавно кимна.

– Да. Бях започнал да подозирам нещо такова.

– Не е особено благочестиво, признавам, да използвам така едно поклонение и да се възползвам неправомерно от ескорта, отпуснат ми от ордена на Дъщерята. Макар че едва ли съм първата, която си прави екскурзия за сметка на боговете. Ще имам грижата кесията ми да възмезди

щедро храма.

– Това не ме интересува. – Ди Кабон размахва ръце, сякаш да измете от разговора тези финансови съображения. – Милейди. Чел съм. Говорил съм с по-образовани от мен люде. Мислил съм. Освен това съм... но това е без значение сега. – Той си пое дълбоко дъх. – Съзнавате ли, царина... давате ли си сметка... вижте, сдобих се с основание да смятам, че може би ви е дадена изключителна духовна дарба. – Погледът му беше толкова пронизателен, че сякаш ровеше из душата ѝ.

Сдобил се бил с основание – и откъде? Какви изопачени, предавани на ухото истории беше чул? Иста се облегна назад – просто се облегна, не се отдръпна отвлечено, да.

– Боя се, че това не е така.

– Според мен се подценявате. Сериозно се подценявате. Такова нещо, признавам, се среща рядко при жена с вашия ранг, но вече разбрах, че вие сте изключително необикновена жена. Вярвам обаче, че с молитви, наставления, медитация и упражнения може да достигнете степен на духовна чувствителност, на осъществено призвание, за каквито, ами, за каквито повечето от нас, облечените в цветовете на нашия бог, можем само да мечтаем. Такъв дар не може да се отхвърли с лека ръка.

„С лека ръка не може, вярно. Само с огромно усилие“. Откъде, в името на петимата богове, го беше споходила тази внезапна заблуда? Напрегнатото лице на ди Кабон, даде си сметка тя, гореше с ентузиазма на човек, погълнат от натрапчива мисъл за велико откритие. Дали не си се представяше като нейния горд духовен наставник? Никакви неясни обяснения от нейна страна не биха го отклонили от убеждението му, че е призван да ѝ държи ръката по пътя към някаква благословена от боговете цел. Можеше да го спре единствено цялата истина. Стомахът ѝ се сви. „Не“!

„Да“. В края на краищата, веднъж вече бе направила пълно признание пред друг докоснат от боговете мъж. Може би тези неща ставаха по-лесни с практиката.

– Грешите. Разберете, просветени. Вече съм минала по този път, до самия му горчив край. Някога бях светица.

Беше негов ред да се отдръпне – от изумление. Преглътна шумно.

– Били сте съд на боговете? – Лицето му се сгърчи ужасено. – Това обяснява... нещо. Не, не обяснява. – Той стисна в шепи косата си за миг, после явно се смили над нея и я пусна, без да ѝ нанесе поражения. – Царина, не разбирам. Как се е стигнало до това да ви докоснат боговете? Кога е станало това чудо?

– Много отдавна. – Иста въздъхна. – Дълго време тази история беше държавна тайна. Престъпление срещу държавата. Вече май не е така. Дали след време ще се превърне в мълва, в легенда, или ще избледнее в забвение, не знам. Във всеки случай, не бива да я споделяте с никого, дори и с по-високопоставените си колеги в ордена. Или, ако сметнете, че се налага по някаква причина, първо се посъветвайте с канцлер ди Казарил. Той знае цялата истина.

– Казват, че е много мъдър човек – рече ди Кабон с широко отворени очи.

– Като никога мълвата е права. – Тя замълча, подреждайки мислите си, спомените, думите. – На колко години бяхте, когато първият придворен на царин Иас, лорд Арвол ди Лютез, беше екзекутиран за държавна измяна?

Ди Лютез. Приятелчето на Иас от детството, братът по оръжие, най-близкият му довереник през мрачните, трудни трийсет и пет години на управлението му. Могъщ, интелигентен, храбър, богат, красив, умел в светските дела... сякаш нямаха край даровете, с които боговете – или царинът – бяха отрупали великолепия лорд ди Лютез. Иста се беше омъжила за Иас на осемнайсет. По това време Иас и дясната му ръка ди Лютез приближаваха петдесетте. Ди Лютез беше уредил брака им, втори за застаряващия царин, защото вече се бяха появили опасения за единствения оцелял син и наследник на Иас, Орико.

– Ами, бил съм дете. – Поколеба се, после се изкашля да си прочисти гърлото. – Макар да съм чувал приказки за това, по-късно. Говореше се, че... – Той изведнъж мълкна.

– Говорело се е, че ди Лютез ме е съблазнил и че царинът го е убил със собствените си ръце, нали? – хладно довърши тя.

– Хм, да, милейди. Беше ли... не е било...

– Да. Не беше така.

Той си отдъхна с прикрито облекчение. Тя изкриви устни.

– Не към мен бяха насочени чувствата му, а към Иас. Ди Лютез трябваше да бъде посветен към вашия орден, според мен, а не да е свещен генерал на Сина.

Освен на незаконните деца на пътуващите артисти и на други отхвърлени от обществото нещастници орденът на Копелето беше убежище и на онези, които не бяха в състояние да се пригледат към плодоносните отношения между мъжете и жените, за които имаха грижата великите Четирима, а им е било писано да търсят собствения си пол. При това отстояние във времето, пространството и греха за нея беше почти забавно

да наблюдава лицето на ди Кабон, докато той разгадава тактичното ѝ обяснение.

– Това трябва да е било... много трудно за вас, като млада невеста.

– Тогава, да, беше – призна тя. – Сега... – Протегна ръка и разтвори шепата, сякаш пясък се изсипваше между пръстите ѝ. – Сега е без значение. Много по-болезнено беше откритието, че след злочестата смърт на бащата на Иас, царин Фонса, върху царския дом на Шалион е паднало жестоко и необикновено проклятие. И че без да подозирам, съм обрекла децата си да живеят с него. Без да ми кажат, без да ме предупредят.

Устните на ди Кабон оформиха мълчаливо възклицание.

– Имах пророчески сънища. Кошмари. За известно време мислех, че полудявам. – За известно време Иас и ди Лютез я бяха оставили да живее сама с този ужас. Тогава, а и сега, ѝ се струваше, че това е по-голямо предателство от всяко банално, потно боричкане между чаршафите. – Не спирах да се моля на боговете. И молитвите ми бяха чути, ди Кабон. Говорих с Майката лице в лице, както говоря с вас сега. – Потрепери при спомена за онова всепоглъщащо сияние.

– Велика благословия – прошепна със страхопочитание той.

Тя поклати глава.

– Велика тъга. Следвайки указанията на боговете, така както ми бяха дадени, ние – ди Лютез, Иас и аз – планирахме опасен ритуал, който да развали проклятието и да го върне на боговете, откъдето се беше изсипало по една зловещна случайност. Ала ние... аз, в нетърпението и страха си, направихме грешка, огромна и непростима грешка, и ди Лютез умря по средата на ритуала като пряк резултат от него. Магьосничество, чудо, както искате го наречете, но ритуалът се провали и боговете се отдръпнаха от мен... Иас изпадна в паника и пусна слух за измяна, за да обясни смъртта на ди Лютез. Най-ярката звезда в двора му, неговият любим, убит, погребан – а после и озлочестен, което беше равносилно на повторно убийство, защото ди Лютез ценеше честта си повече от живота.

Ди Кабон сбърчи чело.

– Но... не е ли било това посмъртно опетняване на лорд ди Лютез петно и върху вас, милейди?

Иста се поколеба, защото за пръв път ѝ изтъкваха тази гледна точка към трагичната история.

– Иас знаеше истината. А друго мнение не ме интересуваше. Че хората погрешно ще ме смятат за прелюбодейка, ми се струваше много попоносимо от истината – че съм убийца. Но скоро след това Иас умря от

мъка, остави ме сама да роня горчиви сълзи сред пепелищата на трагедията, със замъглен ум и все така прокълнатата.

– На колко години бяхте? – попита ди Кабон.

– На деветнайсет, когато започна всичко. На двайсет и две, когато свърши. – Тя смръщи чело. Кога беше започнало да ѝ се струва толкова...

– Били сте много млада за такъв голям товар – каза той, изричайки на глас собствените ѝ мисли.

Устните ѝ се стиснаха в отрицание.

– Войници като Ферда и Фойкс ги пращат да се бият и да умират на същата възраст, че и по-млади. Бях по-голяма, отколкото е сега Изел, а ето че тя носи на крехките си рамене товара на цял Шалион, а не само на женската половина.

– Но не е сама. Има мъдри и смели съветници, има и царевич-консорт Бергон.

– Иас имаше ди Лютез.

– А кого имахте вие, милейди?

Иста се умълча. Не можеше да си спомни. Наистина ли е била толкова сама? Поклати глава и си пое дълбоко дъх.

– Друго поколение доведе друг мъж, по-скромен и по-велик от ди Лютез, по-мъдър, по-равностоен на задачата. Проклятието беше развалено, но не от мен. Ала не и преди то да убие сина ми Теидез – да го убие проклятието, моята неспособност да го вдигна от него, когато Теидез беше дете, предателството на онези, които трябваше да го защитават и водят. Преди три години, благодарение на усилията и саможертвата на други хора, аз бях освободена от дългото робство. Чието място зае тишината във Валенда. Непоносима тишина. Аз не съм стара...

Ди Кабон размаха в знак на протест меките си ръце.

– Недейте така, милейди! Вие още сте много хубава!

Иста поклати рязко глава да пресече породения от недоразумение и неканен комплимент.

– Майка ми е била на четиридесет, когато съм се родила аз, последното ѝ дете. Сега аз съм на четиридесет, в тази злополучна пролет на нейната смърт. Половината ми живот е зад мен, и половината от него ми беше открадната от проклятието на Фонса. Другата половина ми предстои. Трябва ли да бъде само едно дълго, бавно умиране?

– Разбира се, че не, милейди!

Тя сви рамене.

– Тази изповед я правя за втори път. Може би ако се изповядам и

пред трети човек, ще се почувствам свободна.

– Боговете... боговете могат да простят много неща на едно искрено покаяло се сърце.

Усмивката ѝ стана горчива като солена локва в пустинята.

– Боговете могат да прощават на Иста колкото си искат. Но ако Иста не прости на Иста, боговете могат да идат да се обесят.

Възкликанието му беше съвсем тихо. Но понеже беше искрено вярващ по природа, трябваше да опита още веднъж:

– Но да обърнете така гръб... ако позволите да кажа, царина... означава да предадете дарбите си!

Тя се наведе напред и сниши глас до дрезгаво ръмжене:

– Не, просветени. Не ви позволявам.

Той се дръпна назад и няколко минути не помръдна, нито каза нещо. Накрая лицето му се сгърчи отново.

– Ами поклонението ви, царина?

Тя се намуси и махна с ръка.

– Изберете маршрута според най-богатите трапези, ако предпочитате. Не ме интересува къде отиваме, стига да не е обратно към Валенда. – „Стига да не е обратно към Иста ди Шалион“.

– Все някога ще трябва да се върнете у дома.

– По-скоро бих скочила в някоя пропаст, само дето тогава бих паднала право в ръцете на боговете, които не желая да виждам повече. Този път за бягство е затворен за мен. Трябва да продължа да живея. Да живея. И да живея... – Млъкна, осъзнала, че гласът ѝ става опасно писклив. – Светът е пепелище, а боговете ме изпълват с ужас. Кажете, просветени, къде другаде бих могла да отида?

Той поклати глава, очите му бяха широко отворени. Сега тя го беше уплашила и съжаляваше за това. Потупа го успокоително по ръката.

– Ако трябва да съм откровена, тези няколко дни по пътя ми донесоха повече покой от последните три години на леност. Бягството ми от Валенда може и да започна като спазъм, както давещ се се отблъсква от дъното към въздуха горе, но твърдо вярвам, че вече съм започнала да дишам, просветени. Това поклонение може да ме изцели въпреки собствените ми намерения.

– Аз... аз... Петимата богове да дадат така да стане, милейди. – Той направи свещения знак. По краткото колебание на ръката му при всяка свещена точка Иста прецени, че този път знакът не е само обикновен ритуал.

За миг се изкуши да му разкаже за съня си. Не, това само щеше да

го стресне още повече. На бедния младеж определено му стигаше за един ден. Страните му бяха преbledнели.

– Ще, въ, ще помисля още върху това – увери я той и премести със стържене стола си назад. Поклонът му, когато стана, не беше поклон на наставник към повереница, нито на придворен към неговия васал. Поклони й се дълбоко със страхопочитанието, дължимо на жив светец.

Тя стрелна ръка и стисна неговата, преди да е довършил жеста на най-дълбоко уважение.

– Не. Нито сега. Нито тогава. И никога повече.

Той преглътна, трескаво промени поклона си в неспокойно кимване и избяга.

5.

Останаха в Касилхас още два дни – изчакваха да спре проточилият се пролетен дъжд и се радваха на топло гостоприемство, което все повече дразнеше Иста. Канеха я в трапезарията на семинарията и я гощаваха не с подходящата за учебно заведение скромност, а с истински банкети негласно в нейна чест, по време на които високопоставените свещени и местните благородници се бутаха дискретно за място на нейната маса. Все още се обръщаха към нея със „сера ди Айело“, но Иста бе принудена да замени новопридобитото спокойствие на прикритието си със старите ограничения на дворцовите маниери, усвоени, както изглежда, в твърде строго училище, за да бъдат забравени. Беше любезна; проявяваше нужното внимание към домакините си; отправяше комплименти, усмихваше се, стискаше зъби и току пращаше Фойкс да уведоми покрилия се ди Кабон, че трябва незабавно да приключи с проучванията си, каквито и да бяха те. Време беше да продължат.

Следващите дни бяха доста по-поносими – приятна бавна езда през разцъфналия пейзаж от едно скромно светилище към друго, и почти се покриваха с представата на Иста за поклонението като бягство. Пътуваха все на северозапад и скоро напуснаха границите на Баошия и навлязоха в територията на съседната провинция Толноксо. Дългите часове на седлото се редуваха с ободрителни обиколки на места с историческо или религиозно значение – кладенци, руини, горички, светилища, прочути гробове, височини и бродове с отминала бойна слава. Младежите в групата им претърсваха бойните полета за остриета на стрели, отломки от мечове и кости и спореха дали петната по тях са от героична кръв, или не. Ди Кабон се беше сдобил с нова книга за подвижната си библиотека, която съхраняваше в дисагите, книга за историята и легендите на този район, от която им четеше откъси според случая. Въпреки поредицата от скромни странноприемници и общезития на религиозните орденни, които коренно се различаваха от всичко, с което беше свикнала като царина и дори като най-малката дъщеря на провинкар, Иста спеше по-добре, отколкото бе спала в собственото си легло от... откакто се помнеше. За нейно голямо облекчение, странният сън не се върна.

Първите няколко утринни проповеди на ди Кабон след Касилхас показваха резултатите от извършените набързо проучвания, понеже очевидно бяха изплагиатствани от някоя книга с примерни поучения.

Следващите няколко дни обаче донесоха по-оригинален и смел материал, героични легенди за шалионски и ибрийски светци и докоснати от боговете мъченици, загинали в служба на избраните си богове. Свещеният измисляше несъществуващи връзки между легендата, която разказваше в съответния ден, и мястото, което посещаваха, но не успя да заблуди Иста. Разказите му за известни чудеса, които разни мъже и жени били извършили под диктовката на боговете, караха очите на Ферда и Фойкс, и дори на Лис, да грейт от стремеж към ревностно подражание, но за Иста посланията на свещения, на всичките им няколко нива, си бяха напълно устоими. Той следеше напрегнато реакциите ѝ; тя му благодареше хладно. Той се покланяше и преглъщаше разочарованието си, а заедно с него, слава на боговете, и изкушението да повдигне въпроса открито.

Кратко затишие в негласната кампания на ди Кабон настъпи, когато свиха през подножието на западните планини и пристигнаха в град Виняска, точно навреме за средпролетния фестивал. Празничният ден се падаше в апогея на сезона, по средата между Деня на Дъщерята и Деня на Майката. Във Виняска фестивалът отбелязваше и подновяването всяка година по това време преходи, които търговските кервани извършваха до Ибра и обратно през заснежените проходи и които снабдяваха тукашните пазари с ново вино и масло, сушена риба и плодове и десетки други деликатеси от тази по-топла страна, както и с екзотични стоки от по-далечни брегове.

Извън крепостните стени се беше разположил панаир – между скалистото русло на реката и една борова горичка. От скарите се вдигаше апетитен дим, а в шатрите зад тях бяха изложени изделията и продукцията на местните моми, които се състезаваха в името на богинята. Лис се намуси, като видя шатрата с бродерии и дрехи; ди Кабон и Фойкс се върнаха разочаровани от разузнаването си в шатрата с лакомствата и докладваха, че можели да опитват само съдиите.

Всичко може и да се въртеше около храната, но младежката енергия също беше в изобилие. Макар да беше фестивал на младите жени, младежите се съревноваваха за погледите им в десетина състезания по смелост и сръчност. Младите мъже от ескорта на Иста също не останаха безразлични към предизвикателствата, примолеха се на командира си за снизхождение и се пръснаха да си опитат късмета, макар Ферда строго да нареди по всяко време двама от тях да са на разположение на Иста. Ала строгостта му бързо се стопи, когато откри конните състезания. Понеже нямаше чие разрешение да поиска, той се обърна директно към

Иста, а тя прикри усмивката си и го прати да си приготви коня.

– В сравнение с куриерския ми кон – с копнеж в гласа заяви Лис, – тези селски кранти биха изглеждали като добичета за оран, каквито са си.

– Боя се, че женското надбягване вече е свършило – каза Иста. Беше видяла да водят победителката: и момичето, и конят му бяха закичени със сини и бели панделки.

– Онова беше за млади момичета – каза Лис с неприкрито пре небрежение. – Няколко по-големи жени се подготвят за дългото надбягване – видях ги.

– Сигурна ли си, че просто не са се грижели за конете, или пък не са били роднини или собственички?

– Да, защото връзваха цветни панделки на ръкавите си. И приличаха на ездачки.

Каквато беше и самата Лис всъщност. Полагаше усилия да изглежда невъзмутима, но току се повдигаше на пръсти.

– Е – развеселено рече Иста, – ако поне Фойкс обещае да не ме изоставя...

Фойкс се усмихна и я удостои с дълбок поклон.

– О, благодаря ви, милейди! – викна Лис и хукна към конюшната на странноприемницата, където бяха оставили животните.

Иста се разхождаше из импровизирания панаир, хванала Фойкс под ръка, като внимаваше да не пропусне някое състезание, в което участваха и нейни хора. Един от войниците на Ферда спечели надпреварата, в която участниците галопираха с копие в ръка и трябваше да съберат колкото се може повече закачени на колове обръчи; двубоят, в който трябваше да се скочи от коня и да се повали на земята теле, беше спечелен от добичето. Всички донесоха наградите си на съхранение при Фойкс и най-вече при Иста да ги види, ако се съдеше по скришните им и обнадеждени погледи, от което тя се почувства наполовина като царица, наполовина като майка, и успокои прашния куцукаш противник на телето с толкова думи, колкото отдели да похвали състезателите с повече късмет от неговия.

Отначало беше приела войниците от ескорта си като неизбежно бреме и съзнателно се беше преструвала, че не съществуват. Но с течение на времето, докато дните на поклонението се нижеха един след друг, беше научила имената им, беше запомнила лицата им, беше изслушала житейските им истории – повечето съвсем кратки. Вече не ги възприемаше толкова като войници със застинали, празни лица, които

носеха отговорност за нея, а повече като попораснали деца. Не беше капила тази потискаща промяна в отношението си. Не искаше да носи отговорност за тях. „Нямах късмет със синове“. И все пак лоялността трябваше да е двустранна, иначе се превръщаше в зародиш на измяна.

Докато състезателите се подреждаха за надбягването, Фойкс намери на Иста място на склона над пътя, малко по-високо от нетърпеливото множество долу. С достоен за царския двор жест той разстла на земята късото си наметало, което бе носил праметнато през ръката в топлия следобед, и покани Иста да седне на него. Добре виждаха старта и финиша, чиято роля се изпълняваше от един дънер до пътя. Трасето беше дълго близо две мили, заобикаляше група дъбове на върха на ниска могила и се връщаше по същия път.

Двайсетина коня и ездачите им кръжаха из широкото място в началото на трасето. Ферда ди Гура, върху лъскавия си черен звяр, скъсяваше стремената и оглеждаше съперниците си, когато се появи Лис, яхнала дългокракия си дорчо. Той се обърна към нея с изненада, която не беше от приятните. Явно й каза нещо грубо, защото тя се умърлуши. След миг обаче Лис вдигна очи към него и му подхвърли нещо през зъби. Ферда се наведе към нея и също каза нещо, по-дълго. Тя дръпна коня си настрана, цялата поруменяла. Само след миг обаче гневният цвят се отдръпна, заменен от замислена гримаса, а после и от напрегната усмивка.

– Какво им става? – зачуди се на глас Иста.

Седналият в краката ѝ Фойкс се подсмихна.

– Предполагам, че брат ми искаше да се изфука с уменията си пред Лис, не да се състезава с нея. Боя се, че не се справи добре с изненадата си. – Отпусна се на лакът с вид на задоволство и интерес, които май не се дължаха единствено на вълнението от предстоящата надпревара.

– А ти защо не си долу? – попита го Иста. – Ребрата още ли те болят?

– Не, милейди. Просто не съм кой знае какъв ездач. – Очите му се присвиха развеселено. – Когато ми дойде редът да си избирам бойно поле, ще го направя по-умно от Ферда. – Не говореше за състезания на селски празник, реши Иста.

Под указанията на двама крещящи организатори ездачите се подредиха в крива, бутаща се редица напреки на пътя. Градският свещен на Виняска с шарф в синьо и бяло, вързан на кръста, застана на един пън и каза кратка молитва, посвещавайки надбягването на богинята, после вдигна синя кърпичка. Ръката му се спусна надолу. Под виковете на ездачите и публиката конете се хвърлиха напред.

В първите секунди животните се сбутаха за по-предна позиция, заформайки меле, от което зяпачите затаиха дъх... един ездач падна... но докато първите прекосят половината дължина до обръщалото, линията се разтегли. Дорчото на Лис и черният жребец на Ферда бягаха в първите редици. Иста примижа нетърпеливо, устните ѝ бяха полуотворени, дишането – забързано. Когато ездачите се появиха отново иззад могилата с дъбовете, двамата бяха дръпнали доста по-напред от останалите. Хората на Иста закрещяха от радост.

На половината път от дърветата към финала Лис погледна през рамо към Ферда и задъхания му жребец, после се наведе ниско над врата на коня си. Дългокракият дорчо сякаш се издигна и полетя над земята и разстоянието помежду им бързо се увеличи.

Иста откри, че вика заедно с другите:

– Давай! Браво!

Лис беше с десетина конски дължини пред другите, когато приближи дънера. После, най-неочаквано, изправи гръб. Конят ѝ веднага забави ход, а след още няколко метра биеше с крак кажи-речи на едно място. Покритият с пяна черньо на Ферда профуча покрай нея, Лис отпусна юздите и остави коня си да подтичва скромно след него. Дорчото имаше вид, сякаш е готов да пробяга още едно състезание като това, и Иста си спомни, че обичайният пробег на куриерите е петнайсетина мили или там някъде. Във виковете на зяпачите се прокрадна смущение. Останалите състезатели прекосиха финиша и тълпата се изсипа на пътя.

Фойкс се полюшваше, стиснал с една ръка коленете си – с другата затискаше устата си да не се разкикоти.

Ферда се беше изправил на стремената, объркан и почервенял от гняв. Въпреки това местните го поздравиха като победител, макар и не много уверено, като току мятаха погледи към Лис. Лис вирна нос и подкара коня си покрай него, на път към града и конюшната на странноприемницата. Ферда изглеждаше така, сякаш му иде да хвърли от яд гирляндата в синьо и бяло на земята в краката ѝ, но не можеше да обиди по този начин богинята и домакинните си.

– Ако това е ухаждане – обърна се Иста към Фойкс, – дали не би поговорил с брат си за методите му?

– За нищо на света – каза Фойкс, успял да овладее в голяма степен смеха си, макар че от време на време се кискаше тихичко. – Не че би ми благодарил, ако все пак го направя. Вижте, милейди, бих се хвърлил между брат ми и рокнарийска стрела без колебание. Вече съм го правил. Но ако питате мен, все пак братската саможертва си има граници.

Иста се усмихна сухо.

– Така било значи? Разбирам.

Фойкс сви рамене.

– Кой знае всъщност? Времето ще покаже.

– Наистина. – Това напомни на Иста за минали дворцови интриги, в умален мащаб. Трябваше да предупреди Лис за възможността да възникнат неприятни раздори в малката им войска, със или без нейното съзнателно участие. Фойкс... не мислеше, че Фойкс се нуждае от нечие предупреждение.

Той скочи на крака. Очите му се смееха.

– Трябва да поздравя братлето за победата му. Такъв момент не е за изпускане. – Обърна се да ѝ помогне и го направи с жест, който би бил на място и в Кардегос.

Късно същия следобед, когато Лис се беше върнала на поста си при Иста, Фойкс откри едно състезание по цепене на дърва. Захвана се с това простичко, но енергично упражнение гол до кръста пред очите на дамите. По мускулестия му торс нямаше грозни белези, макар плътта му още да бе нашарена със синини в различен етап на избледняване, забеляза Иста. Реши, че замахът му с меча трябва да е толкова красив, колкото и начинът, по който въртеше брадвата. Но или не се беше възстановил напълно от раните си, както твърдеше, или имаше нещо сложно наум, защото завърши втори и в чудесно настроение. Плесна победителя по рамото, купи му голяма халба бира и си тръгна с подсвиркване.

Иста успя да разговаря с камериерката си чак вечерта. След вечеря двете се оттеглиха на балкона на стаята си в странноприемницата, откъдето се откриваше приятна гледка към градския площад. В павираното пространство под балкона масите за празничното угощение бяха раздигани и сега се вихреха танци под светлината на стотици красиви метални фенери, наредени около площада и закачени на дърветата пред храма – изпъстриха картината с дантелен блясък. Младите жени бяха държани неизменно под око от семействата си и това пречеше на веселбата да излезе от границите на добрия тон. По-късно вечерта, след като девойките се приберяха по домовете си, щеше да започне и сериозният запой.

Иста се настани на един стол, който изнесоха специално за нея. Лис се подпря на дървения парапет и загледа с копнеж танцуващите.

– Е – рече Иста след известно време, – какво толкова си казахте с Ферда преди надбягването, че си подпалихте и двамата фитилите?

– О! – Лис изкриви лице и се пообърна към нея. – Глупости, какво. Той каза, че не било честно да участвам, защото куриерският ми кон бил прекалено бърз и не му било мястото в селско надбягване. Сякаш неговият кон не е от най-хубавите в Кардегос! После каза, че надбягването не било за жени – при положение, че там имаше поне пет жени! Надбягване в името на богинята! Мъжете участваха от името на жените си – той се записа във ваша чест.

– Малко непоследователно от негова страна, признавам.

– Постъпи отворително. Е, аз пък му дадох да разбере!

– Хм, да, но даде също да се разбере, че е бил наполовина прав. Твоят кон определено превъзхождаше с много скромните добичета на Виняска.

– Неговият също. Ако аз не трябваше да участвам по тази причина, същото важи и за него.

Иста се усмихна мълчаливо и след миг Лис пак се обърна да позяпа танцуващите. При тукашните танци мъжете и жените понякога танцуват отделно, на хора, а понякога заедно, в сложни фигури, обявявани напевно от викач на фона на музиката. Повечето фигури бяха доста енергични, полите на женските рокли и на мъжките палта се развяваха, а танцьорите току набиваха крак в ритъма.

Иста се опита да реши дали това спречкване между двамата от най-важните ѝ придружители вечае неприятности, или точно обратното. Дори не знаеше дали камериерката ѝ, толкова внезапно назначена на службата си, наистина е девица. Приемаше се, че момичетата на куриерска служба се стараят да не забременеят, за да не си изгубят прехраната, но това не означаваше непременно, че се въздържат от сексуален живот или че са невинни или неуки. По-скоро обратното, защото невинността, основаваща се на незнание, не беше в състояние да се защитава.

В двора на Иас Иста беше подочула някои неща за начините, по които мъжете и жените – или други комбинации от участници – можеха да си доставят удоволствие, без да рискуват с последствия във вид на деца. Нямахме представа каква част от тези тайни момичетата-куриери си споделят в спалните помещения на станциите, нито доколко ги просвещават жените, които отговарят за тях, самите те бивши куриерки. Във всеки случай, като фермерска щерка с опит в отглеждането на животни, Лис без съмнение беше по-добре информирана за основните неща, отколкото самата Иста на нейната възраст. Но емоциите не по-малко от физическата страна на въпроса можеха да предизвикат хаос в едно затворено общество.

Не знаеше и друго – дали братята ди Гура си бяха наумили почтено ухажване, или банално съблазняване. Социалната пропаст между безимотен дребен аристократ и дете на заможен селянин беше значителна, но не и непреодолима. Особено ако има и зестра, макар че това изглеждаше съмнително в случая на Лис.

Само че краткото време в безгрижната компания на Лис определено беше запалило интереса на двамата братя, и нищо чудно. Момичето беше красиво и умно, младите мъже – здрави и пълни с енергия... като цяло Иста реши, че има основателна причина да не се намесва, иначе рискуваше да замени един проблем с друг, много по-голям.

Все пак рискува да попита:

– Е, какво мислиш за двамата ди Гура?

– Ферда беше поносим отначало, но напоследък е станал превзет като стара мома.

– Има сериозно отношение към отговорностите си, бих казала аз.

Лис вдигна рамене.

– Колкото до Фойкс, ами, не е лош, предполагам.

Би ли се зарадвал Фойкс на една толкова вяла оценка? Едва ли. Иста си позволи да намекне:

– Надявам се никой от мъжете в охраната ми да не ти е натрапвал вниманието си. Ако иска да опази честта на господарката си, една камериерка трябва да се държи на съответната висота.

– Не, изглежда, всички са взели много на сериозно клетвите си пред богинята. – Лис изсумтя. – Или пък Ферда ги е избрал превзети като себе си. – Весела усмивка вдлъбна трапчинка на едната ѝ буза. – Добрият ни свещен обаче не си губи времето. Предложи ми още първата вечер в Палма.

Иста примигна изненадано, после предпазливо каза:

– Хм... Не бива да забравяме, че не всички в ордена на Копелето имат съответните, хм, предпочитания. – Замисли се как да постави следващия си въпрос. – Не е нужно да търпиш обиди, без значение какъв ранг или занятие има мъжът. Всъщност, като моя повереница, би било редно да правиш точно обратното. Съвсем нормално е да ми се оплачеш, ако възникне такъв проблем.

Лис тръсна глава.

– Предполагам, че е трябвало да се почувствам обидена, но той успя някак да го обърне на шега. Прие спокойно отказа ми и отиде да си изпробва късмета при слугинята.

– Не съм получила оплаквания!

Лис се ухили.

– Сигурно не е имала от какво да се оплаче. Кискаше се, когато по-късно ги видях да излизат от стаята ѝ. Чак се зачудих какво ли съм изпуснала.

Иста се опита да даде добър пример, като не се засмее, и не успя.

– О, богове.

Лис ѝ се усмихна широко и пак се загледа завистливо в танцуващите. След време на Иста ѝ омръзна да гледа нещастната ѝ физиономия и ѝ каза да слезе долу и да се поразкърши. Лис явно много се зарадва на неочакваното позволение и под стреснатия поглед на господарката си се преметна през парапета на балкона, увисна за миг на едната си ръка, скочи долу и хукна да се хване на хорото.

Странно беше да седи сама. Спечели си няколко неприлични, но не и обидни подвиквания от мъже, минаващи по улицата под балкона, на които не обърна внимание, понеже не знаеше как другояче да реагира. На свой ред мъжете продължиха по пътя си, подхвърляйки далеч по-груби думи по повод високомерието ѝ. По-рано вечерта Лис беше отвърщала с лекота на подобни закачки и пийналите им обожатели си заминаваха с весели подвиквания. „Това не е моят свят“. А някога го беше управлявала, на теория поне, от забулените висини на далечен Кардегос.

Ферда ди Гура излезе на съседния балкон, видя, че Иста е сама, изгледа заплашително един потенциален ухажор, който тъкмо бе отворил уста да ѝ запее серенада, и я смърми, макар и най-любезно, задето е отпратила придружителката си. После се махна от балкона и само след миг излезе от странноприемницата – през вратата – и се мушна в множеството да доведе Лис. Когато ги видя отново, и двамата бяха стиснали юмруци. Но каквито и гневни реплики да си бяха разменили, когато се приближиха достатъчно, за да ги чува Иста, мълчаха като риби.

Иста реши, че е време да си лягат. Шумното празненството продължи още няколко часа, но не попречи на съня ѝ.

Късно през нощта отвори сънуващите си очи и откри, че отново се е озовала във вътрешния двор на мистериозния замък. Този път беше тъмно – дали и там не беше същата нощ? Луната – в последна четвърт като тази над Виняска – хвърляше болнава, мътна светлина. Ала сенките не бяха тъмни като в рог, защото странно сияние висеше във въздуха, като въже от бял огън. То се низеше през двора и нагоре по стълбите и изчезваше под същата тежка врата в дъното на галерията. Сънуващата

Иста не смееше да го докосне, макар въжето да привличаше погледа й като магнит. Последва го, нагоре по стълбите като предишния път, по дъските на галерията. През вратата.

В стаята беше по-тъмно, отколкото на двора, капациите на прозорциите бяха затворени, луната не проникваше вътре и все пак имаше някаква светлина; въжето от огън, изглежда, извираше от сърцето на мъжа, прострян на леглото. Бледите пламъци трептяха около цялото му тяло, сякаш то гореше, извираха от гърдите му и се стичаха надолу... и тогава Иста се запита дали въжето е въже, или е проводник. И къде отвеждаше огъня този проводник. Погледна назад към линията от светлина и поне-чи да я хване, да се остави въжето да я изтегли до крайната си спирка, така както истинско въже може да изтегли давец се от водата.

Ръката й се протегна, стисна; линията се прекъсна, пръсна се под пръстите й, блисна се на малки ярки вълни.

Мъжът в леглото се събуди, простена, надигна се. Видя я. Протегна горяща ръка.

– Вие! – прошепна той. – Милейди! Помогнете ми, в божието име...

„Кой от всичките богове?“, неволно си помисли Иста под натиска на странно изкривена истерия. Не смееше да хване тази ужасяваща горяща ръка, нищо че беше протегната към нея. „Кой си ти?“

Широко отворените му очи я изпиваха.

– Тя говори! – изрече дрезгаво той. – Милейди, умолявам ви, не си отивайте...

Очите й се отвориха рязко в здрача на малката стаичка във Виняска.

Кажичи-речи единственият звук беше бавното, равномерно дишане на Лис, която спеше на ниското легло на колелца в другия край на стаята. Празненството явно беше приключило и последните пияни гуляйджии си бяха тръгнали към къщи или спяха безпаметно из входовете някъде по пътя натам.

Иста смъкна мълчаливо крака от кревата и отиде при залостените капаци на балкона. Дръпна резето и тихо излезе навън. Единствената светлина идваше от два стенни фенера, които едва-едва мъждукаха край затворената порта на храма от другата страна на площада. Иста вдигна поглед към чезнещата луна. Беше същата като онази в съня й. Мястото и мъжът бяха също толкова реални, колкото и самата тя, където и да се намираха. Дали и непознатият я беше сънувал тази нощ, така както тя го беше сънувала? Какво бяха видели онези напрегнати тъмни очи, че да

протегне към нея ръка с такова отчаяние? Беше ли толкова объркан от нея, колкото тя от него?

Гласът му имаше богат тембър, макар и изтънял от болка, страх или изтощение. Но я бе заговорил на ибрийски, който се говореше в Ибра, Шалион и Бражар, а не на рокнарийски или дартакийски – макар и със северношалионски акцент, в който се долавяше рокнарийска интонация.

„Не мога да ти помогна. Който и да си, не мога да ти помогна. Моли се на своя бог, ако търсиш спасение. Макар че лично аз не ти го препоръчвам“.

Иста избяга от лунната светлина, залости капачите и се стуши в кревата си, тихичко, за да не събуди Лис. Затисна главата си с пухената възглавница. Така не виждаше нищо освен онова, което не искаше да види и което гореше пред вътрешния ѝ взор. Когато се събудеше на заранта, всички събития от предишния ден щяха да изглеждат като избледнял сън в сравнение с този. Тя стисна юмруци под чаршафите и зачака светлината.

Докато малко след зазоряване на следващия ден Лис сплиташе косата ѝ, на вратата се почука и гласът на Фойкс ди Гура се чу откъм галерията, която обточваше вътрешния двор на странноприемницата:

– Милейди? Лис?

Лис отиде да отвори. Фойкс, облечен за път, ѝ кимна, после се поклони на Иста, която се приближи зад Лис.

– Добро утро, милейди. Просветен ди Кабон ви изпраща най-смирените си извинения, но не ще може да води молитвите тази сутрин. Много е болен.

– О, не! – възкликна Иста. – Нещо сериозно ли е? Дали да не изпратим за лецител от храма? – Виняска беше много по-малък град от Валенда; дали орденът на Майката беше достатъчно голям тук, за да има лекар с нужната подготовка?

Фойкс потърка устните си, които упорито се мъчеха да се извият в усмивка.

– Ъъ, мисля да не прибързваме, милейди. Може просто да е ял нещо развалено вчера. Или е заради... ъъ, виното.

– Не беше пиан, когато го видях за последен път – с известно съмнение отвърна Иста.

– Мм, това е било по-рано. След това той зачезна със свои колеги от местния храм и, ами... Донесоха го доста късно. Не че човек би

могъл да постави сигурна диагноза през затворена врата, но пъшкането и другите звуци, които издава, ми приличат на винена болест. Ужасно познато звучи, навява ми спомени. Милостиво неясни спомени, но все пак...

Лис се изкиска въпреки старанието си да не го прави.

Иста я погледна смръщено, после каза:

– Добре. Кажете на хората да върнат конете в конюшните. Ще идем в храма за сутрешната служба и после ще решим дали да поемем отново на път. В края на краищата за никъде не бързаем.

– Слушам, милейди. – Фойкс кимна отсечено и си тръгна.

Ранната служба продължи цял час, макар на Иста да ѝ се стори претупана и съкратена – местният свещен също не изглеждаше много добре, беше блед и посърнал. След службата тримата с Фойкс и Лис се помотаха из града. Извън стените група хора смъкнаха и нагънаха панаирджийските шатри. Тръгнаха покрай брега на реката към отсечката, където се беше провело вчерашното надбягване, и Фойкс заприказва Лис – разпитваше я подробно за ездата ѝ, задаваше въпроси за другите коне и ездачи, въобще неща, които Иста така и не беше забелязала. Лис обясни, че зрелищната преднина, която беше взела към края на пробега, не се дължала изцяло на нейните умения – просто другите коне били вече на края на силите си. Иста със задоволство забеляза, че петте мили разходка не я бяха уморили толкова, колкото същото разстояние, когато беше избягала от замъка във Валенда – не смяташе, че това се дължи само на по-удобните дрехи и обувки, които носеше сега.

Просветен ди Кабон излезе от стаята си около обяд; лицето му имаше цвета и вида на превтасало тесто. Иста го погледна, отмени пътните планове за деня и го прати обратно в леглото. Той се помъкна натам, като ѝ благодареше пространно и трогателно под нос. За нея пък беше облекчение, че не го е повалила треска. Диагнозата на Фойкс за винена болест се потвърди, когато свещеният се появи отново на вечеря, засрамен, и хапна само чай и препечен хляб, като отказа с отвращение предложената му чаша разредено вино.

На следващата сутрин ди Кабон изглеждаше напълно възстановен, макар че ограничи утринната си проповед до книжлето с образци. Поеха на път, докато въздухът още беше хладен, прекосиха каменистата река през брода и поеха нагоре по хълмистия път на север.

Пътуваха през сухото подножие на планините и дърветата бяха

малко – групички борове и дъбове с хрусталаци между тях, сиви скали, стърчащи над жълтеникави бурени. Почвата беше твърде бедна за земеделие освен там, където се полагаха допълнителни грижи – по някоя нагорявана нива и терасирана градина като кръпки върху общия пуст фон, – и скоро рядко населената околност на Виняска отстъпи пред безлюдна гола земя. Пътят се спускаше и изкачваше, малките долини си приличаха досущ една на друга. Понякога стари мостове или канали, доста занемарени, пресичаха потоците, сурващи се от далечните височини вляво, но в повечето случаи конете и товарните мулета трябваше сами да намират пътя си през каменистите бродове. Рано следобед спряха да хапнат край един такъв поток. Водата беше единственото богатство на тази земя – бистра, чиста и студена.

Тази вечер щяха да спрат за нощувка на едно прочуто свещено място високо сред хълмовете, село, където се беше родила известна лечителка от ордена на Майката, чиито чудеса бяха извършени далеч оттук. В противен случай, размишляваше Иста, докато се точеха по пътя, за тях едва ли би чул някой. Скокливите златисти скални катерици, които току подаваха главици и бърбежа негостоприемно, вперили очички в натрапниците, едва ли биха ги записали и разпространили, за да привличат години по-късно пътници от близо и далеч. След това маршрутът им щеше да се спусне към по-леките пътища в равнините. И да свърне отново на юг към Баошия и дома?

Тя не искаше да се връща. Но и колко дълго можеше да продължи така – да влачи тези млади хора по пътищата? Скоро щяха да ги призват по-тежки задачи, защото лордовете на Шалион се готвеха за есенната военна кампания на север. „Е, нека тогава всички отложим задълженията си с още малко“. Времето беше хубаво, сезонът – подходящ; топлият следобед дъхаше на планинска мащерка и градински чай. Миризмата на кръв, пот и желязо така или иначе щеше скоро да ги връхлети.

Пътят се разшири, свърна покрай горист хълм, после се запуска надолу. Ферда и ди Кабон язدهа напред, следваха ги един от младите войници и Фойкс. Лис яздеше малко зад Иста, останалите се точеха назад.

Най-напред Иста го усети като вълна от чувство – яростна, неясна заплаха; болка и отчаяние; ужасяващ задух. След миг конят ѝ спря рязко, хълбоците му затрепериха. Животното вирна глава и изцвили.

Мечката нападна откъм сянката на дърветата. Главата ѝ беше снишена, широките плещи бяха изгърбени, бронзовата козина бе нагъната

като водни вълни под косата следобедна светлина. Движеше се невероятно бързо за толкова голямо, тежко животно. Ръмженето ѝ разцепи въздуха като трион.

Животните се подплашиха. Младият войник пред Иста, Пежар, се люшна наляво, когато паникьосаният му кон се дръпна надясно, и се изхлузи от седлото. Иста не го видя как пада, защото собственият ѝ кон се изправи с ужасено цвилене на задните си крака. Със закъснение тя се опита да скъси юздите, да сграбчи гривата. Лъкът на седлото я удари силно в корема, самото седло се изплъзна изпод нея, а после земята изведнъж я удари и ѝ изкара въздуха. Тя се превъртя, замаяно се изправи, хвърли се да улови провисналата юзда и не успя.

Конете подскачаха, а ядосаните ездачи дърпаха ожесточено юздите с надежда да си върнат контрола над животните. Конят на Пежар, останал без ездач, вече препускаше обратно по пътя, а конят на Иста подскачаше и хвърляше къчове след него. Самият Пежар лежеше по гръб на земята и се взираше ужасено в мечката, надвиснала над него. От устата ѝ се точеха лиги. Бясно ли беше животното, за да ги нападне така? Планинските мечки обикновено избягваха хората, а и това не беше майка, защитаваща малките си, а голям мъжкар.

„Това не е мечка“. Или... не само мечка. Задъхана, омаяна, Иста залитна. Въпреки първоначалното впечатление за ужасяваща енергия, мечката никак не изглеждаше добре. По-отблизо се виждаше, че козината ѝ е крастава и окапала на места, а въпреки едрото тяло по костите почти нямаше плът. Краката на мечока трепереха. Той се вгледа в Иста, сякаш сам омаян от нея толкова, колкото тя от него.

Стори ѝ се, че мечешката му природа е сякаш изядена отвътре навън. Очите, които я гледаха втрещено, блестяха червени, с интелигентност, нетипична за животински мозък. „Обладал го е демон. И почти го е изял“.

„И сега паразитът си търси нов гостоприемник“.

– Как смееш – изсъска Иста. Дори и една обикновена мечка не заслужаваше това. „Нямаш работа тук, демоне. Върви си при своя прокълнат господар“. Погледите им се счепкаха; тя пристъпи още малко напред и мечката отстъпи от пребледнялото момче. Още една стъпка. Още една. Мечката-демон сведе глава почти до земята, очите ѝ бяха широко отворени и обточени с бяло; душеше нервно и отстъпваше страховливо.

– Царина, идвам! – С рев Фойкс се появи в периферното зрение на Иста, късият му плащ се развяваше, мечът му се спускаше в широка дъга. Зъбите му лъщяха в свирепа гримаса, челюстите му бяха стиснати от

усилието на удара.

– Фойкс, не! – изкрещя Иста, но твърде късно.

Тежкото острие отсече главата на мечката с един удар и се заби в пръстта. От врата на животното бликна кръв, а главата се търкулна настрани. Едната предна лапа потръпна спазматично, после голямото, покрито с козина тяло се свлече безжизнено на земята.

Иста сякаш виждаше демона с всяко свое сетиво освен с очите – осезаема сила, опръскан с кръв огън, миризма като на горещ метал. Той изрева към нея, после изведнъж се отдръпна, обзет от животински ужас. За един отчаян миг се поколеба между Фойкс и момчето на земята. После се вля във Фойкс.

Фойкс се облещи.

– Какво?... – почна той. После очите му се подбелиха и той се строполи възник.

6.

Лис първа успя да овладее коня си и да го пришпори назад. Смъкна се от гърба на дорчото, задъхана от смут и тревога. Пежар се надигна със стон, седна и впери ококорени очи в обезглавената мечка. Челото му се набръчка озадачено при вида на проснатия до кървящия труп Фойкс.

– Сър?...

Коремът я болеше след падането от коня, но не от това вибрираха костите ѝ, а от прехода на демона, който беше видяла току-що. Усещаше съзнанието си неестествено отделено от тялото. Иста смъкна късото си наметало, сгъна го, коленичи и се опита да обърне тежкото тяло на Фойкс и да му го подложи под главата.

– Милейди, чакайте... удари ли си главата, когато конят го хвърли? – спря я Лис. – Може да си е счупил нещо...

– Хвърли ли го конят му? Не видях. – Това би обяснило защо пръв се беше добрал до мечката. – Не, не е пострадал тогава. Той уби мечката. – „За жалост“.

– Изхлузи се през задницата на коня си и тупна по, хм... По задник. Е, там няма много кости за чупене. – Лис уви юздата около ръката си, за да задържи пърхтиящия, дърпащ се дорчо, и коленичи да помогне, като първо огледа възхитено трупа на мечката, мечка и търкулналата се встрани глава. – Богове пет, какъв удар! – Погледна надолу към Фойкс. Лицето му имаше цвета на помия. – Какво му е?

В този момент се появи и Ферда, хвърли един поглед и скочи от коня си, без дори да задържи юздата.

– Фойкс! Царина, какво стана? – Коленичи и прокара ръце по тялото на брат си: търсеше наранявания и явно очакваше да намери кървави разкъсвания, причинени от ноктестите лапи на звяра. Веждите му се свъсиха, когато не откри нищо. Понечи да обърне брат си по корем. Дотича тежко и ди Кабон, без мулето си, едва си поемаше дъх.

Иста задържа ръката на Ферда.

– Виж, брат ти не е ранен.

– Отсече главата на мечката. После просто... се строполи – потвърди Пежар.

– Животното да не е било бясно, че ни нападна така? – задъхано се включи ди Кабон. Наведе се над шкембето си, подпря ръце на коленете си и на свой ред огледа сцената.

– Не беше бясно – с равен глас каза Иста. – А обладано от демон.

Очите на ди Кабон се разшириха и се възряха в нея.

– Сигурна ли сте, царина?

– Абсолютно. Аз... почувствах го. – „И той ме чувства“.

Ферда ги гледаше онемял.

– Той къде... – започна ди Кабон и не довърши; погледна първо падналия войник, после и Иста, изправена и явно напълно с ума си. Фойкс лежеше, сякаш са го пребили до безсъзнание. – Не е влязъл в него, нали?

– Уви. – Иста облиза устни. – Мечката отстъпваше. Опитих се да го спра, но той, изглежда, видя само полудяла мечка, която на пръв поглед се кани да ме нападне.

Устните на ди Кабон повториха мълчаливо думите ѝ. „На пръв поглед“? После той впи изпитателно очи в нея.

Липсата на съмнение у ди Кабон най-после убеди зашеметения Ферда. Лицето му се сгърчи от усилието да удържи сълзите си.

– Просветени, какво ще стане с Фойкс?

– Това зависи – ди Кабон преглътна, преди да продължи, – до голяма степен от естеството на въпросния демон.

– Мечешки беше – докладва Иста, все така с равен глас. – Може и да е погълнал други животни преди мечката, но не се беше хранил с човешка интелигентност. Не говореше. – „Сега обаче разполага с истинско угощение от думи и разум“. Кога ли щеше да започне да пирува?

– Това ще се промени – промърмори ди Кабон като ехо на собствените ѝ мисли. Пое си дълбоко дъх. – Каквото има да става, няма да стане веднага – заяви той високо. На Иста не ѝ хареса бодряшкият тон на думите му. – Фойкс може да се опълчи. Ако реши. Един неопитен демон има нужда от време, за да порасне, да се учи.

„Да се вкопае“, добави наум Иста. Да изтощи силата на душата, да се подготви за обсада. Следваше ли от това, че един опитен демон, затъпал от много човешки души, може да превзема за миг?

– Въпреки това трябва да му дадем колкото се може по-малко време да... колкото се може по-малко време. Храмът на някоя провинциална столица би разполагал със средствата и обучените хора, които да се справят с това. Трябва веднага да го заведем при архисвещения на Тарион... не. Това би отнело седмица. – Той вperi поглед над хълмовете към далечните равнини. – Храмът в Маради е по-близо. Ферда, къде са ти картите? Трябва да видим кой е най-краткият път.

Другите войници се събираха – вече бяха уловили изпоплашените

коне и мулета. Един водеше за юздата коня на Ферда. Ферда скочи да отвори дисагите си, но после се обърна рязко, защото Фойкс се размърда и простена.

Очите му се отвориха. Обходиха небето и кръга лица, които се виждаха напрегнато в него, после той примижа и свъси вежди.

– Ооох!

Ферда коленичи до главата му, стискаше и отпускаше безпомощно юмруци.

– Как си? – попита несмело накрая.

Фойкс примигна.

– Много странно. – Махна тромаво с едната си ръка – жестът напомняше за размахана лапа – и се опита да се претърколи и да стане. Вместо това застана на четири крака. Едва на третия път успя да стъпи на крака. Ди Кабон го прихвана за едната ръка, Ферда за другата, докато той мигаше отново и безмълвно раздвижваше челюсти. Посегна с ръка към устата си, не уцели и опита отново. Пръстите му опипаха предпазливо, сякаш да е сигурен, че ще напипа челюст, а не муцуна. – Какво стана?

Мълчанието се проточи – никой не събираше смелост да му отговори. Той плъзна поглед по ужасените им лица с растящо объркване.

Най-накрая ди Кабон каза:

– Смятаме, че те е обладал демон. Бил е в мечката, когато тя нападна.

– Мечката умираше – каза Иста. Дори и в собствените ѝ уши гласът ѝ прозвуча странно далечно. – Опитвах се да те предупредя.

– Не е вярно, нали? – попита Ферда. Умолително. – Не може да е вярно.

Лицето на Фойкс застина вгълбено, очите му се оцъклиха невидждащо.

– О – отново промълви той. – Да. Заради това... заради него аз...

– Какво? – Ди Кабон се постара гласът му да прозвучи меко, но тревогата си пролича.

– Има нещо... в главата ми. Уплашено е. Свило се е на възел. Сякаш се опитва да се скрие в пещера.

– Хм.

Ставаше ясно, че поне засега Фойкс няма да се превърне в мечка, демон или нещо друго, ако не се бросе дълбокото му объркване. Водачите на групата, подкрепяйки Фойкс, седнаха на земята да погледнат картите. Двама от войниците обсъдиха на тих глас трупа на мечката и

решиха, че краставата кожа не си струва дрането – взеха само зъбите и лапите и завлякоха тялото встрани от пътя.

Ферда извади картата на района и я разпъна върху един широк плосък камък. Пръстът му се плъзна по права линия.

– Мисля, че най-бързо ще стигнем до Маради, ако продължим по този път още трийсетина мили, до ей това село. После ще потеглим надолу, право на изток.

Ди Кабон примижа към слънцето, което вече се бе скрило зад планинската верига на запад, макар небето още да светеше в наситено синьо.

– Няма да стигнем там преди падането на нощта.

Иста се осмели да плъзне пръст по картата.

– Ако продължим още малко, ще стигнем до този кръстопът, и оттам до селото на стария светец, което и без това смятахме да посетим. Вече сме запазили храна, фураж и легла там. И ще можем да тръгнем рано сутринта. – И щеше да има здрави стени между тях и други такива мечки. Макар и не между тях и демона – мисъл, която реши да запази за себе си.

Ферда се намръщи.

– Шест допълнителни мили във всяка посока. Повече, ако пак объркаме пътя. – Точно такъв кръстопът им беше коствал едновременно отклонение по-рано същия ден. – Половин ден езда е това. Носим достатъчно храна и фураж за една нощ – можем да подновим запасите си, когато завием на изток. – Поколеба се и каза по-предпазливо: – Тоест, ако сте склонна да изтърпите неудобствата от нощувка на открито, царина. Поне времето, изглежда, ще се запази добро.

Иста се умълча. Планът не й харесваше, но още по-малко й харесваше намекът, че би сложила удобството си над спешната нужда на свой верен офицер. Да раздели групата и да прати най-бързите ездачи напред с Фойкс? Тази идея също не й харесваше.

– Аз... за мен е без значение – каза тя.

– Ще можеш ли да яздиш, как мислиш? – попита Ферда брат си.

Фойкс седеше със смръщени вежди и вгълбен израз, като човек с болки в стомаха.

– Ъ? О, да, разбира се. Задникът ме боли, но това няма нищо общо с... с другото нещо. – Помълча още миг, после добави: – Освен непряко.

Ферда рече с глас на военен, стигнал до окончателно решение:

– Тогава ще яздим бързо, за да изминем колкото се може повече път преди да се мръкне.

Членовете на малобройния съвет около плоския камък закимаха одобрително. Иста стисна устни.

Качиха Фойкс върху неспокойния му кон – двама мъже трябваше да задържат животното, което продължи да пръхти и да се дърпа и се успокои едва след като потеглиха. Ди Кабон и Ферда язدهа от двете страни на Фойкс. Да го защитят. Твърде късно.

Иста гледаше гърбовете им. Усещането ѝ за присъствието на демона, толкова ярко за миг, сега се беше притъпило. Материята ли го прибулваше, или той нарочно се криеше в новото си леговище от плът? Или нещо у нея ѝ пречеше да го усети? Толкова дълго беше потискала чувствителността си, че да я впрегне отново на работа бе като да протегнеш изсъхнал мускул. Болеше.

Лорд ди Казарил твърдеше, че светът на духа и светът на материята съществували един до друг, като двете страни на монета или на стена; че боговете не били далеч в някакво друго пространство, а тук, в тяхното, непрекъснато, просто от другата страна на някакъв особен ъгъл на възприятията. Присъствие, проникващо и невидимо като слънчевата светлина по кожата, сякаш стоиш гол и със завързани очи под светлината на невъобразимо пладне.

С демоните беше същото, само че те бяха по-скоро като крадци, които се вмъкват през прозореца. Какво обитаваше пространството на Фойкс сега? Ако двамата братя се приближаха зад нея, щеше ли да познае кой кой е, без да се обръща?

Затвори очи, за да изпита възприятията си. Скърцането на седлото ѝ, мудното движение на другите животни, лекото изтракване на копито, ударило камък; миризмата на коня ѝ, на собствената ѝ пот, на хладния боров лъх... нищо повече, поне сега.

А после се запита какво ли вижда демонът, когато погледне към нея.

Направиха лагера си край поредния бистър поток, когато се стъмни толкова, че едва успяха да съберат дърва за огньовете. А събраха много – Иста подозираше, че не е единствената, която се опасява от дивите животни. Мъжете вдигнаха за двете с Лис нещо като колиба от по-дебели клони, застлана с отрязани набързо ръкойки жълтеникава трева. Не ѝ изглеждаше обещаваща защита срещу мечки.

Фойкс заяви, че не желае да го третират като инвалид, и настоя да се включи в събирането на дърва. Иста го наблюдаваше дискретно, а

както забеляза, същото правеше и ди Кабон. Фойкс вдигна един голям повален дънер, който се оказа загнил, покрит с лазещи гадинки от долната страна. Младият мъж впери поглед в находката си със странен израз.

– Просветени – тихо каза той.

– Да, Фойкс?

– Ще се превърна ли в мечка? Или в умопобъркан, който се мисли за мечка?

– Не. В нито едно от двете – твърдо рече ди Кабон. Дали правдиво обаче, навярно и самият той нямаше представа, реши Иста. – Това ще отшуми.

Думите на ди Кабон бяха предназначени да успокоят младежа, но явно не успяваха да успокоят свещения. Защото ако мечешката природа на демона отслабнеше, то щеше да е по една-единствена причина – заради нарастващата му прилика с Фойкс, нали така?

– Добре – въздъхна Фойкс. Лицето му се разкриви. – Защото тези ми изглеждат вкусни. – Ритна дънера обратно с повече сила от необходимото и тръгна да търси нещо по-сухо.

Ди Кабон се завъртя край Иста.

– Милейди...

Богове пет, жалният му тон беше точно като този на Фойкс отпреди миг. Едва в последния момент Иста успя да промени успокоителното „Да, ди Кабон?“ в едно по-остро „Какво?“, иначе току-виж решил, че му се подиграва.

– За сънищата ви. За онези, докоснатите от богинята, които са ви спождали навремето.

„Не достатъчно отдавна“.

– Какво по-точно?

– Ами... как разбирате кои сънища са истински? Как различавате доброто пророчество от, да речем, фалшивите послания?

– Нищо добро няма в едно пророчество. Знам само, че не можеш да ги сбъркаш. Сякаш се по-реални и от най-живия спомен. – Гласът ѝ набележа от внезапно подозрение. – Защо питаш?

Той забарабани неспокойно с пръсти по дебелото си бедро.

– Помислих си, че може да ме научите.

– Какво, да наставлявам наставника? – Опита се да го обърне на шега, макар че стомахът ѝ се сви. – Храмът едва ли би одобрил.

– Не съм съгласен, милейди. Кой чирак не би потърсил съвет от майстор, ако му се предостави такава възможност? Ако го натоварят със

задача, която надхвърля уменията му?

Тя присви очи. Богове пет, какви ли сънища е сънувал? За строен мъж, който лежи в сън като смърт, на легло в тъмна стая... дори не би намекнала за това тайно видение.

– Какво си сънувал?

– Сънувах вас.

– Е, и? Хората често сънуват свои познати.

– Да, само че това беше преди. Само веднъж, преди да ви срещна на пътя край Валенда.

– Може би... бил ли си в Кардегос като дете, или някъде другаде, където сме били двамата с Иас? Баща ти или друг някой може да те е качил на раменете си, за да видиш царската процесия.

Той поклати глава.

– Сер ди Ферей с вас ли е бил тогава? Носели ли сте виолетово и черно, яздели ли сте кон, воден от коняр по прашен път? Били ли сте на четиридесет, тъжна и бледа? Едва ли, царина. – Той отклони поглед за миг. – Демонът в поря също ви позна. Какво видя той, което аз не видях?

– Нямам представа. Попитахте ли го, преди да го отпратите?

Той поклати глава.

– Не знаех достатъчно, за да го попитам. Тогава. Другите сънища дойдоха по-късно, по-силни.

– Какви сънища, просветени? – Беше почти шепот.

– Сънувах онази вечеря в замъка във Валенда. Сънувах ни нас, на път, в почти същата компания. Понякога Лис, Ферда и Фойкс бяха с нас, друг път – не. – Сведе поглед, после пак вдигна очи и призна: – Свещените от храма във Валенда не са ме пращали да ви бъда наставник. Пратиха ме само да предам извиненията на просветена Товия и да ви кажа, че ще дойде при вас веднага щом се върне. Вмъкнах се непочтено в поклонението ви, царина. Мислех, че го правя по волята на боговете.

Тя отвори уста, но успя само да издиша. Направи необходимото гласът ѝ да прозвучи неутрално, а зад гърба ѝ ръцете ѝ сграбчиха младото дръвче, на което се беше облегла – може би така щяха да спрат да треперят.

– Продължавай.

– Молих се. Нарочно ви заведох в Касилхас, за да мога да се посъветвам с по-висшестоящи мои колеги. После вие... разговаряхте с мен. Сънищата престанаха. Колегите ме посъветваха да направя всичко по силите си, за да ви бъда добър духовен наставник, след като съм стигнал

толкова далеч, и, милейди, аз се постарях.

Тя вдигна ръка и разпери пръсти да уталожить тревогите му, макар че дали можеше да види жеста ѝ в гаснещата светлина, не знаеше. Излиза-ше, че онази странна негова убеденост в духовните ѝ дарби, изразена в Касилхас, е имала и друг източник освен старите слухове. Между редките дървета светлината на огньовете се издигна над две плитки дупки, изкопани в пясъчливия бряг на потока; жизнерадостните пламъци припукваха, сякаш напук на сбирация се мрак. Огньовете изглеждаха... малки в подножието на високата планина. Зъбите на Копелето, така се наричаше тя, защото във високите проходи тези зъби наистина хапеха непредпазливите пътници.

– Но после сънищата започнаха отново, преди няколко нощи. Нови сънища. Или по-скоро един нов сън, който се повтори три пъти. Път, който много прилича на този. През околност, която много прилича на тази. – Белият му ръкав се развя в сенките. – Застига ме колона мъже, рокнарийски войници, квадриански еретици. Свалят ме от мулето ми. После... – Той млъкна.

– Не всички пророчески сънища се сбъдват. А и да се сбъднат, не винаги се сбъдват буквално – предпазливо рече Иста. Ди Кабон наистина изглеждаше разстроен, много разстроен.

– Да, така е. – Почти се разтрепери от желание да ѝ разкаже. – Защото всяка нощ ме убиваха по различен жесток начин. – Гласът му се забави: явно бе обзет от съмнения. – Обаче винаги започваха от палците.

А двете с Лис се бяха смели на винената му болест... сънищата ли беше давил във виното? От това нямаше полза. Лично го беше изпробвала, преди много години в двора на Иас.

– Трябваше да ми кажеш! Отдавна!

– Вижте, тук не може да има рокнарийци. Трябва да пресекат две провинции, за да стигнат до това място. Цялата страна щеше да е на крак. – Говореше така, сякаш се опитва да изтласка мрака със силата на разума. – Този сън сигурно се отнася до някакво по-далечно бъдеще.

„Не можеш да изтласкаш мрака със силата на разума. Трябва да използваш огън“. Откъде се беше пръкнала тази мисъл?

– Или пък въобще не се отнася за бъдещето. Някои сънища са само предупреждения. Ако се съобразиш с тях, заплахата те подминава.

Гласът му прозвуча обезсилен и тих в тъмнината:

– Боя се, че разочаровах боговете и това е моето наказание.

– Не – студено рече Иста. – Боговете са по-безмилостни. Ако са те

използвали за някакви свои дела, ти вече нямаш никаква стойност за тях – като засъхнала и счупена четка, която художникът изхвърля и сменя с нова. – Иста се поколеба. – Щом още те тласкат нанякъде, значи искат нещо от теб. Нещо, което още не са получили.

– О – рече той, все така тихо.

Иста стисна силно дървото. Искаше ѝ се да крачи. Можеха ли да се махнат от пътя? Обратният път до Виняска беше по-дълъг, отколкото ако продължат напред. Можеха ли да тръгнат покрай потока, надолу към равнините? Представи си водопади, бодливи храсталаци, скални стени, които не можеха да преодолеят нито конете, нито мулетата. Биха я помислили за луда, ако ги накара да тръгнат по този маршрут. Потрепери.

– За рокнарийците си прав обаче – каза тя. – Отделни съгледвачи или малки предрешени групи биха могли да проникнат незабелязано толкова далеч на юг. Но не и достатъчно голяма сила, която да надвие добре въоръжения ни ескорт. Дори и Фойкс е годен да се бие.

– Така е – съгласи се той.

Иста прехапа долната си устна и се огледа, за да е сигурна, че не може да ги чуе.

– Ами Фойкс, просветени? За миг видях... сякаш съзрях духа на мечката. Беше по-излинял и гноясал от тялото ѝ, гърчеше се в агонията на разложението. И Фойкс ли...

– Опасността, която го грози, е реална, но не е непосредствена. – Гласът на ди Кабон прозвуча значително по-уверено сега, когато разговорът се бе върнал към теми, които познаваше добре, и облеченото му в бяло туловище се поизпъчи. – Онова, с което той се сдоби по зловещата случайност, някои греховни, късогледи или отчаяни хора търсят сами. Да уловят демон и да го хранят бавно със самите себе си в замяна на помощта му – така хората се превръщат в магьосници. За известно време. За доста дълго време при някои, ако са умни и предпазливи.

– И накрая кой получава надмощие?

Той се прокашля.

– Почти винаги демонът. Рано или късно. Но с този недорасъл стихийен демон отначало Фойкс би имал надмощие, стига да опита. Не смятам да обсъждам това с него, за да не му хрумнат разни идеи, и ви умолявам вие също да сте предпазлива, царина. Колкото повече... колкото повече се обвържат, толкова по-трудно ще е да ги разделим.

И добави шепнешком:

– Откъде идват обаче? Какъв прорязък в ада ги рои насам в такива

необичайни количества? Моят орден е призван да брани света от тяхната сган, така както войските на Сина и Дъщерята яздат под слънцето с мечове и щитове срещу злини от по-материално естество. Посветените на петия бог крачат сами в мрака, въоръжени единствено със силата на ума. – Гърдите му се надигнаха от безутешна въздишка. – Ще ми се да имах по-добро оръжие, особено сега.

– Да се надяваме, че сънят ще наточи умовете на всинца ни – каза Иста. – Утрото е по-мъдро от вечерта.

– Моля се да сте права, царина.

Той я придружи през хрусталака до колибата. Иста се въздържа да му пожелае приятни сънища. Или каквито и да било сънища.

На зазоряване Ферда нетърпеливо събуди всички освен брат си. Чак когато закуската беше готова, той клекна до спящия Фойкс и предпазливо го смушка по рамото. Лис, която минаваше покрай Иста, нарамила едно седло, поспря, неспособна да откъсне поглед от тази тревожна нежност, и устните ѝ се свиха измъчено.

Не губиха излишно време със закуската и вдигането на лагера и много скоро отново поеа по каменистия лъкатушещ път. Неравният предпланински терен убиваше скоростта, но Ферда поддържаше равномерна стъпка начело и колоната въпреки всичко поглъщаше милите. Утрото и пътят бавно оставаха зад гърба им.

Групата пътници тънеше в мълчание и се движеше упорито напред; всеки бе потънал в свои си мрачни размисли. Иста не можеше да реши кое я тревожи повече – демонът във Фойкс или сънищата на ди Кабон. Мечешкият демон на Фойкс може и да беше злощастна случайност, ако въобще беше случайност. Сънищата на ди Кабон несъмнено бяха предупреждения, подвеждащи може би, но твърде сериозни, за да ги отменат с лека ръка.

Стискаше едно зъби при мисълта за поредичата неестествени събития, които се завъртаха около нея. Имаше неприятното чувство, че се е замесила в нещо, което все още не проумява. „Да. В Маради потегляме обратно към дома“.

Мълчаливото решение не ѝ донесе утеха; напрежението остана като опъната до скъсване жица. Като задъхания натиск, който я бе изстрелял през задната порта и надолу по пътя в официалната траурна рокля и по копринени пантофки онази сутрин във Валенда. „Трябва да се движа. Не мога да стоя на едно място“.

„Къде? Защо?“

Хълмовете тук бяха по-сухи дори от земята на юг, въпреки че потоците още бяха пълноводни от пролетното топене на снеговете по високите места. Чепатите борове ставаха все по-малки и бяха все по-нарядко, а дългите сипеи зачестяваха. Когато изкачиха билото на едно голямо възвишение, ди Кабон хвърли поглед назад към пътя, по който бяха дошли. И рязко дръпна юздите на мулето си.

– Какво е това там?

Иста се завъртя на седлото. Малко под хребета на склона зад тях препускаше ездач... не, ездачи. Фойкс извика:

– Ферда? Очите ти са по-силни от моите.

Ферда завъртя коня си и примижа срещу ярката светлина. Слънцето напичаше. Беше малко преди пладне.

– Мъже на коне. – Той се навъси. – Вържени... виждам ризници... копия. Всичко е в рокнарийски стил... демони на Копе... богове пет! Това са знамената на княжество Джокона. Виждам белите птици на зелен фон.

На Иста все още ѝ изглеждаха като зеленикави петна, макар че и тя примижаваше. Каза разтревожено:

– Какво правят тук, в тази мирна земя? Да не би да са търговска охрана, предхождаща керван? Или пратеници?

Ферда се изправи на стремената и каза сухо:

– Войници. Всички са войници. – Огледа малката им група и сложи ръка на меча си. – Е, същото важи и за нас.

– Ъ... Ферда? – каза Фойкс след миг. – Има още.

Иста виждаше как се движат устните му, докато брои наум. В редици от по двама и трима натрапниците продължаваха да превалят хребета на височината. Самата Иста беше преброила повече от трийсет, когато ди Кабон, чието лице беше придобило цвета на сланина, направи свещения знак и погледна към нея. Закашля се и едва тогава успя да изрече нещо членоразделно. Думите сякаш се препъваха в сухите му устни.

– Царина? Мисля, че не бихме искали да се срещнем с тези мъже.

– На същото мнение съм, просветени. – Сърцето ѝ тупкаше като лудо.

Ферда извика на хората си:

– Продължавайте напред!

И пришпори коня си начело на групата надолу по пътя. Товарните мулета не можеха да поддържат скоростта на конете и забавяха хората, които отговаряха за тях. Послушното муле на ди Кабон в началото се

справяше добре, но при всяка стъпка пръхтеше под клатушкащата се тежест на просветения. Същото правеше и ди Кабон. Когато стигнаха до билото на следващото възвишение, половин миля по-нататък, видяха, че джоконската колона е пратила двайсетина ездачи напред – галопираха с ясното намерение да настигнат групата на Иста.

Вече беше въпрос на надбягване, а те не бяха в необходимата форма. Можеха да изоставят товарните мулета, но какво щяха да правят с добичето на свещения? Ноздрите на нещастното животно бяха разширени и червени, бялата му козина започваше да се покрива с пяна по врата, хълбоците и между задните крака и колкото и да го смушкваше и да викаше ди Кабон, то постоянно забавяше крачка. Ди Кабон се тресеше отгоре му като желе; от яркочервено лицето му ставаше бледозелено и обратното. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне от физическото усилие и от ужас.

Ако това беше вражески набег, на каквото приличаше – и как, в името на петимата богове, колоната се беше появила южно от тях, без никой да разбере – Иста можеше да предложи откуп за себе си и за рицарите от ордена на Дъщерята. Но един свещен на петия бог би бил третиран като развратен еретик – наистина щяха да започнат от палците му. После щяха да му отрежат езика, след това гениталиите. Сетне, в зависимост от времето, с което разполагаха, и от изобретателността им, го чакаше смърт, каквато квадрианските войници му измислеха, във всички случаи ужасна – обесване, набиване на кол или нещо още по-лошо. Три нощи го беше сънувал, по собствените му думи, всяка нощ различно. Иста се запита каква ли смърт би била по-гротескна от набиването на кол.

Земята наоколо не предлагаше прикритие. Дърветата бяха ниски, а дори и някое от тях да растеше близо до пътя, Иста не беше сигурна, че ще успеят да качат на него пухтиящия свещен. Белите му роби, колкото и да бяха мръсни, щяха да греят като фар през листата. Щяха да се виждат от половин миля през шубраците, също като мулето му. После обаче преваляха друго възвишение, временно се скриха от погледа на преследвачите си и в педината от другата му страна се плискаше...

Тя пришпори коня си напред към Ферда и извика:

– Свещеният... не бива да го хванат!

Ферда погледна назад към групата ездачи и кимна в знак на съгласие. После попита със съмнение:

– Да си сменим конете?

– Няма да свърши работа – извика тя и посочи напред. – Да го

скрием в канала!

Дръпна юздите и забави коня си. Другите профучаха покрай нея. Най-накрая я настигна и капналото муле на ди Кабон. Фойкс и Лис се върнаха при тях.

– Ди Кабон! – извика тя. – В някой от сънищата ти измъкваха ли те от канал?

– Не, милейди! – изпелтечи той. Тресеше се на седлото.

– Тогава ще те скрием ей там и рокнарийците ще минат над теб. – Фойкс... Фойкс също го грозеше зловеща опасност, ако квадрианците го заловяха и научеха някак, че е обладан от демон. Като нищо можеха да решат, че е магьосник, и да го изгорят жив. – Сънува ли Фойкс да е с теб?

– Не!

– Фойкс! Можеш ли да останеш с него... да му помогнеш? Снишете се и не се показвайте, каквото и да става!

Фойкс погледна към пътя и прикритието, което тя имаше предвид, и явно веднага разбра плана.

– Да, царина!

Спряха рязко над канала. Тук потокът не го изпълваше догоре, но въпреки това скривалището щеше да е тясно, мокро и неудобно, особено за тресящото се туловище на ди Кабон. Фойкс скочи на земята, хвърли юздите на Пежар и улови задъхания свещен, който тъкмо се смъкваше от мулето си.

– Увий се с това да скриеш бялата роба. – Фойкс му хвърли сивия си плащ и го избута встрани от пътя. Друг войник задържа решително мулето на ди Кабон – освободено от тежкия си товар, то препусна в бърз тръс. Само тръс обаче нямаше да свърши работа, помисли си Иста.

– И внимавайте! – отчаяно извика тя. Двамата вече се навираха в отвора на канала и тя не разбра дали са я чули.

Пак препуснаха напред. Имаше още един, когото грубите войници не трябваше да залавят, помисли си Иста.

– Лис! – извика тя и момичето приближи коня си. Конят на Иста беше потъмнял от покрилата го пот и дишаше шумно; високият дорчо на Лис все още галопираше с лекота.

– Препускай напред...

– Царина, няма да ви оставя...

– Глупаво момиче! Слушай какво ти говоря! Препусни напред и предупреждавай всеки, когото срещнеш, че идват джоконски нашественици. Хората трябва да знаят! Намери помощ и ни я прати!

Лицето на Лис просветна разбиращо.

– Да, царина!

– Препускай като вятъра! Не поглеждай назад!

Лис ѝ отдаде чест като войник, свъси решително вежди и се приведе над врата на коня си. Крачката му се издължи. Изминатите дотук три или четири мили явно бяха обикновена загревка за него. За няколко секунди дорчото задмина всички и започна да набира преднина.

„Да, лети, момиче. Дори не се налага да надбягаш джоконците, щом можеш да надбягаш нас...“

Когато стигнаха до билото на следващото възвишение, където пътят се отклоняваше да заобиколи голяма издатина в хълма, Иста погледна назад. От свещения и Фойкс нямаше и помен. Първите джоконски конници тъкмо галопираха над канала, без да губят време да погледнат в него, настървени да настигнат плячката си отпред. Стегнатата топка в гръдите ѝ се поотпусна, нищо че едва успяваше да си поема дъх.

Най-накрая трескавият ѝ мозък започна да се замисля и за собственото ѝ положение. Ако я заловяха, трябваше ли да запази прикритието си? Колко ценна би им се сторила една незначителна братовчедка на богатия провинкар на Баошия? Достатъчно високо ли беше общественото положение на сера ди Айело, за да осигури безопасност за нея и за хората ѝ в добавка? Виж, вдовстващата царина на Шалион, майката на самата царина Изел, би била твърде голяма плячка, за да бъде оставена в грубиянските ръце на глутница джоконски войници със съмнителен морал. Хвърли поглед към мрачните, решителни лица на придружителите си. „Не искам тези верни млади мъже да загинат заради мен. Не искам повече никой да умира заради мен“.

Ферда я настигна и посочи назад.

– Царина, трябва да оставим мулетата!

Тя кимна с разбиране, понеже не ѝ стигаше дъх да отвърне с думи. Краката я боляха от усилието да стиска надигащата се бурно гръд на коня.

– Дисагите на ди Кабон... трябва да се отървем от тях... да ги скрием... книгите и документите му ще разкрият кой е и те може да се върнат да го търсят! Моите също – имам писма, подписани с истинското ми име...

Ферда кимна и изостана. Иста се изви настрани и намери опипом връзките, които задържаха дисагите ѝ. За щастие, Лис ги беше вързала както трябва и здравите възли се разплетоха, когато Иста дръпна свободния им край.

Ферда отново я настигна, преметнал пред себе си тежките дисаги на свещения. Тя хвърли поглед през рамо. Отвързаните товарни мулета и бялото животно на ди Кабон изостанаха, после спряха и доволно свърнаха встрани от пътя.

Наближаваха мост над пълноводен поток. Ферда протегна ръка и тя му прехвърли дисагите си. Той спря коня си в средата на моста и с всички сили метна първо едните дисаги, после и другите над ронещата се каменна балюстрада право във водата. Дисагите се блъснаха в камъните, после бавно потънаха. За миг Иста съжали за книгите на свещения и за кесиите с пари – но не и за уличаващата кореспонденция и за другите издайници на истинската ѝ самоличност.

Тази предпазливост им коства част от неумолимо скъсяващото се разстояние, което ги делеше от първите джоконски конници. Иста прехвърли тежестта си върху стремената и подвижна окуражително на уморения си кон, който се бореше с поредното възвишение. Може би отклонението да уловят товарните мулета щеше да забави преследвачите им. „Част от тях“. Врагът, изглежда, разполагаше с достатъчно хора, от които да се лиши за тази цел. Беше видяла началото на колоната им; още не беше видяла край.

Какви бяха, изглеждаше повече от ясно. И двете страни бяха разигравали тези подли игрички на набези и наказателни акции по границите от поколения, по границите, които шалионските квинтарианци бавно изместваха на север. В спорните райони хората израстваха с мисълта за поредния набег като начин на прехрана, сякаш това беше някакъв занаят. Понякога играта се подчиняваше на сложни правила, като дворцов етикет, с делови преговори за откупи, омесени с чудати турнири на честта. Понякога правила нямаше и не беше игра, а въпросите на честта се уреждаха с кръвопролития и зверства.

Колко отчаяни бяха преследвачите им? Сякаш се бяха появили отникъде, от небето. От границите на Джокона ги деляха провинция и половина, а ето че се бяха озовали на рядко използван път в планинското подножие. Свежа войска, развърщаща се, за да нападне някаква предварително избрана цел, или изнурена войска, която бяга към родното княжество? Щом носеха табарди с герба на принца, поне не бяха импровизирана полуразбойническа банда от по-малки синове и безделници, тръгнали да заграбят, каквото дойде, а мъже, спазващи приемливо ниво на дисциплина и тръгнали на задача с по-висша цел. Поне на теория.

На хребета на следващото възвишение, докато конят ѝ се препъваше на всяка трета крачка, Иста можа да обхване с поглед пътя напред.

Дългокракият дорчо на Лис продължаваше да галопира, набрал значителна преднина.

Сърцето ѝ внезапно се сви. Надолу, през дръгливите шубраци по склона на хълма, препускаха десетина джоконци, право към Лис. Явно бяха съгледвачи, пратени пред основната сила. Иста се опита да прецени ъглите, разстоянието, скоростите. Джоконците се спускаха сякаш да грабнат Лис от пътя, както ястреб грабва катеричка от клон на дърво. Лис още не ги беше видяла, нямаше и да чуе предупредителния ѝ вик. Ферда се изправи на стремената си, лицето му се изкриви от безпомощен ужас. Той пришпори коня си, но не успя да изтръгне по-голяма скорост от изтощеното животно.

Нападателяте приближаваха все повече и повече... Лис най-накрая погледна встрани и ги видя. Нямаше начин дори нейният сърцат кон да не е достигнал границите на издръжливостта си... Тя профуча покрай водачите на групата. Просветна стрела – цепеше въздуха. Ферда извика ужасено, но стрелата, пусната от прекалено далеч и от гърба на препускащ кон, пропусна целта си.

Патрулът стигна до пътя. Офицерът размахва ръце – даваше някаква команда. Двама от конниците се отделиха и пришпориха конете си след Лис. Останалите обърнаха конете и препречиха пътя. Чакаха.

Ферда изпсува, погледна назад, погледна напред и изскърца със зъби. Отметна плаща си и сложи ръка на дръжката на меча си. Хвърли тревожен поглед към Иста, като явно се чудеше как да я предпази, ако се опита да ги преведе през новата блокада. Иста проследи погледа му назад. Над хребета зад тях се изливаха все нови и нови ездаци, сякаш нямаша край.

Пролееше ли се кръв, положението бързо щеше да излезе от контрол. Смъртта щеше да повлече нова смърт.

– Ферда! – извика Иста. Викът ѝ прозвуча повече като грак. – Нямаме избор. Трябва да спрем и да се предадем!

– Не, царина! – Лицето му се сгърчи в агония. – В името на клетвата и честта ми, не! Ще умрем, за да ви защитим!

– По-добре ще ме защитиш жив с ума и самообладанието си, Ферда! – Само дето бяха оставили най-добрия си ум и най-доброто си самообладание в канала по пътя назад. Тя си пое дълбоко дъх, потисна с върховно усилие заливащия я ужас и отсече: – Заповядвам да спрем!

Ферда стисна челюсти до побеляване – но наистина вече нямаша избор. Основната част на джоконците почти ги беше настигнала и ги изласкваше към блокадата в ниското. Иста виждаше лъковете, готови за

стрелба в ръцете на чакащите на пътя конници – този път галопът на конете нямаше да попречи на мерника им.

Ферда вдигна ръка.

– Стой! – Изтощените коне на хората му се запрепъваха нестройно и спряха. Мъжете заотмятаха плашовете си: посягаха към мечовете. – Не вади! – изрева Ферда.

Неколцина извикаха възмутено и объркано. Всички бяха зачервени – и от безсилие, и от усилната езда. Но се подчиниха. И те като Иста знаеха правилата на играта. И също като нея знаеха колко често те не се спазват.

Джоконците, с изтеглени мечове, готови за удар копия и стрели на тетивите, плъзнаха към тях от двете страни и бавно затвориха кръга.

7.

Иста се изправи на стремената, изкълчи подпухналия си език около фразата „Предлагам откуп“ на позабравения си рокнарийски и продължи на ибрийски:

– Аз съм сера ди Айело и провинкарът на Баошия е мой патрон! Гарантирам, че той ще плати откуп за мен и за всичките ми хора! За всичките! – После повтори на рокнарийски, за всеки случай: – Откуп за всички.

Един офицер поведе коня си напред. Ризницата му беше по-добра от тези на войниците му, по юздата, седлото и ножницата му бяха набити красиво гравирани златни листа, а по зеления копринен шарф напредко на гърдите бяха избродирани със златни и бели конци летящите пеликани на Джокона. Типичната му за рокнариеца къдрава червеникава коса беше сплетена на пресичащи се плитчици, които се събираха в опашка на тила. Очите му обходиха шалионците, преценявайки броя им – може би одеждите и знаците на ордена на Дъщерята му вдъхнаха известна доза респект? Иста, която бе отхвърляла мълчаливо молитвите през всичките седмици на поклонението, макар устните ѝ по навик да бяха изричали познатите думи, сега се помоли горещо под бесните удари на сърцето си: „Богиньо, в този Твой сезон на сила, хвърли защитен плащ над тези Твои верни слуги“.

Офицерът извика на ибрийски:

– Хвърлете оръжията си на земята!

Едно последно, отчаяно колебание, после Ферда отметна късото си наметало и изхлузи нагърдния колан през главата си. Мечът в ножницата издрънча на прашната земя. Камата го последва. Войниците последваха примера му със същата неохота. Няколко лъка и копия също се озоваха върху растящия куп. Запенените, задъхани коне наведоха глави, когато Ферда и хората му слязоха от тях и седнаха на земята малко встрани, заобиколени от джоконци с извадени мечове и опънати лъкове.

Един войник хвана юздата на Истиния кон и ѝ даде знак да слезе. Краката ѝ за малко да се подгънат, когато стъпи на земята – не я държаша. Тя се дръпна като опарена от вдигнатата му ръка, макар веднага да си даде сметка, че просто е искал да я прихване за лакътя, за да не падне в прахоляка. Офицерът се приближи и отдаде чест, може би с цел да я успокои.

– Шалионска благородничка. – Прозвуча като въпрос: семплата ѝ рокля не съответстваше на ранга, за който претендираше. Очите му я огледаха и не видяха бижута, пръстени и брошки. – Какво правите тук?

– Аз имам пълно право да бъда тук. – Иста вирна брадичка. – Вие прекъснахте поклонението ми.

– Квинтарианска дяволопоклонничка. – Той плю ритуално, но на една страна, а не в лицето ѝ. – И за какво си тръгнала да се молиш?

Иста вдигна едната си вежда.

– За мир. – И добави: – И ще се обръщате към мен със „сера“.

Той изсумтя, но думите ѝ, изглежда, го убедиха, или поне любопитството му се притъпи. Няколко от хората му вече бяха започнали да ровят из дисагите; офицерът изляя нещо на рокнарийски, твърде бързо, за да го разбере Иста, тръгна към тях и ги разбута.

Защо, стана ясно след миг, когато пристигна и останалата част от колоната, заедно с двама мъже, които носеха зелените кесии на княжески чиновници и които побързаха да минат напред, следвани от по-висшите офицери. Сега всички дисаги бяха смъкнати от седлата и плячкосани по много по-систематичен начин, а вещите бяха описани в инвентарен списък. Задачата на чиновниците бе джоконският княз да си получи едната пета от плячката. Единият от тях тръгна между насъбралите се хора, като не преставаше да дращи по плочата си, описвайки конете и сбруите им. Вече нямаше съмнение, че това е официално начинание, а не импровизиран бандитизъм.

Офицерът докладва на началниците си. Иста на два пъти чу да споменава „Баошия“. Един от мъжете, които ровеха в дисагите, се изправи с доволен вик; Иста помисли, че сигурно е намерил пълна кесия, но той размахна картите на Ферда и хукна към офицерите, като викаше на рокнарийски:

– Вижте, милорди, вижте! Карти на Шалион! Сега вече ще разберам къде се намираме!

Иста примигна. И започна да се оглежда по-внимателно.

Конете на преследвачите им бяха също толкова запотени и изтощени като техните. Спомни си какво беше казала Лис за конете, които умората забавила в края на надбягването, и се зачуди дали все пак не биха могли да надбягат рокнарийците, ако не бяха попаднали в капан. Мъжете бяха уморени, мръсни и брадясали. Сложно преплетените им плитчици бяха чорлави, сякаш не бяха сплитани от дни и дори от седмици. Онези, които пристигнаха последни, изглеждаха още по-зле. Мнозина бяха с превръзки, със синини или дълбоки порязвания, а повечето

водеха допълнителни коне с празни седла, понякога три-четири в редица със завързани за седлата поводи. Не бяха плячка, защото повечето носеха рокнарийска сбруя. Част от тях може да бяха коне за смяна. Не всичките обаче. Товарният обоз, който пристигна последен, изглеждаше необичайно оскъден.

Ако товарният обоз се тътреше накрая, а сред пленниците нямаше и помен от Фойкс и ди Кабон... Иста си позволи искрица надежда. Дори ако чиновниците, които брояха конете, преброяха и хората и забележеха двете празни седла, докато офицерите пратеха хора назад да претърсят пътя, Фойкс със сигурност щеше да е преместил свещения в по-добро скривалище. Ако Фойкс беше толкова бърз в краката, колкото и в главата... и ако мечешкият демон не беше разбъркал прекалено мозъка му... и ако джоконците просто не ги бяха убили и не бяха зарязали трупите им край пътя...

Едно нещо беше сигурно. Тези джоконци не се придвижваха с цел внезапна атака. Всички признаци сочеха, че бягат от поражение или от победа, която им е струвала скъпо. Бягаха на север към дома. Тя се радваше заради Шалион, но започваше все повече да се тревожи за себе си и за Ферда и хората му. Напрегнати, изтощени, изнервени мъже на края на издръжливостта си рядко се отнасяха добре с пленниците.

Офицерът се върна и ѝ нареди да седне край пътя под шарената сянка на едно ниско сведено дърво, някакъв странен северен вид с широки като длан листа. В дисагите на Ферда откриха кесия със злато, която зарадва чиновниците на княза, а офицерите започнаха да я оглеждат с повече уважение или поне с пресметливост в очите. Претърсиха багажа и на товарните мулета. Иста извърна поглед встрани, за да не гледа как войниците си подмятат цинично дрехите ѝ. Офицерът я разпита по-подробно за връзката ѝ с провинкара на Баошия и Иста му разясни въображаемото родословно дърво на сера ди Айело. Той, изглежда, искаше да е сигурен, че богатият провинкар наистина ще плати откуп за нея.

– О, да – високомерно рече Иста. – Ще дойде лично, предполагам. – „Заедно с десет хиляди мечоносци, пет хиляди лъкометци и кавалерията на марш ди Палиар“. После изведнъж ѝ хрумна, че ако не иска заради нея да умират хора, подхожда напълно погрешно към проблема. Не, не. Все още имаше шанс да избяга или да бъде разменена за малка част от истинската ѝ стойност в парично изражение, ако инкогнитото ѝ не беше разкрито. Лис... беше ли избягала Лис? Засега по пътя не се бяха върнали войници, които да я влачат насила след себе си, нито да я карат във вид на безжизнен труп, праметнат през седлото.

Офицерите заспориха, наведени над картите, докато войниците и животните почиваха под малкото сенки наоколо, а мухите бръмчаха около тях. Говорещият ибрийски офицер ѝ донесе вода в един доста мръсен мях, тя се поколеба, облиза прашните си напукани устни и пи. Поне водата беше сравнително прясна. Даде му знак да занесе меха на Ферда и хората му и той го направи. След известно време я качиха на собствения ѝ кон, с китки, вързани за седлото – самият кон беше вързан с още няколко други в края на обоза. Хората на Ферда бяха вързани по подобен начин, но по-напред и заобиколени от повече войници. Колоната отново потегли на север.

Иста плъзна поглед по другите пленници, завързани за конете си също като нея. Бяха неочаквано малко на брой – няколко десетки изтощени мъже и жени, деца нямаше. Една по-възрастна жена яздеше близо до нея: клатушката се нестабилно на седлото. Дрехите ѝ, макар и мръсни, бяха добре ушити и с изобилие от бродерия – явно не беше от простолудието, а от семейство, което можеше да плати щедър откуп. Иста се наведе към нея и попита:

- Откъде идват тези войници? Като оставим настрана Джокона.
- От някой рокнарийски пъкъл, предполагам – каза жената.
- Не, това е последната им спирка – измърмори в отговор Иста.

Горчива усмивка изви устните на жената. Това беше добре – значи не бе оглупяла от шока. Или пък вече го беше преодоляла, най-малкото.

– Непрекъснато се моля за това. Мен ме плениха в град Раума, в Ибра.

– Ибра! – Иста погледна наляво към планинската верига, която се издигаше на хоризонта. Сигурно се бяха измъкнали от Ибра през някой малко използван проход и се бяха озовали в Шалион, за да минат направо към Джокона. А преследването трябваше да е било ожесточено, щом бяха прибегнали до такъв отчаян план. – Нищо чудно, че сякаш паднаха от небето.

- Къде точно в Шалион се намираме?

– Това е провинция Толноксо. Остават им още повече от сто мили езда през вражеска територия, останалата част от Толноксо и цял Карибастос, преди да стигнат границата с Джокона. Ако въобще стигнат дотам. – Тя се поколеба. – Имам основания да се надявам, че присъствието им вече не е тайна. Смятам, че част от хората ми успяха да им избягат.

Очите на жената грейнаха за миг.

– Добре. – След малко тя добави: – Нападнаха Раума призори, съвсем неочаквано. Добре се бяха подготвили – сигурно са заобиколили

отдалеч поне десетина по-добре защитени градове близо до границата. Бях завела дъщерите си в града да се помолят на Дъщерята, защото най-голямата ще се жени – богинята да даде още да е така. Отначало джоконците като че ли целяха да заграбят набързо каквото успеят, а не да плякосат и разрушат целия град. Храма не пипнаха, макар зорко да пазеха заграбеното. После обаче се забавиха, за да сринат кулата на Копелето и да измъчват бедната свещена, която отговаряше за нея. – Жената се намръщи. – Хванаха я, както си беше с белите роби; нямаше начин да я скрием. Убиха съпруга ѝ, когато се опита да я защити.

При жените, посветили се на петия бог, квадрианците също започваха с палците и езика. После най-вероятно следваше изнасилване, продължително и жестоко.

– Накрая я изгориха в кулата на нейния бог. – Жената въздъхна. – На фона на останалото това си беше направо милостиво. Но богохулството им коства всичко, което бяха заграбили, защото войската на Раума ги нападна, докато бяха още в града. Синът вля сила в меча на военачалника им, марша на града! Удари ги безмилостно, защото свещената му беше природена сестра. Предполагам, че именно той е направил дарението на храма, за да живее тя в удобства.

Иста изсумтя в знак на съпричастие.

– Дъщерите ми избягаха в бъркотията... надявам се. Може би Майката е чула молитвите ми, защото в ужаса си предложих себе си в замяна на тяхната свобода. Мен обаче нападателите успяха да ме метнат на един кон въпреки безредното си отстъпление. Сигурно са решили, заради дрехите и бижутата ми, че ще спечелят от мен.

Сега естествено тя не носеше никакви бижута.

– Алчността им ми спечели известно уважение. Камериерката ми обаче... с нея се отнесоха ужасно. Мисля, че още е жива все пак. Зарязаха всички по-незначителни пленници в планината, защото ги забавяха при изкачването. Ако са проявили достатъчно разум да останат заедно и да не се поддадат на паниката, може вече да са намерили начин да се спасят. Надявам се... надявам се, че са пренесли ранените.

Иста кимна с разбиране. Зачуди се какво ли си е бил наумил княз Сордсо от Джокона, за да допусне – не, да нареди – това нахлуване. Може би целта е била просто да разбуни Северна Ибра, да ангажира войските на стария царин в защита на голяма територия и така да отклони подкрепата му за Шалион в есенната кампания срещу Виспинг? Ако беше така, стратегията му беше успяла прекалено рано. Макар че тези мъже можеше да са били пожертвани нарочно, без дори да го знаят...

Леко ранените също язدهа с обоза. Тежко ранените сигурно бяха зарязани по пътя, предположи Иста, на съмнителната милост на собствените им жертви. Един мъж привлече погледа на Иста. Беше възрастен офицер, с много висок ранг, ако се съдеше по дрехите му и по сбруята на коня. Не беше превързан, не се виждаше и някаква рана по него, но яздеше вързан на коня си като пленник, с безизразно лице, плитките му се развяваха на гърба. Думите, които редеше завалено, бяха неразбираеми дори на рокнарийски, прецени Иста. Дали не бе получил удар по главата? Бръщолевенето му й лазеше по нервите, а стоновете му я караха да стиска зъби до болка. Тайно си отдъхна, когато обозът се преподреди и възрастният офицер се оказа далеч от нея.

След няколко мили настигнаха мъжете, които бяха пратени след Лис. Двамата язدهа един кон, който едва пристъпяше, а другия водеха за повода, окуцял. Вбесеният им командир ги посрещна с колоритни рокнарийски ругатни, а безполезните им коне бяха сменени с два от многото резервни. Иста прикри мрачната си усмивка. Последва нова консултация с картите на Ферда, бяха пратени и нови съгледвачи. Колоната продължи да се влочи напред.

След още час стигнаха до селцето, откъдето групата на Иста бе планирала да свърне на изток и да поеме по пътя към Маради. То беше изоставено – не се мяркаше ни човек, ни животно, с изключение на няколко заблудени кокошки, котки и зайци. „Изглежда, Лис е стигнала дотук“, доволно си помисли Иста. Джоконците претърсиха селото набързо, взеха каквата храна и фураж намериха, поспориха дали да не го опожарят, консултираха се за пореден път с картите и най-накрая поеха на север. Предпазливостта и дисциплината все още имаха думата, макар и на косъм, защото колоната остави селцето непокътнато, без издигащи се колони от черен дим, които да оповестят на мили разстояние присъствието й. Слънцето се скри зад планината.

Здрачът се съствяваше. Колоната изостави по-лекаря, но и опасно открит път и започна да се катери по речно корито, което във всеки друг сезон би било сухо като стара кост. Сега в средата му ромолеше тънко поточе. След две-три мили пак свърнаха на север, през ниски храсталаци до по-висока местност, която предлагаше прикритието на редки дървета. Иста се чудеше дали наистина вярват, че така ще скрият дирите си – бяха оставили толкова следи от копита, скършени клонки и животинска тор след себе си, че дори и тя би могла да ги проследи.

Спряха за нощувка в заслонена долчинка и запалиха само няколко огъня, колкото да опърлят пилетата, които бяха откраднали. Трябваше

да дадат време на конете си да изядат плячкосания фураж и зърно и да възстановят силите си. Няколкото пленени жени бяха отделени на една страна и получиха завивки, не по-лоши от тези на самите джоконци – може би същите. Храната също не беше по-лоша от онази, която ядяха джоконците. Във всеки случай не приличаше на печено котешко. Иста се зачуди дали не спи върху постелките на мъртвец и какви ли сънища ще ѝ донесе това.

„Нещо полезно би било приятно разнообразие“. Не беше точно молитва. Само че никакви пророчески сънища не я споходиха тази нощ, нормалните също не бяха много, докато се мяташе в твърдата постеля, унасяше се, после се стряскаше от необичайните звуци на лагера, а веднъж и от риданията на една от другите жени, която хлипаше под одеяло то си.

Един от ранените джоконци умря през нощта, явно от треска в резултат на раните си. Погребението му призори беше претупано откъм церемонии, но в Своята милост Братът въпреки това прие душата му, реши Иста – или ако не друго, тя поне не усети объркания му дух да витае над тъжния плитък гроб. Синът ѝ Теидез беше починал от инфектирана рана. Тя изчака момент, когато никой от джоконците не я гледаше, и скришно направи квадрианския знак за благословия към гроба, с надеждата това да донесе поне малко утеха на едно мъртво момче, изгубено в чужда земя.

Колоната не се върна на пътя, а продължи на север през хълмистия пущинак. По принуда се движеха по-бавно и тя усещаше как напрежението на джоконците нараства с всеки час.

Планините вляво от тях се смалиха. Привечер пресякоха неотбелязаната граница на провинция Карибастос. На места пущинакът отстъпваше пред населени местности и трябваше да заобикалят отдалеч крепости и укрепени села. Все по-рядко пресичаха потоци. Край един поток спряха за нощувка, този път малко по-рано, за да починат конете. Като погранична провинция на Шалион, Карибастос беше по-подготвен за набези, крепостите му бяха в по-добро състояние, а хората – нащрек. Джоконската колона сигурно щеше да се опита да го пресече под прикритието на нощта. Още три прехода, прецени Иста.

Ценните пленнички отново бяха настанени встрани под дърветата, донесоха им храна и ги оставиха на мира. Докато говорещият ибрийски офицер, в компанията на двама по-висши офицери, не ги приближи под тихата светлина на залеза. Държеше някакви листове, а лицето му бе напрегнато и смутено. Спря пред Иста, която седеше на един пън,

опряла гръб на дървото отзад. Тя запази мълчание, принуждавайки го да заговори пръв.

– Добра вечер, сера. – Обръщението излезе със странно ударение от устата му. Без да каже друго, той ѝ подаде листовете.

Беше писмо, недовършено, омачкано от престоя си в нечий дисаги. Дисагите на Фойкс, защото почеркът беше неговият – едри букви, изписани със замах. Иста изтръпна още преди да прочете поздрава. Беше адресирано до канцлер ди Казарил в Кардегос. След почтителен и пълен списък на постовете и сановите на великия царски съветник идваше следното:

„Скъпи ми господарю,

Продължавам доклада си според възможностите. Напуснахме Касилхас и вече сме във Виняска – утре тук ще има фестивал. Просветен ди Кабон е принципно неспособен да пази тайна или поне да прояви някаква приемлива дискретност. За нула време половината град научи, че сера ди Айело е не друга, а вдовстващата царина, и се изсипа да я почете, което по мое мнение не ѝ хареса особено.

С всеки изминал ден все повече съм склонен да се съглася с вас – царина Иста не е луда в обичайния смисъл на думата, макар че понякога ме кара да се чувствам много странно и глупаво, сякаш вижда, усеща или знае неща, които за мен не съществуват. Все още изпада в дълги периоди на мълчание, някъде далеч в тъжните си мисли. Не знам защо винаги съм си мислил, че жените са по природа бърбиви. Би било облекчение, ако тя говореше повече. Колкото до това дали поклонението ѝ е резултат от някаква божествена намеса, както се опасявахте след дългите си молитви в Кардегос, все още не мога да преценя. Но пък нали седмици наред пътувах рамо до рамо с истински чудеса, докато яздехме с вас, без въобще да подозирам, така че това нищо не значи.

Фестивалът в чест на Дъщерята би трябвало да отвлече мислите ми поне за малко от тези тревоги. Ще продължа с това писмо утре“.

Датата на следващия ден и под нея, със същия ясен почерк:

„Празникът мина добре... (Следваха два параграфа със забавни описания). Ди Кабон се напи като свиня. Казва, че било за

да забрави за някакви лоши сънища, макар че според мен по-вероятно е да ги предизвика след всичкото това вино. Ферда не осътана много доволен от поведението му, но пък свещеният общува най-отблизо с царината от всички нас, така че може и да е имал нужда човекът. Отначало го мислех за дебел нервозен глупак, както ви писах преди, но сега започвам да се чудя дали аз не съм глупакът.

Ще пиша повече по този въпрос при следващата ни спирка, която е в някакво кирливо селце сред хълмовете, родно място на някакъв светец. И аз бих се родил там, ако имах избор. Ще мога да изпратя това писмо от палатата на Дъщерята в Маради, ако тръгнем натам. Ще се опитам да ги убедя. Не мисля, че ще е добре, ако продължим още на север, освен това вече нямам какво да чета“.

Писмото прекъсваше тук, с още половин празна страница – Фойкс може би просто не бе имал време да добави и мечешката злополука от деня преди джоконците да ги нападнат. А може би...

Иста вдигна очи. Един джоконец, тъмнокос и по-млад, я гледаше с доволна, алчна усмивка. По-възрастният и по-нисък негов сънародник, по чийто зелен нагръден колан лъщеше повече злато и който, изглежда, беше командирът на експедицията или поне най-висшият оцелял офицер, се мръщеше замислено. В очите му тя прочете по-дълбоки стратегически съображения, много по-притеснителни от обикновената алчност. Говорещият ибрийски офицер изглеждаше като на тръни.

Тя направи още един опит да защити опропастеното си прикритие, колкото и безсмислено да изглеждаше това. Протегна безразлично ръката си да върне писмото.

– Какво общо има това с мен?

Преводачът й взе листовете.

– Какво ли, наистина, царина? – Удостои я с поклон според рокнарийския дворцов обичай, дясната ръка се стрелна в арка пред него с палеца прибран към дланта – наполовина ирония, наполовина предпазливост.

Командирът каза на рокнарийски:

– Значи това е лудата майка на царина Изел, така ли?

– Така изглежда, милорд.

– Боговете са щедри към нас – каза тъмнокосият с глас, който трепереше от вълнение. Направи квадрианския четворен знак за

благословия, докосвайки челото, пъпа, слабините и сърцето си, палецът бе грижливо сгънат навътре. – Само с един удар всичките ни проблеми се разрешиха и кесите ни се напълниха.

– Мислех, че я държат заключена в някакъв замък. Как така са проявили небрежността да я пуснат да се размотава по пътищата? – каза командирът.

– Ескортът ѝ не е очаквал да ни срещне тук. Ние също не очаквахме да сме тук – каза тъмнокосият.

Командирът се намръщи на писмото, макар да беше ясно, че не може да прочете и дума от него без помощта на офицера си.

– Този шпионин на техния канцлер говори твърде свободно за боговете. Това е неблагочестиво.

„И те притеснява. Добре“, помисли си Иста. Трудно беше да мисли за Фойкс като за шпионин. Макар че оценката ѝ за интелигентността и такта му порасна с още една степен, защото не ѝ бе дал и най-дребното основание да го заподозре в изпълняването на такава задача. Като се замислеше обаче, това си беше съвсем естествено. Ако беше писал на когото и да било друго освен на лорд ди Казарил, тя би се засегнала дълбоко, но канцлерът отговаряше за цял Шалион, а и собственият ѝ дълг към ди Казарил беше безкраен като морето.

Командирът се прокашля и се обърна към Иста на ибрийски, със силен акцент:

– Мислите ли, че сте докосната от бог, луда царице?

Иста – продължаваше да седи неподвижно – вдигна ъгълчетата на устните си съвсем малко, така че усмивката ѝ да изглежда тайнствена.

– Ако вие бяхте докоснат от бог, нямаше да питате. Щяхте да знаете отговора.

Той се дръпна и присви очи.

– Богохулна квинтарианка.

Тя го удостои с най-добрия си безразличен поглед.

– Допитайте се до своя бог. Обещавам ви, че скоро ще се срещнете с него. Белегът му е на челото ви и ръцете му са отворени да ви приемат.

Тъмнокосият изсумтя въпросително; офицерът, който говореше ибрийски, преведе спокойните ѝ думи, които от нейна гледна точка бяха изстрел напосоки. Макар че едва ли беше нужно да общува с боговете, за да направи такова предсказание, като се имаше предвид опасната ситуация, в която се бяха озовали джоконците. Устните на командира се свиха още повече, но той не понечи отново да кръстоса шпаги с нея.

Изглежда, поне си даваше сметка колко по-рисковано е станало отстъпването му с такава пленница в обоза им. Бягството на Лис се бе оказало по-опасно от очевидното.

Жените бяха преместени до лагерния огън на командира и пратиха още двама стражи да ги пазят – да пазят нея, знаеше Иста. Това сложи край на всяка надежда да се шумгне в гората, издебвайки подходящ момент.

Вечерта продължи в същия неспокоен дух. Довлякоха един джоконски войник в средата на лагера и го биха с камшик за някаква простъпка – опит да дезертира най-вероятно. Висшестоящите офицери седяха около един от огньовете и спореха – понякога на висок глас и доста разгорещено, но после гневните ругатни бързо утихваха – за това дали да продължат всички заедно, за да се защитават взаимно в случай на нападение, или да се разделят на малки групи и да довършат бягството си към Джокона при по-малък риск от разкриване.

Нямаше да е далеч моментът, когато някои от тях щяха да се отделият от основната група и без да чакат заповед в този смисъл. Иста бе убивала времето, пресмятайки приблизителния брой на джоконците – освен ако не грешеше с много, бяха около деветдесет души. Би било интересно да ги преброи отново утре. Колкото по-малобройни бяха, толкова по-слаба щеше да е съпротивата им, ако останеха заедно. Още колко време щеше да мине, преди да се видят принудени да се разделят?

Джоконският командир имаше всички основания, и вътрешни, и външни, да поддържа възможно най-високата скорост на придвижване, така че Иста не се изненада, когато в полунощ я събудиха и я качиха на коня. Този път обаче нямаше да пътува с обоза – предадох я на грижите на офицера, който говореше ибрийски. Двама други яздеха близо до тях. Колоната потегли в мрака сред цвилене на препъващи се коне и ругатните на ездачите.

Отначало Иста бе очаквала войската на Толноксо да ги подгони – дирята, която оставяха, можеше да ти избоде очите, – но колоната отдавна беше пресякла този район. С всеки час залозите се променяха – вероятността да ги нападнат изотзад намаляваше в полза на засада отпред. В това имаше тактически смисъл – нека джоконците губят сили, придвижвайки се към бойно поле, избрано от враговете им.

И все пак... възможно ли беше Лис да е запазила инкогнитото й, съобщавайки на властите, че някаква си дребна благородничка на поклонение е била отвлечена от неканените бегълци, пресичащи провинцията на път към дома? Иста лесно можеше да си представи как

провинкарът на Толноксо се помотава точно толкова, колкото бягащите джоконци да се превърнат в проблем на провинкара на Карибастос. Ди Кабон и Фойкс обаче не биха допуснали такова небрежно отношение... но дали бяха стигнали до някое безопасно място? Или все още се скитаха сред хълмовете? Победени или отклонени от стихийния демон на Фойкс, внезапно набрал сила и воля, пирувайки с острия ум на момчето?

Водени от незнайно какви сведения на съгледвачите си, джоконците изоставиха рядката гора и поеха в тръс по път, който им позволяваше да се придвижват малко по-бързо. Зазоряваше се, когато свърнаха в пълно до половина с вода речно русло. Копитата на конете хрущяха остро в омесения с чакъл пясък. Иста облиза сухите си устни и протегна схванатия си гръб, доколкото ѝ позволяваха вързаните отпред ръце. Въжето, свързващо китките ѝ с лъка на седлото, не беше стегнато, и ако повдигнеш ръце и се наведеше напред, можеше да си почеше носа. Много време беше минало, откакто бе пила, яла или ходила по нужда, а коленете ѝ бяха ожулени до кръв от вътрешната страна.

Ами ако колоната въобще не попаднеше в засада и се озовеше от другата страна на границата, в Джокона? Без съмнение щяха да я предадат на княз Сордсо, да я настанят в замъка му, да я заобиколят с удобства, не – с лукс, и с дами, които да ѝ правят компания... с много дами, които да не я изпускат от поглед. Беше ли избягала от един замък само за да се озове като затворничка в друг – и още по-лошо, да я превърнат в политически лост, който да използват срещу малкото хора, които обичаше?

Мракът отстъпи на сивота, сенките добиха форма с неясни цветове – звездното небе избледняваше, за да посрещне зората. Ниска мъгла се стелеше над водата, къдреше се над полегатите брегове и конете я разплискваха като мляко след себе си. Малка скала, подкопана от течението на реката, се издигаше отляво: червеникавите цветове на пластове ѝ тъкмо започваха да се различават.

Камък цамбурна в тъмната вода, която се плъзгаше в основата на скалата. Войникът от нейната страна погледна натам, стреснат от шума.

Една стрела изсвистя отнякъде и се заби в гърдите му. Той дори не успя да извика, преди да се срине в плитката вода. Миг по-късно Иста усети шока на смъртта му като светкавица, която порази всичките ѝ сетива и я замая. Конят ѝ внезапно хукна напред, първо в тръс, после в галоп. Навсякъде около нея мъже крещяха, издаваха заповеди, псуваха. Отговориха им други викове и още стрели заваляха като дъжд.

„Богове пет, нека атаката свърши бързо“. Ферда и хората му бяха в най-голяма опасност, защото на джоконците като нищо можеше да им хрумне да убият най-рисковите си пленници, преди да се обърнат към новия враг. Още една смърт и още една извистяха като бял огън през вътрешните й сетива, докато външните бяха залети с въртопи от движение. Тя задърпа панически охлузените си китки, но стегнатите възли не се бяха разхлабили въпреки дългата нощна езда. Ако изриташе стремелната и се килнеше на една страна в някакъв безумен опит да се смъкне от коня, щеше само да си счупи китките, без никаква гаранция, че въжетата, които ги стягаха, ще се скъсат – конят просто щеше да я повлече.

Гръмотевичен тропот на копита, викове и крясъци се надигнаха откъм началото на колоната – по бреговете на речната долина с викове се изсипваше кавалерия, чу се трясък на метал. Коня цвилеха, пръхтяха и падаха. Чуха се викове и откъм края. Офицерът, който я водеше, дръпна юздите на коня си толкова рязко, че животното се изправи на задните си крака. Мъжът се огледа паникьосано.

Командирът препусна към него откъм мелето, с изваден меч; крещеше на рокнарийски и махаше на още неколцина да го последват. Настигнаха Иста и нейния офицер и ги подбраха настрани към ниския бряг. Войникът отпред повали с меча си двама лъкометци в непознати й сиви тунки, които тичаха да се присъединят към битката. Неколцината джоконци и Иста прелетяха покрай група конници и продължиха в див галоп през шубраците покрай брега на реката.

Главата на Иста пулсираше лудо, зрението ѝ се замъгляваше, като ту потъмняваше, ту се нажежаваше до бяло от болезнените удари на всяка следваща смърт – толкова много души на едно място и едновременно изтръгнати насила от телата им. Можеше да мисли само за едно – колко несправедливо беше за онова бедно войниче, което бичуваха предната нощ, че сега собствените му командири изоставяха него, без да се поколебаят дори...

Виждаше единствено врата на коня си, протегнат пред нея – ушите му, прилепнали назад, и твърдата земя, стрелкаща се отдолу. Дори не се налагаше да теглят този неин глупав, уплашен кон, който тичаше толкова бързо, че по някое време за малко да надбяга водача си. Завиха надясно в широка дъга. Забавиха едва когато теренът стана неравен, осеян с ниски хълмове, с пръснати тук-там групи дървета, където най-после да се скрият от погледа на евентуални преследвачи. Преследваха ли ги въобще?

Командирът най-после си позволи да прибере меча си в ножницата.

Не го беше използвал – по острието нямаше кръв, забеляза Иста. Поведете ги през пущинака, като заобикаляше дървета и скали. Иста подозираше, че единственият критерий, по който подбира пътя, е да обърка преследвачите и че съвсем скоро сам ще се обърка, отново. Е, сигурно можеше да определи накъде е север, и с толкова малка група, на която да търси прикритие, друго навярно не му и трябваше. Тук дърветата растяха понагъсто. Изкачиха едно възвишение, после се спуснаха по склона на някаква клисура. Иста се опита да прецени на колко мили са се отдалечили от засадата. На пет или шест, най-малко.

Докато конете им внимателно стъпваха по каменистото дъно на плитката река, тя се замисли за грозещата я опасност. Едва ли беше по-голяма отпреди. От изнасилване не се страхуваше, нито от мъчения или нещо подобно, макар че несъмнено щеше да сподели всичките трудности, които чакаха джоконците при това неподготвено бягство. Тези офицери бяха изгубили всичко – хората си, екипировката си, плячката, честта си, дори пътя. Успееха ли обаче да я предадат на княза на Джокона, той щеше да им прости всичко. Тя беше надеждата им за изкупление. Нямаше да я пуснат срещу пари или заплахи, нито да я заменят срещу живота си дори. Така че умишлена смърт не я грозеше от техните ръце. Ала смърт при злополука или поради лоша преценка... да, такава смърт съвсем не беше невъзможна. Положението ѝ май не се беше подобрило особено.

Вървяха по дъното на клисурата повече от миля. Тя ставаше все по-дълбока, а стените ѝ – все по-стръмни, залесени и надвиснали на места, но в далечината се провиждаше мъглява светлина. При поредния завой откриха, че клисурата се отваря внезапно към равна поляна.

А на поляната стоеше самотен ездач. Иста затаи дъх смразена – или беше от вълнение? Въглищносивите хълбоци на коня се издуваха мокри от пот, ноздрите му бяха кръгли и кървавочервени, но животното риеше с крак земята и пристъпваше неспокойно, а мускулите му потрепваха в готовност. Мъжът изобщо не изглеждаше задъхан.

Тъмночервеникавата му коса не беше сплетена, а подстригана късо по шалионската мода и се завиваше в разбъркани къдрици около ушите. Късо подрязана брада покриваше челюстта му. Носеше плетена метална ризница, тежки кожени предлакътници, сив табард, целия в злато. Табардът беше опръскан с кръв. Очите му се стрелнаха, докато пресмяташе шансовете си – присвити, святкащи очи.

Замахна настрани с меча си в поздрав. Ръката, която го стискаше, беше мръсна и покрита със засъхнала кръв. Само за миг най-

Рицарят на Шалион

налудничавата усмивка, която Иста беше виждала върху лицето на мъж, грейна по-ярко от стоманата.

Той смуши коня си и нападна.

8.

Пред лицето на тази невиджана самонадеяност изтощените джоконци се поколебаха само миг повече от желателното. Атакуващият конник мина между първите двама преди те да са изтеглили и наполовина мечовете си и ги остави да залитат ранени, докато самият той връхлиташе върху офицера, който водеше коня на Иста. Той извика и се приведе, като трескаво се опитваше да извади оръжието си. Разцепвайки въздуха с мазно съскане, тежкия меч на непознатия разряза опънатия повод. Освободеният кон на Иста се дръпна назад.

Сивият кон се изправи на задните си крака до нея. Мечът полетя нагоре, незнайно как се прехвърли в лявата ръка, която бе не по-малко сърчна от дясната, появи се отново пред погледа ѝ с острието нагоре и се провря като змийче между ръцете на Иста и седлото, към което бяха завързани. Едва в последния момент Иста успя да стисне инстинктивно пръсти, когато острото като бръснач острие пое отново нагоре, разсичайки въжетата, и профуча покрай лицето ѝ. Конникът ѝ метна през рамо широка усмивка, наточена като меча му, извика и пришпори жребца си напред.

С трескав хлип на задоволство Иста измъкна китките си от омразните въжета и понечи да се наведе напред, за да хване юздите. В същия миг офицерът, който бе водил коня ѝ, обърна своя, блъсна го в нейния, като едва не я събори на земята, и успя да сграбчи юздите. Издърпа ги над главата на коня ѝ.

– Махай се, махай се! – изкрещя тя, като удряше с всички сили ръката му. Понеже държеше собствените си юзди и меча си в другата ръка, а и се бе навел твърде много, равновесието му беше нестабилно – в миг на ужасено вдъхновение тя спря да го удря и вместо това сграбчи ръкава му, запря здраво крака в стремената и дръпна с всичка сила. Стреснатият джоконски офицер се изхлузи от седлото и тупна на осеяното с камъни речно дъно.

Иста се надяваше подрипващият ѝ кон да го е настъпил, но не можеше да е сигурна. Гладките мокри камъни бяха покрити със зелени водорасли и бяха хлъзгави; конят играеше под нея, като ту се препъваше, ту отскачаше стреснато встрани. Юздите се влачеха и всеки момент можеха да се омотаят около предните му крака. Тя се наведе напред, посегна, не уцели, пак посегна, улови ги, мръсната кожа се плъзна в

мръсните ѝ ръце, тя се изправи и за пръв път от дни се оказа господар на собствените си движения. Мечове дрънчаха и стържеха един в друг. Тя се огледа трескаво.

Един от войниците в задния край на малката им група се опитваше да изтика нападателя към другите, друг извърташе коня си да заеме позиция за удар откъм незащитената му страна. Командирът смуши коня си по-близо до мелето, но ръката му, стиснала несръчно меча, трепереше. Кръв се стичаше между пръстите му надолу по ръкава и юздите се хлъзгаха в ръката му. Друг джоконски войник, който беше яздил от отататъшната страна на водещото трио и по тази причина беше избегнал първоначалния сблъсък, завършил толкова зле за другарите му, беше успял да извади лъка си от клупа на седлото и трескаво опъваше тетивата, докато конят му пръхтеше и подскачаше настрани. Стискаше стрела между зъбите си. След миг тя вече беше в ръката му, той вдигна лъка, за да се прицели. Мишената се движеше, но разстоянието беше много малко.

Иста нямаше оръжие... така че насочи коня си, пришпори го ожесточено с пети, поради липса на шпори, и животното хукна в неохотен тръс към тесния поток. Прескочи го и продължи в нещо като галоп; тя изви здраво главата му с юздите и го принуди да се блъсне в жребеца на лъкометеца. Той изруга, когато изпусна тетивата и стрелата полетя далеч от целта. Замахна с тежкия лък назад към главата ѝ, но Иста се приведе в последния момент.

Командирът изкрещя на рокнарийски през рамо към стрелеца:

– Хвани я! Заведи я при княз Сордсо!

Ездачът на гърба на сивия жребец, след като бе свалил от конете им двамината кървящи войници от ариергарда, се стрелна напред, насочвайки жребеца си с колене, и се изправи на стремената, готов да нанесе мощен страничен удар с две ръце. Последната заповед на злощастния командир секна внезапно, защото главата му отхвърча. Пред очите на Иста се изнизаха като примигващи картини падащото тяло, бликналата кръв, уплашеният кон, ослепителният огън на ужасена душа, изтръгната от котвата си, и замаяната мисъл „Сега вярваш ли вече в предсказанията ми?“

И друга, по-замаяна и от първата: „А аз вярвам ли?“

Лъщящият меч и сивият кон се завъртяха, без да нарушат и за миг ритъма си, право към стрелеца, който запъваше нова стрела с треперещи ръце. Мечът отново премина от дясната в лявата ръка и върхът му се стрелна като копие. Инерцията на коня и конника беше чудовищна и

насочена безпогрешно; върхът на меча се заби в гърдите на стрелеца, прониза ризницата му, изхвърли го от седлото през задницата на коня и го забучи като пеперуда в хербарий за ствола на едно дърво. Конят му загуби равновесие, падна, после се изправи и избяга с издуващи се гърди. За миг тежкия меч бе откъснат от смъртоносната ръка на господаря си, който моментално завъртя сивия жребец, протегна ръка към дръжката и го издърпа. Мъртвият джоконец се свлече на земята; кръвта му вече попиваше в пръстта край дървото.

Иста едва не изгуби съзнание под натиска на белия вихър от пищи, объркани души, които вилнееше около нея. Стисна седлото и си заповяда да не пада; беше отворила широко очи с надеждата реалността да отрече гледката, която се вихреше пред вътрешното ѝ зрение. И най-тежкото кръвопролитие би било по-поносимо от тези нежелани видения. Колко души бяха загинали?... Командирът, стрелецът... двамата войници отзад също бяха мъртви. Един кон и ездачът му бяха изчезнали, оставяйки след себе си кървава диря. При отвора на клисурата офицерът-преводач, зарязал меча си в размътената червено-зелена вода, тъкмо се мяташе тронаво на гърба на изскубнал се кон. Обърна го рязко и препусна по течението, без да поглежда назад.

Без да е задъхан дори, с отпуснат меч, от чийто връх се стичаха кървави капки, ездачът на сивия жребец свъси вежди след беглеца за миг, после се обърна и погледна разтревожено Иста. Приближи коня си към нейния.

– Милейди, добре ли сте?

– Аз... не съм ранена – задъхано отвърна тя. Призрачните видения избледняваха бавно като ярките петна пред очите, когато си се взираше твърде дълго в слънцето.

– Добре. – Странната въодушевена усмивка се появи отново. Опиянение от битката? Умът му явно не бе повлиян от страх, но и от нищо, което да прилича на здрав разум. Разумните хора не нападаха сами шестима отчаяни вражески войници.

– Видяхме ги да ви отвеждат – продължи той. – Разделихме се да претърсим гората и аз реших, че може да тръгнете насам. – Той огледа ръба на клисурата за някакви съмнителни движения, после очите му се присвиха доволно, не открили такива. Отри меча си в петносания табард, вдигна го в кратък поздрав и го прибра в ножницата с доволно дрънчене.

– Мога ли да узная към коя дама имам честта и удоволствието да се обърна?

– Аз... – Иста се поколеба. – Аз съм сера ди Айело, братовчедка на провинкара на Баошия.

– Хм. – Веждите му се смъкнаха. – Аз съм Порифорс. – Погледна към устието на клисурата. – Трябва да намеря хората си.

Иста размърда ръце. Не смееше да докосне ожулените си китки, покрити и с прясна, и със засъхнала кръв.

– И аз своите, само че съм вързана за този глупав кон от полунощ. Без почивка, храна и вода, което отначало ми се струваше жестоко, а сега ми се струва добре дошло. Бъдете така добър да увенчаете тазсутрешния си героизъм и ми направете услугата да опазите това животно и скромността ми, докато аз намеря някой храст. – Тя вдигна неуверено поглед към бреговете на клисурата. – Или скала, или каквото и да е. Маркар да ми се струва, че и на коня ми мисълта за още една крачка му е също толкова противна, колкото и на мен.

– Ааа – проточи той развеселено, най-после разбрал за какво му говори. – Но разбира се, сера.

Смъкна се с лекота от бойния си кон и посегна към юздите на нейния. Усмивката му повяхна при вида на китките ѝ. Иста се смъкна от коня като падащ чувал със зърно; прихванаха я силни ръце, които оставиха размазани червени отпечатьци по туниката ѝ. Той я задържа права за миг, за да е сигурен, че стои здраво на краката си.

От усмивката му не остана и помен, докато я оглеждаше.

– Има доста кръв по полата ви.

Тя проследи погледа му. Диплите на разцепената ѝ за езда пола бяха целите в кървави петна, засъхнали и пресни, на височината на коленете. Последният галоп беше разкъсал ожулената ѝ кожа.

– Рани от седлото. Нищо особено.

Той вдигна вежди.

– Какво наричате сериозни наранявания тогава?

Тя залитна покрай обезглавения командир и кимна надолу.

– Ето това.

Странникът килна глава на една страна, сякаш размишляваше върху забележката ѝ.

Тя тръгна покрай трупове и нагоре по стръмния бряг към няколко обрасли с храсти скали. Когато се върна, го завари коленичил до поточето. Усмихна ѝ се и ѝ предложи листо с нещо отгоре; тя примига и след миг на тотално объркване разбра, че върху листото има парче домашен сапун.

– Оо! – промълви тя. Само това можеше да направи, за да не

избухне в сълзи. Падна на колене и си изми ръцете под хладната струя, която се лееше между два по-големи камъка, след това внимателно изплакна и наранените си китки. После пи от шепи, до насита.

Той сложи малък ленен вързоп на един плосък камък и го развърза – вътре имаше чисти парцали, нарязани за бинтоване. Явно ги беше извадил от собствените си дисаги, защото джоконците вече бяха използвали докрай собствените си подобни пакети за първа помощ.

– Сера, боя се, че ще трябва да пояздим още малко. По-добре ще е преди това да почистите и превържете коленете си.

– О. Да. Благодаря ви, сър. – Тя седна на един камък, събу ботушите си за пръв път от толкова дълго време, че вече не помнеше кога последно ги е обула, и внимателно нави единия крачол на полата, примижавайки от болка, докато отлепваше плата от засъхналите рани. Мъжът се помота около нея, като току протягаше измитите си ръце да ѝ помогне, после ги отпуснаше покрай тялото си, разбрал, че тя стоически се справя и сама. После сапунът, който щипеше, но донесе облекчение. И разкри много неща. От дълбоките червени охлузвания се процеждаше жълта течност.

– На тези ще им трябва поне седмица да заздравеят – отбеляза той.

– Сигурно.

Като кавалерист, той без съмнение знаеше много за раните от седло и диагнозата му прозвуча уверено. Погледа я още миг, сякаш да е сигурен, че ще се справи без негова помощ, раздвижи пръсти, потри лице, после стана и отиде да огледа труповете.

Огледът беше щателен, но не с цел плячка, защото той само хвърли поглед на пръстените, брошките и кесиите, които намери у труповете. Документите обаче прегледа внимателно, сгъна ги и ги пхна на сигурно място под табарда си. Този Порифорс – или ди Порифорс, не беше уточнил дали е собствено, или фамилно име – беше офицер без съмнение и то офицер с опит и голямо самообладание. Военен васал на провинкара на Карибастос или обучен като такъв. Изглежда, че писмото на Фойкс или бе останало при основната колона, или беше изчезнало заедно с някой от избягалите преди малко джоконци.

– Можете ли да ми кажете, сера, кои бяха другите пленници в обоза на джоконците?

– Малцина бяха, слава на боговете. Шест жени от Ибра и седмина мъже, които джоконците бяха преценили като достатъчно ценни, за да ги влачат през планините със себе си. И дванайсет, не, единайсет войници от ордена на Дъщерята, които ме придружаваха на поклонението ми

и бяха заловени от джоконците преди... преди два дни. – Само два дни? – Имам основания да вярвам, че един офицер от ескорта ми и няколко други от групата са успели да се измъкнат още в Толноксо, малко преди да ни пленят.

– Била сте единствената дама от Шалион сред пленниците? – Челото му се набръчка още повече.

Тя кимна отсечено и се опита да измисли какво още да каже на този енергичен офицер.

– Джоконците язدهа по заповед на княз Сордсо, защото с тях имаше и чиновници, които да пресмятат едната пета на княза. Дошли са през Ибра, плякосали са там град Раума, после избягали през проходите, когато маршът на Раума ги подгонил. Онзи, когото обезглавихте, ей там – тя кимна към нещастния труп, – беше най-старшият, макар че според мен отначало ги е командвал друг. Вчера наброяваха приблизително деветдесет души, макар че някои може да са дезертирали през нощта преди да попаднат на засадата ви.

– Толноксо... – Той изтупа ръце, изправи се, след като беше огледал последния труп, и се приближи да провери докъде е стигнала. Иста тъкмо стягаше с ивици лен второто си коляно. Безупречното му кавалерско отношение някак увеличаваше вместо да намалява смущението ѝ от факта, че е сама с непознат мъж. – Нищо чудно. Сега сте на няма и трийсет мили от границата с Джокона. Колоната е изминала близо сто мили за последните два дни.

– Бързаха. Страх ги беше. – Тя се огледа. Под влажните сенки вече се чуваше грозното бръмчене на огромни зелени мухи. – Но не ги е било достатъчно страх да си стоят вкъщи, за съжаление.

Устните му се извиха в горчива усмивка.

– Може би следващия път страхът им ще е пораснал. – Почеса се по брадата. Не беше с тъмночервеникавия цвят на косата му, а по-светла, тук-там прошарена със сиво. – Това първата ви битка ли беше, сера?

– От този вид – да. – Тя уви последната ивица и стегна здрав възел.

– Благодаря ви, че блъснахте онзи с лъка. Тъкмо навреме, бих казал.

Забелязал бе? Божове пет. А тя си беше мислила, че в онзи момент вниманието му е било изцяло заето другаде.

– Няма нищо.

– Виждам, че не губите лесно самообладание.

– Знам. – Тя вдигна поглед, когато той изпухтя изненадано, после каза с треперлив глас: – Ако продължавате да се държите мило с мен,

ще се разрева и тогава ще видите.

Той, изглежда, се посмути, но после кимна.

– Колко сте жестока – да ми забраните да се държа мило! Така да бъде. А сега трябва да яхваме конете, за да не ни свари нощта на неподходящо място. Бързо и предпазливо, защото вашите джоконци едва ли са единствените оцелели бегълци от засадата. Надявам се да срещнем някои от моите хора. – Огледа се намръщено. – Ще ги пратя да приберат тези тук и конете им.

Иста обходи с поглед мълчаливата сцена. Труповете лежах по земята, а нито един от уморените коне не се беше отдалечил много. Пищящите видения бяха избледнели изцяло – тя не каза „слава на боговете“, – но клисурата все още вибрираше сякаш с тъга. Иста нямаше търпение да се махне отгук.

Той ѝ помогна да стане, на което тя кимна с благодарност. С всяка минута почивка тялото ѝ сякаш се схващаше все повече. Още малко и нямаше да е в състояние да ходи, камо ли да язди.

А и да се качи на коня. Опитът му да ѝ подложи ръцете си, за да стъпи на тях и да се изтласка нагоре, се провали, когато тя изохка от болка, затова той просто я хвана за кръста и я вдигна. Не беше тежка, но не беше и фиданката отпреди две десетилетия. Не беше честно – той сигурно беше на нейните години, но силата му изглеждаше неповлияна от възрастта, прошарила брадата му. Разбира се, постоянните патрули и обходи по границата го поддържаха във форма. Той се метна на собствения си висок кон с лекота, която граничеше с грация. Иста си помисли, че красивият петнист жребец трябва да е от същата порода като дългокракия дорчо на Лис, с дълги мускули и отгледан за бързина и издръжливост.

Мъжът я поведе срещу течението. Иста виждаше следите от коня в омесения с чакъл пясък, в обратната посока, но, и това беше добре, ни чии други. След няколко минути езда следите завиха към – или по-скоро откъм – рядката гора покрай реката. Двамата продължиха покрай бълбукащата вода. Умореният ѝ кон стъпваше сковано и с къси крачки и само присъствието на другия кон го тласкаше напред, помисли си Иста. „Също като мен“.

Огледа спасителя си на по-силната светлина тук. Също като коня и меча му, и останалото му снаряжение беше от най-добро качество, но без претруфени украси със скъпоценни камъни или метални капси. Значи не беше някой беден офицер, а такъв, който си разбира от работата. За да оцелее двайсет години на границата, както подсказваше брадата

му и обветреното му лице, един мъж трябваше добре да знае какво прави.

Лицето му привлече погледа ѝ. Не беше момчешко лице, свежо и пълнокръвно като на Ферда или Фойкс, нито лице на застаряващ мъж, отпуснато като на ди Ферей, а лице в разцвета на зрелостта си. Лице в равновесие. Бледо обаче, въпреки цялата енергия, която излъчваше. Помисли си, че последната зима в Карибастос е била особено трудна.

Поразяващото първо впечатление не е същото като любов от пръв поглед. Определено обаче беше покана за размисъл по въпроса.

Какво знаеше тя за любовта всъщност? Беше само на осемнайсет, когато лорд ди Лютез я беше издигнал към яркия, лесен, отровен триумф на брака ѝ с царин Иас. Който бе поел по низходяща спирала към проточилата се тъмна мъгла на вдовството ѝ и проклятието, пресушили ума и сърцето ѝ. Най-хубавите ѝ години бяха овъглен пущинак, време, което нито можеше да върне, нито да замени. Тя не притежаваше нито опита, нито знанията, които другите жени на нейната възраст отдавна бяха придобили.

При целия неумолим идеализъм, който обвиваше девствеността, верността и въздържанието – за жените, – Иста бе познавала множество високопоставени дами от двора на Иас, които си имаха любовници, открито или тайно. Самата тя имаше съвсем бегла представа как се прави това. За подобни афери не бе имало място в малобройния двор на вдовстващата провинкара във Валенда, разбира се: старата дама не би търпяла такива глупости, а и, в интерес на истината, в обкръжението нямаше съответните празноглави млади жени, с единственото конфузно изключение на лудата ѝ дъщеря Иста. При двете си пътувания до Кардегос след края на проклятието – със свитата на старата провинкара за коронацията на Изел и миналата есен, когато отиде до столицата да види малката Изара – Иста доста се бе поомешала с царедворците, вярно. Ала ѝ се беше сторило, че в очите им съзира не желание, а обикновена алчност. Стремили се бяха към застъпничеството на царината, не към любовта на Иста. Не че Иста изпитваше любов. Като цяло, Иста не изпитваше нищо, реши тя.

Като се изключеха може би последните три дни на изтръпнал ужас. А дори и този страх се беше вихрил като че ли от другата страна на някакво дебело стъкло в ума ѝ.

Все пак – тя метна поглед встрани – този тук беше поразителен мъж. Още някой и друг час можеше да се наслаждава на ролята на скромната сера ди Айело, която си мечтае да завърти любов с един

красив офицер. Когато пътят им свършеше, щеше да се свърши и с мечтата.

– Много сте мълчалива, госпожо.

Иста се изкашля.

– Бях се замислила. Предполагам, че съм оглупяла от умората. – Все още ги грозеше опасност, но когато най-после се озовяха на сигурно място, сто на сто щеше да се строполи като повалено дърво. – Самият вие навярно сте били на крак през цялата нощ, подготвяйки това прекрасно посрещане.

Той се усмихна на думите ѝ, но каза само:

– Напоследък не ми трябва много сън. Ще си почина малко по обяд.

Очите му, които я огледаха на свой ред, я смутиха с концентрацията си. Гледаше я така, сякаш я смяташе за някакво голямо двоумение или загадка. Иста отклони неспокойно поглед и първа забеляза, че нещо се носи по течението.

– Труп. – Кимна натам. – Това същата река ли е, покрай която яздеше джоконската колона?

– Да, ето тук прави завой... – Той подкара коня си в плискащата се вода, която покри животното до хълбоците, наведе се, сграбчи трупа за ръката и го извлече на пясъка. Трупът не беше със синьо-белите одежди на Дъщерята, с облекчение установи Иста. Просто поредният злочест млад войник, който нямаше да остарее.

Офицерът сведе смръщен поглед към него.

– Съгледвач, изглежда. Изкушавам се да го оставя да язди реката като пратеник чак до Джокона. Само че без съмнение ще има други, пословоохотливи, които да отнесат вестта. Винаги има. Ще го приберат, когато прибират останалите. – Той остави подгизналия труп и подкара коня си напред. – Колоната им е трябвало да свърне насам, за да избегне крепостта Оби и наблюдението откъм замък Порифорс. Който е построен да гледа на юг, а не на север. По-добре да се бяха разделили и да се промъкнат помежду ни по двама и по трима; така щяха да загубят част от хората си, но не всичките. Изкушили са се да поемат по най-краткия път.

– И най-сигурния, ако са знаели, че реката отива в Джокона. Изглежда, имаха някаква затруднения с ориентацията. Според мен този път за отстъпление не е присъствал в първоначалния им план.

Очите му просветнаха доволно.

– Брат ми... съветникът ми винаги казваше, че в подобни случаи

става точно така. Както винаги беше прав. Снощи вдигнахме лагер до реката и чакахме спокойно джоконците сами да ни паднат в ръцете. Е, с изключение на съгледвачите ни, които смениха по няколко коня, за да ни държат в течение.

– Още много ли има до лагера ви? Струва ми се, че този нещастен кон е на края на силите си. – Животното се препъваше на всеки четирипет крачки. – Не бих искала да го осакатявам.

– Да, можехме да проследим джоконците дори само по осакатените коне, които зарязваха по пътя си. – Той поклати глава с войнишко недоволство. Собственият му жребец, изглежда, се радваше на отлични грижи, въпреки че сигурно често му се налагаше да влиза в близък бой като сутринта. Лека усмивка пробяга по лицето на офицера. – Е, можем поне малко да облекчим коня ви.

Той премести своя кон до нейния, вдигна я от седлото и я намести странично в скута си. Иста преглътна един недостоен за дама писък на неодобрение. Този стряскащ негов ход не бе последван от опит да си открадне целувка или друга безсрамна фамилиарност – човекът просто посегна покрай нея да вземе юздите на жребеца в едната си ръка, а с другата хвана юздите на нейния кон и го поведе до тях. И остави на нея да увие ръце около кръста му, за да не падне. Тя така и направи, лекичко.

Спокойната му сила беше почти потресаваща от толкова близо. Не вонеше на засъхнала пот, както беше очаквала – самата тя със сигурност миришеше много по-зле в момента. Вярно, петната съсирваща се кръв по сивата му туника миришеха и над него сякаш висеше студенината на смърт. Тя се облягаше на сгъвката на ръката му далеч от най-влажните петна и не можеше да откъсне мислите си от допира на бедрата ѝ в неговите. Не се беше отпускала в мъжка прегръдка от... откакто се помнеше, не го направи и сега. Изтощението до степен на безчувственост не е същото като да се отпуснеш.

Той сведе лице към темето ѝ – стори ѝ се, че вдъхва миризмата на косата ѝ, и потрепери лекичко при тази мисъл.

Той каза притеснено:

– Вижте, държа се мило към коня ви, нали така, не към вас.

Иста изсумтя тихо и усети как напрежението в тялото му понамалява в резултат на предъвквания ѝ смях. Прекрасно беше да си представи, че сваля гарда си, пък било и само за миг. Да се престори, че безопасността е нещо, което друг човек може да ѝ даде в дар. Щеше да продължи още съвсем кратко – той със сигурност не би блокирал с тежестта ѝ ръката, с която върти меча, ако не бяха съвсем близо до неговия лагер.

Но докато тя се преструваше, навярно щеше да се преструва и той. Така че тя се притисна по-близо до него и се остави прегръдката му да я люлее, докато очите ѝ не започнаха да се затварят.

Конски копита по чакъл, нечий вик – разбра, че са приятели, още преди да отвори очи, защото мускулите му не се напрегнаха. „Сънят ти свърши. Време е да се събудиш“. Въздъхна.

– Милорд! – извика един конник. Един от тримата в сиви табарди, видя тя през мигли, които се спускаха по речния бряг под слънцето на превалящата утрин. Войниците с метални ризници пришпориха конете си и дръпнаха юздите чак когато стигнаха до тях. Смееха се.

– Намерили сте я! – продължи първият конник. – Трябваше да се сетя.

В гласа на спасителя ѝ се прокрадна смях и може би съвсем малко самодоволство.

– Трябваше, да.

Иста си представи каква героична гледка представляват на гърба на петнистия жребец и как изглеждат в очите на хората му. Цялата му войска щеше да ги обсъжда тази вечер, в това нямаше съмнение. И командирът беше решил да запази тайнствеността – пресметливост, за която тя не му се разсърди, ако въобще беше пресметливост. А ако беше изпитал в добавка и някакво удоволствие като мъж, а не като командир, от кавалерското гушкане на изтощената ѝ особа, не можеше да му се сърди и за това.

Мъжете го засипаха с кратки рапорти – за взети пленници, осигурени райони, за ранени, които са били превързани на място или транспортирани с каруци до най-близкия град, за броя на загиналите.

– Значи още не сме хванали всички, които избягаха – каза командирът. – Макар че започвам да се съмнявам в точността на сведенията от лорда на Толноксо. Изглежда, си имаме работа едва с деветдесетима джоконци, а не с двеста, както твърдеше той. Още петима мъртви ще намерите надолу по течението. Един го издърпах от реката на около три мили отук, предполагам, че е загинал, когато нападнахме авангарда им. Още четирима има при изхода на клисурата миля по-надолу, където ги пресрещнах, докато се опитваха да избягат с дамата. Вземете още няколко души, приберете ги заедно с конете и снаряжението им и ги впишете при другите. – Той метна юздите на Истиния кон на един от мъжете. – Погрижи се добре за този кон – той е на госпожата. Сбруята му донеси в моята шатра. Известно време ще бъде там. Искам всички, участвали в спасяването на пленниците от обоза, да ми докладват веднага.

Следобед ще отида да огледам ранените и пленените джоконци.

Иста се надигна и попита войника:

– Имаше група мъже от ордена на Дъщерята сред пленниците на джоконците – те добре ли са?

– Да, видях няколко такива.

– Колко? – разтревожено попита тя.

– Не знам точно, милейди. Неколцина са в лагера. – Той кимна по посока обратна на течението.

– След малко ще се срещнете с тях и те ще ви докладват за събитията от тази сутрин – успокои я спасителят ѝ. Хората му се пръснаха по задачите си.

– Чии са тези великолепни войници? – попита Иста.

– Мои, за щастие – отвърна той. – А, моля да ме извините, заради бъркотията пропуснах да се представя, както подобава. Арис ди Лютез, марш на Порифорс на вашите услуги, сера. Замъкът Порифорс охранява цялата граница на Шалион между Джокона и Ибра, а хората му са натоварени на този меч. Слава на петимата богове, сега тази задача е малко по-лека, когато Ибра е мирна в прегръдките на царина Изел.

Иста замръзна в силните му ръце.

– Ди Лютез? – смаяно повтори тя. – Роднина ли сте на...

Той се вкамени на свой ред и веселото му дружелюбие охладня. Но гласът му си остана все така небрежен, макар че, освен ако Иста дълбоко не грешеше, тази небрежност вече не стигаше по-далече от повърхността.

– Великият канцлер и предател Арвол ди Лютез? Аз съм му син.

Не беше нито един от двамата законни наследници на ди Лютез, синове от първия брак на канцлера, които се бяха подвизавали в двора по времето на Иста. Трите признати извънбрачни деца на известния царедворец бяха момичета, които отдавна се бяха омъжили за богати и високоставени партии. Ди Лютез беше овдовявал два пъти и по времето, когато Иста го видя за пръв път, втората му съпруга бе починала преди повече от десет години. Този Арис трябваше да е роден от нея, от втората съпруга. Онази, която ди Лютез, в разцвета на силите си, бе изоставил в селското ѝ имение, за да може необезпокояван да тича подир Иас, в двора или на бойното поле. Наследничка от севера, да, това поне Иста си спомняше.

В гласа на спасителя ѝ се прокрадна грубост:

– Изненадва ли ви, че синът на един предател може да служи добре на Шалион?

– Ни най-малко. – Тя вдигна очи и ги плъзна по лицето му, толкова близо до нейното. Арис сигурно бе наследил нещо от изящната брадичка и правия нос на майка си, но ужасяващата му енергия беше цялата от ди Лютез. – Той беше велик човек. Малко... приличате си малко.

Веждите му литнаха нагоре. Той обърна глава и я погледна по съвсем нов начин, със забулена, нетърпелива настойчивост. Не си беше давала сметка колко непрозрачна е маската му, докато тя не се смъкна.

– Наистина? Виждали сте го? Лично?

– А вие не сте ли?

– Не и поне откакто имам спомени. Майка ми имаше един негов портрет, но той нищо не струваше. – Намръщи се. – Почти бях пораснал достатъчно, за да ме представят в двора в Кардегос, когато той... почина. Бях пораснал достатъчно. Но... всяко зло за добро. – Нетърпението се забули и пропълзя обратно в тайното си леговище. Кратката му усмивка бе леко смутена. Зрял мъж на четиридесет, който се преструва, че не му пука за скръбта на един млад мъж на двайсет. Иста си взе назад увереността в собствената си безчувственост, защото това непреднамерено, мигновено саморазкриване я преряза през стомаха като нож.

Свърнаха покрай един завой на реката – вътрешната му дъга обгръщаше поляна, оградена с гора. Тревата беше стъпкана и осеяна с боклуците на набързо вдигнат лагер с изгасени огньове и пръснато снаряжение. При коневръза между дърветата от другата страна няколко мъже оседлаваха ездитни животни и връзваха дисаги на гърбовете на мулета. Други опаковаха багаж, трети седяха, неколцина спяха на одеяла или направо върху земята. Няколко офицерски шатри се гушеха под клоните на дърветата от другата страна на поляната.

Десетина мъже се втурнаха към ди Лютез веднага щом го видяха – поздравяваха го с викове, задаваха въпроси, засипваха го с новини и питаха какво ще заповяда. Една позната фигура в синьо тичаше вдървено след тях.

– А! Спасена е! – радостно се развика Ферда ди Гура. – Спасена е!

Изглеждаше така, сякаш са го влачили през трънаци цяла миля – мръсен, изтощен и блед от умора, но здрав – не се виждаха превръзки, нито кръв, а куцукането му навярно се дължеше на продължителната езда и някое и друго натъртване. Сърцето на Иста се разтопи от облекчение.

– Царина! – извика той. – Благодаря на боговете, на петимата и на всеки поотделно! Слава на Дъщерята на пролетта! Сигурен бях, че джонците са ви отвели! Пратих всички, които все още можеха да яздят,

заедно с хората на марша на Порифорс, да ви търсят...

– Хората ни, Ферда – има ли ранени? – Иста се поизправи с ръка върху рамото на марша.

Младият мъж прокара ръка през слепената си от пот коса.

– Хората на марша уцелиха един от нашите със стрела в бедрото, лош късмет, един си счупи крака, когато конят му падна и го затисна. Оставил съм хора да се грижат за тях, докато лечителите се занимават с по-тежко ранените. Останалите са горе-долу добре. Вече и аз съм добре, след като сърцето ми не се къса от тревоги по вас.

Арис ди Лютез беше застинал като камък.

– Царина? – повтори той. – Вдовстващата царина Иста?

Ферда го погледна и се ухили.

– Да, сър. И ако вие сте нейният спасител, ще ви целуна и ръцете, и краката! Направо изтръпнахме, когато преброихме пленничките и установихме, че я няма.

Маршът погледна втрънено Иста, сякаш тя пред очите му се беше превърнала в страховито същество от легендите. „Може и така да е“. Коя от няколкото версии за смъртта на баща му от ръката на царин Иас знаеше той? В коя лъжа вярваше?

– Моля ви да приемете извиненията ми, марш – каза Иста със студенина, която не чувстваше. – Избрах да пътувам инкогнито, под името сера ди Айело, за да избегна прекалената официалност по време на поклонението, а после реших да запазя прикритието си и от съображения за сигурност. – Не че беше свършило работа. – Но след като вече съм свободна благодарение на смелостта ви, мога отново да стана Иста ди Шалион.

– Е – каза той след миг мълчание. – Значи ди Толноксо не е грешал за всичко, в крайна сметка. Наистина голяма изненада.

Тя погледна нагоре през мигли. Маската се беше върнала, залепнала здраво за лицето му. Маршът я предаде много внимателно в протегнатите ръце на Ферда.

9.

Иста стискаше здраво лакътя на Ферда, докато той я водеше през отпъкнатата трева и я заливаше ентузиазирано с подробности за тазсут-решната битка, така както той я бе видял от по-предното си място в колоната. Тя едва успяваше да осмисли едно от всеки три изречения, но разбра, че Ферда е дълбоко впечатлен от бойните умения на Арис ди Лютез. Поляната се разлюля през очите ѝ. Имаше чувството, че главата ѝ не е закрепена много добре за врата и току мени размера си. Очите ѝ пулсираха, а колкото до краката ѝ...

– Ферда – тихо го прекъсна тя.

– Да, царина?

– Искам... малко хляб и да легна някъде.

– Този войнишки лагер не е подходящо място, където да си починете...

– Хляб. И да легна някъде, където и да е.

– Може би ще намеря някакви жени, които да ви обслужат, но те няма да са на нивото, с което сте свикнали...

– И твоето одеяло ще свърши работа.

– Царина, аз...

– Ако веднага не ми осигуриш място да си легна, ще седна на земята и ще се разрева. Действай.

Тази заплаха, изречена със зловещо спокоен тон, изглежда, най-после стигна до съзнанието му – или поне той спря да се притеснява за всички неща, които смяташе, че трябва да ѝ бъдат осигурени, но нямаше откъде, и ѝ осигури онова, което тя искаше и което имаше откъде. Заведо я при офицерските шатри под дърветата, избра една напосоки, мушна глава вътре и я въведе. Беше топло и задушно, миришеше на плесен, на мъже, кожа, коне, на смазка за мечове и ризници. Имаше и едно одеяло. Тя легна на него, както си беше с ботушите, окървавената пола и всичко.

След няколко минути Ферда се върна с комат черен хляб. Тя вдигна едната си ръка, махна му едва-едва и той тикна хляба в шепата ѝ. Иста задъвка сънено. Когато се върнеше собственикът на шатрата... някой друг можеше да се оправи с това. Фойкс би могъл да го убеди, че това посегателство над собствеността му всъщност е чест, която следва да се оцени най-високо, но сигурно и Ферда можеше да се справи долу-горе

толкова добре. Притесняваше се за Фойкс и ди Кабон. Още ли скитаха някъде из пушинака? Лис явно бе избягала и бе стигнала до Маради, но какво ли бе направила след това? И... и...

Тя с мъка отвори залепналите си очи и погледна нагоре. Точици светлина блещукаха през грубо тъкания плат на шатрата и намигаха, когато ветрецът раздвижеше листата над нея. Тялото ѝ беше като газено от мечка, а главата ѝ болеше. Наполовина изяденото парче хляб си лежеше там, където бе паднало от ръката ѝ. Следобед? Ако се съдеше по светлината и по мехура ѝ, не по-късно.

Нечий притеснен женски глас пошепна:

– Милейди? Будна ли сте?

Тя изпъшка, обърна се и видя, че Ферда или някой друг все пак ѝ е намерил придворни дами. Две жени с грубоват вид, от онези, които следват всеки войнишки поход, и спретната жена в зеленото на дяконлечител от ордена на Майката я чакаха да се събуди. Оказа се, че лечителката била мобилизирана от най-близкия град по молба на един от куриерите на марша. Не след дълго трите жени доказаха, че имат повече практически умения, взаимно допълващи се, от цялата армия високопоставени дами във Валенда, които доскоро тормозеха Иста с услугите си.

Ферда или някой от неговите хора бяха открили сред рокнарийската плячка повечето ѝ дрехи, които сега чакаха на спретната купчинка на съседното одеяло. Изобилие от вода за миене, клечки за зъби, кръвоспиращ билков мехлем, други церове и нови превръзки, щателно разресване и сплитане на чорлавата ѝ коса, почти чисти дрехи – когато изкуцуката от шатрата под свечеряващата се светлина, опряна на ръката на лечителката, Иста се чувстваше ако не царствена, то поне женствена отново.

Лагерът беше тих, но не изоставен. Малки групи мъже идваха и си отиваха по тайнствени задачи, каквито възникваха след всяко сражение. Изглежда, никой не бързаше да я натовари на гърба на поредния кон, което ѝ спести пристъп на истерия, с която не би имала силите да се справи. Можеше да е единствено благодарна. Няколко измити и стегнати, макар и измъчени на вид мъже от ескорта ѝ си бяха напалили собствен лагерен огън в горичката и бяха взели назаем няколко от готвачките, които следваха войската на марша. Поканиха я да седне на един изправен пън, набързо издялан във формата на стол и грижливо тапициран със сгънати одеяла. От този импровизиран трон тя лениво наблюдаваше

как се приготвя вечерята за нейните хора. Прати лечителката да се погрижи за онези от мъжете, които още не бяха прегледани, ако имаше такива. За щастие, жената се върна скоро. По някое време се появи и Ферда. Изглежда, и той бе успял да си открадне малко сън, с облекчение забеляза Иста, макар и недостатъчно.

Когато Арис ди Лютез дойде, яхнал коня си, придружен от десетина офицери и стражи, от огъня вече се издигаше ароматен дим. Приблужи се към нея и я поздрави с поклон, който не би посрамил и двореца в Кардегос. Учтиво се поинтересува как се отнасят към нея и доста недоверчиво прие уверенията ѝ, че всичко е чудесно.

– През лятото в Кардегос дамите от двора често си правеха излети в гората, подражавайки на селските нрави – каза му тя. – Много беше модерно да обядваш върху килимче, постлано на земята в горичка като тази, и да се радваш на хубавото време като това. – Без ранените мъже и разпиляното бойно снаряжение, вярно.

Той се усмихна.

– Надявам се скоро да се представим по-добре пред вас. Остава да се погрижа за още няколко неща тук и да пратя доклади на моя суверен, провинкара на Карибастос. До утре сутринта пътят би трябвало да е безопасен и прочистен от джоконски бегълци. За мен ще е чест и привилегия да ви предложа гостоприемството на замък Порифорс, докато си починете добре, раните ви заздравеят и хората ви си върнат силите, а след това да ви предложа ескорт докъдето пожелаете да отидете.

Тя сви устни, обмисляйки казаното. Усещаше настойчивия му поглед.

– Порифорс най-близкото убежище ли е?

– Той е най-силната крепост. Има градчета и села, които са по-близо, но защитата им е слаба, а и, честно казано, това са скромни поселения. Още половин ден езда, не повече, и то с почивки, обещавам. А и – усмивка пробяга по устните му като проблясък на чар и топлина – признавам, Порифорс е моят дом. Бих бил щастлив и горд да ви го покажа.

Иста не обърна внимание на сърцето си, което се топеше като восък под пламъка на свещ. И все пак, ако приемеше компанията му, това би довело до нови разговори, които на свой ред щяха да доведат до... какво? Забеляза, че Ферда я гледа с грейнали от надежда очи. Младият офицер си отдъхна открито, когато тя каза:

– Благодаря ви, милорд. За нас ще е удоволствие да приемем поканата ви за почивка и убежище. – След миг добави: – Може би онези от хората ми, с които се разделихме по принуда, ще ни намерят там, ако

останем известно време. Когато пишете на ди Карибастос, бихте ли го помолили да разпространи вестта, че ги търсим спешно, и да ги препрати в Порифорс ако... когато ги открият?

– Разбира се, царина.

Ферда й прошепна:

– А ако вие сте на сигурно място, самият аз бих могъл да ги потърся.

– Ще видим – тихо отвърна тя. – Нека първо стигнем там.

По настоящателна покана от страна на Ферда маршът остана при огъня им. Слънцето вече залязваше и готвачките, амбицирани от царственото присъствие на Иста, им сервираха изненадващо богата вечеря. Иста не бе подозирала, че може да се изпече хляб, подправен с билки, чесън и лук, направо в тиган на открит огън. Арис отказа храната с обяснението, че вече се е нахранил, но прие чаша разрежено вино, или по-скоро чаша вода с няколко капки вино в нея.

Тръгна си рано. Иста виждаше отблясъка на свещите в шатрата му, докато той пишеше на каквото там походно писалище мъкнеха слугите му при подобни походи, приемаше списъци на загиналите, ранените и пленниците, издаваше заповеди, съчиняваше писма и доклади, които да бъдат отнесени през мрака от бързи куриери. Един от счетоводителите на джоконците бе въведен в шатрата му и дълго остана вътре. Когато самата тя се върна в присвоената си шатра, разчистена вече от вещите на истинския си собственик и с посипани по пода дъхави билки, работните светлини на Арис все още прозираха през стените на шатрата му като фенер в дългата нощ.

Потеглянето им на следващата сутрин се забави заради възникнали в последния момент проблеми от организационно естество и делегации, пристигнали от града, където Арис бе изпратил джоконските пленници, неща, които явно го подразниха, но най-накрая шатрите бяха прибрани. Дадоха й отпочинал кон от животните на марша – хубав бял скопец с нейното седло и сбруя. Тя забеляза, че младият войник, който й го доведе, преди това го язди из поляната, явно за да утоли първоначалния му изблик на игривост след дългата почивка, така че да е подходящ за една дама. За една уморена, застаряваща дама. Би предпочела стълба, за да се качи на гърба му, но се задоволи и с преплетените ръце на притесненото войниче.

– Надявам се да не ви създава неприятности, царина – каза

младежът, като сведе глава. – Сам го избрах. Конемайсторът ни се разболя – лорд Порифорс се опитва да върши работа за двама души. Но всичко ще се нареди, щом се приберем в замъка.

– Сигурна съм, че ще стане така.

Доста голяма беше групата, която се изкатери по високия бряг на речната долина и пое през сухата местност горе. Четиридесет конници в сивите табарди на Порифорс яздеха напред, всичките с ризници и въоръжени до зъби, след тях Иста и хората на Ферда в намален състав. Найотзад се влачеше прислугата, дългият обоз и ариергард от още двайсет войници. Поеха по широка пътека, след това свърнаха на север по черен път. Съгледвачи потегляха и се връщаха, напред и по фланговете на колоната, и сведенията, които носеха на бдителните офицери, бяха кратки, но явно насърчителни.

Движеха се с равномерна стъпка под топлите лъчи на утринното слънце. По някое време Арис успя да се откъсне за кратко от безмилостните си задължения на командир и изостана, изчакайки Иста.

Поздрави я – вече беше в добро настроение, след като малката му армия беше потеглила в предпочитаната посока.

– Царина. Надявам се, че сте спали добре и че тази последна езда не е непоносима за вас.

– Да, ще се справя някак. Макар да ми се струва, че ще вдигна бунт, ако поемем в тръс.

Той се засмя.

– Тогава няма да искаме това от вас. Ще починем малко по обяд и ще пристигнем в Порифорс навреме за една доста по-добра вечеря от онази, която можах да ви предложа снощи.

– Значи вечерята трябва наистина да е изключителна. Чакам я с нетърпение. – Любезностите се сипеха автоматично от устните ѝ. Но ако се съдеше по напрежението в усмивката му, той искаше нещо повече от това да си разменят любезности.

– Трябва да се извиня, задето не ви познах вчера – продължи той. – Куриерът от Толноксо, който ни предупреди за колоната, ни наприказва някакви дивотии, че и вие сте били сред пленниците, но сведенията му бяха много объркани. Когато обаче видях джоконските офицери да бягат с някаква жена, си помислих, че може и да има нещо вярно в думите му. После псевдонимът ви съвсем ме обърка.

– Не ми дължите извинения. Била съм ненужно предпазлива, както се оказа.

– Ни най-малко. Аз... никога не съм вярвал, че може да ви срещна.

Лично.

– Трябва да кажа, че много се радвам, задето очакванията ви не се оправдаха. В противен случай тази сутрин щях да се събудя на някое неприятно място в Джокона.

Той се усмихна и погледна към Ферда, който яздеше от другата страна на Иста като доволна публика на всичките тези благороднически приказки. Любопитството се сборичка с ужаса в стомаха на Иста и победи. Тя разбра намека и даде знак на Ферда да се поотдалечи.

– Добри ми посветени, би ли ни оставил за малко. – С разочарован вид, той дръпна юздите си и изостана. Двамата с Арис останаха да яздят един до друг, перленобелият кон и въглищносивият, приятна картина за окоето, която им осигуряваше известно усамотение, без да излиза от рамките на добрия тон. На Иста изведнъж ѝ домъчня за Лис и се зачуди къде ли е момичето сега. Каквото и да правеше в момента девойката, правеше го компетентно, без съмнение.

Арис я погледна с леко притворени очи, сякаш се мъчеше да разгадае някаква мистерия.

– Трябваше да се сетя веднага. Усетих някаква тежест в присъствието ви още в мига, когато ви видях. От друга страна обаче, не изглеждате така, както смятах, че би трябвало да изглежда светлата Иста.

Ако това беше началото на някакъв елегантен флирт, то тя бе твърде уморена, за да се включи в играта. А ако беше нещо друго... беше прекалено уморена. Най-накрая успя да попита:

– Как си ме представяхте?

Той махна неопределено с ръка.

– По-висока. Очите по-наситено сини. Косата по-светла – меднозлатиста, както ви описваха дворцовите поети.

– На дворцовите поети им се плаща да лъжат като разпрани, но да, косата ми беше по-светла на младини. Очите са си същите. Освен че сега май виждат по-ясно.

– Не си представях очи с цвета на зимен дъжд, нито коса с отенъка на зимни полета. Чудех се дали дългата ви скръб не ви е довела до този тъжен сезон.

– Не, винаги съм си била безцветна – сопна му се Иста. Той не се засмя. Което би помогнало. – Признавам, възрастта се отрази добре единствено на ума ми. – „А дори и той е под подозрение“.

– Царина... ако не ви е невъзможно... можете ли да ми кажете нещо за баща ми?

„Уви, както подозирах, този интерес не е бил само заради

плачущите ми очи с цвят на зимен дъжд“.

– Какво още да кажа, което хората не знаят? Арвол ди Лютез беше добър във всичко, с което се захванеше. С меча, с коня, музиката, поезията, управлението на страната... Ако брилянтните му способности имаха някакъв недостатък, то той беше в самата им многостранност, която му спестяваше усилието да се съсредоточи в една посока, и това... – Не довърши мисълта си на глас. Многого велики начинания на ди Лютез, даде си сметка тя от разстоянието на изминалите години, не можеха да се похвалят и с наполовина толкова успешни резултати. Уханни и обещаващи като цвят, зелени и натрапени като плод... „Да. Трябваше да го разбере още тогава. Или, ако момичешката ми преценка е била погрешна, къде бяха боговете, които нямат подобно извинение?“ – Той беше радост за всяко око, което се спреше на него. – „Освен за моето“.

Той сведе поглед към юздата на коня си.

– Не безцветна – каза след миг. – Виждал съм и по-красиви жени, но не мога да откъсна поглед от вас... Не мога да го обясня.

Един опитен царедворец, реши тя, никога не би допуснал грешката да признае съществуването на жени, по-красиви от настоящата му слушателка, и би прибягнал до множество поетични фрази, за да обясни чувствата си. Кое то значеше, че празното флиртуване можеше да се очеркне с усмивка. Думите на Арис бяха много по-притесняващи, ако ги вземеше човек на сериозно.

Той продължи:

– Започвам да разбирам защо баща ми е рискувал живота си за вашата любов.

С известно съжаление Иста се възпря да не изкрещи.

– Лорд Арис. Спрете.

Той я погледна стреснато, после разбра, че тя не е имала предвид да спре коня си.

– Царина?

– Виждам, че романтичната мълга е стигнала и до Карибастос. Но не се налага да обяснявам такъв един провал в безпогрешния му вкус, защото Арвол ди Лютез никога не е бил влюбен в мен.

Дълбоко смутен, той мълча известно време, обмисляйки думите ѝ. Най-накрая каза предпазливо:

– Предполагам... че нямате причина, сега, да премълчавате истината.

– Никога не съм лъгала по този въпрос. Бъбривите жестоки езици на клеветата не бяха мои. Аз през повечето време си мълчах. – И това я

оневиняваше, така ли? Не.

Челото му се набръчка, докато смилаше тази поредна доза нова за него информация.

– Царин Иас не е повярвал на твърденията ви, че сте невинна?

Иста потърка челото си.

– Виждам, че трябва да се върнем малко назад. През всичките тези години в каква истина сте вярвали по отношение на случилото се с баща ви?

Той се намръщи притеснено.

– Врявах... стигнах до заключението... че баща ми е бил измъчван, за да признае, че ви обича. И когато, за да защити вас или собствената си чест, не е проговорил, хората, които са го разпитвали, са се престарали и той е умрял по време на изтезанията в тъмницата на Зангре. Обвиненията в заговорничене с царина на Бражар са били измислени впоследствие, за да прикрият вината на Иас. Факт, който Иас негласно призна, когато не отне в полза на държавата имотите на ди Лютез, както се прави с имуществото на истинските предатели, а позволи да преминат към наследниците му.

– Умен сте – отбеляза тя. И на три четвърти прав. Губеше му се само тайната причина за всичко случило се. – Ди Лютез бе почти толкова храбър, колкото го описахте току-що. Тази версия не е по-лоша от всичките останали и по-добра от повечето.

Той я стрелна с поглед.

– Обидих ви, милейди. Моля да приемете най-искрените ми извинения.

Тя се постара да овладее по-добре гласа си. Отчаяно ѝ се искаше Арис да разбере, че не е била любовница на баща му. И защо? Какво значение имаше след всичките тези години? Представите му за ди Лютез, бащата, който, доколкото тя можеше да прецени, го е пренебрегвал напълно, бяха благородни и романтични – с какво право искаше тя да отнеме единственото наследство на сърцето му?

Изглежда го косо – висок и силен. Е, този въпрос сам си даваше отговор, нали така?

Безсмислено бе да заменя неговата красива лъжа с друга лъжа. Ала да му каже истината, в цялата ѝ тъжна и мрачна сложност, би означавало да сложи безвъзвратно край на собствените си романтични мечти.

Може би, когато го опознаеше по-добре, би се осмелила да му каже всичко. „Кое, че баща му е бил удавен по моя идея? Колко добре трябва да го опозная, за да му кажа това?“

Тя си пое дълбоко дъх.

– Баща ви не беше предател, нито в леглото, нито другаде. Беше един от най-храбрите и благородни мъже, служили някога на Шалион. Нужно бе нечовешко изпитание, за да го пречупи. – Провал, в най-лошия случай. Провалът не е предателство, дори ако отломките, които оставя след себе си, са не по-малко страшни.

– Милейди, обърквате ме.

Самообладанието ѝ изневери. „Като на ди Лютез ли?“

– Това е държавна тайна и Иас почина преди да ме е освободил от клетвата ми за мълчание. Обещах да не казвам на никого. Не мога да ви кажа нищо повече, освен да ви уверя, че няма причина да се срамувате от името на баща си.

– Оо – проточи той, свъсил вежди. – Държавна тайна. Разбирам.

Горкият човек прие думите ѝ, богове мили. Идеше ѝ да запищи. „Богове, защо ме доведохте тук? Не бях ли наказана достатъчно? Това забавлява ли ви?“

Каза с лековатост, каквато не чувстваше:

– Стига сме говорили за мъртвото минало. Разкажете ми за живото настояще. Разкажете ми повече за себе си. – Обрат в разговора, който би трябвало да издържи до края на прехода – тя трябваше само да издава по някой и друг заинтригуван звук, ако Арис беше като повечето благородници, които познаваше.

Той сви рамене.

– Няма много за казване. Роден съм в тази провинция и съм прекарал почти целия си живот тук. Яздя в нейна защита още от момче. Майка ми почина, когато бяхме... когато бях на дванайсет. Отгледа ме верният ѝ... отгледаха ме други роднини и по необходимост се изучих на войнишкия занаят. Порифорс ми е наследство по майчина линия и когато пораснах достатъчно, за да го поема, провинкарът потвърди правата ми. Голямата част от богатството на баща ми премина към първото му семейство, макар че няколко имена тук, в Карибастос, се паднаха на мен по силата на логиката по-скоро – май е имало някакви разpravии между изпълнителите на завещанието, но по онова време бях малък и не знам подробности. – Той се умълча.

Явно беше свършил. Баща му, каквото чудесен разказвач беше, би могъл да весели цяла вечер сътрапезниците си с много по-слабо насърчение от нейното.

Той се огледа, примижавайки срещу острата северна светлина, и добави:

– Обичам тази земя. Мога да позная всяка миля тук дори в тъмното.

Тя проследи погледа му към хоризонта. Планините се бяха смалили съвсем в далечината, теренът тук бе открит, леко хълмист, затиснат от ярко небе. Беше достатъчно топло за маслинови горички, лъскав сребристорозелен дар от боговете, пръснати тук-там по полегатите склонове. Няколко укрепени селца приличаха на играчки в далечината. Времето беше мирно и волски впрягове оряха нивите край тях. Високо водно колело скърцаше под напора на малка река – гласът му бе смекчен от разстоянието – и вадеше вода за градините и лозята, сгушили се като бродерия в по-ниските и плодородни места. По височините сивите кости на земята пробиваха тънката почва и се припичаха на слънцето като старец, седнал да почине на градския площад.

„Мисля, че пропусна да споменеш някои по-трудни моменти в разказа си“. Но последните му думи имаха тежестта и плътността на истина, която е прекалено голяма, за да бъде отречена. Как го постигаше това – едновременно да сменя маските си като актьор от пантомима, прикривайки всяка своя мисъл, и в същото време да оставя сърцето си на масата, небрежно, необмислено, достъпно за всички погледи.

Един съгледвач се приближи в галоп и поздрави почтително. Арис свърна коня си встрани, за да поговори с него, после примижа срещу слънцето и се намръщи.

– Царина, трябва да се погрижа за някои неща. С нетърпение чакам отново да се порадвам на компанията ви. – Кимна сериозно да се извини, че я оставя, и последва съгледвача.

Ферда зае предишното си място; усмихваше се с почтително, макар любопитството му да прозираше. След няколко минути част от товарните мулета и слугите бяха препратени бързо напред, ескортирани от половин дузина войници. След още няколко мили пътят зави към дълга плитка долина, потънала в зеленото и сребристорото на дървета и лозя. Укрепено селце се гушеше на брега на малка река. В маслиновата горичка близо до потока слугите разпъваха две шатри, палеха огън и приготвяха храна.

Лорд Арис, Иста, хората на Ферда и десетина войници свърнаха към горичката. Останалите продължиха напред.

Иста се усмихна с благодарност, когато Ферда ѝ помогна да се смъкне от гърба на белия кон. Един млад войник притича да отведе животното, а друг покани Иста, облегла се на ръката на Ферда, под сянката на стара маслина, където да си почине, докато обядът стане готов. Бяха ѝ приготвили импровизиран стол от седла и нагънати одеяла,

достатъчно мек дори за нейните уморени нозе. Със собствените си ръце лорд Арис ѝ донесе голяма чаша разрежено вино, после самият той изгълта друга такава чаша, пак с повече вода, отколкото вино в нея.

Изтри устата си и подаде чашата на един мотаещ се наблизо слуга.

– Царина, трябва да си почина малко. Хората ми ще се погрижат да получите всичко, от което имате нужда. Другата шатра е за вас, ако решите да се оттеглите.

– О. Благодаря. Тази приятна сянка ми е достатъчна засега. – И двете шатри бяха от скромния войнишки вид, който лесно се разпъва и прибира. По-голямата командирска шатра на Арис явно бе продължила с обоза.

Той се поклонил, тръгна към шатрата си и изчезна вътре. Нищо чудно, че гледаше да се възползва от кратката почивка сега, ако, както Иста подозираше, е бил на крак две нощи подред. Слугата му го последва вътре, но само след няколко минути излезе и седна с кръстосани крака пред спуснатото ѝ покривало.

Лечителката, която временно бе поела функциите на нейна камериерка, я попита от какво има нужда и понеже нуждите ѝ не бяха много, скоро жената седна до Иста под сянката. Иста поведе ленив разговор и остави жената да приказва за местния селски живот. Слугините ѝ донесоха обяда, наблюдаваха я притеснено как се храни и се отпуснаха едва когато тя се усмихна и им благодари.

Селцето беше много малко, за да си има собствен храм, но когато научиха, че до фонтана на селския площад има светилище на Дъщерята, след като се нахраниха, Ферда и хората му отидоха там да благодарят на богинята за избавлението си. Иста ги остави да отидат, макар че самата тя не изпитваше нужда да търси боговете на някакво специално място – те сами я намираха навсякъде, по всяко време, без разлика. Ако имаше място, където със сигурност да ги няма, виж, това би било добра цел на едно поклонение. Иста се унесе в прегръдката на тихия светъл следобед. Лечителката се сви на одеялата до стола ѝ и заспа. Похъркваше като истинска дама – тихичко, като котка, която преде.

Иста си нагласи едно одеяло и се облегна на дървото. Възлестият ствол сигурно беше поне на петстотин години. И селото ли беше тук от толкова отдавна? Сигурно. Шалионци, ибрийци, незнаен брой рокнарийски князе, пак шалионци... господарите му бяха минавали над него като вълни над брега, а то си оставаше и продължаваше напред. За пръв път от дни Иста чувстваше, че тялото ѝ започва наистина да се отпуска в утешителната прегръдка на този мирен час, в приемствеността на

столетията. Позволи си да затвори очи, само за малко.

Мислите ѝ станаха безформени и се повлякоха лениво по ръба на сънища. Нещо за това как тича из замъка във Валенда, или беше Зангре, и спори за дрехи, които не си пасват. Летящи птици. Стая в замък, осветена от свещи.

Лицето на Арис, сгърчено от потрес. Устата му се отваря безмълвно, ръцете му се протягат, той полита напред. Дрезгав звук изстъргва през гърлото му, нещо средно между рев и вик, който се издига в пронизителен скръбен вой.

Иста изскочи от съня, въздухът свистеше в стегнатите ѝ като в менгеме гърди, викът сякаш още звънтеше в ушите ѝ. Изправи гръб и се огледа, сърцето ѝ препускаше. Лечителката спеше спокойно. Неколцина мъже седяха на сянка в другия край на горичката, близо до коневръза, и играеха на карти. Други спяха. Изглежда, никой друг не бе чул потресаващия звук; никой не обръщаше глава към шатрата на Арис. Слугата се беше махнал от поста си пред входа ѝ.

„Беше сън... нали?“ Само че беше твърде плътен, твърде ясен, изпъкваше на фона на предхождащите го съновидения като камък в поток. Иста пак се облегна назад, но предишното спокойствие не се върна. Сякаш каиши стягаха гърдите ѝ и ѝ спираха въздуха.

Много тихо се изправи. Никой не я гледаше. Плъзна се през няколкото огрени от слънцето метра до сянката на съседното дърво. Спря нерешително пред закрития с платнище вход на шатрата. Ако беше заспал, как би обяснила, че го е събудила? А ако беше буден и, да речем, се обличаше, как би извинила натрапничеството си?

„Трябва да разбере“.

Повдигна предпазливо платнището и влезе; очите ѝ се приспособяваха към сенките. Светлата материя на шатрата, достатъчно тънка, за да прозират през нея тънките потрепващи сенки на маслиновите листа върху покрива, сякаш бе попила светлината, която се процеждаше и през петдесетината миниатюрни отвори, направени за тази цел.

– Лорд Арис? Лорд Арис, аз... – Шепотът ѝ пресекна.

Туниката и ботушите му бяха на едно одеяло вдясно. Арис лежеше по гръб на ниско походно легло вляво, завит само с тънък ленен чаршаф, главата му беше откъм вратата. Тъничка плитка в сиво и черно бе вързана на голо над лакътя му, в знак за някаква тайна молитва към Бачата на зимата.

Клепачите му бяха затворени, сиви. Не помръдваше. Плътта му беше бледа и прозрачна като восък. На чаршафа отляво на гърдите му

гореше яркочервено петно.

Иста се задави, останала без въздух, и по-добре, защото иначе щеше да изпищи. „Богове пет, убит ли е?“ Но как? Никой не бе влизал в шатрата му, след като слугата бе излязъл. Той ли беше предал така жестоко господаря си? Бил е рокнарийски шпионин? Тя дръпна с трепереща ръка чаршафа.

Раната отляво на гърдите му зееше като малка тъмна уста. От нея бавно се процеждаше кръв. Сигурно бе нанесена с кама, под ъгъл нагоре, към сърцето. „Жив ли е още?“ Тя притисна длан към тази уста и усети лепкавата ѝ целувка, докато чакаше, затаила дъх, да усети някакво туптене и изпърхване в знак, че сърцето му още бие. Не можеше да пречени. Имаше ли смелост да притисне ухо към гърдите му?

Грозен спомен прогори вътрешното ѝ зрение, спомен за стройния сънуван мъж и червената кръв, която бликаше на мощни тласъци между пръстите ѝ. Тя дръпна ръка като опарена.

„И преди съм виждала тази рана“. Усещаше как собственият ѝ пулс препуска, тупти във врата и лицето ѝ, оглушава ушите ѝ. Главата ѝ беше като натъпкана с памук.

Беше съвсем същата рана, можеше да се закълне в това, съвсем същата до последната подробност. Само че мъжът не беше същият.

„Богове, богове, богове, какво значи това?“

Устните му се разтвориха пред смаяния ѝ поглед. Голата му гръд се повдигна в дълго дихание. Започвайки откъм ръбовете, раната бавно се смали и затвори, тъмният прорез избледня и се сви. Изглади се. Само за миг се превърна в едва видим розов белег, заобиколен от засъхваща алена ивица. Арис издиша с лек стон и се размърда.

Иста скочи на крака, дясната ѝ длан още лепнеше, когато я сви в юмрук. Без да смее да си поеме дъх, тя изскочи от шатрата, заметна трескаво платнището на входа и застина премигваща под следобедното слънце. Кръвта се бе отцедила от лицето ѝ, или така поне го чувстваше тя. Сенчестата горичка се въртеше пред очите ѝ. Заобиколи бързешком към задната част на шатрата и спря там, между нея и дебелия дънер на старата маслина, колкото да си поеме дъх. Чу походното легло да изскърцва, долови някакво движение от другата страна на непрозрачните платени стени, после и въздишка. Отвори дясната си ръка и вперил поглед в червеното размазано петно на дланта си.

„Не разбирам“.

След минута-две ѝ се стори, че вече ще може да върви, без да се спъва, и да контролира в достатъчна степен лицето си. Върна се при

импровизирания си стол и седна тежко. Лечителката се размърда и се надигна.

– Царина? О, време ли е вече да продължим?

– Май да – каза Иста. Гласът ѝ, със задоволство отбеляза тя, звучеше нормално, без трепет или излишна пискливост. – Лорд Арис е станал вече... доколкото виждам.

Той отметна платнището и пристъпи навън, като приведе глава под ниския отвор. Беше си нахлузил ботушите. Изправи се, завързвайки последната връзка на туниката си. Туниката, която нито беше прободена, нито имаше петна от кръв. Протегна се, почеса брадата си и се усмихна доволно, точно като човек, който става от освежителна следобедна дрямка. Само дето не беше обядвал въобще...

Слугата му дотича и му помогна да нахлузи през главата си табарда – късата дреха без ръкави, която войниците носеха над ризниците си – и презраменния колан с меч. После изнесе и светлосиво ленено наметало със сложна златна бродерия по краищата и нагласи диплите му така, че да се полюляват подобаващо около прасците на Арис. Самият той се разпореди лениво и хората му се втурнаха да подготвят кавалкадата им за път.

Лечителката стана да събере нещата на Иста и да ги отнесе при товарните мулета. Ферда мина покрай нея на път към коневръза и Иста тихо го повика.

Без да го гледа в очите и със съзнателно безизразен глас му каза:

– Ферда. Погледни дланта на дясната ми ръка и ми кажи какво виждаш.

Той се наведе леко над ръката ѝ, после изправи светкавично гръб.

– Кръв! Милейди, да не сте се наранили? Веднага ще доведе лечителката...

– Благодаря ти, нищо ми няма. Просто исках да разбера... дали и ти виждаш каквото виждам аз. – Изтри ръка в одеялата и му протегна другата си ръка, за да ѝ помогне да стане. След миг добави: – Разчитам да си млчиш за това.

Устните му се стиснаха озадачено, но той само вдигна ръка за поздрав и продължи към коневръза.

Втората част на ездата се оказа много по-кратка, отколкото Иста беше очаквала, някакви си пет-шест мили, отвъд следващото възвишение и покрай сравнително широкото речно легло от другата му страна. Пътят сменяше посоката си на няколко места, за да избегне най-стръмните части на склона, после продължаваше покрай реката. Арис се

движеше напред-назад покрай колоната, накрая изостана, за да се изравни с Иста и Ферда.

– Вижте, ей там. – И посочи напред. – Замък Порифорс.

Друго укрепено село, много по-голямо от предишното, се гушеше до реката в подножието на висока скална стена. На хребета ѝ, с просторен изглед към цялата долина, надвисваше нестроен ред от крепостни стени, само тук-там разчупени от кръгли кули. Еднообразните стени, надупчени от отвори за стрелба с лък и увенчани с бойници, бяха изградени от обработен камък, бледозлатист на воднистата светлина. Сложни, изрязани в контрастиращ снежнобял камък плетеници се виеха по протежение на стените – знак, че замъкът е дело на най-добрите рокнарийски каменоделци отпреди няколко поколения, когато Порифорс е бил построен, за да брани Джокона от Шалион и Ибра.

По вдигнатото лице на Арис за миг пробяга странно изражение, сякаш той се опиваше от гледката, едновременно нетърпеливо и напрегнато, копнеещо и неохотно. И само за частица от мига, колкото да мигнеш с очи, по лицето му се разля безмерна умора. После обаче той се обърна към Иста с открита усмивка.

– Хайде, царина! Почти стигнахме.

По-голямата част от товарните мулета се отделиха при селото, както и повечето от войниците. Арис поведе останалите си войници и тези на Ферда покрай крепостните стени на селото и нагоре по един по-тесен път, който се виеше по възвишението. Можеха да се движат само в колона по един между зелени шубраци, впили се шеметно в скалите с корени като пръсти. Конете се напържаха да изнесат ездачите си по последната отсечка на шеметно стръмния склон. Радостни викове екнаха отгоре и скалите ги подеха. Ако бяха нападатели, по главите им щяха да се посипят стрели и камъни вместо поздравления за добре дошли.

Кавалкадата заобиколи стените и се отправи към подвижния мост, спуснат над дълбока естествена пукнатина в скалата, която добавяше още десетина метра към височината на крепостната стена. Арис, който сега яздеше начело на групата, замахна енергично и извика с пълни гърди, после пришпори коня си през арката сред барабанен тропот на копита.

Иста го последва с по-разумен ход и изведнъж се озова сякаш в друг свят, в някаква полудяла градина. Правоъгълният двор от другата страна на портата беше обточен с големи саксии, в които се кипреха покрити с цвят растения и сочнозелени храсти. Една открита стена беше покрита с друго войнство от саксии, поставени в пръстени от ковано

желязо, забити в зидарията – истинска експлозия от цветове, цикламено, бяло, червено, синьо, крещящорозово, сред повлекла от зелен бръшлян, плъзнал по строгата бледност на камъка. Друга стена, с прикрепена към нея дървена решетка, се кипреше с кайсия, чиито клони се бяха увили нашироко около решетката, преплитайки се с клоните на също толкова стар бадем, и двете дървета бяха покрити с цвят. В дъното на двора една аркада от каменни колони поддържаше на раменете си балкон. Изящно изваяно каменно стълбище се спускаше като бял алабастров водопад към двора.

Висока млада жена – лицето ѝ грееше от радост – литна надолу по стъпалата. Черната ѝ коса бе сплетена назад от слепоочията и ограждаше като рамка изваяните ѝ като от слонова кост черти с нежна руменина по страните, но отзад се спускаше на свободни вълни по раменете. Светъл лен красеше стройната ѝ снага, а бледозелената копринена роба с широки, позлатени по краищата ръкави, се вееше около нея, издувайки се като платно под напора на бързите ѝ стъпки. Арис скочи от коня си и едва успя да хвърли юздите на един коняр, преди момичето да се метне въодушевено на врата му.

– Милорд, милорд! Слава на петимата богове, върнахте се жив и здрав!

Младото войниче се бе появило до главата на Истиния кон и чакаше да ѝ помогне със слизането, но сега обърна глава към господаря си и младата жена с явна, макар и весела завист в очите.

– Каква невероятно красива девойка – каза Иста. – Нямах представа, че лорд Арис има дъщеря.

Той успя да откъсне поглед от милата сцена и побърза да прихване стремето ѝ.

– О, дъщерята на господаря не живее тук, царина...

Тя тъкмо се бе смъкнала от коня и отново стоеше на собствените си крака, когато Арис се приближи до нея; младата жена бе увиснала на ръката му.

– Царина Иста – каза той, задъхан от гордост и от дългата целувка. – За мен е удоволствие и чест да ви представя съпругата си, Катилара ди Лютез, маршеза на Порифорс.

Чернокосата млада жена прегъна колене в реверанс с изключителна грациозност.

– Милейди царина. За дома ми е огромна и незаслужена чест да ви посрещне тук. Надявам се, че ще съумея да направя престоя ви в компанията на моя господар и в моята собствена достатъчно приятен, за да си

го спомняте винаги с усмивка.

– Петимата богове да бдят над деня ви, лейди ди Порифорс – промълви през стегнато гърло Иста. – Сигурна съм, че ще успеете.

10.

Придружена от две усмихнати придворни дами, младата маршеза поведе Иста през хладния сумрачен проход под балкона, който извеждаше във вътрешен двор. Ферда и лечителката на Иста ги последваха неуверено, докато лорд Арис не им махна окуражително да продължат. В средата на двора имаше малък мраморен фонтан с формата на звезда, пълен с бистра вода, имаше и още саксии със сочни храсти и ярки цветя. Лейди Катилара хукна нагоре по стълбището към галерията на втория етаж и спря там да ги изчака, като проследи със загриженост в погледа как лечителката помага на Иста да изкачи стъпалата с наранените си нозе. Ферда побърза да ѝ предложи ръката си. Иста изкриви лице в смесица от признателност и раздразнение.

Стъпките им отекнаха по дъските към един ъгъл, където се издигаше невисока кула, докато лорд Арис не ги спря отривисто:

– Кати, не! Не в тези стаи. Как можа да ти хрумна въобще!?

Лейди Катилара спря пред двойната резбована врата, която една от дамите ѝ тъкмо се канеше да отвори, и се усмихна неуверено на Арис.

– Милорд? Това са най-хубавите стаи в замъка – не можем да предложим нещо по-малко на вдовстващата царина!

Арис я настигна с бързи крачки, сниши глас и рече през зъби:

– Прояви малко разум!

– Но те са пометени и лъснати за нея...

– Не, Кати!

Тя вдигна неразбиращо поглед към него.

– Аз... съжалявам, милорд. Ще... ще измисля нещо друго.

– Бъди така добра, ако обичаш – сонна ѝ се той. Раздразнение се прокрадваше по лицето и в гласа му. После, с усилие, Арис си върна изражението на любезен домакин.

Лейди Катилара се обърна с притеснена усмивка.

– Царина Иста. Бихте ли... нали нямате нищо против да си починете преди вечерята в моите покои? Близо е, насам...

Младата жена се промуши покрай тях и всички смениха посоката към подобни врати в отсрещния край на галерията. За миг Иста се озова до Арис.

– Какъв е проблемът със стаите? – попита тя.

– Покривът тече – отсече той след кратко забавяне.

Иста хвърли поглед към яркосиньото безоблачно небе.

– О.

Спряха пред другите врати.

– Ами, да ви донеса тогава нещата тук, царина? – попита Ферда.

Иста погледна въпросително към Арис.

– Да. Засега – отговори той. Явно смяташе това настаняване, макар и временно, за по-приемливо от предишното. – Елате, ди Гура, ще ви покажа къде да настаните хората си. Сигурно ще искате и да се погрижите за конете си.

– Да, милорд. Благодаря. – Ферда се поклони отривисто на Иста и последва Арис по стълбите към двора.

Иста влезе в стаята покрай придворната дама, която задържаше вратата отворена. Жената се усмихна и направи реверанс.

Иста веднага почувства облекчение, най-сетне озовала се на място, подредено и обитавано от жена. Мека светлина се сипваше през изящните дървени решетки на тесните прозорци в отсрещната стена. Гоблени и вази с цветя освежаваха строгите варосани ъгли. Затворена врата водеше към някакво съседно помещение и Иста се запита дали това не е спалнята на Арис. Покрай стените се редяха множество ракли с фина резба. Дамите на Катилара се разтичаха да приберат купове дрехи и други признаци на безредие, после сложиха пухена възглавница на една от по-ниските ракли, та Иста да седне. Тя надникна през решетките, откъдето се виждаше покривът и друг вътрешен двор, и внимателно отпусна схванатото си тяло на раклата.

– Каква приятна стая – подхвърли Иста, за да успокои очевидното притеснение на лейди Катилара от това внезапно нахлуване в личните ѝ покои.

Катилара се усмихна признателно.

– Домът ми с нетърпение чака да ви посрещне на трапезата си, но си помислих, че може би първо ще искате да се измиете и да си починете малко.

– Да, така е – горещо потвърди Иста.

Лечителката прегъна коляно в кратък реверанс към господарката на дома и каза твърдо:

– И ако нямате нищо против, милейди, трябва да се сменят и превръзките на царината.

Катилара примигна.

– Ранена ли сте? Моят господар не споменава нищо такова в писмото си...

– Дребни охлузвания. Най-напред искам да се измия и да си почина, благодаря. – Иста щеше да се погрижи за нараняванията си. Синът ѝ Теидез беше умрял от непочистена рана на крака – най-обикновена дракотина, по думите на очевидци, която после се инфектирала. Иста подозираше, че е имало и други вредни фактори освен естествените – със сигурност бяха отправени много молитви за оздравяването на момчето, но нито една не е била чута.

Лейди Катилара се отърси от временното си притеснение, заменяйки го с трескава активност, като се зае да раздава на дамите и слугините си нареждания, свързани с практическата страна на новата ситуация. Донесоха чай, сушени плодове и хляб; домъкнаха една седяща вана и множество легени, след което лечителката и дамите на Катилара се погрижиха не само за тялото на Иста, а и за косата ѝ, която определено се нуждаеше от измиване. Когато приключиха с тези приятни процедури и Иста се преоблече във взета назаем рокля, домакинята ѝ вече бе възвърнала жизнерадостното си настроение.

Следвайки указанията ѝ, дамите донесоха купища дрехи, които Иста да огледа, а Катилара отвори кутиите си с бижута.

– Господарят каза, че джоконците са взели всичките ви лични вещи – задъхано рече Катилара. – Моля ви да приемете каквото си харесате от моите.

– Пътуването ми беше замислено като поклонение и носех малко неща, така че и загубата не е голяма – каза Иста. – Боговете пощадиха хората ми. Всичко друго е поправимо.

– Сигурно е било ужасно изпитание – каза Катилара. Беше ахнала стреснато, когато лечителката разви бинтовете, скривали безспорно грозните охлузвания по коленете на Иста.

– В крайна сметка джоконците платиха много по-висока цена, благодарение на вашия съпруг и хората му.

Катилара грейна доволно при този завоалиран комплимент за способностите на марша.

– Страхотен е, нали? Влюбих се до полуда в него още от пръв поглед, когато го зърнах да язди с баща ми през портите на Оби в един есенен ден. Баща ми е маршът на Оби – най-голямата крепост в Карибастос след тази на самия провинкар.

Устните на Иста потрепнаха.

– Признавам, лорд Арис на конски гръб наистина е поразяваща гледка.

Катилара продължи като навита пружина:

– Изглеждаше толкова прекрасен, но и толкова тъжен. Първата му съпруга починала, много отдавна, при раждането на дъщеря им Ливиана, и оттогава, така се говори, той не бил поглеждал друга жена. Аз бях на четиринайсет. Татко каза, че съм много малка и че това е глупаво момичешко увлечение, но аз му доказах, че греша. Три години уговарях татко да склони, но каква награда получих само за упорството си!

„Наистина“.

– Отдавна ли сте женени?

– Вече почти четири години. – Тя се усмихна гордо.

– Деца?

Лицето ѝ се смъкна, както и гласът ѝ:

– Не още.

– Е – рече Иста, опитвайки се да хвърли мост над тази неочаквана пропаст от тайно неудовлетворение, лъснало толкова очевидно върху лицето на момичето, – още си много млада... дай да видим дрехите.

На Иста ѝ докривя, докато разглеждаше щедро предложените ѝ от Катилара дрехи. Вкусът на маршезата гравитираше към ярките, ефирни, пърхащи модели, които без съмнение стояха изключително добре на високата ѝ тънка фигурка. Иста подозираше, че с ниския си ръст би приличала на джудже, повлякло завеса. Потърси някакъв по-приемлив предлог да отхвърли щедрото предложение.

– Уви, все още съм в траур заради скорошната смърт на майка ми. А и поклонението ми, макар и прекъснато по най-неприемлив начин от джоконците, съвсем не е приключило. Може би нещо с цветове, които да подхождат на скръбта ми...?

Една от по-възрастните придворни дами на Катилара погледна към Иста, после към купчината ярки коприни и изглежда, правилно разчете думите ѝ. След продължително ровене в раклите и няколко отскачания до други стаи, най-накрая се намериха няколко рокли и роби с по-строга кройка и значително по-къси шлейфове, в подходящи нюанси на люляково и черно. Иста се усмихна и поклати глава, когато ѝ предложиха кутията с бижута. Катилара впери замислен поглед в съдържанието ѝ, после изведнъж сгъна коляно в реверанс, извини се и изхвърча от стаята.

Много скоро Иста чу стъпките ѝ да се връщат по галерията, после през стената долетяха вибрациите на гласове – единият на Катилара, другият мъжки. Лорд Арис явно се беше върнал. Не можеше да сгреша тембъра и интонацията му. Леките стъпки хукнаха към покоите, после бързо се забавиха до подходящите за една дама. Катилара влезе, доволно усмихната, и протегна ръка.

В дланта ѝ лежеше красива сребърна траурна брошка с вградени аметисти и перли.

– Моят господар не е получил много неща в наследство от великия си баща – срамежливо рече тя, – и това е едно от малкото, стигнали до него. За него ще е чест, ако я приемете, в името на старите времена.

Иста, изненадана от видяното, се засмя.

– Виж ти. Познавам тази брошка. Лорд ди Лютез я слагаше на шапката си при подходящи случаи. – Беше му я подарил царин Иас – един от най-дребните сред множеството подаръци, включително и половината царство, преди всичко да се срине в прахта.

Катилара я гледаше с грейнали очи, в които прозираше, Иста можеше да се закълне, едва прикрито романтично умиление. Следователно и маршезата споделяше романтичните теории на съпруга си за падението на неговия баща. Иста не беше сигурна дали Арис е повярвал на уверенията ѝ, че е не имала любовна връзка с един мъж, чиято репутация на любовник спокойно можеше да се мери с репутацията му на войник, или пък просто привидно се бе съгласил с нейната версия само от учтивост. Дали не си въобразяваше, че тя все още скърби за ди Лютез? За Иас? За изгубената любов на когото и да било? Брошката беше двусмислено послание, ако въобще беше послание.

Плътта му под ръката ѝ, когато бе докоснала онази чужда рана, бе вдървена и хладна като восък на пипане. А ето че той бе станал, бе ходил и яздил, говорил, целунал жена си, смял се бе и се бе сърдил наумено като всеки нормален, дишащ съпруг. Досега Иста можеше и да се е самоубедила, че всичко е било плод на халюцинация или на сън, ако не беше потвърждението на Ферда за живото доказателство върху дланта ѝ.

Иста взе брошката, приемайки с нея и тайните му намерения, каквито и да бяха те, и каза:

– Благодаря ви. Благодарете и на съпруга си от мен.

Катилара изглеждаше изключително доволна от себе си.

Помогнаха на Иста да си легне в леглото на лейди Катилара, като разстлаха все още влажната ѝ коса върху ленена кърпа, а лечителката оставиха да я наблюдава от едно столче в другия край на стаята. Катилара подкара дамите пред себе си и остави почетната си гостенка да си почине преди вечерята. Същата вечеря, чието приготвяне маршезата хукна да нагледа, след като затвори вратата на окупираната си спалня, прецени Иста. В тишината на затъмнената стая изтощението и огромното облекчение от чистата кожа и дрехи дадоха на Иста усещането...

илюзията?... че най-накрая се е озовала в нещо като убежище. Главоболието ѝ сигурно бе причинено от лека треска заради охлузванията и кошмарната езда... и въпреки упоритото жужене на обтегнатите ѝ нерви клепачите ѝ скоро натежаха.

И сякаш само след миг се отвориха раздражено, когато хладен полъх облъхна бузата ѝ. Не беше изненадващо, че в замъка има призраци – имаше ги във всяка стара крепост, – нито че са излезли да огледат непознатия им гост... Завъртя се на хълбок. Бледо белезникаво петно се понесе пред очите ѝ. Докато го гледаше, объркана и смръщила вежди, още две се отделиха от стените и го настигнаха, сякаш привлечени от топлината ѝ. Древни духове бяха това, безформени и разпаднали се на крачка от забвението. Милостивото забвение. Устните ѝ се дръпнаха назад в жестока усмивка.

– Махайте се, изгубени – прошепна тя. – Нищо не мога да направя за вас.

Махна с ръка и петната се разсипаха като мъгла, изчезнаха и от вътрешния ѝ поглед. Видения, които не се отразяваха в никое огледало, които не можеш да покажеш на друг.

– Царина? – сънено се обади лечителката.

– Няма нищо – каза Иста. – Сънувам.

Не беше сън това, а пробуждането, проясняването на вътрешното ѝ зрение. Нежелано, неканено, омразно. И в същото време... беше се озовала в едно мрачно място, под ярките лъчи на следобедното слънце. Може би тази яснота щеше да ѝ потрябва.

„Боговете не дават подаръци без кукички със стръв в тях“.

Мисълта за живия, смущаващ сън от по-рано същия ден не ѝ даваше да заспи отново. Придремна няма и час, после Катилара и дамите ѝ се появиха да я отведат на вечерята.

Главната придворна дама нагласи косата ѝ в явно обичайната по тези места прическа – сплетена назад, така че да открива лицето, и спусната свободно по раменете. При Катилара се получаваха красиви вълни, но при собствената ѝ прошарена коса ефектът най-вероятно наподобяваше стара захабена метла. Люляковата ленена риза обаче, с черна копринена горна роба, прихваната с траурната брошка под гърдите, ѝ придаваха достатъчно приличен вид. Придаването на вид, със съжаление си помисли тя, щеше да е следващата ѝ задача.

Летните горещини идваха рано в тази северна провинция. Масите бяха подредени на двора, а часът бе преценен така, че смъкващото се на запад слънце да се е скрило зад покривите и растящите сенки да опазят

сътрапезниците от преките попадения на лъчите му. Главната маса, в далечния край на двора, гледаше към фонтана с форма на звезда, две по-дълги маси бяха разположени перпендикулярно на нея.

Иста се оказа настанена между лорд Арис отлясно и лейди Катилара отляво. Ако Арис я бе поразил в ризница и оплескана с кръв туника, то в официалните си дрехи в сиво и златно и ухаещ на върбинка беше направо зашеметяващ. Усмихна ѝ се топло. Сърцето на Иста подскочи; тя събра останките от самообладанието си и му отвърна по-хладно, после се насили да откъсне погледа си от него.

Ферда бе получил почетно място от другата страна на маршезата. Възрастен господин с робите на храмов свещен седеше през един стол от другата страна на лорд Арис. Един от старшите офицери на Арис тръгна към тях, но спря при знак от господаря си, който вдигна два пръста над празното място. Човекът кимна в знак на разбиране и седна на една от другите маси.

Лейди Катилара, която бе проследила размяната на безмълвни реплики, се наведе зад Иста и каза тихо на съпруга си:

– Милорд. При тези почетни гости поне тази вечер е редно мястото да не остава празно.

Очите на Арис потъмняха.

– Тази вечер, повече от всякога, щом така поставяш въпроса. – Веждите му се смъкнаха в порицание и той докосна устните си с пръст. Предупреждение ли беше това?

Катилара се облегна в стола си, стиснала устни. Изви ги в усмивка заради Иста и подхвана любезен разговор с Ферда. Иста с радост видя, че хората на Ферда също са тук – омешани с хората на марша на другите две маси, отпочинали, чисти и с взети назаем дрехи. Придворните дами на Катилара и неколцина дякони в храмови одежди съставляваха останалата част от сътрапезниците. Градските първенци от поселището в подножението на замъка без съмнение щяха да се явят на парад пред Иста на някоя от следващите вечери.

Възрастният свещен се изправи вдървено и каза молитвите – благодарност за вчерашната победа и чудодейното спасение на царината, молба за по-бързото оздравяване на ранените и за благословия на храната, която щяха да им сервират. Продължи със специална, макар и леко неясна отпратка към непоколебимостта на Ферда и хората му в сезона на тяхната богиня, което явно зарадва посветилия се на Дъщерята офицер.

– И както винаги, обръщаме се с гореща молба към Майката, чийто

сезон приближава, за възстановяването на лорд ди Арбанос. – Той направи знак за благословия над празния стол отляво на лорд Арис, при което Арис кимна и въздъхна тихичко. Почти безмълвен шепот на съгласие се понесе сред офицерите на другите маси, появиха се и няколко трудни за разгадаване смръщвания, забеляза Иста.

Когато слугите тръгнаха покрай сътрапезниците с кани вино и вода и първите блюда с храна, Иста попита:

– Кой е лорд ди Арбанос?

Катилара изглежда разтревожено Арис, но той каза само:

– Илвин ди Арбанос, моят конемайстор. Той... не е добре, от два месеца вече. Пазя мястото му, както виждате. – Последното изречение прозвуча почти предизвикателно. След проточил се миг на мълчание добави: – Илвин е мой природен брат.

Иста отпи от разреденото си вино, сортирайки наум родословни дървета. Поредното незаконно дете на ди Лютез, непризнато? Само че великият царедворец се бе постарал да признае публично всичките си пръснати из страната потомци и редовно поръчваше молитви и оставяше дарове в Кулата на Копелето за тяхно здраве. Може би това дете е било родено от омъжена вече жена и после е било приобщено мълчаливо към семейството ѝ със съгласието на съпруга-рогоносец? Името поне навеждаше на такива мисли. Мълчаливо, но не и тайно, щом този ди Арбанос е поискал висок пост от марша и го е получил.

– Беше голяма трагедия – започна Катилара.

– Твърде голяма, за да помрачаваме с нея тазвечерното празненство – изръмжа Арис. Доста груб намек, откъдето и да го погледнеш.

Катилара млъкна. После, с видимо усилие, се разбъбри, без никаква връзка с предишната тема, за собственото си семейство в Оби, за баща си и братята си и сблъсъците им с рокнарийски банди по тяхната част от границата по време на кампанията миналата есен. Иста забеляза, че лорд Арис не слага почти нищо в чинията си, а и малкото храна само разбутва с вилицата.

– Не се храните, лорд Арис – осмели се да отбележи накрая.

Той проследи погледа ѝ към чинията му с насилена усмивка.

– Тук всички сме се разболявали от малария в един или друг момент от живота си и понякога треските се появяват отново. Установил съм, че най-добре се лекувам с гладуване. Скоро ще ми мине.

Група музиканти, които се бяха подредили на галерията, подхванаха жива мелодия и Арис, за разлика от Катилара, използва това като достатъчно основателен предлог да прекъсне за кратко препъвация се

разговор. Малко след това се извини и отиде да поговори с един от офицерите си. Иста изгледа празния стол от другата му страна – слугите бяха сервирали и там. Някой бе сложил бяла роза напреки на чинията, като приношение или молитва.

– Изглежда, че лорд ди Арбанос много ви липсва – обърна се Иста към Катилара.

Младата жена погледна към другата част на двора – съпругът ѝ се беше навел над една от масите и водеше задълбочен разговор; освен това беше достатъчно далеч, за да не ги чува.

– Много ни липсва. Наистина, отчаяно се надяваме да се възстанови, но Арис не иска и да чуе... много е тъжно.

– Много по-възрастен ли е от марша?

– Не, той е по-малкият брат. Почти с две години по-малък от съпруга ми. Дватама се били неразделни – кастеланът на замъка ги е отгледал заедно след смъртта на майка им, това го знам от татко, и не е правил разлика помежду им. Илвин е конемайстор на Арис, откакто се помня.

Тяхната майка? Мислите на Иста препуснаха назад към хипотетичното родословно дърво.

– Този Илвин... не е син на покойния канцлер ди Лютез, така ли?

– О, не, не – сериозно рече Катилара. – Обаче навремето си е било голяма любов, винаги съм смятала така. Казват... – Тя се огледа, поруменя леко и сниши глас, привеждайки се към Иста. – Лейди ди Порифорс, майката на Арис... казват, че когато лорд ди Лютез я оставил тук, за да се върне към делата си в двора, тя се влюбила в кастелана на замъка, сер ди Арбанос, и той в нея. Ди Лютез почти не се връщал тук и рождената дата на лорд Илвин... ами, просто не съвпадала. Не е било никаква тайна, доколкото разбирам, но сер ди Арбанос признал Илвин за свой син едва след смъртта на майка им, горката дама.

Ето че изскачаше още една причина за дългото пренебрежение на ди Лютез към северняшката му невеста... но кое беше причината и кое следствието? Ръката на Иста се вдигна към брошката на гърдите ѝ. В какво ли недоумение трябваше да е хвърлил този Илвин суетността и силно изразеното собственическо чувство на ди Лютез? Какво е било – щедър и опрощаващ жест да предаде законно сина на истинския му баща, или най-обикновено облекчение да свали незаконороденото момче от въздългия списък на наследниците си?

– Каква болест го е повалила?

– Не е точно болест. Съвсем неочаквана... трагедия или жесток инцидент. Влошена още повече от предположенията и несигурността.

Причини голяма скръб на моя господар и потресе цял Порифорс... о, връща се. – Лорд Арис се бе изправил и се връщаше към главната маса. Офицерът, с когото беше говорил, стана, вдигна ръка във военен поздрав и тръгна към изхода на двора. Катилара сниши още повече глас. – Моят господар не обича да говори за това. Ще ви разкажа всичко по-късно, насаме, става ли?

– Благодаря – каза Иста, без да е съвсем сигурна как е редно да реагира на всичките тези мистериозни недомлъвки. Знаеше какъв би бил следващият ѝ въпрос. „Случайно лорд Илвин да е висок слаб мъж с коса като поток от замръзнала нощ?“ Ди Арбанос-младши можеше, в крайна сметка, да е нисък или кръгъл като бъчва, или плешив, или с яркочервена коса. Щеше да попита, Катилара щеше да потвърди и взелът в стомаха ѝ най-последно щеше да се разхлаби.

Когато вдигнаха чиниите, няколко войници, под надзора на изпратения от Арис офицер, домъкнаха кутии, ракли, торби и разнообразни наръчи оръжия и ризници, които струпаха на купове пред главната маса. Плячката от вчерашната битка, осъзна Иста. Лорд Арис и лейди Катилара станаха да вдигнат малка ракла, която поставиха на масата пред Иста и я отвориха.

Иста едва не отметна назад глава при вонята на смъртност и скръб, която се надигна откъм лъскавите неща вътре. Веднага разбра, че не с носа си усеща миризмата. Изглежда, тя щеше да е първият наследник на джоконското злощастие. Подбрана купчинка пръстени, игли и гривни с чудесна изработка, очевидно предназначени за нежния пол, блещукаха под гаснещата дневна светлина. Каква част е била открадната наскоро от Раума? Каква част е била предназначена за джоконски девойки, които никога вече нямаше да видят ухажорите си? Иста си пое дъх, нагласи благодарствена усмивка на лицето си и събра мислите си дотолкова, че да изрече няколко подходящи за случая изречения, похвали Арис и хората му за смелостта и бързата им реакция, като повиши глас, така че хвалебствените ѝ думи да се чуят и на другите маси.

Ферда бе удостоен с един изключително хубав меч, подарък, който той прие с видимо удоволствие. Катилара даде по някое и друго бижу на дамите си, Арис разпредели по-голямата част между офицерите си, с по някоя сърдечна дума или шега към всеки поотделно, а остатъкът бе връчен на свещения като плата за молитвите му в градския храм. Един млад посветен, явно личен помощник на възрастния свещен, прие дарението с благодарности и благословии.

Иста плъзна пръст по съдържанието на своята кутия. И настръхна.

Не искаше това смъртно наследство. Е, за това поне имаше решение. Понечи да вземе един пръстен, оформен като миниатюрни препускащи златни коне, за своята храбра камериерка... къде ли беше Лис сега? Но след кратко колебание ръката ѝ се плъзна към закривен кинжал със скъпоценни камъни, вградени в дръжката. Той притежаваше някаква елегантна практичност, която повече пасваше на куриерския ѝ стил. С въздишка, спомняйки си, че всичките ѝ пари са на дъното на една река в Толноксо, Иста избра и няколко дрънкулки за рушвети. Сложи пръстена и кинжала настрана и бутна кутията към Ферда.

– Ферда. Избери за брат си, което прецениш за най-хубаво. Още четири хубави неща отдели за ранените ни и за онези, които останаха с тях. Както и нещо подходящо за ди Кабон. После всеки от хората ти може да си вземе каквото си хареса. Колкото до останалото, погрижи се да отиде при ордена на Дъщерята, заедно с моите благодарности.

– Чудесно, царина! – усмихна се Ферда, но усмивката му бързо повяхна и той се наведе по-близо над празния стол на маршезата. – Искан да ви питам. Сега, когато най-после сте на сигурно място и поне за известно време ще останете под закрилата на марша, дали не бихте ми позволили да потърся Фойкс, Лис и свещения?

„Не знам какво е това странно място, но «безопасно» не бих го нарекла“. Не можеше да го изрече на глас обаче. Идеше ѝ да му нареди да пригответи хората си и утре да тръгнат всички, начело със самата нея. „Не утре, тази вечер“. Непрактично, невъзможно. Неучтиво. Хората на Ферда бяха изтощени почти колкото нея. Половината им коне още бяха някъде назад по пътя с конярите на Порифорс, които ги караха към замъка на бавни преходи.

– Имаш нужда от почивка като всички нас – каза тя като някакъв вид компромис.

– Ще си почина по-добре, когато разбере какво е станало с тях.

Трябваше да признае логиката в думите му, но от мисълта да остане в капан тук без личния си ескорт направо я втрисаше. Намръщи се, несигурна как да реши тази безизходица, и в това време лейди Катйлара се върна сред копирено шумолене на мястото си.

Лорд Арис я последва и се отпусна със зле прикрита уморена въздишка на стола си. Иста го попита дали е получил някакъв отговор на писмата си със запитване за липсващите членове на ескорта ѝ. Той изслуша с изключително искрена симпатия, реши Иста, притесненията на Ферда за брат му, но каза, че според него е твърде рано за отговор. По мълчаливо съгласие никой не спомена усложненията заради мечешкия

демон.

– Поне знаем, че Лис се е добрала до провинкара на Толноксо – възрази Иста. – Предупреждение за джоконците може да е получено и от друго място, но само тя знаеше, че и аз съм сред пленниците. А ако тя се е спасила, със сигурност е настояла да бъдат изпратени хора, които да потърсят брат ти, Ферда, и добрия ни свещен.

– Това е... така. – Ферда сви устни, разкъсван между успокоението и тревогата. – Стига да са се вслушали в думите ѝ. Стига да са ѝ дали убежище...

– Канцлерската куриерска служба със сигурност ѝ е предложила подслон, дори ди Толноксо да не го е направил, макар че ако не е възнаградил куража ѝ със съответното гостоприемство – както и молбата ѝ за помощ по съответния начин, – със сигурност ще си има работа с мен. И с канцлер ди Казарил също, това ти го гарантирам. Благодарение на писмата на лорд Арис той скоро ще се знае къде сме. Ако Фойкс и другите намерят пътя си до Порифорс, докато ти тичаш да ги търсиш другаде, така или иначе ще ги изпуснеш. Във всеки случай едва ли смяташ да хукнеш в тъмното още тази вечер. Нека видим какъв съвет – или вести – ще ни донесе утрото.

Ферда трябваше да се съгласи с тези повече от разумни доводи.

Хладен здрач се спускаше над двора. Музикантите завършиха свирнята си, но този път след музикалната програма не последваха танци или театрално представление. Мъжете се погрижиха виното да не изветрее, след което дойде ред на заключителните молитви и благословии. Свещеният си тръгна куцукайки, подпрял се на ръката на младия посветен, последван от другите храмови служители. Офицерите на Арис се изредиха да се поклонят с известно страхопочитание пред вдовстващата царина, като, изглежда, смятаха за голяма чест позволение да коленичат и да целунат легендарните ѝ ръце. Но начинът, по който се отдалечиха след това, с лица съсредоточени в очакване на обичайните задачи, напомни на Иста, че това е действаща крепост.

Докаато Иста се изправяше, Катилара се спусна да я прихване за лакътя.

– Сега вече мога да ви заведа в стаите ви, царина – каза усмихната тя и хвърли кос поглед към Арис. – Не са толкова просторни, но... покривът е в по-добро състояние.

Храната и виното, трябваше да признае Иста, с общи усилия бяха разбили на пух и прах мисълта да тръгне където и да било тази вечер.

– Благодаря ви, лейди Катилара. Звучи добре.

Арис целуна официално ръцете ѝ за лека нощ. Иста не можа да реши дали устните му са хладни, или топли, объркана от смущаващо тръпнещите отпечатъци, които оставиха след себе си по кокалчетата ѝ. Във всеки случай не горяха като от треска, макар че когато маршът вдигна към нея ясните си сиви очи, нейното лице пламна.

Съпроводени от обичайното крякане на разприказвалите се придворни дами, двете с маршезата – беше я хванала под ръка – минаха през друг проход под галерията. Завиха още веднъж и минаха под друга редица сгради, докато не се озоваха в малък квадратен вътрешен двор. Вечерта още не беше угаснала, но първите звезди вече грееха във високия син небосклон.

Алея под каменни арки обикаляше двора, прекрасните алабастрови колони бяха покрити с фина резба на лози и цветя в рокнарийски стил...

Не беше зноен следобед, нито хладна среднощ с преполовена луна, но пак си беше същият двор от сънищата ѝ, същият до последната подробност, запечатана в спомените ѝ. Прималя ѝ. Не можеше да реши дали е изненадана.

– Трябва да поседна – с изтънял гласец промълви тя. – Веднага.

Катилара погледна стреснато треперещата ѝ ръка, после послушно я заведе при една от няколкото скамейки по края на двора и седна до нея. Изгладеният от времето мрамор под пръстите на Иста още пазеше топлината на деня, макар въздухът да захладняваше вече, омекнал. Тя стисна за миг каменния ръб, после се насили да се облегне и да си поеме дълбоко дъх. Това място, изглежда, бе постара част от крепостта. Липсваха вездесъщите саксии с цветя и само наследството на рокнарийските каменоделци разчупваше строгата му студенина.

– Царина, добре ли сте? – плахо попита Катилара.

Иста прехвърли наум няколко различни лъжи, а и истини, защо не – „Краката ме болят. Имам главоболие“. Накрая се спря на друго:

– Само да си почина мъничко и ще съм добре. – Изгледа разтревожения профил на маршезата. – Щяхте да ми казвате какво е повалило лорд Илвин. – С усилие на волята Иста възпря очите си да не погледнат към онази врата, в края на галерията вляво от стълбите.

Катилара се поколеба, смръщила силно вежди.

– Не толкова какво, колкото кой, според нас.

Иста вдигна вежди.

– Пострадал е при нападение?

– Определено. Цялата история е много неясна и сложна. – Тя вдигна поглед към придворните дами, които ги чакаха наблизко, и им махна

да се отдалечат. – Оставете ни, моля. – Изчака ги да седнат на друга скамейка в отсрещния край на двора, достатъчно далеч, за да не ги чуват, после сниши поверително глас. – Преди три месеца от Джокона пристигна пролетното пратеничество, за да преговаря за размяната на пленници, за уреждането на откупи и за пълномощни писма, които да осигурят право на преминаване за техни търговци, въобще всички неща, които се уреждат при такива срещи. Този път обаче с обоза им пътуваше и един крайно необичаен дар – овдовялата сестра на княз Сордсо от Джокона. По-голяма негова сестра, омъжвана два пъти, доколкото разбрах, за някакви ужасни и богати стари джоконски лордове, които се държали с нея по обичайния за престарели лордове начин. Не знам дали е отказала да бъде пожертвана за пореден път, или пък пазарната ѝ цена е паднала заради възрастта ѝ – беше вече почти на трийсет. Макар че, в интерес на истината, все още беше доста привлекателна. Княгиня Умерю. Скоро стана ясно, че антуражът ѝ си е наумил да я свърже в брачен съюз с брата на моя господар, в случай че той ѝ се хареса.

– Интересно – неутрално отбеляза Иста.

– Моят господар реши, че това е добър знак, че може би така ще си осигури неутралитета на Джокона по време на задаващата се кампания срещу Виспинг. Стига Илвин да беше съгласен. А скоро стана ясно, че Илвин... е, дотогава не бях виждала друга жена да му завърти така главата, нищо, че той си даваше вид на незаинтересуван. Винаги го е бивало повече по щекотливите шеги, отколкото по захаросаните комплименти.

Щом Илвин бе само две години по-малък от Арис...

– Лорд Илвин... или е по-правилно да го наричам сер ди Арбанос? Женил ли се е преди това?

– Вече е сер ди Арбанос, да – наследил е титлата на баща си преди десетина години, доколкото знам, макар че името е било почти всичко, което е получил в наследство от него. Иначе не – на два пъти почти се е сгодявал, но преговорите се провалили. Баща му го бил посветил на орден на Копелето за известно време, докато Илвин е бил съвсем млад, за да получи образование, макар че, по собствените му думи, теологията така и не му легнала на сърцето. Но годините си минавали и хората започнали да приказват. Това определено го дразнеше.

Иста си спомни, че самата тя бе заподозряла ди Кабон в същото и изкриви лице в недоволна гримаса. И все пак, дори тази княгиня Умерю наистина да се бе превърнала в залежала стока, един брак с дребен квинтариански лорд, при това незаконороден син, говореше за странно

занижени изисквания от страна на толкова високопоставена квадрианка. Дядо по майчина линия ѝ е бил самият Златен генерал, ако Иста правилно си спомняше старите брачни съюзи на Петте княжества.

– Тя смяташе ли да приеме религията му, ако ухаждането се окаже успешно?

– Честно казано, не знам. Илвин беше толкова запленил от нея, че като нищо можеше да се съгласи и на обратното. Бяха удивителна двойка. Тъмно и златно – тя беше с онази класическа рокнарийска хубост, с кожа като пресен мед и коса в приблизително същия цвят. Беше съвсем... ами, беше си ясно накъде отиват нещата. Но имаше един човек, който никак не беше доволен.

Катилара си пое дълбоко дъх и очите ѝ се смрачиха.

– В свитата на княгинята имаше един джоконски благородник, който бе завладян от ревност и негодувание. Искаше я за себе си, предполагам, и не можеше да разбере защо я дават на един враг. Общественото положение и богатството на лорд Печма едва ли надвишаваха с много тези на бедния Илвин, а той не можеше да се похвали и с военната репутация на Илвин. Една нощ... една нощ тя отпратила слугините си и Илвин... я посетил. – Катилара преглътна. – Според нас Печма сигурно е разбрал какво става. На следващата сутрин не могли да открият Илвин никъде, докато слугините ѝ не влезли в нейните стаи, където заварили ужасна сцена. Събудиха ни – господаря и мен – Арис не ми позволи да вляза в стаите на княгинята, но се говори – тя сниши още повече глас, – че намерили лорд Илвин гол, целия оплетен в чаршафите ѝ, в безсъзнание и окървавен. Княгинята лежала мъртва до прозореца, сякаш се е мъчила да избяга или да извика за помощ, с отровен рокнарийски кинжал в гърдите. А лорд Печма, заедно с коня, вещите си и с всичките пари на джоконското пратеничество, които му били поверени, беше избягал от Порифорс.

– О – промълви Иста.

Катилара преглътна и избърса очите си.

– Хората на господаря и слугите на княгинята препуснаха заедно да дирят убицеца, но той беше набрал преднина. Свитата се превърна в траурно шествие, което върна тялото на Умерю в Джокона. Илвин... така и не дойде в съзнание. Не знаем дали заради някаква незнайна рокнарийска отрова по кинжала, или е паднал и си е ударил главата, или е получил някакъв друг тежък удар. Ала се боим, че духът му ни е напуснал. Мисля, че тази ужасна мисъл измъчва Арис повече, отколкото би го наскърбила дори смъртта на брат му, защото той винаги е ценял много високо

ума на Илвин.

– И... как прие всичко това Джокона?

– Зле, въпреки че княгинята загина от ръката на свой сънародник. Оттогава границата е много неспокойна. Кое то пък помогна на вас, в крайна сметка, защото хората на господаря бяха готови да потеглят, когато пристигна пратеникът на провинкар ди Толноксо.

– Нищо чудно, че лорд Арис е толкова напрегнат. Ужасни събития, наистина. – „Прокапал покрив, как ли не“. Иста можеше да бъде единствено благодарна за избухливостта на Арис, която я бе спасила от перспективата да прекара нощта в стаята, където княгиня Умерю бе срещнала смъртта си. Замисли се над разказа на Катилара. Страшничък, да. Но в него нямаше нищо противоестествено. Никакви богове, видения, нито ярки бели огньове, които не горят. Нито смъртоносни червени рани, които се отварят и затварят, както човек си закопчава туниката.

„Бих искала да видя лорд Илвин – идеше ѝ да каже на Катилара. – Би ли ме завела в стаята му да хвърля един поглед?“ И какъв предлог би могла да измисли за безсрамното си любопитство, за подозрителното си желание да влезе в спалнята на един болен мъж? Във всеки случай точно сега не ѝ се искаше да зяпа разни повалени от невярна болест храбреци. Искаше ѝ се да се метне на някой кон... не... да скочи в някоя каруца и да се махне далеч оттук.

Беше се стъмнило достатъчно, за да се слезат цветовете – лицето на Катилара се бе превърнало в изящно бледо петно.

– Денят беше дълъг. Наляга ме умора. – Иста се изправи с мъка. Катилара скочи да ѝ помогне по стълбите. Иста изскърца със зъби, остави лявата си ръка да се облегне леко на ръката на младата жена, а с дясната хвана перилото, за да си помогне сама. Дамите на Катилара ги последваха, увлечени в разговора си.

Когато изкачиха стълбите, вратата в другия край на галерията се отвори със замах. Иста обърна рязко глава натам. Дребен, сякаш недорасъл човек с криви като лък крака и къса прошарена брада излезе през вратата, понесъл купчина мръсни чаршафи и кофа със затворен капак. Като видя жените, той остави товара си край вратата и забърза към тях.

– Лейди Кати – рече той с мрачен глас и сведе глава. – Трябва му още козе мляко. С повече мед.

– Не сега, Горам. – Като сбърчи раздражено нос, тя му махна да се отдалечи. – Ще дойда след малко.

Той сведе отново глава, но очите му просветнаха изпод дебелия вежди, взрени в Иста. Дали с любопитство, или не, тя трудно би могла

да прецени в гъстите сенки, но погледът му тежеше като ръка на гърба ѝ, когато зави надясно да последва Катилара към покоите, определени за нея в другия край на галерията.

Стъпките му се отдалечиха тежко. Иста хвърли поглед през рамо тъкмо навреме да го види как хлътва отново през вратата отсреща и я затваря – една оранжева линия от треперлива светлина на свещи проблесна, стесни се и изчезна.

11.

Придворните дами на Катилара я облякоха в изящна прозрачна ношница и я пхнаха в легло, застлано с бродирани ленени чаршафи от най-добро качество. После се изнизаха на пръсти и затвориха вратата на външната стая, където щяха да спят лечителката и една камериерка, на разположение на царината при нужда. Иста се надигна и облегна гръб на възглавниците, замислена за треперливата светлина и мрака, който тя отблъскваше. Замислена за възможностите за избор.

Възможно беше да се съпротивляваш на съня с дни, докато стаята не започнеше да се люлее и странни, безформени халюцинации не изникнеха пред очите ти като искри над огън. Беше го опитвала веднъж, в началото, когато боговете започнаха да измъчват сънищата ѝ, когато се бе уплашила, че полудява, и Иас я бе оставил да се оправя сама със страховете си. Беше свършило зле. Възможно беше да удавиш разума си и сънищата във вино. За кратко. И това беше опитвала и то също бе свършило зле. От боговете не можеше да се избяга и в лудостта, всъщност получаваше се точно обратното.

Мислите ѝ се отплеснаха в предположения какво ли лежи в леглото, навярно не много различно от нейното, макар и не така деликатно парфюмирано, в онази стая в другия край на галерията. Всъщност вярваше, че знае съвсем точно как изглеждат леглото, килимите, стаята... и човекът в нея. Нямаше нужда да ги вижда дори. „Само че досега не бях виждала Горам, коняря“. Макар да предполагаше, че съществуването му се подразбира.

„Е, докарайте ме тук, който и от вас да ме пришпорва така. Но не можете да ме накарате да вляза през онази врата. Нито можете да я отворите сами. И едно отронено листо не можете да вдигнете – да огънете желязо или волята ми е еднакво непостижимо за вас“. Бяха в безизходица – тя и боговете. Можеше да им се противопоставя цял ден.

„Но не и цялата нощ. Все някога ще заспя и това всички го знаем“.

Въздъхна, наведе се настрани и духна свещта. Миризмата на горещ восък се задържа в ноздрите ѝ, а ярката светлина остави цветно петно пред очите ѝ, когато се обърна и нагласи възглавницата под главата си. „Не можете да отворите онази врата. И мен не можете да накарате да го направя, каквито и сънища ди ми изпращате.

Пригответе второто си най-лошо нещо. Най-лошото вече сте ми го

причинявали“.

Отначало сънят ѝ бе безформен, безсюжетен, празен. После плува известно време в обикновени сънища, чиито тревожни абсурдности се претопяваха едни в други. После влезе в една стая и всичко се промени. Стаята беше солидна, квадратна, ъглите ѝ бяха неподдаващи като ъглите на всяка стая в реалния живот, макар точно в тази да не се беше озовавала никога. Не беше стаята на лорд Илвин. Навън беше ярък следобед, ако се съдеше по светлината, сипваща се през пролуките на прозорчните капаци. Знаеше, че стаята се намира в Порифорс, позна я по стила, после си даде сметка, че всъщност я е зървала вече, за миг, на светлината на свещи. Лорд Арис беше изнесъл...

Сега всичко бе ведро и празно. Стаята бе чиста и преметена. Нямаше никой освен нея... Не, чакай. Отваря се врата.

Една позната фигура, осветена за миг в гръб от следобедната светлина, обливаща препълнения с цветя двор отвъд. Фигурата запълни отвора на вратата, вмъкна широките си хълбоци и вратата се затвори сама след нея. За миг сърцето на Иста се изпълни с радост и облекчение при вида на просветен ди Кабон, жив и явно в добро здраве.

Само дете... не беше ди Кабон. Или не само ди Кабон.

Този беше по-дебел, по-ярък, по-бял. Някак двуполов. Издуваше ли се тази плът, за да побере непобираемото? Дрехите му бяха снежнобели, без нито едно петънце – само по това Иста би могла да долови разликата – и сияйни като луната. Над бръчките на усмивката му, бодро повторени от извитите линии на няколкото провиснали гуши, очите на бога проблясваха насреща ѝ. По-просторни от небето, по-дълбоки от морските бездни. Сложната им многопластовост бе обърната безкрайно навътре, всеки пласт разслоен в другите пластове и повтарян до безкрайното, или безкрайно малкото. Очи, които можеха едновременно да наблюдават всеки човек и живо същество на света, отвътре и отвън, с еднакво и нарушено внимание.

„Господарю Копеле“. Иста не изрече на глас името му, за да не го вземе Той за молитва. Вместо това каза небрежно:

– Май не съм ти в категорията, не мислиш ли?

Той се поклонил над огромното си шкембе.

– Малка, но силна. Аз, както добре знаеш, не мога да повдигна и отронено листо. Нито да огъвам желязо. Нито твоята воля. Моя Иста.

– Не съм твоя.

– Говоря с надежда и очакване, както говорят ухажорите. – Усмивка нагъна дебелото му лице.

– Или с подлостта на плъх.

– Плъховете – отбеляза с въздишка той – са низши, плашливи, незлобливи създания. Силно ограничени. За подлостта е необходим човек. Мъж. Или жена. Подлост, предателство... правда, победа... капан за ловене на мечки...

Тя потръпна – спомни си за Фойкс и се зачуди дали и Той не намеква за това.

– Искате нещо. От устите на боговете прокапва мед, когато искат нещо. Когато аз исках нещо – когато се молих просната по очи, с разперени ръце, потънала в сълзи, унижение и страх – години наред – къде бяхте Вие тогава? Къде бяха боговете, когато Теидез умря?

– Синът на есента прати много мъже в отговор на твоите молитви, сладка Иста. Те се отклониха от пътя си и не пристигнаха. Защото Той не можеше да огъне волята им, нито да насочи стъпките им. И така те се пръснаха по вятъра като листа.

Устните му се извиха в усмивка, по-смъртоносно сериозна от всяко смръщване, което Иста бе виждала.

– Сега друг се моли и отчаянието му е бездънно, каквото беше и твоето. Човек, който ми е толкова скъп, колкото Теидез бе скъп за моя Брат на есента. И аз изпратих... теб. Ще се отклониш ли от пътя? Като спасителите на Теидез? На финала, когато ти остават само няколко стъпки?

Мълчание падна помежду им.

Буца ярост задръстваше гърлото на Иста. Както и по-сложни неща, връща смесица, която дори тя не бе в състояние да раздели на съставните ѝ части и да ги назове. Изръмжа през зъби:

– Копеле такова.

Той само се ухили, вбесяващо.

– Когато се вдигне мъжът, който може да те размее, теб, сериозна ми Иста, гневна Иста, желязна Иста, тогава сърцето ти ще се изцери. За това не си се молила – то е награда, която дори боговете не могат да ти дадат. Силите ни стигат само за такива простички неща като изкупление на греховете ти.

– Последния път, когато се опитах да последвам обърканите, неадекватни инструкции на боговете, те ме предадоха и изцапаха ръцете ми с убийство! – Тя побесня. – Не ми трябва изкуплението ви. Не искам да съм част от вас. Ако смятах, че мога да се помоля за забвение, щях да

бъда размита, попита, изтрита, като изгубените призраци, които умират наистина и така се спасяват от световната тъга. Какво могат да ми дадат боговете на мен?

Веждите му се вдигнаха в изражение на забележително престорена доброжелателност.

– Как какво – работа, сладка ми Иста!

Той пристъпи по-близо, под краката му дъските заскърцаха и прорезаха опасно. Тя едва не отстъпи назад при страховитата мисъл как двамата се продънват през пода в стаята на долния кат. Той вдигна леко ръце на нивото на раменете ѝ, но без да я докосва. Чак сега, с огромно раздражение, Иста забеляза, че е гола. Той се наведе над корема си и промълви:

– Белегът ми е на челото ти.

Устните му бръснаха челото ѝ. Мястото, където я докоснаха, запари като жигосано.

„Той ми върна дара на второто зрение“. Неопосредствено, самостоятелно възприемане на духовния свят, Неговото царство. Спомни си как отпечатъкът от устните на Майката бе опарил кожата ѝ, точно както сега, в онова отдавнашно видение на границата на съня, което бе довело след себе си такива ужасни последствия. „Можеш да ми натресеш дара си, но аз съм свободна да не го отварям. Отказвам го и те предизвиквам!“

По-ярка искра припламна в очите му. Той плъзна дебелиите си ръце по голия ѝ гръб, притисна я по-силно към корема си, наведе се отново и я целуна в устата с неприкрито самодоволство и похотлива наслада. Тялото ѝ пламна от възбуда и смут, което я вбеси още повече.

После тъмните безкрайности внезапно се стопиха в очите му, които бяха толкова близо до нейните, че почти се кръстосаха. Обикновеният човешки поглед бавно се разшири, после се изпълни с ужас. Просветен ди Кабон се задави, откъсна се от устните ѝ и отскочи назад като подпален елен.

– Царина! – изписка той. – Простете! Аз, аз, аз... – Погледът му се стрелна из стаята, върна се за миг върху нея, очите му се разшириха още повече, отскочиха към тавана, пода, стените. – Изобщо не знам къде съм...

Вече бе сигурна, че не той е в нейния сън. Тя беше в неговия. И той щеше да си го спомня съвсем ясно, когато се събудеше. Където и да се намираще в момента.

– Твоят бог – сопна му се Иста – има гадно чувство за хумор.

– Какво? – замаяно попита той. – Бил е тук? И аз съм го изпуснал? – Кръглото му лице се сгърчи страдалчески.

Ако това бяха истински сънища и всеки сънуваше другия...

– Къде си сега? – настоятелно попита Иста. – Фойкс с теб ли е?

– Какво?

Очите на Иста се отвориха рязко.

Лежеше по гръб в тъмната спалня, прозирната нощница на Катилара и хубавите ленени чаршафи се бяха усукали около тялото ѝ. Съвсем сама. Изпсува едно като последния войник.

Наближаваше полунощ. Крепостта тънеше в тишина. Някъде в далечината, едва доловими през декоративните решетки на прозореца ѝ, скрибуцаха насекоми. Някаква нощна птица се обади с нисък протяжен глас. Слаби лунни лъчи се промъкваха в стаята и разсейваха в някаква степен чернотата.

Зачуди се чии ли молитви са я довели тук. Всякакви хора се молеха на Копелето, Бога на последната надежда, не само онези със съмнителен произход. Можеше да е всеки в Порифорс. Освен може би онзи, който така и не се бе събудил от кървавия си припадък. „Ако някога разбере кой ми е причинил това, ще го накарам да съжалява, че е казал и детско стихче преди лягане...“

Предпазливо изскърцване и приглушени стъпки се чува откъм стълбите към галерията.

Иста се измъкна от оплетените чаршафи, стъпи с босите си крака на пода и притича тихо до прозореца, който гледаше към двора. Отлости вътрешния дървен капак и го отвори бавно – за щастие, пантите му не изскърцаха. Притисна лице към външната решетка от ковано желязо и се взря към двора. Намаляващата луна още не се бе спуснала под нивото на покрива. Болнавата ѝ светлина обливаше косо галерията.

Привикналите към тъмнината очи на Иста лесно различиха високата грациозна фигура на лейди Катилара, в светла роба, без придружителки, плъзгаща се покрай парапета. Младата жена спря пред вратата в другия край, отвори я леко и хлътна вътре.

„Трябва ли да я последвам? Да се промъквам и шпионирам, да подслушвам по хорските прозорци, да надничам като някой крадец? Е, няма да го направя! Без значение колко просташки любопитна ме правиш, проклет да си...“

Чрез никаква сила боговете не можеха да я принудят да последва лейди Катилара в стаята на болния ѝ девер. Иста затвори капака, обърна се, отиде до леглото си. Зарови се под завивките.

Лежеше будна, слушваше се.

След няколко трескави минути стана отново. Тихо пренесе едно столче до прозореца, седна и опря глава в желязната решетка, напрегнала взор. Бледа светлина от свещи се процеждаше откъм пролуките отсреща. По някое време загасна. Малко по-късно вратата се отвори наполовина, колкото да се промъкне стройна жена. Катилара се върна по стъпките си, слезе по стълбите. Не личеше да носи нещо.

Е, значи бе дошла да провери как се грижат за болника. Можеше да мине за нормално задължение на една господарка на замък, когато болният е от благороден произход, прославен офицер и толкова близък роднина и явно толкова високо ценен от съпруга ѝ. Може би на лорд Илвин трябваше да му се даде някакво среднощно лекарство, някакъв цяр, предписан от лечителите. Имаше десетина възможни обяснения, всичките обикновени и логични.

Е, няколко може би.

Едно-две поне.

Иста изсъска през зъби и се върна в леглото си. Мина много време, преди отново да заспи.

За жена, обикаляла скришно посред нощ из замъка, лейди Катилара се появи в стаите на Иста твърде рано призори, изпълнена с бодро гостоприемство и намерението да завлече Иста в селския храм за сутрешните благодарствени молитви. С известно усилие Иста потисна неприятното напрежение, предизвикано от присъствието на младата маршеза. Когато стигна до отрупания със саксии двор при портата и откри, че Пежар държи коня ѝ и я чака, вече беше късно да измисли някакво извинение. С уморени мускули, чувство на цялостно неразположение и настроение, което нямаше нищо общо с благодарността, тя се остави да я качат на коня. Пежар го поведе със спокойна стъпка. Лейди Катилара вървеше пеша начело на процесията, главата ѝ бе вдигната високо, ръцете ѝ леко се размахваха покрай тялото – че и пееше химн с придворните си дами, докато се спускаха по острите завой на опасната пътека.

Село Порифорс, застроено нагъсто зад портите си, определено се нуждаеше или от нови стени, или от мир, който да ги направи ненужни. Храмът също беше малък и стар, олтарите на боговете – най-обикновени дъгообразни ниши встрани от централния двор, а Кулата на Копелето бе от онези временни постройки, които се задържат противно на очакванията и желанието на всички. Въпреки това след службата

старият свещен настоя да покаже на вдовстващата царина всички дребни съкровища на храма си. Ферда заръча на Пежар да придружи Иста, а самият той се извини, като каза, че няма да се бави дълго. Иста сви устни, оценявайки избора му на момент да изчезне.

В крайна сметка се оказа, че съкровищата не са чак толкова дребни, защото храмът се бе облагодетелствал щедро от множеството успешни походи на лорд Арис. Името на лорд Илвин също се появяваше често в ентузиазирания описателен разказ на свещения. Да, наистина, престъплението, приковало го на легло, било ужасно, ужасно нещастие. Уви, местните храмови лечители не успели да му помогнат, но все още имало надежда по-знаещи хора, повикани от по-големите градове на Ибра и Шалион, да направят някакво чудо, когато куриерите, пратени от лорд Арис, най-после успели да ги доведат. Свещеният вече й бе разказал най-интересните, или най-потресавачи, зависи откъде го погледнеш, истории за произхода на местните благородници и бе захванал да й обяснява подробно строителните планове за нов храм в очакване на стабилен мир и под патронажа на марша и маршезата, когато Ферда най-после се върна.

Лицето му беше сериозно. Спря, колкото да коленичи за миг пред нишата на Пролетната дама, със затворени очи и мълвящи устни, преди да отиде при Иста.

– Моля да ме извините, просветени – безмилостно прекъсна монолога на свещения Иста. – Трябва да говоря с офицера си.

Двамата се върнаха при нишата на Дамата.

– Е, какво? – тихо попита Иста.

Неговият глас бе тих също като нейния.

– Пристигна куриер от лорд ди Карибастос. Няма новини за Фойкс или ди Кабон, нито за Лис. Поради това ви моля за разрешение да взема двамина от хората си и да ги потърся сам. – Хвърли възхитен поглед към лейди Катилара, която се бе нагърбила със задачата да доизслуша любезно свещения. – Вие очевидно сте в най-добри ръце тук. Ще ми отнеме само няколко дни да прескоча до Маради и да се върна – лорд Арис обеща да ни даде назаем добри, отпочинали коне. Предполагам, че ще се върна преди да сте готова да отпътувате.

– Аз... това не ми харесва. Не ми се иска да се лишавам от подкрепата ти в случай на нужда.

– Ако войската на лорд Арис не може да ви защити, какво повече би могла да направи моята шепа хора? – попита Ферда и изкриви лице в гримаса. – Боя се, че вече доказахме неспособността си. Царина, при

други обстоятелства бих ви се подчинил без колебание. – Той сниши още повече глас. – Но не трябва да забравяме и за онова нещо с мечката.

– Ди Кабон знае по-добре и от двама ни как да се справи с въпросните усложнения.

– Ако е оцелял – навъсено рече Ферда.

– Сигурна съм, че е жив. – Иста реши, че не иска да обяснява откъде е сигурна. И което беше по-лошо, не можеше по същия начин да гарантира за състоянието на Фойкс.

– Познавам брат си. Той може да убеждава и да се налага. И да хитрува, ако първите му две умения не свършат работа. Ако... волята му не му принадлежи изцяло и в същото време може да черпи от интелигентността му... не съм сигурен, че ди Кабон ще успее да се справи. Аз мога. Имам си начини. – Лицето му просветля за миг, стоплено от широка братска усмивка.

– Хм – промърмори Иста. Способността на братята да убеждават, изглежда, беше фамилна черта.

– А да не забравяме и Лис – каза той.

Какво не трябваше да се забравя за Лис Ферда не уточни и Иста милостиво реши да не го пита.

– Много ми се иска да беше тук, това е вярно. – След миг добави: – И ди Кабон също. – Може би най-вече ди Кабон. Каквото и да беше намислил богът, младият свещен също беше набъркан в него.

– Тогава ще ми позволите ли да тръгна, царина? Посветен Пежар ще е в състояние да се погрижи за всичките ви нужди в този незначителен двор, сигурен съм. Самият той изгаря от желание да ви служи.

Иста остави тази дребна проява на кардегоска арогантност без коментар. Ако Порифорс беше обикновен провинциален двор, Ферда без съмнение щеше да е прав.

– Веднага ли искаш да тръгнеш?

Той сведе глава.

– Веднага, ако нямате нищо против. Ако има някакъв проблем, колкото по-скоро пристигна, толкова по-добре. – Тя смръщи мълчаливо чело и Ферда добави: – А ако няма, тогава ще се върна по-скоро.

Тя засмука неуверено долната си устна.

– А да не забравяме, както каза ти, за проблема с мечката. – Капан за лов на мечки, така беше казал богът. Неговият прокълнат домашен любимец, избягал. Нямаше смисъл и да се моли на бога за защита – ако той можеше да контролира директно онези от демоните си, които са избягали в света на материята, най-вероятно би го направил и не би

допуснал божествената му слабост да зависи от човешката.

– Добре – въздъхна тя. – Тръгвай. Но се върни бързо.

В усмивката му се прокрадна напрежение.

– Кой знае? Може да ги срещна по пътя към Толноксо и да се върнем още преди да е мръкнало. – Той коленичи и ѝ целуна признателно ръка. Само след миг плащът му вече се развяваше отвъд портите на храма.

Обядът, както скоро и с неудоволствие установи Иста, щеше да представлява истински банкет в чест на вдовстващата царина и щеше да се проведе на селския площад, с пълна програма чак до хора на местните дечурлига, които изпълниха подобрани песни и химни и усърдно, макар и не особено ритмично, демонстрираха местните танци. Лорд Арис не присъстваше. Замъка отсрамваше младата маршеза, с типичния си жизнерадостен стил, който явно много допаднаше на гордите и нетърпеливи да угодят родители. Неведнъж Иста я улавяше как се заглежда по най-малките дечица с открит копнеж в очите. След като малките танцьори тропнаха за последно в нестроен ритъм и всичко живо се изреди да целува ръцете ѝ, Иста най-после се озова на гърба на коня си, свободна да се махне от площада. Тайничко изтри в гривата на коня лепкавото приношение, оставено ѝ в дар от бездомника с хремата. Вече почти се радваше да види коня. Почти.

Стъпила отново на собствените си крака в цветния двор, Иста тъкмо се опитваше да реши дали да се подразни, или да оцени по достойнство тактично изказаното от лейди Катилара предположение, че дама на възрастта на царината навярно би искала да си подремне след обяда, когато някой извика предупредително при портата да не я затварят.

– Поздрави, замък Порифорс! Куриер от замък Оби!

Иста рязко се обърна при звука на познатия жизнерадостен глас. През портата, на гърба на дебела жълтеникава кранта, влизаше Лис. Облечена беше с туниката си със замъка и леопарда, държеше високо в ръка и голяма кожена кесия, както беше обичаят на куриерите – восьчните печати подскачаха на връзките си. Ризата ѝ под туниката беше мокра от пот също като коня, а лицето ѝ се беше зачервило от слънцето. Устата ѝ провисна при вида на безбройните саксии и зеленина.

– Лис! – радостно извика Иста.

– Ха, царина! Значи наистина сте тук! – Лис изрита стремената, праметна крак през врата на коня и скочи на земята. Широко ухилена,

тя коленичи по царедворски в краката на Иста, която побърза да ѝ подаде ръце да я вдигне. Идваше ѝ да я сграбчи да я разцелува.

– Как се озова тук с този кон... Ферда ли те намери?

– Ами... с този кон дойдох, да, нищо, че е кранта и половина. Ферда? Той добре ли е? Здравсти, Пежар!

Сержант-посветеният до лакътя на Иста се ухили широко.

– Благодаря на Дъщерята, измъкнала си се!

– Ако са верни и наполовина историите, които чух, вие сте били много по-зле от мен!

Иста каза разтревожено:

– Ферда тръгна оттук преди няма и три часа – няма начин да не сте се срещнали по пътя за Толноксо.

Челото на Лис се сбърчи.

– Аз пристигнах по пътя от Оби.

– О! Но как въобще си се озовала в... о, хайде, ела да седнем и ще ми разкажеш всичко! Колко ми липсваше компанията ти, да знаеш!

– Да, мила ми царина, но първо трябва да предам писмата, които нося, защото за днес пак съм куриер, и да се погрижа за това добиче. Не е мое, слава на петимата богове. На куриерската станция е, тази по средата между Порифорс и Оби. Ще съм благодарна обаче за едно ведро вода.

Иста даде знак на Пежар, който кимна и хукна да изпълни молбата ѝ.

Катилара и дамите ѝ се приближиха. Маршезата се усмихна с подканящо озадачение първо на момичето-куриер, после и на Иста.

– Царина...

– Това е моята най-предана и храбра камериерка, Аналис от Лабра. Лис, поклони се на лейди Катилара ди Лютез, маршеза на Порифорс, както и на тези... – Иста изреди по ранг придворните дами на Катилара, които се кокореха на потното момиче. Лис приклякаше послушно и дружелюбно при всяко от серията представяния.

Пежар дотича с плискащо се ведро вода. Лис го измъкна от ръцете му и навря вътре цялата си глава. Извади я да си поеме въздух и въздъхна облекчено, а наквасената ѝ черна плитка описа дъга от капки, които едва не опръскаха стреснатите дами на Катилара.

– А! Така е по-добре. Богове пет, в Карибастос определено е горещо по това време на годината. – Остави Пежар да даде ведрото на коня, като потупа сърдечно добичето по хълбока.

Докато конят го буташе с глава, подушил водата, Пежар каза

разтревожено:

– Сигурни бяхме, че си предупредила хората в онова село, на кръстопътя, но можехме само да гадаем накъде си тръгнала след това.

– Конят ми беше на края на силите си, когато стигнах там, но благодарение на туниката и канцлерския ми знак селяните се съгласиха да ми дадат друг. Не разполагаха с войници, подготвени да се бият с джоконците, така че ги оставих да се оправят както могат и препуснах на изток с цялата бързина, която можех да изтискам от бедния товарен кон. Селото пострада ли?

– Когато стигнахме там, почти по залез, всички бяха избягали – каза Пежар.

– А, добре. Така, точно след въпросния залез стигнах до една куриерска станция на главния път за Маради и след като ги убедих, че не бълнувам, те поеха нещата в свои ръце. Или поне аз така си помислих. Преспях там и на следващата сутрин поех към Маради с по-спокойна стъпка и сварих провинкара на Толноксо да извежда кавалерията си през портите. Предвид скоростта, с която се движеха джоконците, беше ясно, че действията му са закъснели.

– Наистина се оказа така – потвърди Иста. – Но един куриер е стигнал навреме в замък Порифорс и лорд Арис успя да постави засада на пътя на джоконското отстъпление.

– Да, това трябва да е бил някой от колегите, които потеглиха от куриерската станция, петимата богове да благословят съобразителността им. Единият от тях каза, че бил от този край. Надявах се, че знае какво прави.

– Да си чула нещо за Фойкс и просветен ди Кабон? – настоятелно попита Иста. – Не сме ги виждали, откакто ги скрихме в онзи канал.

Лис поклати намръщено глава.

– Казах за тях в куриерската станция и предупредих лейтенанта на лорд Толноксо, когато се разминахме. По онова време не знаех дали са ги пленили джоконците, също като вас, или са успели да се измъкнат, нито дали са тръгнали по пътя и в каква посока, или са поели направо през гората. Така че отидох в храма в Маради, намерих една старша свещена от ордена на просветен ди Кабон и ѝ разказах всичко за сполетялата ни беда и че свещеният ни най-вероятно е някъде по пътищата и спешно се нуждае от помощ. Тя обеща да прати посветени да ги търсят.

– Добре си се сетила за това – каза доволно и с топлота в гласа Иста.

Лис се усмихна признателно.

– Реших, че поне на първо време няма какво друго да направя. Изчаках един ден в канцлерската канцелария в Маради, но от конниците на лорд ди Толноксо нямаше вест. Така че се сетих за един по-пряк маршрут на юг и се писах доброволец да яздя като куриер до Оби. Помислих си, че понеже това е по-голямата крепост, най-вероятно ще ви спасят нейните войници и ще ви отведат там. И препуснах – не мисля, че друг куриер е изминавал по-бързо онзи път. – Тя отмахна кичур мокра коса от прежуреното си лице и го затъкна в плитката. – Все още нищо не се знаеше за съдбата на джоконците, когато пристигнах там вечерта. Усилията ми обаче се възнаградиха на следващата сутрин, когато пристигна писмо от марша на Порифорс с новината за спасението ви. Лордът на Оби и хората му също бяха излезли на обход да дирят джоконците и се върнаха същия следобед.

– Баща ми е маршът на Оби – отбеляза Катилара с нотка на нетърпение в гласа. – Видя ли го?

Лис отново изпълни уникалния си полупоклон, полуреверанс.

– Той е в добро здраве, милейди. Помолих го да ме прати като куриер в Порифорс, така че да мога възможно най-бързо да се върна при царината. – Тя вдигна кесията си. – Той ме изпрати рано тази сутрин. Това го получих от собствените му ръце. Може да има нещо и за вас... – Очите ѝ грейнаха при вида на приближаващия се кастелан на Порифорс, застаряващ безимотен дребен благородник, когото Иста оприличаваше в голяма степен на сер ди Ферей, само дето този беше жилест, вместо набит. Конярят Горам го следваше по петите. Кастеланът взе кесията от Лис, за нейно явно облекчение, и тръгна обратно към вътрешните сгради, като преди това нареди на коняря да се погрижи за куриерския кон.

– Сигурно си изтощена – каза лейди Катилара, чиито очи се бяха разширявали неведнъж по време на разказа на Лис. – Такова изумително изпитание!

– О, аз си обичам работата – бодро рече Лис и заизтупва мръсната си туника. – Хората ми дават бързи коне и гледат да не ми се пречат в краката.

Иста кривна устни при тези ѝ думи. Достатъчно основание да се радваш на живота, наистина.

Но поне изглеждаше, че не е пратила Ферда за зелен хайвер, нищо че с Лис се бяха разминали. И можеше да се надява, че когато той стигне в Маради, ще завари своя обладан от демон брат и неговия пазител на сигурно място под грижите на храма там.

Лис явно искаше да последва коня си, който Горам отвеждаше, и

Иста каза:

– Когато камериерката ми се погрижи за коня си, ще има нужда от баня, както имах аз след пристигането си. Бъдете така добри да ѝ заемете и чисти дрехи. Нейните неща бяха откраднати от джоконците заедно с моите. – Всъщност крайно оскъдният гардероб на Лис се бе помещавал почти изцяло в дисагите ѝ. Само че по нейна преценка дамите на Катилара си бяха вирнали носовете не само заради миризмата на коне и на потното момиче с беден произход и богата ездитна биография.

– И фураж, ако обичате, мила ми царина! – извика през рамо Лис.

– Всичко ще е в съответствие със смелата ти езда, за която ще се узнае и в самия Кардегос още от следващото ми писмо – обеща Иста.

– Стига да е бързо, може да е всякакво друго!

Лис се задържа дълго в конюшната, но най-после се появи в новите покои на Иста. Придворните дами на Катилара, дъщери на местни дребни благородници, които едва не се бяха сбили за честта да обслужват вдовстващата царина, явно не бяха толкова впечатлени от перспективата да обслужват Лис. Но все пак Лис си получи банята, под зоркия поглед на Иста, като току си открадваше по някоя хапка от подноса с хляб, маслини, сирене и сушени плодове, прокарвайки ги с чаша след чаша топъл билков чай. Потните ѝ дрехи бяха пратени по една слугиня в пералното.

Старите тоалети на Катилара паснаха на Лисината височина и възраст много по-добре, отколкото на Иста, макар да ѝ бяха малко твърде изрязани в деколтето. Лис се засмя с удоволствие и страхопочитание, развявайки демонстративно един дълъг изящен ръкав, и Иста се усмихна на радостта ѝ.

Поне един човек се радваше непресторено на пристигането ѝ – лечителката най-после имаше на кого да предаде грижите за нараняванията на Иста и да се върне при храма и семейството си. Лис още не беше изсушила докрай косата си, а лечителката вече бе изрецитирала указанията си, предала ѝ бе запаса си от превръзки и мехлеми, събрала си беше нещата, получила бе подходяща плата от Иста за труда си и си бе тръгнала.

Вечеряха в една по-малка стая встрани от двора с фонтана във форма на звезда, почти изцяло в женска компания под предводителството на лейди Катилара. Този път нямаше ритуално празен стол.

– Лорд Арис няма ли да хапне тази вечер? – попита Иста, докато се настаняваше на стола отдясно на маршезата. „И храни ли се въобще?“ – Тази негова треска не ви ли притеснява?

– Не толкова, колкото военните му задължения – сподели с въздишка лейди Катилара. – Тръгна с неколцина от хората си на обход по северната граница. Стомахът ми ще е свит на топка, докато се върне. Толкова ме е страх за него винаги когато потегля, макар, разбира се, да се усмихвам и да се стремя той да не разбере за чувствата ми. Ако нещо се случи с него, сигурно ще полудея. Оо... – Тя прикри гафа си с глътка вино и вдигна чаша към Иста в наздравица. – Но вие можете да ме разберете, сигурна съм. Ще ми се да можех да го държа непрекъснато до себе си.

– Но не са ли неговите изключителни военни умения част от неговата... – „безспорно ужасяваща“ – привлекателност? Вържете го до себе си като спънат кон и рискувате, в опита си да го предпазите, да убиете именно онова, на което се възхищавате.

– О, не – сериозно каза лейди Катилара. „Отхвърля, но не отговаря на възражението“, забеляза Иста. – Обаче го карам да ми пише всеки ден, когато го няма. Ако забрави, много ще му се разсърдя... – устните ѝ се извиха нагоре и в очите ѝ проблесна смях, – за цял час най-малко! Но той не забравя. Както и да е, довечера трябва да се върне. Ще го чакам на северната кула, оттам се вижда пътят, и когато видя коня му, сърцето ми вече няма да се стяга и вместо това ще забие хиляда пъти в минута. – Лицето ѝ омекна в очакване.

Иста ядно отхапа голяма хапка хляб.

Поне храната беше превъзходна. Лейди Катилара или главният ѝ готвач поне не се опитваха да имитират разточителството, или още по-лошо, собствената си представа за разточителството на прословутите дворцови банкети в Кардегос, а сервираха обикновена вкусна храна. Тази вечер, изглежда, бяха наблегнали на десертите, което не пречеше на Иста, а Лис явно докарваше до въодушевление, като се имаше предвид колко излапа. Лис повечето си мълчеше в тази нова за нея компания, която, изглежда, ѝ вдъхваше ненужно според Иста страхопочитание. Иста би предпочела да чуе разказа на Лис, а не местните клюки, с които запълваха времето.

Когато най-после избягаха от дамите и се върнаха в квадратния каменен двор, Иста ѝ го каза и я сгълча за стеснителността ѝ.

– Честно да ви кажа – призна Лис, – май всичко е заради роклята. Чувствах се като абсолютна дръвничка до онези благородни момичета.

Не знам как се оправят с тези модни дрехи. Самата аз непрекъснато имам чувството, че ще се спъна и ще отпоря нещо.

– Ами нека тогава се поразходим под колоните, така че аз да си раздвижа мускулите, както заръча лечителката, а ти да се поупражняваш с тези коприни. И да ми разкажеш още неща за приключението си.

Лис скъси стъпките си почти като дама, така че да върви в крачка с накуцващата Иста в хладните сенки на алеята под колоните. Иста я засипа с въпроси относно всяка страна на пътуването ѝ. Не че се интересуваше от цвета, недостатъците, преимуществата и капризите на всеки кон, който Лис бе яздил през последните няколко дни, но гласът на момичето бе толкова приятен и добре дошъл, че съдържанието на думите едва ли имаше значение. Иста установи, че самата тя няма кой знае какво да разкаже, най-малко за качествата на джоконските коне, които бе възприемала единствено като наказание. Нито имаше желание да си спомня зелените мухи, които се събираха на рояци, привлечени от локвите съсирваща се кръв.

На минаване покрай една колона Лис протегна ръка и прокара пръсти по вдлъбнатите изображения.

– Прилича на каменен брокат. Порифорс е много по-красив, отколкото очаквах. Лорд Арис ди Лютез наистина ли е такъв велик боец, какъвто го изкарва маршезата?

– В интерес на истината, да. Уби четирима от джоконците, които се опитаха да ме отвлекат. Двама се измъкнаха. – Тях не ги беше забравила. Сега си даваше сметка, че дори се радва, дето офицерът-преводач бе успял да избяга. Бяха говорили, лице в лице, твърде често и не би могла да мисли за него като за един от многото, като за неясно петно сред многобройните загинали безлики войници. Женска слабост, навярно, като това да откажеш да ядеш от месото на животно, което ти е било любимец.

– Вярно ли е, че с марша сте яздил на един кон?

– Да – кратко отговори Иста.

Очите на Лис се присвиха въодушежено.

– Страхотно! Жалко, че е женен, а? Наистина ли е толкова красив, колкото, изглежда, го смята жена му?

– Не бих могла да кажа – изръмжа Иста. Накрая призна неохотно: – Привлекателен е.

– Колко хубаво все пак, да имате такъв лорд в краката си. Радвам се, че в крайна сметка се озовахте тук.

Вместо първоначалното „Не ми е бил точно в краката“ Иста каза:

– Не смятам да стоя дълго.

Лис вдигна вежди.

– Лечителката на Майката каза, че засега не сте в състояние да издържите дълга езда.

– По-скоро, че не е препоръчително. Или приятна перспектива. Но ако се наложи... – Иста проследи възхитения поглед, с който Лис обхождаше двора, заслонен от косата светлина на късния ден, и се опита да измисли причина за неспокойствието си, която да не включва лоши сънища. Рационална, разумна причина, като за жена с непомрачен разсъдък. Потърка раздражено челото си.

– Тук сме твърде близо до Джокона. Не знам какви договори за взаимопомощ съществуват понастоящем между Джокона и Бораснен, но за никого не е тайна, че дъщеря ми си е наумила да превземе Виспинг. Планираното за есента няма да е поредният пограничен сблъсък. А и тази пролет тук се е случило нещо ужасно, което по никакъв начин не е подобрило отношенията ни с княза на Джокона. – Иста не погледна към тъгловата стая.

– Говорите за тукашния конемайстор, който бил ранен от онзи джоконски благородник, нали? Горам ми каза за това, докато разчесвахме онова дебело жълто добиче. Голям чудак е... според мен не е много умен... но си разбира от занаята. – После добави: – О, царина, куцате по-зле и от втория ми кон. Седнете да си починете малко. – Лис тръгна към една скамейка на сянка в другия край на двора, същата, където се бяха настанили дамите на Катилара предната вечер, и с упорито изражение изчака Иста да седне.

След кратко мълчание я изгледа изпод вежди.

– Странен е онзи старчок, Горам. Попита ме дали царината има по-висок сан от една княгиня. Защото княгинята била дъщеря на княз, а вие сте били само дъщеря на провинкар. И защото вдовицата на царин Орико, Сара, също била вдовстваща царина, при това по-скорошна от вас. Аз му казах, че един шалионски провинкар не пада по-долу от всеки рокнарииски княз и че освен това вие сте майката на самата царина на Шалион-Ибра, а никой друг не може да се похвали със същото.

Иста се усмихна насила.

– Едва ли е виждал много царини, предполагам. Задоволи ли го обяснението ти?

Лис сви рамене.

– Така ми се стори. – Тя смръщи още повече чело. – Не е ли странно това, човек да лежи в безсъзнание с месеци?

Беше ред на Иста да свие рамене.

– Парализа, счупена глава, счупен врат... удавяне... понякога се случва.

– Някои обаче се възстановяват, нали?

– Мисля, че онези, които се възстановяват, идват в съзнание сравнително скоро след инцидента. Повечето не живеят дълго след нараняването, което е причинило загуба на съзнание, освен ако грижите, които се полагат за тях, не са изключителни. Това е бавна, грозна смърт за един мъж. И за жена също. По-добре да си идеш бързо, веднага.

– Ако Горам се грижи за лорд Илвин и наполовина толкова добре, колкото се грижи за конете си, може би това обяснява нещата.

Иста чак сега забеляза, че дребният човечец, за когото говореха, е излязъл от ъгловата стая, свил се е зад парапета на галерията и ги наблюдава. След известно време стана, слезе по стълбите и прекоси двора. Когато ги наближи, крачките му се скъсиха, главата му се прибра между раменете като на костенурка и ръцете му се стиснаха една друга.

Спря на известно разстояние от тях, приклепна и сведе глава, първо към Лис, после и към Иста, сякаш за всеки случай. Очите му имаха цвѳта на неизлъскана стомана. Погледът му под рошавите вежди беше немигащ.

– Ъхх – рече той най-накрая, вперил очи някъде между двете жени. – Тя е онази, дето я търси той, няма грешка. – Нацупи устни, после погледът му изведнъж се фиксира върху Лис. – Пита ли я?

Лис се усмихна криво.

– Здравсти, Горам. Е, още не съм, но се канех.

Той уви ръце около себе си и се залюля напред-назад.

– Ми питай я.

Лис килна глава настрани.

– Защо ти не я попиташ? Няма да те ухапе.

– Тц... мм... ъъъ – изломоти той неразбрано, забил яростен поглед в ботушите си. – Ти.

Лис вдигна рамене с престорено отчаяние и се обърна към Иста.

– Царина, Горам иска да идете да видите господаря му.

Иста се облегна назад и мълча дълго, затаила дъх.

– Защо? – попита накрая.

Горам вдигна поглед към нея, после пак го заби в краката си.

– Все вас търси той.

– Според мен – каза Иста след още едно проточило се мълчание – никой болник не би искал непознати да го виждат на легло.

– Това не е страшно – заяви Горам. Примигна и я погледна настоятелно.

Лис, присвила очи, сви ръка около устните си и прошепна в ухото на Иста:

– В конюшната беше по-приказлив. Сигурно го плашите.

На красноречива, убедителна тирада сигурно би могла да устои, помисли си Иста. На тази странна, объркана молба обаче не можеше да ѝ хване края. Настоятелни очи, малко думи, мълчаливият натиск на очакването... Би могла да наругае някой бог. Не би могла да наругае коняр.

Плъзна поглед из двора. Не беше среднощ, нито пладне – подробностите не съвпадаха със сънищата ѝ. В съня ѝ ги нямаше нито Горам, нито Лис, беше по друго време на деня... може би беше безопасно така. Пое си дъх.

– Е, Лис. Хайде да възобновим поклонението ми и да идем да погледнем още една руина.

Лис ѝ помогна да стане, лицето ѝ бе оживено от неприкрито любопитство. Иста бавно изкачи стълбите, опряна на ръката ѝ. Горам я гледаше нетърпеливо, устните му се движеха, сякаш мислено пришпорваше всяка нейна крачка.

Последваха коняря до дъното на галерията. Той отвори вратата, отстъпи назад и се поклони отново. Иста се поколеба, после влезе след Лис.

12.

В стаята беше по-светло, отколкото я бе виждала в сънищата си – прозоречните капаци на отсрещната страна бяха отворени и небето си-нееше през тях. Светлината изпълваше помещението с някаква лекота и въздушност. Не миришеше на болнична стая, нямаше ги китките ухани билки, окачени по мебелите, които да замаскират смрадта на изпражнения, повръщано, пот или отчаяние. Просто хладен въздух, восък за полиране на дърво и слаба, не неприятна миризма на мъжка стая. Съвсем не неприятна.

Иста се насили да премести поглед върху леглото и застина.

Леглото беше оправено. Той лежеше върху кувертюра не като болник, а като човек, който е откраднал половин час да си подремне. Или като труп, облечен в най-хубавите си дрехи, приготвен за погребение. Дълъг и слаб, точно като в сънищата ѝ, но облечен съвсем различно – не като болник или като спящ човек, а като царедворец. Светлокафява туника с бродирани преплетени листа, завързана до шията. Панталони в подходящ цвят, пъхнати в лъснати ботуши до коляното. Наметало в потъмен оттенък бе разстлано под тялото му, а един меч в ножница бе положен върху грижливо подредените му дипли, гравираната дръжка бе пъхната в отпуснатата лява ръка. Пръстен с печат проблясваше на единия пръст.

Косата му не беше просто сресана назад над високото чело, а сплетена на плитчици отстрани и отгоре. Останалата, тъмна и сякаш замръзнала, бе прибрана на опашка, праметната през дясното му рамо върху гърдите и сресана грижливо. Беше избръснат, при това наскоро. Аромат на лавандулова вода погъделичка ноздрите на Иста.

Даде си сметка, че Горам я наблюдава с болезнено напрежение.

Цялата тази безмълвна красота сигурно беше негово дело. Що ли за човек е бил мъжът в леглото, за да се грижи слугата му за него с такава всеотдайност сега, когато бе лишен от всяка власт да наказва или награждава?

– Богове пет – ахна Лис. – Той е мъртъв.

Горам изсумтя.

– Не е вярно. Не се разлага.

– Ама той не диша!

– Диша. Познава се с огледалце. – Той се промъкна покрай леглото

и взе малко огледало от раклата отстрани. Изгледа злобно момичето изпод настърхналите си вежди и го задържа пред ноздрите на лорд Илвин.

– Виждаш ли?

Лис се приведе над неподвижното тяло и погледна предпазливо огледалцето.

– Това е отпечатък от палеца ти.

– Не е вярно!

– Е... добре де... – Лис се изправи и отстъпи крачка назад с нервен жест, сякаш приканяше Иста да заеме овакантеното от нея място до леглото и да прецени сама.

Иста се приближи под тревожния взор на Горам, като се опитваше да измисли какво да каже на побелелия човечец.

– Добре се грижиш за него. Голяма трагедия е сполетяла сер ди Арбанос, да бъде покосен така.

– Ъхъ – промърмори той. Преглътна и добави: – Тъй... ами айде, милейди.

– Моля?

– Тъй де... целунете го.

Тя стисна зъби толкова силно, че челюстта ѝ се схвана. Само че в набръчканото, напрегнато лице на Горам нямаше и следа от прикрита подигравка.

– Не разбирам.

Той задъвка устната си.

– Княгиня му причини това. Помислих си, че може би вие ще можете да го събудите. Понеже сте царина и така нататък. – След миг на колебание добави: – Вдовстваща царина.

Иста с удивление осъзна, че той говори съвсем сериозно. И каза колкото можа по-меко:

– Горам, това са детски приказки. Ние обаче не сме деца, уви.

Тих звук като от задавяне привлече вниманието ѝ. Лис едва удържаше сериозната си физиономия, но все пак успя да потисне смеха си, слава на боговете.

– Можете да опитате. Нищо няма да ви стане, ако опитате. – Отново бе започнал да се поклаща напред-назад.

– Боя се, че няма да има полза.

– Нищо няма да ви стане – упорито повтори той. – Трябва да се опита нещо.

Сигурно му бяха трябвали поне няколко часа, за да нагласи така господаря си и цялата сцена – заради нея. Каква ли отчаяна надежда го

бе накарала да стигне до такива странности?

„Може би и него го спохождат сънища“. От тази мисъл ѝ призля.

Споменът за втората целувка на Копелето сгорещи лицето ѝ. Ами ако това не беше някаква гадна шега, а дар – такъв, който тя да предаде другиму? Възможно ли бе да ѝ е дадено да извърши чудо на изцеление, тук, сега и по този съвсем не неприятен начин? „Така светците биват съблзнявани от своите богове“. Сърцето ѝ се разтуптя от прикрито вълнение. „Живот за живот, и по милостта на Копелето, грехът ми е изкупен“.

Сякаш в пристъп на замайване, тя се наведе. Гладко избръснатата кожа по страните на Илвин бе сякаш разпъната върху тънките кости отдолу. Устните му бяха с естествен цвят, леко разтворени над светли квадратни зъби.

Нито топли, нито студени, когато нейните си притиснаха към тях...

Иста издиша в устата му. Спомни си, че езикът бе свещеният орган за Копелето, както утробата за Майката, мъжките органи за Бащата, сърцето за Брата и мозъкът за Дъщерята. Понеже езикът бил източникът на всички лъжи, както лъжливо твърдяха квадрианските еретици. Тя събра смелост и тайно плъзна езика си по зъбите, докосна хладния връх на неговия език, така както богът бе направил в съня ѝ. Пръстите ѝ се разпериха и застинаха над сърцето му, без да съберат кураж да докоснат гърдите и да потърсят превръзката под красивата туника. Гърдите му не се повдигнаха. Тъмните му очи, чийто цвят тя вече знаеше наизуст, не се отвориха в изумление. Той остана да лежи все така неподвижно.

Тя преглътна разочарованието си, макар че ѝ идеше да завие на глас, скри болката си и се изправи. Откри изгубения си някъде глас.

– Сам видя. Не се получи. – „Глупава надежда и глупав провал“.

– Уф – изпухтя Горам. Очите му се бяха присвили и я пробощаха като ножове. Той също изглеждаше разочарован, но не и отчаян. – Трябва да е нещо друго.

„Пусни ме да се махна оттук. Всичко това ми причинява твърде много болка“.

Лис, която наблюдаваше сценката отстрани, хвърли на Иста поглед, изпълнен с мълчаливо извинение. Една лекция върху задължението на камериерката да пази господарката си от нахалните, простоватите и странните хора, изглежда, беше на дневен ред, по-късно.

– Но вие наистина сте онази, за която говори непрекъснато – повтори Горам настоятелно. Изглежда, си възвръщаше смелостта. Или пък безполезността на целувката ѝ бе намалила страхопочитанието, което

му вдъхваше. В края на краищата тя беше само вдовстваща царина, чието могъщество се бе оказало недостатъчно, за да вдъхне живот на този почти мъртъв човек. – Невисока, косата на буйни къдри до кръста, сиви очи, лицето застинало... сериозна, така ви нарече, сериозна. – Огледа я от главата до петите и кимна отсечено, сякаш задоволен от сериозността ѝ. – Съвсем същата.

– Кой ме е нарекъл... кой ме е описал по този начин? – настоя нетърпеливо и с раздразнение Иста.

Горам кимна към леглото.

– Той.

– Кога? – Гласът ѝ прозвуча по-остро, отколкото бе възнамерявала.

Лис подскочи стреснато.

Горам разпери ръце.

– Когато е буден.

– Той буди ли се? Аз мислех... от думите на лейди Катилара излизаше, че... че въобще не е идвал в съзнание, след като са го ранили.

– Ъх, лейди Кати – каза Горам и подсмръкна. Иста не разбра дали това е някакъв коментар, или просто му е запушен носът. – Той не остава буден, разбирате ли. Свестява се почти всеки ден за кратко, около обяд. Опитваме се да му дадем колкото се може повече храна, докато може да преглъща, без да се дави. Не му стига обаче. Линее, сама виждате. Лейди Кати се сети да му наливаме козе мляко в гърлото през кухо перо и това помага малко, но не достатъчно. Много отслабна. Силите му се топят с всеки ден.

– С ума си ли е, когато е буден?

Горам сви рамене.

– Ами...

Това едва ли можеше да мине за окуражителен отговор. Но щом все пак се будеше, защо не се бе събудил сега, от целувката ѝ, или по което и да било друго време? Защо точно по времето, когато брат му лежеше в шатрата си, потънал в безжизнен сън... умът ѝ се дръпна от тази мисъл като опарен.

Горам добави:

– Понякога говори странни неща. Някои хора биха казали, че бълнува.

Лис се обади:

– Нещо противоестествено ли е, как мислите? Рокнарийска магия някаква?

Иста потръпна. „Аз не бих попитала за това. Не бих намекнала

дори. Не искам да имам нищо общо с противоестественото“.

– Магьосничеството е незаконно в княжествата и на Архипелага. – И то не само по теологически причини; в самия Шалион също не го гледаха с добро око. И все пак, ако беше налице възможност – както и достатъчно силно отчаяние, престъпна склонност или високомерие, – някой отклонил се демон би могъл да изкуши и квадрианец не по-малко от квинтарианец. Дори повече, защото един обладан от демон квадрианец рискуваше обвинение в еретизъм, ако потърсеше помощ от своя храм.

Горам пак вдигна рамене.

– Лейди Кати мисли, че е от отровата по онзи рокнарийски кинжал, защото раната не ще да заздравее. Тровил съм плъхове в конюшните, ама такова нещо не съм виждал.

Лис свъси вежди, вперила поглед в неподвижния мъж на леглото.

– Отдавна ли му служиш?

– Три години вече.

– Като коняр?

– Коняр, помощник, пратеник, слуга, всичко. Сега съм му болногледач. Другите много ги е страх. Не смеят да го докоснат. Само аз се справям както трябва.

Тя килна глава настрана. Озадаченото ѝ изражение не изчезна.

– Защо косата му е сплетена по рокнарийската мода? Макар че му отива, ако трябва да съм честна.

– Той ходи там. Ходеше. Като шпионин на марша. Биваше го, знае и езика – баба му по баща била рокнарийка, нищо, че се научила да прави петорния знак, тъй ми каза веднъж.

Отвън се чуха стъпки и той вдигна уплашено глава. Вратата се отвори. Гласът на лейди Катилара прозвуча остро:

– Горам, какви ги вършиш? Чух гласове... О, моля да ме извините, царица.

Иста се обърна и скръсти ръце. Лейди Катилара направи реверанс и хвърли сърдит поглед на коняря. Беше си вързала престилка над изисканата рокля и по петите ѝ вървеше слугиня, като носеше стомна. Очите ѝ се разшириха леко, когато се плъзнаха по официалното облекло на болника, и тя издиша вбесено през ноздри.

Горам се изгърби, сведе поглед и потърси спасение в нов изблик на неразбираемото си бръщолеване.

Иста се трогна от вида му на бито куче и се опита да го спаси от неприятностите.

– Трябва да простиш на Горам – рече тя. – Попитах го дали мога да

видя лорд Илвин, защото... – Да, защо? Да види дали прилича на брат си? Не, неубедително. „Да видя дали прилича на мъжа от сънищата ми?“ Още по-зле. – Разбрах, че лорд Арис е силно разтревожен за състоянието му. Реших да пиша на една изключително веща лечителка, която познавам във Валенда, просветена Товиа, с надеждата, че може би тя ще даде някакъв съвет. Така че трябваше да видя болния и да опиша съвсем точно симптомите му в писмото си. Тя много държи на прецизността.

– Това е изключително мило от ваша страна, царина, да ни предложите помощта на личната си лечителка – каза лейди Катилара, трогната поне на вид. – Съпругът ми наистина скърби силно заради трагедията, сполетяла брат му. Ако се окаже, че опитните лечители, които сме пратили да доведат, не са в състояние да пропътуват голямото разстояние – повечето са на преклонна възраст, – бихме били изключително благодарни за предложената от вас помощ. – Хвърли колеблив поглед към слугинята със стомната. – Дали тя ще иска да знае как го храним с козето мляко? Боя се, че процедурата не е много приятна за гледане. Понякога се дави.

Последиците от което, макар и неназовани, бяха ясни, зловещи и отблъскващи. Като се имаше предвид трудът, който си бе дал Горам да нагласи господаря си в най-добра светлина, на Иста не й даваше сърце да гледа как лишават това дълго тяло от красивото му облекло и го подлагат на унизителни процедури, пък били те и крайно необходими за оцеляването му.

– Предполагам, че просветена Товиа е добре запозната с всички прийоми на болногледачеството. Мисля, че не се налага да я уведомявам за това.

Лейди Катилара изглеждаше облекчена. След като даде знак на Горам и слугинята да продължат, тя изведе Иста и Лис от стаята и тръгна с тях към покоите на царината. Здравчаваше се. Дворът бе потънал в сянка, макар най-високите облаци да грееха прасковени на фона на тъмнеещото синьо.

– Горам е изключително предан на господаря си – извинително каза маршезата, – но се боя, че иначе е доста простоват. Макар че досега се справя най-добре от всички хора на лорд Илвин, които се опитаха да се грижат за него. Те, изглежда, направо се ужасяват, така ми се струва. Животът на Горам не е бил лесен, преди да дойде тук, а и той не е гнуслив. Не бих могла да се грижа добре за Илвин без помощта му.

Езикът на Горам може и да бе неумел, но това не важеше за ръцете му, помисли си Иста, нищо че на външен вид бе самото олицетворение

на глуповат болногледач.

– Той, изглежда, много държи на лорд Илвин. Такава преданост рядко се среща.

– Не е чудно. Ако не се лъжа, като по-млад той е бил офицерски слуга и рокнарийците са го взели в плен при една от злополучните кампании на царин Орико, след което са го продали в робство на квадрианците. Във всеки случай Илвин го е спасил – при едно от пътуванията си до Джокона, мисля. Не знам дали Илвин просто го е купил, или нещо друго, макар че, изглежда, е имало някакви неприятни усложнения във връзка с това. Оттогава Горам не се е отделял от Илвин. Може би защото е твърде стар, за да си потърси късмета другаде. – Погледът на Катилара се изостри. – Какви глупости ви наговори?

Лис отвори уста и Иста я ощипа скришом по ръката, преди да е успяла да отговори. Направи го самата тя:

– Боя се, че не се изразява много ясно. Надявах се, че отдавна служи в замъка и ще ми разкаже за младостта на двамата братя, но случаят не е такъв, както се оказа.

Катилара се усмихна с разбиране.

– Когато лорд ди Лютез е бил още жив и млад, имате предвид? Боя се, че канцлерът – всъщност бил ли е вече канцлер на царин Иас по онова време, или само издигащ се по стълбицата царедворец? Та боя се, че не е идвал често в Порифорс.

– Това вече го обяснихте – хладно рече Иста. Позволи на Катилара да ги въведе в стаите им и да изтича обратно, за да провери как вървят оздравителните процедури.

Или каквото там правеше в услуга на Илвин. Иста се зачуди дали козето мляко не е подправено и с нещо друго освен с мед и какви ли странни подправки са прибавени към храната, която нещастникът поглещаше веднъж на ден. След което бръщолевеше несвързано, а после проспиваше цяло денонощие, неспособен да се събуди.

Изкусително рационално обяснение беше това. Не единична доза отрова от рокнарийски кинжал, а продължително въздействие, чийто източник е много по-близо? Това доста добре би обяснило видимите симптоми. Съжали, че си го е помислила. „По-поносимо е от сънищата за бял огън обаче“.

– Защо ме ощипахте? – попита Лис, когато вратата се затвори.

– За да не кажеш нещо.

– Е, за това и аз се сетих. Но защо?

– Маршезата не остана много доволна от самоволните действия на

коняря. Исках да му спестя наказанието или поне острите думи.

– О. – Лис се намръщи, размишляваше над казаното. – Съжалявам, че му позволих да ви занимава с това. Стори ми се безопасен, когато разговаряхме в конюшните. Хареса ми как се погрижи за коня ми. Не съм си и представяла, че може да ви помоли за нещо толкова глупаво. – След миг добави: – Беше много мило от ваша страна, че не му се подиграхте и не отхвърлихте молбата му с презрение.

„Любезността няма нищо общо с това“.

– Определено се беше постарал много, за да направи предложението си възможно най-привлекателно.

При хапливия тон на Иста веселото пламъче се върна в очите на Лис.

– Спор няма. И все пак... това го направи някак още по-тъжно.

На Иста не ѝ оставаше друго, освен да кимне в знак на съгласие.

Иста с облекчение се върна към простичката, лишена от излишна помпозност помощ на Лис в подготовката за лягане. Момичето ѝ пожела бодро лека нощ и отиде да си легне в предната стая, където да ѝ е подръка, ако има нужда от нещо. По молба на господарката си остави свещта да гори. Иста се облегна на възглавниците и се замисли за откритията, които беше донесъл изминалият ден.

Пръстите ѝ барабаняха по завивката. Чувстваше се толкова неспокойна, колкото когато бе обикаляла безспир бойниците на замъка във Валенда, докато краката ѝ не се покриеха с мехури, подметките на пантофките ѝ не се отлепаха и придворните ѝ дами не се примолеха да ги пощади. Онова обаче бе опият за мисълта, а не стимул.

Колкото и случайна да изглеждаше поредицата събития, довела я в Порифорс, Копелето бе казало, че не се е озовала тук случайно. Боговете са пестеливи, беше ѝ казал веднъж лорд ди Казарил, и се възползвали от всички възможности, където и както им се представят. Не се беше престорил, че това е добродетел – самият той бе оглозган от боговете. Иста се усмихна мрачно в съгласие.

Как въобще отговаряха те на молитвите? Защото молитвите са безбройни, а чудесата – редки. Боговете, изглежда, възлагаха работата си другиму. Защото колкото и всемогъщ да е един бог, всеки път той разполагаше само с размера на една душа, през която да се протегне към света на материята – бил той размер колкото врата, прозорец, пукнатина, цепнатина, дупчица...

Демоните, макар на теория многобройни, не притежаваха и в най-малка степен безкрайната дълбина на онези Очи, но и те изглеждаха ограничени по същия начин. Само дето те можеха да прояждат краищата на своите живи отверстия към света на материята и така с времето да ги разширяват.

Така че кого трябваше да порицае тя, заедно е измолил идването ѝ тук? Или може би не се е молил точно за нея, а просто за помощ, и нейното участие в цялата история беше просто гадна шега от страна на Копелето. Беше извадила лорд Илвин от списъка на потенциалните виновници заради безсъзнателното му състояние, но ако Горам казваше истината, той имаше периоди на... ако не на ясен ум, то поне на свят, в края на краищата. А и самият Горам бе отправил смирена молитва към нея, ако не с думи, то с делото на ръцете си. Не биваше да забравя и онази мълчалива молитва, чийто символ бе бялата роза върху празната чиния на лорд Илвин. Болката и копнежът на лейди Катилара за детенце бяха съвсем ясни, а колкото до съпруга ѝ... и той криеше своите тайни.

Безнадеждна глупост бе да пратиш една бивша умопомрачена на средна възраст по пътищата на Шалион и да я доведеш тук – за какво? Провалила се светица, провалила се магьосница, провалила се царина, съпруга, майка, дъщеря, провалила се... е, любовница едва ли, защото така и не се беше изпробвала в тази роля. Това не се броеше дори за провал в нейната йерархия на скръбта. Отначало, когато бе научила за връзката на лорд Арис с ди Лютез, беше решила, че това е възмездието, пратено ѝ от боговете за онова старо, изстинало убийство, за греха, който бе изповядала пред ди Кабон в Касилхас. Побояла се бе, че са решили повторно да я натикат в месомелачката на онази мухлясала вина. „Донесете вода на давецата се!“

Но сега... по всичко личеше, че е станала за смях в самосъжаление-то си. Не тя, а друг бе в центъра на божественото внимание. Устните ѝ потрепнаха от горчив смях. А тя, тя беше просто... какво? Изкушена да се набърка?

Изкушена – със сигурност. Копелето определено беше подготвил почвата с неприличната си целувка. Нахалният му език бе пратил съобщение със сложен и незнаен шифър, но тази му част тя бе приела ясно, с тяло и ум.

Какъв смисъл имаше да събужда тези заспали апетити тук и сега? А и въобще? В малката, незначителна Валенда така и не ѝ бяха поднесли блюда, които да предизвикат слюноотделянето ѝ, дори ако проклятието не я беше парализирало и от кръста надолу така, както и нагоре. Едва ли

можеше да ѝ се вмени вина, че е предала женската си природа и не се е влюбила там. Опита се да си представи ди Ферей или някой друг от господата в обкръжението на провинкарата като обект на желание и изсумтя. „Толкова по-добре“. Във всеки случай една скромна дама винаги държеше очите си сведени. Това правило го беше научила още на единнайсет години.

„Работа“, бе казал Копелето.

Не „помотване“.

Но каква работа? Изцеряване? Съблазнителна мисъл. Но ако бе така, то явно не с обикновена целувка можеше да се постигне. Може би просто беше пропуснала нещо при първия си опит, нещо очевидно. Или трудно доловимо. Или дълбокомислено. „Или неприлично?“ Макар че едва ли би събрала смелост да опита отново. За миг ѝ се прииска богът да беше по-конкретен, после отхвърли това желание като зле формулирано.

Но при едно толкова катастрофално положение би ли могла дори тя да го влоши още повече? Възможно ли бе да са я пратили тук на същия принцип като младите лечители, които упражняват знанията си и изпробват нови отвари върху безнадеждните случаи? Така че да не бъдат винени за своите провали, които и без това са в повечето случаи непредотвратими? „А умиращи в Порифорс има“. Малко практика, това ли бе тукашната обвита в тайнственост домашна трагедия? Двама братя, ялова съпруга, един замък... може пък да ѝ беше по-силите. Не беше като бъдещето на едно царство или съдбините на целия свят. Не като първия път, когато боговете я бяха призовали да им служи.

„Но защо пращате мен в отговор на една молитва, когато знаете много добре, че не мога да направя нищо без вас?“

Не беше много трудно да проследи логиката на това до единствено-то възможно заключение.

„Освен ако не се открия за вас, вие не бихте могли да повдигнете и отронено листо. Освен ако не се влеете в мен, не бих могла да направя... какво?“

Дали тайната порта, през която шурмуваш обсадилият те враг, е изход или бариера не зависи от материала на направата ѝ, а от това къде е разположена. Свободната воля на вратата, в техния случай. Всички врати се отварят и в двете посоки. Не би могла да откряне себе си и да надзърне навън и в същото време да се надява, че ще удържи крепостта.

„Но не виждам какво...“

Зае се да къдне методично боговете, в цели пет куплета,

ожесточена пародия на старата вечерна молитва, която знаеше от детството си, и затисна главата си с възглавницата. „Това не е предизвикателство. Това е шикалкавене“.

И да се беше намесил някой бог в сънищата ѝ, Иста не го помнеше, когато очите ѝ се отвориха посред нощ. Но независимо от фантазмагориите, които измъчваха мислите ѝ, тялото ѝ си имаше своите обикновени нужди, сред които пълния мехур. Въздъхна, измъкна се от леглото и отиде при прозореца да отвори тежкия дървен капак, за да пусне малко светлина в стаята. Изглежда, приближаваше полунощ, ако се съдеше по безформеното сребристо сияние на луната. Пълнолунието отдавна бе отминало, но въпреки това хладната нощ изглеждаше ясна. Тя бръкна под леглото да извади нощното гърне.

След като приключи, пусна капака му, който се затвори с дрънчене, намръщи се на неочаквано силния в плътната тишина звук и сбута гърнето обратно под леглото. Върна се при прозореца с намерението да залости капака.

Тих звук от нечии пантофки прозвуча в двора отдолу, после пантофките изтопуркаха бързешком по стълбите. Иста затаи дъх и надзърна през металните спирали на решетката. Пак беше Кати, цялата в мека, лъщяща коприна, обливаща тялото ѝ като вода под лунния светлик. Как не наставаше това проклето момиче?

Маршезата отвори тихо вратата на лорд Илвин и се вмъкна в стаята му.

Иста стоеше неподвижно на прозореца, вираше се в мрака и стискахе до болка студеното ковано желязо.

„Добре. Печелиш. Повече не мога да търпя“.

Като скърцаше със зъби, Иста разрови дрехите си, които висяха на редицката забити в стената закачалки, смъкна черната копринена роба и я нахлузи върху светлата си нощница. Не искаше да събуди Лис, като се спъне в тъмната предна стая на път към вратата. Отваряше ли се въобще прозорецът? Съмняваше се, че ще успее да измъкне от каменния жлеб желязната пръчка, застопоряваща решетката, но за нейна изненада тя поддаде шумно още при първото дръпване. Решетката се отваряше навън. Иста седна на перваза и праметна краката си навън.

Босите ѝ стъпала вдигаха по-малко шум по дъските на галерията от пантофките на Кати. Откъм тъмната стая в отсрещния край не бе припламнал оранжевият светлик на свещи и Иста не се изненада, когато

видя, че капациите на Илвиновия прозорец също са отворени да пропуснат лунната светлина. Но от нейната позиция, в крайчеца на сложно преплетените метални пръчки, които охраняваха отвора, Кати се виждаше само като тъмен движещ се силует сред по-тъмни сенки... прошумоляване, шумно поет дъх, изскърцването на някоя дъска, по-тихо от цвъртене на мишка.

Онова място върху челото на Иста болеше като от изгорено.

„Нищо не виждам. Искам да видя“.

Откъм стаята долетя шумолене на плат.

Иста преглътна – или по-скоро се опита да преглътне. И се помоли, по своя си начин – превърна гнева си в молитва, така както други твърдят, че превръщат в молитва песента си или труда на ръцете си. Стига да идвал от сърцето, обещаваха свещените, боговете щели да я чуят. Сърцето на Иста преливаше от гняв.

„Не вярвах на зрението си, и вътрешното, и външното. Не съм дете, нито девица, нито скромна съпруга, която се бои да не обиди някого. Никой няма власт над очите ми сега, никой освен мен. Ако досега не съм набрала куража да понеса всяка гледка на света, добра или зла, красива или грозна, то кога ще го набера? Много е късно за невинност. Единствената ми надежда е много по-болезненото утешение на мъдростта. Която израства само от знанието.

Дайте ми истинските ми очи. Искам да видя. Трябва да знам.

Господарю Копеле. Прокълнато да е името Ти.

Отвори очите ми“.

Болката на челото ѝ избухна, после се отми.

Първо видя два стари призрака, които се мотаеха из въздуха – не любопитно, защото толкова избледнели и изстинали духове като тях не можеха да удържат плътно чувство като любопитството, а привлечени като молци от пламък. После видя ръката на Кати, помитаща раздражено въздуха да ги прогони, така както човек прогонва нахални мухи.

„Тя също ги вижда“.

Иста остави значението на този факт за по-късно, защото зрението ѝ започна да се изпълва с онзи млечен огън, който помнеше от съня си. Илвин бе източникът му, припламващо сияние по цялата дължина на тялото му, като разляно олио, запалено с недогоряла главня. Кати бе много по-тъмна, по-солидна, но постепенно очертанятията на лицето ѝ, на тялото и ръцете ѝ придобиха материална форма. Стоеше от другата страна на леглото и въжето от бял огън се нижеше през бясно мърдащите ѝ пръсти. Иста завъртя лекичко глава, колкото да го проследи – през

вратата, през двора. Без съмнение подобното на бавна вълна движение бе насочено навън, а не навътре, към безжизнената фигура в леглото.

Илвин отново бе облечен с практичната роба от небоядисан лен, макар косата му още да бе сплетена грижливо. Кати се наведе, развърза с едно движение колана и отметна двете половини на предницата, от раменете до глезените. Мъжът бе гол отдолу, с изключение на превръзката около гърдите под сърцето, скрития кладенец, откъдето бликаше белият огън.

Лицето на Кати беше неподвижно, хладно, почти без изражение. Тя посегна да докосне превръзката. Бялата светлина се уви като непредена вълна около тъмните ѝ пръсти.

Едно нещо Иста знаеше със сигурност – Катилара не беше порта на никой бог. Божествената светлина, във всичките ѝ отсенки, вътрешното зрение не можеше да сбърка. А Иста знаеше само за един друг източник на подобно магьосничество.

„Така, къде обаче е демонът?“ Досега Иста не бе усещала зловещото му присъствие – раздразнението беше основното чувство, което я изпълваше в компанията на Катилара. Достатъчно силно ли бе то, за да маскира по-основателното безпокойство? Не съвсем, прецени Иста – дори да бе сбъркала упоритото, неясно напрежение около маршезата с най-обикновена завист от своя страна. „Само отчасти съм го сбъркала“, поправи се мрачно тя, решила да бъде честна със себе си докрай. После мобилизира вътрешното си зрение, разшири го, за да поеме цялата жива светлина, която се плискаше на унили, хаотични вълни из стаята.

Не беше светлина – беше мрак, сенки. Току под гръдната кост на Катилара – стегнат тъмновиолетов възел, вгледан навътре в себе си. Крие ли се? Ако бе така, то без успех, като котка в торба, която е забравила да прибере и опашката си.

Но кой беше обладаващият и кой обладаният? Терминът „магьосник“ се използваше да обозначи, доста неясно, и двете духовни състояния – колкото и да твърдяха свещените, че двете са ясно различими теологически, почти не съществуваше практически метод, чрез който да ги различи външният наблюдател.

„Аз обаче, изглежда, мога да преценя. Но пък аз гледам от другата страна“. Катилара бе яхнала демона, а не обратното. Нейната воля бе по-силната, нейната душа обитаваше красивото тяло. Засега.

Катилара прокара пръст по тялото на лорд Илвин, от ямката на гърлото до пъпа и нататък. Пламъкът в дирята му набра сила, отклони се надолу, сякаш потичайки по ново русло.

Тя се отпусна на леглото, наведе се над Илвин и почна методично да гали тялото му, от раменете надолу, от глезените нагоре, съсредоточаваше извора на светлината на ново място, над слабините му. Милувките ѝ станаха по-обстойни. Сивкавите клепащи не трепнаха и за миг, но други части от тялото на Илвин започнаха да реагират на това фокусирано внимание. Поне на едно ниво той беше жив, ако не на съзнателно, то на плътското. Очевидно.

„Да не би да са любовници или какво?“ Иста свъси вежди. Въпреки неоспоримото умение, това бе най-лишеното от любов докосване, което бе виждала някога. Целта му бе да стимулира, не да даде, нито да получи удовлетворение. Ако нейните ръце имаха привлекателността да се плъзгат по тази бледа като слонова кост кожа над изящните мускули и по тъмната кадифена плът на най-чувствителното място, нямаше да са груби, резки, настръхнали от напрежение. Нейните длани щяха да са отворени, щяха да пият от насладата. Тоест... ако въобще някога събереше смелостта да докосне някого. Страстта тук бе гняв, а не сласт. „Господарю Копеле, Твоите благословии се пилеят напразно в това легло“.

Кати шептеше:

– Да. Точно така. Хайде. – Пръстите ѝ работеха делово. – Не е честно. Не е честно. Твоето семе е гъсто, а това на господаря ми е станало на вода. За какво ти е на теб? На теб нищо не ти трябва. – Ръцете ѝ се забавиха. Очите ѝ проблеснаха и гласът ѝ се сниши още повече. – Можем да яхнем него, знаеш. Никой няма да разбере. Важното е да зачена. Детето пак ще е поне наполовина на Арис. Направи го сега, докато още има време. – Беше ли потрепнал онзи тъмен възел под гърдната ѝ кост?

Кратко мълчание, после гласът ѝ изсъска:

– Искам само най-доброто! И без това никога не ме е харесвал. Всичките му глупави шеги, които не можех да разбера. За мен няма друг мъж освен Арис. Никога няма да има друг мъж за мен освен Арис. Сега и завинаги.

Взелът сякаш отново се сви навътре. „Да“, обърна се мислено Иста към него. „Ти не си бременността, към която тя се стреми, това ти го гарантирам“.

Ръцете на Катилара се отвориха и застинаха като рамка около напрегнатата до болка плът и нишката бял огън, извирателна от върха ѝ.

– Така. Това би трябвало да свърши работа за доста време. – Смъкна се от леглото, което изскърца, и заметна предниците на робата на Илвин. Вдигна много внимателно чаршафа и зави с него гърдите му. Ръката ѝ се плъзна току над бялата линия, без да я докосва, докато се

изнизваше покрай долния край на леглото. Иста бързо клекна и скри лицето и косата си под широкия черен ръкав. Вратата се отвори и затвори с леко изскърцване, изтрака мандало. Бързи стъпки, на пръсти, към стълбата.

Иста надникна над парапета. Кати изприпка по плочите долу, копините се вееха след нея, докато тичаше към линията светлина. Светлина, която не хвърляше нито сянка, нито отражение. После и двете, Кати и светлината, изчезнаха под аркадата.

„Що за магьосничество е това, Катилара?“ Иста поклати озадачено глава.

„Ще нахраня тогава зажаднелите си очи. Може би когато се напият достатъчно, ще ме научат на... нещо.

А ако не, пак ще съм си откраднала троха“.

Пантите бяха добре смазани и тежката резбована врата се отвори лесно. От прага се чуваше тихо похъркване откъм съседната стая, от другата страна на вътрешна врата. Горам или някой друг от прислугата, който спи наблизко, в случай че се случи чудо и Илвин се събуди. Като внимаваше да не докосне живата линия от светлина, Иста се промъкна покрай раклата и бързо мина по килима до леглото. Застана от другата му страна, не тази, до която бе стояла Кати. Смъкна предпазливо чаршафа, разтвори робата, както бе направила Кати, и огледа болния.

Като игнорира за миг очевидното, тя се опита да вникне в неспокойната светлина, да разчете някакъв модел или послание в нея. Най-яркият светлик се бе събрал над слабините му, временно, но възелчета светлина трептяха над пъпа, устните, челото и сърцето. При устните и челото светлината беше най-слаба. Иста бе сигурна, че сега Илвин е по-слаб, отколкото го бе видяла в първия си сън, бузите му бяха по-хлътнали, ребрата... тогава не бе видяла ребрата му, но сега определено можеше да ги преброи. Очертанятия на тазовите кости изпъкваха под кожата. Тя плъзна пръст по тях и спря.

Той помръдна, едва доловимо – слаби, но явни страстни потрепвания... или ехото от подобни движения може би, пробягали през трептящата бяла линия като вълна, която се връща от далечен бряг? Изнизаха се минути, в които Иста можеше да преброи туптенията на сърцето си. Можеше да преброи неговите. Забързаха се. За пръв път устните му помръднаха, но от тях излезе само тих стон.

Внезапно напрежение в мускулите, силно потрепване, ярък изблик светлина и после всичко свърши. Студеният огън се ливна хаотично над тялото му, после намери стария си център над превръзката точно под

сърцето и запулсира по познатия ѝ вече начин. Изпомпвайки... какво?

Плътта му придоби стария си, смущаващо мъртвешки вид.

– Такаа – прошепна Иста. – И това ако не е... интересно.

Мъдростта и дори знанието все още ѝ бягаха. Е, някои аспекти на току-що видяното бяха повече от ясни. Други... не бяха.

Тя загърна внимателно предниците на робата му, завърза колана. Зави го с чаршафа като преди. Огледа трептящата линия светлина. Спомни си как я беше сънувала.

„Смея ли?“

Определено нямаше да постигне нищо с гледане. Вдигна ръка над линията. Спря.

„Горам, на теб трябва да благодаря за това“.

Приседна на леглото и се наведе. Допря устни до устните на Илвин, после задълбочи целувката. Затвори ръка.

Светлината изригна.

Очите му се отвориха; той пое в гърдите си дъха ѝ. Иста се подпря на една ръка до главата му и се взря надолу в очите, тъмни, каквито ги помнеше от виденията си. Ръката му се раздвижи, плъзна се към тила ѝ и се зарови в косата ѝ.

– О. Това вече е по-приятен сън. – Глас здрачен като стар мед, мек акцент с нотки на севернорокнарийски – много по-богат, отколкото го беше запомнила от съня. На свой ред той я целуна, предпазливо в началото, сетне по-уверено – не толкова повярвал, колкото замаяно отхвърлил нуждата да повярва.

Тя отвори ръка. Светлината се поднови, вдигна се на спирала от него и се стрелна по пътя си навън. С болезнена въздишка той пак потъна в несвят, клепачите му не успяха да се затворят докрай. Проблясъкът под ресниците му изглеждаше още по-неестествен заради неподвижността на очите му. Тя нежно ги затвори вместо него.

Нямаше никаква представа какво е направила току-що, но светлината линия се беше стопила по цялата си дължина, или поне докъдето Иста можеше да я види. Беше ли угаснала и в другия си край? И ако беше така... дали някой друг не беше припаднал на свой ред? Арис? В обятията на Кати?

Навремето, от незнание, трескаво нетърпение и ужас, Иста бе погнала да се случи голямо нещастие. Нощта, когато Арвол ди Лютез беше умрял в тъмниците на Зангре, бе нажежена от магьосничество също като тази. Прорязана от немилостиви видения, също като тази.

Ала началото, дадено от Иста тогава – не беше като това...

Ужасът, който пулсираше сега в главата ѝ, тя можеше само да издържи. „А в издръжливостта, ако и в нищо друго, вече съм станала експерт“. Нетърпението можеше да преглътне като горчива отвара, предписана от лекувател. Незнанието... можеше да атакува. Като армия с разветви знамена или просто като последна надежда, засега не знаеше. Но знаеше, че не е готова да преживее още една нощ като тази, без да е сигурна дали действията ѝ ще доведат чудо, или чудовищно престъпление.

Бързо и неохотно тя стана от леглото на лорд Илвин, приглади чаршафите, уви се плътно с черната си роба и се шмугна през вратата. Изтича на пръсти по галерията, отвори решетката на прозореца си и се промуши в стаята. Върна залостващата пръчка на мястото ѝ. Затвори и залости вътрешните капаци. Седна в леглото си и впери поглед в пролуката между крилата им.

Сякаш само след миг слабият червеникав светлик от свещ се провидя през пролуката и обути в пантофки крака изтопуркаха забързано покрай прозореца. След няколко минути се върнаха по същия път – бавно, замислено. Озадачено? Прощумоляха надолу по стълбите.

„Не ставам за тази странна задача“. Копелето дори не беше нейният бог. Нямахме никакви съмнения относно законността на раждането ѝ, нито относно обектите на несръчните ѝ, недорасли, безнадеждни желания. „Макар че определено съм бедствие без сезон“. Но колкото и други, по-подходящи пратеници да бяха насочили боговете, изглежда, единствено тя беше пристигнала. „Така значи“.

По един или друг начин утре тя щеше да се срещне с будния лорд Илвин. Онова, което на другите звучеше като несвързано блънуване, можеше да се окаже ясно като божествена светлина за една луда.

13.

Слънцето едва се бе изкатерило над хоризонта, когато лейди Катилара се появи с гръм и трясък, готова да придружи Иста до храма за сутрешната молитва, както и на дамското състезание по стрелба с лък и обяда след това.

– Боя се, че вчера се пресиших. Снощи ме втресе и не спях добре. Днес смятам да остана в стаите си и да си почина. Моля, не се смятайте задължена да ме развличате всяка минута, маршеза.

Лейди Катилара снижи поверително глас:

– В интерес на истината, градчето ни едва ли може да предложи много развлечения. На границата сме и хората ни са груби и простовати също като задачата, която изпълняват за царството. Аз обаче писах на баща си – Оби е вторият най-голям град в Карибастос след седалището на самия провинкар. Сигурна съм, че за татко ще е изключителна чест да ви приеме там по начин, който съответства на ранга ви.

– Засега не съм в състояние да пътувам където и да било, но когато възстановя силите си, ще се радвам да спра в Оби по пътя към дома. – По-малко изложен от Порифорс на пограничните опасности и с много по-голям гарнизон, неволно си помисли Иста. – Това е решение, за друг ден.

Лейди Катилара кимна разбиращо, но изглежда, се зарадва на съгласието ѝ, макар и изказано по толкова неангажиращ начин. „Да, мога да си представя колко ще ти олекне да ме отпратиш другаде. На теб или... на нещо друго“. Иста се вгледа в нея.

Външно маршезата изглеждаше както винаги, цялата в мека зелена коприна и светъл лен върху тяло, от което се излъчваха женствени обещания. Вътрешно...

Иста погледна към Лис, която чакаше, изгаряща от нетърпение да довърши прическата ѝ и да ѝ помогне с горните дрехи. Душата на цялостния човек биваше в единение с тялото му, духът, облечен в непрозрачната материя, която го е породила и го храни, и така почти толкова невидим за второто зрение, колкото и за очите. Със сегашното си божествено усиление на чувствителността, Иста смяташе, че е способна да долови не толкова интелекта или чувствата, а по-скоро състоянието на самата душа. Душата на Лис бе ярка, игрива, цветна от кипящи енергии и съвършено балансирана около центъра си. Слугинята, която чакаше да

отнесе водата за миене, имаше по-спокойна душа, помрачена донякъде от петънце негодувание, но също толкова в единение с всичко останало у нея.

Духът на Катилара беше най-тъмният и най-плътният, врящ от напрежение и потиснати тревоги. Под повърхността му дебнеше друга граница, още по-тъмна и стегната, като мънисто от червено стъкло в чаша с червено вино. Тази сутрин демонът изглеждаше още по-свит в себе си от снощи. Криеше ли се? От какво?

„От мен“, осъзна Иста. Белезите на бога по нея, които бяха невидими за очите на смъртните, със сигурност грееха като огньове в здрача за сетивата на демона. Но дали демонът споделяше всичките си наблюдения със своя гостоприемник? И от колко време всъщност носеше лейди Катилара своя спътник? Умиращата мечка ѝ бе предала усещане за опустошеност, сякаш демонът ѝ е бил някакъв бързорастящ, злокачествен тумор, разпрострял пипалата си навсякъде, изяждайки и заменяйки душевното вещество на мечката със своето. Каквито и други качества да имаше душата на Катилара, засега поне изглеждаше напълно под неин контрол.

– Лорд Арис върна ли се снощи жив и здрав, както се надявахте? – попита Иста.

– О, да. – Усмивката на Катилара стана топла и потайна.

– Скоро молитвите ви към Майката ще се променят от молби в благодарност, гарантирам ви.

– О, дано да сте права! – Катилара направи божествения знак. – Моят господар има само една дъщеря – Ливиана е хубаво дете, на девет години вече, и живее при родителите на майка си, – но аз знам, че той копнее за син. Успее ли да му родя син, той ще ме цени повече от всички жени на света!

„Повече от спомена за първата си съпруга може би? С една мъртва жена ли се състезаваш, момиче?“ Неясната светлина на спомена можеше да добави съвършенство, с което живата плът трудно би могла да се мери. Въпреки всичко Иста изпита жал към младата жена.

– Добре си спомням този неприятен период на очакване – ежемесечните разочарования. Майка ми непрекъснато ми пишеше сурови писма, пълни със съвети какво да ям и какво не, сякаш аз бях виновна, че утробата ми е останала празна.

Лицето на Катилара се оживи от нетърпелив интерес.

– Колко несправедливо! Царин Иас е бил доста стар човек – много по-стар от Арис. – Поколеба се, раздирана от любопитство, после

попита срамежливо: – Вие... направихте ли нещо по-специално? За да заченете Изел?

Иста изкриви лице от неприятните спомени.

– Всяка придворна дама в Зангре, без значение дали е раждала, или не, ме засипваше с разни бабешки лекове, които непременно щели да помогнат.

Катилара попита, с изненадващо огорчение:

– А предложиха ли нещо на Иас?

– Една млада невеста, изглежда, му беше достатъчен стимул. – „В началото“. Странно плахата страст на Иас от първите години постепенно бе отслабнала с времето, след иначе добре прикритото му разочарование от пола на първото им дете. Възрастта и проклятието бяха достатъчно обяснение за другите му проблеми. Иста подозираше, че вместо да пие гадни отвари, Иас бе започнал да се отбива за вдъхновение при любовника си, преди да дойде в нейната спалня. Ако неспособността ѝ да зачене се бе проточила, дали лорд ди Лютез не би убедил Иас да се откаже от посредничеството и да пусне самия него в леглото ѝ? И колко време щеше да мине, преди тежкото очакване да притисне Иста до степен да се съгласи? Справедливото възмущение от подобно уреждане на нещата изгаряше още по-силно, когато прикриваше съществуващо изкушение, защото Арвол ди Лютез бе поразителен мъж. Поне тази част от странния гняв на Катилара към брата на съпруга ѝ Иста разбираше без никакви затруднения.

Иста примигна, понеже изведнъж ѝ хрумна решение на завързания проблем как да разкара Катилара – и демона ѝ, – така че да не ѝ се пречкат в краката за обедното ѝ посещение при Илвин. Нелицеприятен план, но пък щеше да свърши работа.

– Последното нещо, което опитах, преди да забременея с Теидез, беше лапа от червен напръстник – каза тя. – Ако не ме лъже паметта, този цяр ми го каза лейди ди Вара, тя пък го била научила от старата си бавачка. Лейди ди Вара се кълнеше, че действа безотказно. Самата тя вече беше родила шест деца по онова време.

В очите на Катилара лъсна напрежение.

– Червен напръстник? Това цвете не го знам. Дали расте и тук, на север?

– Не знам. Като че ли видях няколко край поляната, където лорд Арис направи лагера си онзи ден. Лис би познала растението, сигурна съм. – Веждите на Лис, която стоеше зад Катилара, хвъркнаха в протест и Иста вдигна пръст, за да ѝ даде знак да мълчи. След това добави: –

Старата бавачка изрично заръчала цветето да се набере от самата моли-телка, боса, по обед, когато слънцето е най-жежко. Стеблата да се отре-жат със сребърен нож, като се редят молитви към Майката, а цветчетата да се загърнат в тензух – или коприна, ако е дама – и да се носят на кръста, докато жената не легне със съпруга си.

– А какво трябва да гласи молитвата? – попита лейди Катилара.

– Нищо особено, стига да е от сърце.

– И това ви е помогнало?

– Кой би могъл да каже със сигурност? – Всъщност тя не си бе на-правила труда да изпълни нито едно от предписанията, с които я заливаха доброжелателките ѝ. С изключение на молитвите. „А всички знаем до-къде ме доведоха те в крайна сметка“. Зае се да съставя наум следваща-та примамка, когато рибата сама скочи в мрежата ѝ.

– Царина... след като така или иначе планираният обяд по женски няма да се състои... дали не бих могла да взема камериерката ви Лис, с чиято помощ да намеря от тези прекрасни цветчета?

– Разбира се, маршеза. – Иста се усмихна. – Аз пък ще си почина и ще напиша няколко писма.

– Ще се погрижа да ви донесат обяда в стаята – обеща Катилара, направи реверанс и излезе. За да потърси сребърен нож и копринен шал, предположи Иста.

– Царина – изсъска Лис, когато стъпките на маршезата изтрополиха по стъпалата навън. – Нищо не знам за това цвете.

– Има късо стебло и малки цветчета в редичка, казват му Майчини камбанки, но това всъщност е без значение. От теб искам да отведеш маршезата толкова далеч от Порифорс, колкото успеете да изминете на конски гръб до обяд. После може да набере което и да е цвете, стига да не е отровно. – И това ако не беше поредното изкушение... Иста се сети за детските си срещи с копривата и с онази лоза, от която ти излизаха огромни мехури по кожата, и се усмихна криво. Само че нещата около Катилара бяха изключително сериозни, а не повод за дебелашки шегги, колкото и да я дразнеше младата жена. – Искам да я държиш под око за внезапни пориви да се връща вкъщи или за друго странно поведение или приказки. Забави я колкото е възможно, без да предизвикваш подоз-рението ѝ.

Лис се намръщи и бръчки се вдлъбнаха в гладкото ѝ чело.

– Защо?

Иста се поколеба, после каза:

– Когато началникът на станцията ти връчи запечатана кесия, ти

надзърташ ли вътре?

– Не, царина! – възмутено отрече Лис.

– Тогава приеми, че те пращам като свой куриер.

Лис примигна.

– Оо! – промълви накрая и направи своя реверанс-поклон.

– Разходката няма да навреди на маршезата. Макар че... би било добре, ако се постарая да я заблудя така, че чувствата ѝ да не бъдат наранени. – Това, че демонът не смееше да си покаже рогата пред Иста, не гарантираше, че въобще не смее да се показва. А засега поне Иста можеше само да гадае какви са силите и какви ограниченията му.

Макар и объркана, Лис послушно прие поставената ѝ задача. Иста закуси в стаята си, отвори капациите да пусне утринната светлина и седна с взети назаем писалки и хартия.

Първото писмо беше кратка и остра бележка до провинкара на Толноксо, която не скриваше недоволството ѝ от небрежното отношение към нейната пратеничка и неуспешното засега издирване на Фойкс и просветен ди Кабон, както и настоятелната ѝ молба да окаже по-голямо съдействие на Ферда. Следващото писмо, с много по-спокоен тон, бе предназначено за архисвещения на Маради, с молба за помощта на храма в издирването на поразения Фойкс и неговия придружител. Лис бе стигнала в Порифорс сравнително бързо – какво ли се бе случило, за да забави толкова много двамата мъже?

Потисна изгарящото я нетърпение, като написа писмо и на канцлер ди Казарил в Кардегос, в което похвали Лис, Ферда, Фойкс и хората им за проявената смелост и лоялност. След това съчини и едно доста постно послание до Валенда – уверяваше всички там, че е в безопасност, и пропускаше да спомене неприятните подробности от скорошното си приключение. Едно не толкова постно, но също толкова успокоително послание съчини за Изел и Бергон – уверяваше ги, че е добре, но и че иска да си тръгне оттук колкото се може по-скоро... Погледна през металната решетка към стаята отсреща и остави последното писмо незавършено, защото още не беше наясно дали наистина държи да си тръгне оттук, поне засега.

След като доста време седя неподвижно, потупвайки бузата си с перото, тя отвори писмото до лорд ди Казарил и добави послепис.

„Другото ми зрение се върна. Натъкнах се на сложна ситуация тук“.

Най-накрая се появи един паж и съобщи на Лис, че маршезата е

готова за обедната им разходка. Малко след това пристигна и слугиня с обяда на Иста. Придружаваше я една от придворните дами на маршезата, явно инструктирана да ѝ прави компания. Иста каза на слугинята да остави подноса на масата и да си върви, след което безмилостно освободи и разочарованата придворна. Веднага щом стъпките им заглъхнаха, Иста се изниза през вратата. Слънцето, мрачно забеляза тя, се беше издигнало високо в небето и напичаше каменния двор, превръщайки сенките в нищожни запетайки. В другия край на галерията тя почука на тежката резбована врата.

Тя се отвори. Чу се ръждивият глас на Горам:

– Ако не си казал на онзи глупак, готвача, да свари както трябва месото... – И млькна. – Царина! – Преглътна шумно, сведе глава, но не я покани да влезе.

– Добър ден, Горам. – Иста вдигна ръка и отвори широко вратата. Той ѝ направи неохотно път; изглеждаше уплашен.

Стаята беше хладна и сумрачна, но светлината, сипваща се през капците, чертаеше фигури по тъканите килими и бледите им цветове грейваха за миг. Иста прецени механично приликите с първото си видение, но забрави за тях в мига, в който вътрешното ѝ зрение обхваща Горам.

Душата му изглеждаше странно и не приличаше на ничия друга, която бе виждала. Единственото сравнение, което ѝ дойде наум, бе с окъсан парцал, залян с киселина или прояден от молци, който се крепи цял само на няколко изтънели нишки. Помисли си за изпосталялата мечка. Само че Горам категорично не бе обладан от демон, нито умираше. „Обаче не е добре. Не е... както трябва“. Наложил се силно да превключи възприятията си към опърпаната му материална повърхност.

– Искам да поговоря с господаря ти, когато се събуди – каза му тя.

– Той, във, не винаги говори тъй, че да му се разбира.

– Това не ми пречи.

Главата му пак се вгъна между раменете, като на костенурка.

– Лейди Кати ще се сърди.

– Смъмри ли те снощи, след като си тръгнах? – „И колко остро?“

Той кимна, вперил поглед в краката си.

– Е, тя е заета в момента. Излезе да пояди извън замъка. Не е нужно да ѝ казваш, че съм била тук. Когато слугата дойде с храната за лорд Илвин, вземи таблата и го отпрати, така никой няма да разбере.

– Ооо – проточи той.

Отне му известно време да осмисли думите ѝ, после кимна и ѝ

направи път.

Лорд Илвин лежеше на леглото в ленената си роба, косата му беше разплетена и сресана назад, както когато го бе видяла за пръв път в съня си. Неподвижен като мъртвец, но не и лишен от душевно вещество. Маркар че душата му изглеждаше странно, нито центрирана и цялостна като на Лис, нито дори опърпана като на Горам. Изглеждаше така, сякаш насила е била изтеглена от сърцето му, за да се отлива в познатата ѝ вече линия от бяла светлина. В очертанията на тялото му бе останала само нищожна частица от нея.

Иста седна на една ракла до стената вдясно от Илвин и плъзна изучаващо поглед по мълчаливия профил.

– Скоро ли ще се събуди?

– Сигурно.

– Ами тогава продължавай с каквото правиш обикновено.

Горам кимна притеснено и дръпна едно столче и малка масичка от другата страна на леглото. На вратата се почука и той подскочи. Иста се облегна назад, така че да не се вижда от вратата, докато той поемаше тежкия поднос, покрит с ленена кърпа, и отправаше слугата. Той, изглежда, се зарадва, че са го освободили от това му задължение. Горам седна на столчето, стисна ръце и впи поглед в лорд Илвин. В стаята се възцари тежко мълчание.

Линията от бял огън постепенно изтъня. Превърна се в тънка, едва забележима нишка. Тялото на Илвин сякаш се запълваше отново, душевното му вещество се съгъсти до дълбока плътност пред вътрешния взор на Иста, но дълбините му бушуваха под напора на сложно вълнение.

Устните на Илвин леко се разтвориха. Поеха рязко въздух, после го издишаха. Очите му се отвориха и се впериха трескаво в тавана. Той седна рязко, ръцете му литнаха към лицето.

– Горам? Горам! – Паника обагреше гласа му.

– Тук съм, милорд! – тревожно отговори конярят.

– А! Тук ли си? – Думите се търкаляха завалено от устните му. Раменете му се прегърбиха. Той потърка лицето си, отпусна ръце на покривката, впери поглед в краката си и линиите по челото му се вдълбаха. – Снощи пак ми се яви онзи отчаян сън. Сияйната жена. Богове пет, само че този път беше съвсем като истинска. Докоснах косата ѝ...

Горам погледна Иста и Илвин обърна глава да проследи погледа му.

Тъмните му очи се разшириха.

– Вие! Коя сте вие?! Още ли сънувам?

– Не. Този път не. – Тя се поколеба. – Казвам се... Иста. Тук съм по някаква причина, но не знам каква е тя.

Устните му се извиха в болезнен смях.

– Да де. Същото важи и за мен.

Горам се разбърза да му нагласи възглавниците и Илвин се отпусна тежко на тях, сякаш това малко усилие бе изцедило силите му. Горам веднага му поднесе лъжица яхния, подправена с уханни билки и чесън.

– Ето месото, милорд. Хапнете, хапнете, бързо.

Илвин отвори уста, без да възрази, сдъвка и преглътна, после даде знак на Горам, че не иска повече. Обърна глава към Иста.

– Вие... сега не светите в тъмното. Наистина ли съм ви сънувал?

– Да.

– О! – Веждите му се склочиха озадачено. – Откъде знаете? – Този път не успя да избегне настоящата лъжица и бе принуден да замълчи, докато преглътне хапката.

– Лорд Илвин, какво си спомняте за нощта, когато ви раниха? В стаите на княгиня Умерю?

– Да са ме ранили ли? Мен? Не са ме... – Ръката му се пхна в отвора на робата към превръзката на гърдите. – Проклет да си, Горам, защо непрекъснато ме увиваш с този ужасен парцал? Казах ти... колко пъти ти казвах... – Напипа края на превръзката, разхлаби я и я метна в долния край на леглото. Кожата на гърдите му си беше съвсем здрава.

Иста стана, приближи се до леглото и обърна бялата превръзка. Марлята отдолу беше пропита с червеникавокафяво кърваво петно. Тя я обърна към него и вдигна вежди. Той се свъси гневно и поклати глава.

– Не съм ранен! Не ме тресе. Не повръщам. Защо спя толкова много? Толкова съм отслабнал... залитам като новородено теленце... не мога да мисля... богове пет, само дано не е парализа... сакат и бръщолевещ... – Гласът му изтъня ужасено. – Арис, Арис се строполи в краката ми. Кръв... къде е брат ми?!

Гласът на Горам прозвуча успокоително:

– Хайде, хайде, милорд. Маршът си е съвсем добре. Колко пъти да ви го казвам? Виждам го всеки ден.

– Тогава защо не идва да ме види? – Завалените му думи прозвучаха сърдито и някак плачливо, като на преуморено дете.

– Идва. Вие спите. Не се въртете толкова. – Горам хвърли на Иста сърдит поглед. – Ето. Хапнете малко месо.

„И Арис ли е бил в стаята на Умерю през онази нощ?“ Историята

започваше да се отклонява от спретнатата версия на Катилара.

– Лорд Печма намушка ли ви с кинжала си? – попита Иста.

Илвин примигна объркано. Преглътна последния залък, който Горам му бе набутал в устата, и каза:

– Печма? Онзи нещастен глупак? Той още ли е в Порифорс? Какво общо има Печма с всичко това?

Иста каза търпеливо:

– Лорд Печма беше ли изобщо там?

– Къде?

– В стаята на княгиня Умерю.

– Не! Откъде накъде? Онази златна кучка се отнасяше с него като с роб, точно както с всички останали. Какво двуличие... двуличие...

Гласът на Иста стана по-остър.

– Златна кучка? Умерю?

– Майко и Щерке, ама пък колко красива беше! Понякога. Но когато забравеше да гледа към мен, си беше съвсем обикновена. Точно както когато я видях и преди, в Джокона. Но когато кехлибарените ѝ очи се спираха върху мен, и аз умирах от желание да си играя на неин роб. Не, не да си играя. Да бъда. Само че тя обърна погледа си към Арис, бедничкия... като всички жени...

„Е, да...“

– Видя го. Поиска го. И го взе, все едно е нещо, все едно е... нещо. Аз разбрах. Последвах го. Беше го проснала на леглото. Устата ѝ беше на...

– Месо – каза Горам и натика лъжицата в устата му.

Екзотична жена, изпълнен с живот и страсти мъж, среднощна среща, отблъснат ухажор... ролите бяха същите, но актьорите бяха различни от тези в Катиларината версия, така ли? Не Печма, а Илвин е бил жадният за кръв убиец, натрапил се на интимната сценка? Връзваше се – не беше трудно да си представи човек, че Умерю, изпратена да ухажда Илвин заради евентуален съюз с Джокона, е решила по лични или политически причини да смени мишената и да се прицели в неговия по-голям и по-високопоставен брат. Катилара се явяваше пречка в такъв един сценарий, вярно, но не по-голяма от бабуна по пътя, за чието изглаждане бяха измислени не една и две подходящи отрови.

Много по-трудно бе да си представи човек как Катилара въобще е позволила на подобна съблазнителка да се добере до лорд Арис. Младата маршеза очевидно смяташе Иста за същество от порядъка на застаряващите лелки, макар и лелка с щекотливо трагична и романтична

история зад гърба си, но въпреки това ѝ бе дала всячески да разбере, че Арис е само и единствено неин. Това нейно трескаво собственическо чувство навик ли беше... или резултат от скорошен инцидент?

Новата версия за случилото се звучеше правдоподобно. Презираният незаконороден син, вече наполовина обезнаследен, изведнъж получава на тегсия красива княгиня, само че и тя му бива отнета от по-големия му брат, който си има всичко, включително и красива съпруга... богатият, който краде от бедняка... Достатъчно основателна причина за братоубийство в пристъп на ревност и гняв. И по-незначителни мъже извършваха подобни неща навсякъде, и квадрианци, и квинтарианци, от всяка раса и по всички земи.

И така – Илвин напада брат си и любовницата му в пристъп на ревност, убива подлата княгиня, ужасеният Арис му изтръгва оръжието и на свой ред го намушква, след което го оставя сред разбърканите чаршафи, решил, че е мъртъв?

„Чакай“. Илвин съблечен, дрехите му, по които няма кървави петна, са сгънати прилежно на един стол, ножът е прехвърлен обратно при тялото на Умерю и чак тогава е оставен сред чаршафите, на пръв поглед мъртъв, поправи се Иста. Носът ѝ се събърчи неуверено.

По някакъв начин се бяха отървали и от лорд Печма и коня му. Не изглеждаше в стила на Арис да прикрива толкова грижливо постъпките си, но... да предположим, че се боял князът на Джокона да не тръгне да отмъщава за смъртта на своята красива – или обикновена? – сестра. Достатъчна причина да преглътне високомерието си и да си прикрие следите, хвърляйки вината върху избягалия джоконски придворен. Или върху убития и погребан джоконски придворен, ако случаят е такъв. Арис определено имаше силата и самообладанието за подобна постъпка. Тази измама би послужила и да скрие изневярата от спящата му съпруга. Колкото до показните молитви и загриженост за състоянието на пострадалия му брат... поредната доза прикритие може би, или пък плод на разяждащото го чувство за вина.

Още една спретната история. Само дете не обясняваше присъствието на Катилариния демон, нито смъртоносната рана, делена между двама братя. Както и факта, че Катилара, изглежда, знаеше повече за случилото се от самия Арис. И сънищата на Иста. И възето от огън. И посещението на бога. И...

– Мисля – каза лорд Илвин с изтънял глас, – мисля, че полудявам.

– Е – сухо рече Иста, – ако решите, че ви трябва опитен водач по този път, то той е насреща ви. Аз съм вашият човек.

Той присви очи озадачено.

От съня си в шатрата Иста помнеше измъчения вик на Арис в една осветена от свещи стая. Но дали това бе видение от миналото, или образ от бъдещето?

Не се съмняваше, че мъжът пред нея е способен да съчини умни и сложни лъжи, или поне е бил способен, преди разсъдъкът му да пострада. Също толкова ясно ѝ беше, че здравият му разум временно се е скрил някъде. Сега той може и да бръщолевеше, да блънуваше или да халюцинираше, но определено не лъжеше. Така... по колко различни начина можеха трима души да убият двама от компанията си с един нож? Иста потри челото си.

Горам прегъна нещастно кръст в поклон.

– Милейди. Моля. Той трябва да хапне. И да се изпикае.

– Не, не ѝ давай да си тръгне! – Ръката на Илвин се стрелна напред, после се отпусна безсилно.

Иста кимна на притеснения коняр.

– Ще изляза за минутка. Ще се върна след малко – добави тя към разтревожения Илвин. – Обещавам.

Излезе от стаята и се облегна на стената, скръстила ръце. Плъзна поглед по светлинната линия, сега тъничка като нишка, но все така непрекъсната.

Така. Илвин въобще не бе разговарял с брат си след инцидента; Арис не беше виждал брат си буден. След онази нощ двамата не бяха имали възможност да сравнят спомените си за случката, или поне фрагментите от спомени, които са им останали.

Лейди Катилара обаче бе виждала и двамата. Бе говорила и с двамата. Разказвала бе каквото ѝ изнася, и на двамата.

„Да видим дали не можем да променим това положение на нещата“.

Иста изчака малко Горам да се погрижи за по-интимните нужди на господаря си, да го сложи обратно в леглото и да го натъпче с колкото се може повече от храната, добре сварена и накълцана като за болен човек. Въжето започна да се уплътнява леко. После забележимо. Тя протегна ръка и внимателно я затвори около въжето, като допря палеца и показалеца си.

„Господарю Копеле, води ме по своя воля. Или, в Твоя случай, по свой каприз“.

Пожела си въжето да се скъси и да се върне през дланта ѝ като предена вълна. Изглежда, не само вътрешно зрение бе включено в дара на Копелето, защото действието ѝ се удаде без усилие. Отначало

имитираше движението, придвижвайки ръцете си една след друга, но скоро откри, че е нужно единствено да го пожелае. Не свалише очи от прохода към съседния двор.

Лорд Арис се появи с бърза крачка на облените от слънцето каменни плочи.

Носеше леки дрехи, подходящи за горещия следобед, сивото му ленено наметало със златната бродерия по канта се полюшваше край прасците му. Беше чист, брадата му бе току-що сресана. Той се прозина широко, погледна загрижено към стаята в ъгъла, видя Иста да се обляга на парапета и ѝ се поклони точно толкова дълбоко, колкото го изискваше етикетът.

„Току-що си се събудил от следобедна дрямка, нали? А аз знам съвсем точно колко късно си си легнал снощи“.

Иста откъсна, с голямо усилие, очи от елегантната му фигура.

Душата му беше сива, странно бледа, изместена от центъра си, сякаш изоставаше малко след него и оставяше димна следа.

„А. Да. Сега вече разбирам“. Иста изправи гръб и тръгна към стълбите да го пресрещне.

Изправиха се лице в лице, тя – с две стъпала по-високо от него. Арис изчака учтиво, гледаше я с озадачена усмивка.

– Царина?

Тя хвана силната му брадичка, потръпна от осезаемото боцкане на брадата му по дланта ѝ, наведе се и го целуна в устата.

Очите му се разшириха, приглушен звук на изненада се откъсна от гърлото му, но той не понечи да се дръпне. Тя опита вкуса на устата му – хладен като вода и също толкова безвкусен. Дръпна го тъжно назад. „Така. Значи и това не действа“.

Устните му се извиха нагоре в очарователна крива усмивка и тон вдигна вежди, сякаш да каже: „Какво беше това, милейди?“. Сякаш жените го целуваха спонтанно на разни стълби всеки ден и той смяташе за неучтиво да им отказва.

– Лорд Арис – каза Иста, – Откога сте мъртъв?

14.

Усмивката на Арис замръзна. Той изгледа притеснено Иста, сякаш се боеше, че лудата царина е изпаднала в ново умопомрачение току пред очите му и като неин небрежен домакин него ще държат отговорен за това.

– Милейди... шегата ви... – Покана да си върне думите назад. Явна молба в смисъл „Моля ви, не ми причинявайте това...“ – Целувките ми обикновено не срещат такова презрение!

– Рядко съм била по-сериозна.

Той се засмя неспокойно.

– Признавам, че треската ме държи доста дълго тази пролет, но мога да ви уверя, че все още не съм тръгнал да умирам.

– Нямате треска. Дори не се потите. Кожата ви има температурата на въздуха. Ако не беше толкова непоносимо горещо по тези ширини, повече хора да са го забелязали досега.

Той продължаваше да я гледа със същото изумление.

„Богове пет. Наистина не знае“. Сърцето ѝ се сви.

– Мисля, че трябва да говорите с брат си – предпазливо рече тя.

Лицето му се сгърчи от болка.

– Какво ли не бих дал! Моля се за това всеки ден. Само че отровената рана не му дава да се събуди.

– Напротив, буди се. По обед, всеки ден, точно когато вие сте легнали за малката си дрямка. Единственото време, когато заспивате. Нима съпругата ви не ви е казала? Тя идва почти всеки ден да провери как се грижат за него. – „А понякога и нощем. Макар че тогава не точно грижите за неговото здраве я интересуват“.

– Царина, уверявам ви, че не е така.

– Лично говорих с него, току-що. Елате с мен.

Съмнението, което се излъчваше от физиономията му, не се промени, но когато тя се обърна и тръгна нагоре по стълбите, той все пак я последва.

Влязоха в чистата спретната стая на Илвин. Горам, който седеше и наблюдаваше повереника си, скочи, щом видя лорд Арис, поклони му се по своя отсечен, тромав начин и измърмори нещо с раболепен тон, което сигурно беше „Милорд“.

Погледът на Арис се плъзна по неподвижното тяло в леглото.

Устните му се свиха разочаровано.

– Все същото си е.

– Лорд Арис, седнете – каза Иста.

– Предпочитам да остана прав, царина. – Търпението в сериозните му очи се изчерпваше.

– Както искате.

Въжето от бял огън между двамата беше късо и дебело. Сега, когато знаеше за какво да гледа, Иста усещаше в него и присъствието на демона, бледо виолетово сияние като канал, което бе в основата на всичко. Вървеше в три посоки, но само по едното разклонение течеше душевно вещество. Иста сви ръка около връзката между двамата мъже и стисна, изтънявайки плътната нишка наполовина. Възпряният бял огън се ливна назад в тялото на Илвин.

Коленете на лорд Арис се подгънаха и той се срина на пода.

– Горам, помогни на марша да седне на онзи стол – нареди Иста. „Задръж“, заповяда безмълвно тя на невидимата стега и тя задръжа.

Иста се приближи до леглото на Илвин и огледа възлите светлина. „Нагоре“, заповяда им мълчаливо тя и направи необходимите движения с ръце, натрупвайки ги върху челото и устата, така както Катилара ги бе сбрала върху... другата теологична точка. Светлината се преля според желанието ѝ. „Стой там“. Иста кривна глава и огледа резултата. „Да. Струва ми се“.

Горам се разбърза да премести стола от полирано дърво със сложна украса, който стоеше до стената от другата страна на леглото. Вдигна стреснатия Арис за раменете и го настани в него. Арис затвори уста и потри лицето си с внезапно натежала и трепереща ръка. „Губи усещане за тялото си, така ли?“ Иста взе безцеремонно столчето на Горам, сложи го до долната табла на леглото и седна така, че да вижда добре лицата и на двамата братя.

Очите на Илвин се отвориха. Той си пое дъх и раздвижи челюсти. Понечи да се надигне на лакът и погледът му попадна на Арис, който седеше вдясно от него и го зяпаше невярващо.

– Арис! – Радост звънна в гласа му. Внезапната усмивка промени лицето му до неузнаваемост – Иста се дръпна инстинктивно назад и примигна, докато очите ѝ свикнат с този внезапно разкрил се пленителен мъж. Горам побърза да натрупа възглавници зад гърба му. Илвин се надигна още малко, зяпнал от удивление. – О! О! Жив си! А аз не им вярвах... не ми отговаряха и реших, че искат да ми спестят... спасен си! Аз съм спасен! Богове пет, всички сме спасени! – Срина се назад, като

си поемаше шумно дъх и се хилеше, избухна за кратко в сълзи от потрес, после овладя накъсаното си дишане.

Арис го зяпаеше като зашеметен.

Сега вече Илвин не завалеше думите, с облекчение забеляза Иста, макар че долните му крайници изглеждаха почти парализирани. Молеше се и разумът му да се е проявил в същата степен. Със спокоен глас, който съвсем не отговаряше на емоционалното й състояние, тя попита:

– Защо сте били толкова убеден, че брат ви е мъртъв?

– Богове, какво друго можех да си помисля? Усетих как онзи проклет нож го прониза – до дръжката, и друг път ми се е случвало да оцелея при битка за сметка на някой нещастник с по-малко късмет – усетих натиска и как подава плътта под ръката ми, когато острието прониза сърцето. Едва не повърнах.

„Богове пет, моля ви, не братоубийство. Не искам да е братоубийство...“ Запази гласа си спокоен въпреки спазмите, които гърчеха стомаха й.

– Как се стигна до това? Кажете ми всичко. Всичко, от самото начало.

– Тя го отведе в стаите си. – После добави към Арис: – Паникьосах се, защото онази любопитна прислужница беше казала на Катилара и тя беше твърдо решена да тръгне след теб. Тогава вече знаех със сигурност, че в нея има нещо противоестествено...

– В кого? – попита Иста. – В княгиня Умерю?

– Да. Лъскавото златно момиче. Арис... – широката му усмивка се върна, този път забележимо укорително кривната, – ако бъдеш така любезен да престанеш да лапваш по всяка съблазнителка, която ти прати въздушна целувка, ще е голямо облекчение за роднините ти.

Арис, чиито очи се присвиваха от веселие, което бе огледален образ на онова в очите на Илвин, сведе уж засрамено глава.

– Кълна се, че не ги насърчавам по никакъв начин.

– Това е съвършено вярно, признавам – обърна се Илвин към Иста. – Не че е голяма утеха за нас, останалите, когато жените ни подминават и се лепят по него като мухи. Момче от кухнята, което храни кокошки-те, ето на това прилича брат ми.

– Не съм аз виновен. Те сами ми се натискат. – Погледна Иста и добави сухо: – Дори на стълбите.

– Би могъл да приклеknеш – сладко предложи Илвин. – Пробвай някой път.

– Права го, проклет да си. Сигурно имаш изключително високо

мнение за мъжествеността ми, ако смяташ, че Катилара ми оставя сили и за най-невинния флирт, особено напоследък.

Иста не беше съвсем сигурна как това твърдение се връзва с поведението му по време на онази тяхна първа езда, но може би той по принцип упражняваше чара си върху всички спасени от него дами, макар и само за да отвлече вниманието им от желанието да избухнат в сълзи. С известно съжаление прекъсна тази размяна на остроумия – явно често практикувана в миналото и също толкова явно носеща огромно облекчение и на двамата. Нямаше съмнение, че богът я бе пратил в този изтъкан от болка лабиринт, примамвайки я с равни дози любопитство и чувство за дълг, само че тя не изгаряше от желание да остане в него по-дълго от крайно необходимото.

– Тогава защо сте отишли в стаите на княгиня Умерю? Ако сте отишли.

Арис се поколеба и веселието се отцеди от лицето му. Потърка челото си, после челюстта и ръцете.

– Всъщност не знам. В онзи момент ми се стори добро хрумване.

– Ако питаш Катилара, княгинята ти е сипала любовна отвара в пиетето и ти си изгубил контрол над себе си – каза Илвин. – Колкото и да ме дразнят глупостите й, аз... надявах се, че този път може да е права. Защото алтернативата беше много по-лоша.

– Какво, че съм се влюбил в Умерю ли?

– Не. Не за това си мислех.

Иста го прикова с поглед.

– Какво сте си мислели?

Лицето на Илвин стана сериозно, дори мрачно, сякаш се вглеждаше навътре в себе си.

– Защото тя имаше същия ефект и върху мен. В началото. После видя Арис и мен ме забрави. Захвърли ме като чувал с картофи. И... здравият ми разум се върна. Едва тогава си спомних къде съм я виждал преди, само дето не беше точно тя... Арис, помниш ли малкото ми пътуване до Джокона преди около три години? Бях се предрешил на конетърговец? Когато се върнах с Горам и с плана на замък Хамавик.

– Да...

– Купих стока от лорда на Хамавик. Платих твърде много, което на него му оправя настроението, отвори му приказка и го подведе да ме сметне за глупак. Покани ме на вечеря в крайморската си вила, по което можех да отсъдя как ме е одрал, ако вече не го знаех. Показа ми всичките си по-ценни притежания, включително, съвсем за кратко, и съпругата

си. Княгиня на Джокона, внучка на самия Златен генерал, така ми каза, сякаш тя беше чистокръвна кобилка, за която се е спазарил изгодно. Кое то сигурно си е така, защото на вдовстващата регентка Джоен ѝ се носи славата, че не раздава дъщерите си на безценица. Богове пет, ама и той беше един отвратителен дърт пръч. Че беше златна, беше, но беше и най-тъжната тиха мишчица, която съм виждал. Безцветна. Ужасна. И знаеше има-няма десетина думи на ибрийски.

– Значи не е била същата княгиня – каза Арис. – Князът на Джоко-на има цяла глутница сестри. Сигурно си се припознал. Умерю владее-ше езика до съвършенство.

– Да. Умираще си да измисля игри на думи. Само че освен ако няма сестра близначка със същото име, мога да се закълна, че беше същата жена. – Илвин въздъхна, после челото му се сбърчи. – Кати хукна побес-няла към стаите на княгинята и аз тръгнах след нея. Боях се да не... и аз не знаех от какво, но си помислих, че ако не друго, може би поне ще успея да те предупредя и да ти спестя някоя сцена.

– Моят верен помощник.

– Е, това минаваше границите на дълга, така реших. Щеше да имаш да ми дължиш и този път нямаше да ти опростя дълга. Как ли не молих Кати поне да ме оставя аз да вляза пръв, но тя се мушна под лакътя ми. Шумното ни нахлуване се случи в крайно неподходящ момент. Като говорим за нечие съвършено владееие на езика...

Мъртвите мъже, отбеляза Иста, не можеха да се изчервяват. Но можеха поне да изглеждат засрамени.

– Дори аз не бих могъл да виня Кати, че побесня – продължи Илвин. – Но ако онзи кинжал с кичозната украса бе лежал най-отдолу под купчината сбури, вместо отгоре ѝ, може би щях да я сграбча навреме. Тя се разкрещя и се хвърли право към княгинята. Искаше да ѝ нареже лице-то. По разбираеми причини.

– Тази част си я спомням – бавно изрече Арис, сякаш не беше съвсем сигурен. – Поне отчасти...

– Ти избута златната мръсница встрани, аз хванах ръката, с която Кати стискаше ножа, и с общи усилия двамата можехме и да предотвратим нещастieto, само че ти се спъна, докато се измъкваше от леглото. Толкова ли си бил загорял, та не бе имал търпение да се съблечеш дори? Ако на мен ми се беше отворила такава възможност... няма значение. Само че най-добрият фехтовач в Карибастос, спънат от собствените си панталони... богове пет, Арис! Кати не би имала силата да забие това тежко острие, ако се бе целила в теб и ако ти не се беше стоварил отгоре

ни с цялата си тежест. – Възмущението му избледня и възбуденият му глас се забави. – Усетих как острието те пронизва. Сигурен бях, че сме те убили, с общи усилия.

– Кати не беше виновна! – побърза да каже Арис. – Като си спомня ужаса по лицето й... все едно ме пронизват отново. Нищо чудно, че тя... След това... след това не помня нищо.

– Падна в краката ми. Глупавото момиче издърпа кинжала от гърдите ти – аз извиках: „Не, Кати!“ , но беше късно. Макар да не съм сигурен, че ако го бяхме оставили в раната, щяхме да намалим кръвенето – кръвта ти направо шуртеше. Опитвах се да притисна с едната си ръка раната ти, а с другата да удържа Кати за ръкава, само че тя се измъкна от робата си, моля ти се! Умерю пищеше и пълзеше по леглото да се добере до теб – честно казано, не знам защо. Кати заби ножа право в корема й. Умерю хвана дръжката, после вдигна очи към мен и ме погледна толкова тъжно... И простена отчаяно и тихо... Такъв й беше гласът, когато я видях в Джокона. – Собственият му глас стана още по-тих. – Простена, и толкова. После лицето на Кати стана някак много странно, а след това... не помня. – Отпусна се безсилно на възглавниците. – Защо не мога да...

Ръцете на Иста трепереха. Тя ги скри в диплите на полата си.

– Какво е следващото, което си спомняте, лорд Илвин? – попита тя.

– Как се събудих тук. Главата ми бучеше. Бях замаян и ми се гадеше. А после пак се събудих тук. И пак. И пак. И пак. И... сигурно ми се е случило нещо. Някой ме е ударил в гръб ли?

– Катилара каза, че те е наръгал Печма – обади се Арис. Прокашля се. – Теб и Умерю.

– Но той не беше там. Да не е дошъл след нас? А и освен това аз не съм... – Ръката на Илвин се плъзна към гърдите му, под ленената роба. Когато я извади, беше оцапана с червено. – Ооо... ранен ли съм?

– Какъв беше Печма? – упорито попита Иста.

– Писар на Умерю – каза Арис. – Обличаше се ужасно и всички от свитата й му се подиграваха – винаги има по един такъв нещастник. Когато Катилара ми каза, че той е нападнал Илвин, първата ми реакция беше, че това е невъзможно. Тя рече, че е по-добре да повярвам, иначе княз Сордсо ще ни обяви война още преди да са откарали трупа на сестра му. И че никой от джоконците нямало да защити Печма. За това наистина се оказа права, между другото. Каза също да съм бил търпелив, защото Илвин щял да се оправи. Бях започнал да се съмнявам, но сега виждам, че е така!

– Не сте хапвали нищо повече от два месеца и това не ви се е сторило странно?

Илвин вдигна поглед от окървавената си ръка, впи го стреснато в брат си и присви очи.

– Храня се. Само че повръщам повечето. – Арис сви рамене. – Изглежда, ми стига.

– Но сега той ще се оправи – бавно рече Илвин, – Нали?

Иста се поколеба, после каза:

– Не. Няма.

Погледът ѝ се плъзна към мълчаливия слушател на всичко това, приклепнал до стената отсреща.

– Горам. Ти какво мислеше за княгиня Умерю?

Звукът, който излезе от гърлото на коняря, приличаше на кучешко ръмжене.

– Развалена жена беше.

– По какво съдиш?

Лицето му се сбръчка.

– Когато ме погледнеш, изтръпвах от страх. Гледах да не ѝ се мяркам пред очите.

Иста се замисли за изтънялата материя на душата му. „Нищо чудно“.

– Ще ми се да мисля, че Горам ми е помогнал да дойда на себе си – мрачно рече Илвин, – но се боя, че това се дължеше единствено на липсата на внимание от страна на Умерю.

Иста огледа за миг Горам. Белезите по душата му не бяха от сега – бяха стари рани, стари и тъмни. Ако, както започваше да подозира, някога душата му е била проядена от демон, то това е било отдавна. Което означаваше...

– Умерю е била магьосница – заяви Иста.

Кратка, ожесточена усмивка се изписа на лицето на Илвин.

– Знаех си! – Поколеба се. – А вие откъде знаете? – И след още миг: – Коя сте вие всъщност?

„Виждала съм нейния изгубен демон“, помисли си Иста, но реши засега да го премълчи. Отчаяно ѝ се искаше ди Кабон да е тук сега, за да разбули заплетената мистерия с познанията си по теология. Илвин я гледаше с известно притеснение, нащрек... но не и с недоверие, помисли си тя.

– Казват, че на млади години сте учили в семинария, лорд Илвин. Не може да сте забравили всичко. Един просветен свещен от орден на

Копелето ми каза, че ако гостоприемникът на демон умре и душата му не е достатъчно силна, за да го завлече обратно при боговете, демонът прескача в друг гостоприемник. Магьосницата е умряла, а демонът не е в никой от вас, уверявам ви. Кой остава?

Арис изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне. За един ходещ труп това би трябвало да се счита за подобрене, помисли си Иста, но не беше.

– В Кати е – прошепна той.

Изглежда, нямаше намерение да спори с нея по този въпрос, забеляза Иста и кимна одобрително с абсурдното чувство, че е учителка, която хвали ученика си за правилно решената задача.

– Да. Сега е в Кати. И тя иска от него да ви запази жив. Е, жив на пръв поглед поне. Дотолкова, доколкото възможностите му могат да бъдат впрегнати в такава задача.

Устата на Арис се отвори, после се затвори. Най-накрая той каза:

– Но... това са опасни неща! Те изяждат хората живи... магьосниците заплащат с душите си. Кати... трябва да бъде лекувана... трябва да повикам теолози от храма, които да го махнат от нея...

– Чакай малко, Арис – прекъсна го напрегнато Илвин. – Мисля, че трябва добре да обмислим...

Тропот откъм галерията вън – бягащи крака. Два чифта. Вратата се отвори с трясък. Катилара – боса, в омачкана рокля за езда, косата ѝ бе разрошена от вятъра – нахлу в стаята, като едва си поемаше дъх. Лис тичаше след нея, зачервена и задъхана почти колкото маршезата.

– Арис! – извика Катилара и се хвърли върху него. – Богове пет, богове пет! Какво ти направи тази жена?

– Съжалявам, царина – промърмори Лис в ухото на Иста. – Тъкмо обикаляхме оная поляна да търсим цветето, когато тя изведнъж се развика, че нещо не било наред с нейния господар, хукна към коня си и го пришпори в галоп. Нямаше начин да я спра, освен с лък и стрела може би.

– Няма нищо. – Иста потисна гаденето, което я връхлиташе при мисълта какъв номер е извъртяла на Кати, нищо, че измамата беше свършила работа. – Задържа я достатъчно дълго. Иди при Горам, но не казвай нищо. Без значение колко странно ти се стори чутото.

Лис послушно приклепна и отиде да се облегне на стената до коняря, който ѝ кимна за поздрав. После загледа любопитно лейди Катилара, която хлипаше в безсилната прегръдка на мъжа си.

Катилара стисна ръката му, усети слабостта в нея и вдигна

зачервеното си от сълзи лице към неговото.

– Какво ти направи? – попита отново.

– А какво си ми направила ти, Кати? – нежно попита той на свой ред. После погледна към брат си. – И на двама ни?

Катилара се извърна и впи яростен поглед в Иста, после и в Илвин.

– Измамихте ме! Арис, каквото и да са ти казали, лъжат!

Веждите на Илвин се вдигнаха.

– И това ако не е доказуемо обвинение – измърмори той.

Иста се опита да пренебрегне за миг разсейващите я привидности. Демонът се бе свил повече отвсякога, плътен и лъскав, сякаш се опитваше да избяга навътре в себе си поради липса на друг изход. Сякаш трепереше.

От ужас? Защо? „Какво толкова си мисли, че мога да му направя?“ Нещо повече – „Какво ли знае, което аз не знам?“ Иста свъси чело в недоумение.

– Кати. – Арис започна да гали разчорлената ѝ коса, приглаждаше къдриците, докато сълзите ѝ попиваха в туниката на рамото му. – Време е да кажеш истината. Шш, стига, стига. Погледни ме. – Хвана брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ към своето и се усмихна на мокрите ѝ очи с поглед, който би накарал сърцето на Иста, реши тя, да се разтопи и да изтече чак в обувките ѝ. Върху изпадналата в истерия Кати този поглед имаше още по-силен ефект. Тя се измъкна от прегръдките му, в които почти не беше останала сила, сви се до краката му и заплака, заровила лице в коленете му, като изгубено дете, и заповтаря като в транс:

– Не, не!

– Да, да – прошепна Арис на съпругата си. Отново започна да гали главата ѝ. – Аз отговарям за всичко и всички в Порифорс, животът на хората тук е в ръцете ми. Трябва да знам всичко. Да.

– Bravo, Арис – измърмори Илвин. – Опъни ѝ се, веднъж поне.

Иста притисна ръка към устата си, за да не прекъсне неволно Арис. „Да, по-добре да дойде от него. На него тя няма да се противопостави, или поне не в такава степен“.

– Какво стана, след като прониза... магъосницата? – попита Арис. – Как демонът се озова в теб?

Кати подсмъркна, преглътна с мъка, задави се и се закашля. Отвърна с дрезгав глас:

– Просто дойде при мен. Нищо не съм направила. Можел е да избира между мен и Илвин, а от Илвин го е било страх повече. – Мрачна усмивка пробяга по лицето ѝ. – Обеща ми каквото поискам, стига да

избягам. Но аз исках само едно. Исках да се върнеш. Накарах го да те върне. Още иска да избяга, но аз никога няма да го пусна, никога!

Воля срещу воля. Иста подозираше, че демонът е придобил опит и сила, изсмуквайки ги от не един живот. Но по някои специфични въпроси волята на Катилара бе по-силна от неговата. Воля, превърнала се в мания. Ако демонът бе взел Катилара за по-управляем гостоприемник от Илвин, то със сигурност се бе натъкнал на интересна изненада. Колкото и да я дразнеше младата маршеза, Иста изпита мрачно задоволство при мисълта за неочакваното затруднение на демона.

– Сигурно си даваш сметка – каза тя, – че демонът краде живот от Илвин, за да поддържа Арис... в движение?

Кати вдигна рязко глава.

– Така е справедливо. Той намушка Арис, нека си плати!

– Я чакай малко! – каза Илвин. – Не бях единственият, който държеше ножа в онази бъркотия!

– Ако не беше сграбчил ръката ми, никога нямаше да се случи!

– Да, както и ако Арис не се беше спянал или Умерю се беше хвърлила в другата посока, или... или ако още сто неща бяха станали по друг начин. Само че станаха така – мрачно завърши той и стисна устни в тънка черта.

– Да – бавно рече Иста. – Четирима души, чиито действия са се комбинирали и са довели до резултат, който не е бил желан от никого. Не съм толкова сигурна за... петия присъстващ.

– Вярно е – обади се Илвин, – че демоните се стремят към нещастия и хаос; такава е природата им и самата им магия произтича от тази природа. Или така поне ни учат свещените. – Надигна се на възглавниците си и изгледа неспокойно снаха си.

– Е, за другите не знам, но този демон е бил изпратен тук – каза Катилара. – Нарочно. Трябвало е да съблазни Илвин или Арис, или и двамата, да превземе замък Порифорс отвътре и да го предаде в ръцете на княза на Джокона. Аз предотвратих това. Също като войник, който избутва назад стълба при обсада. – Тръсна коса и ги изгледа поред, сякаш ги предизвикваше да оспорят това й постижение.

Илвин издаде долната си устна, сякаш очите му внезапно се бяха отворили. Веждите на Арис се смъкнаха объркано.

– А лорд Печма? – подсказа Иста.

– О, това беше лесно. Демонът знаеше всичко за Печма. – Катилара изсумтя презрително. – След като се погрижих Илвин да изглежда подобаващо и заведох Арис в нашето легло, трябваше само да намеря Печма,

да го обвиня и да го убедя, че на сутринта ще го обесят без съд и присъда, ако не избяга. Останалото той го направи сам. Сигурно още бяга.

„Тази млада жена е била доста заета въпросната нощ“, помисли Иста. Ужасяващото внимание към детайлите в режисирането на декорите с голия Илвин в главната роля, така че да изглежда „подобаващо“, я смрази. Дребно отмъщение, може би, срещу човека, който така упорито се е надсмивал над брачния избор на брат си?

– Арис не е виновен за нищо, както виждате – страстно продължи Кати. – Защо само той да страда? – Тя обърна гневно лице към Иста. – Така че ти – каквото и да си направила, за да го приковеш към този стол – пусни го веднага!

Иста докосна с пръст устните си.

– Много хора страдат без вина по света – каза тя. – Арис не е първият. Аз ще – както ти каза – ще го пусна след малко, но преди това всички трябва да говорим свободно. Храмът ни казва, че демоните вършат своите чудеса на страховита цена. Според теб още колко време може да продължава това?

Катилара стисна зъби.

– Не знам. Докато дишам и волята ми е силна! Защото ако магията на демона изчезне, Арис ще умре.

– Ако... наистина такава е единствената алтернатива – внезапно се намеси Илвин, – може би това редуване не е чак толкова лошо. Бих могъл да заема... половината, да речем. Половината ден да е на Арис, а другата половина за мен, може би?

И тогава няма да е братоубиец? Или дори една четвърт братоубиец? Появилата се надежда ясно се четеше по лицето му. Катилара грейна при това неочаквано предложение и погледна замислено Илвин.

Иста се поколеба, увереността ѝ бе разклатена. „Неувереността“, строго се поправи тя.

– Според мен няма да се получи – каза след миг, – или поне не за дълго. Колкото и неумолим контрол да упражнява Кати върху демона, той все пак смуче от душата ѝ, макар и по малко. В противен случай досега да е изчезнал или да е отслабнал дотолкова, че да преустанови магията си. Просветен ди Кабон ми е казал, че рано или късно демонът винаги взима надмощие над гостоприемника си.

– Стига Арис да е спасен, аз ще поема риска! – каза Катилара.

Арис си пое рязко дъх и поклати глава.

– Почти си струва риска, ако питате мен – мрачно промърмори Илвин.

– Само че не е риск. Сигурно е. И Арис пак ще умре, а Катилара ще бъде унищожена.

– Само че кога, колко дълго, това е въпросът! – възрази Катилара. – Всякакви неща могат да се случат преди... тогава.

– Да, и аз мога да ви кажа някои от тях – рече Иста. – Илвин със сигурност е изучавал теологията на магията за смърт в семинарията към ордена на Копелето. Самата аз също имах случай да се запозная отблизо с нея, навремето. Арис не е жив сега. Демонът е уловил отделения му дух и го е върнал да витае в собственото му тяло. Познато, сродно обиталище в някои отношения, ако трябва да гадая. Само че той е отрязан от подкрепата на своя бог и духът му е също толкова откъснат от материята, която го храни. Не би могъл да поддържа живот, освен чрез онава, което краде от Илвин, не би могъл да го увеличава, нито да го поражда.

Катилара настръхна и се сви, сякаш щеше да скочи срещу нея.

Иста продължи слепешком в лабиринта от мрачни следствия.

– Така че най-вероятно го чака съдбата на всички изгубени духове. Бавно да чезне, да линее, да отслабват възприятията му за самия себе си, за света наоколо, за спомените – за нещата, които е обичал и мразил – да забравя. Нещо като старческо слабоумие. Виждала съм безцелното лутане на слепите духове. Това е едно тихо проклятие и милостиво – за тях. Не толкова милостиво за човек, който все още е в тялото си.

– Искате да кажете, че ще си загуби ума? – каза Илвин втрещено.

– Това... не е добре – рече Арис. – Аз и без това нямам на склад колкото теб. – Опитва се да се усмихне на брат си. Опитът се провали напълно.

Иста прехапа устни и продължи упорито:

– Мисля, че знам защо демонът отпуска на Илвин толкова малко време – колкото да се нахрани, а дори и за това не стига. Защо двамата си поделят денонощието по такъв неравностоен начин. Мисля, че когато Илвин е буден, демонът... губи по малко битката за поддържането на тялото на Арис. С всеки час своят за Илвин мъртвото тяло се разлага с още малко. С времето разлагането ще стане видно за околните. – Сега, когато знаеше как да погледне с усилената й чувствителност, всичко беше ясно. „Не са ми приятни тези нови познания“. – Това ли е съдбата, която бихте искали за своя красив съпруг, лейди Катилара? Угасващ ум, уловен в едно разлагащо се тяло?

Устните на Катилара изрекоха мълчаливо отрицание, но тя не каза нищо на глас. Скри лице в коленете на Арис.

„Богове, защо на мен дадохте тази отвратителна задача?“ Иста продължи безмилостно:

– Илвин също умира, защото бавно изцеждат от него повече живот, отколкото би могъл да замени. Но ако Илвин умре, Арис също ще... спре. И двамата ще срещнат края си. Едва ли това би желала майка им, уверявам ви. Чий край ще превари в това зловещо състезание, не знам. Само че това е крайният резултат от аритметиката на демонската магия – два живота в замяна на един, после и този един отпада от сметките. И всичките ви усилия ще отидат на вятъра. Теологически правилни ли са заключенията ми, лорд Илвин?

– Да – промълви той. Преглътна и продължи: – Демонската магия... според свещените... неизменно създава повече хаос, отколкото ред. Цената винаги е по-голяма от наградата. Някои от онези, които се забъркват с демони, се опитват да разпределят цената върху други хора, а наградата да запазят за себе си. Рядко успяват за дълго. Макар да се твърди, че малцина много мъдри люде и опитни в теологията, магьосници от храма, могат да използват демонската магия в съгласие с естеството ѝ, а не против него, и така да правят добро. Тази част така и не ми стана много ясна.

Иста съвсем не беше сигурна в следващия си ход, но именно той изглеждаше логически издържан. Тя се отнасяше с дълбоко недоверие към логиката – съвсем възможно бе да обмислиш внимателно пътя си, стъпка по стъпка, и да се озовеш затънал до шия в блато от непростим грях, точно толкова, колкото ако си скочил в него с главата надолу.

– Чух какво имаха да кажат всички заинтересувани страни, освен една. Мисля, че демонът е придобил дара на словото. Човек се пита от кого ли, щом може да прави... двуезични игри на думи, но както и да е. Бих искала да говоря и с него. Лейди Катилара, бихте ли му отпуснали за малко юздите?

– Не! – Тя се намръщи при погледа на Иста и добави: – Не в мен е проблемът. Той се опитва да се измъкне. Ако му дам и най-малката възможност, ще се опита да избяга с тялото ми.

– Хм – промълви Иста. Нямаше голямо доверие на Катилара, но този път в думите ѝ можеше и да има известна доза истина.

– Завържете я за стола – лаконично предложи Лис от мястото си до стената. Иста погледна през рамо към момичето; Лис вдигна вежди и сви рамене. Позата ѝ беше небрежна, но в ококорените ѝ очи се четеше неприкрито любопитство, сякаш гледаше пиеса и нямаше търпение да види следващото действие.

– Не разбираш – каза Катилара. – После няма да иска да се върне обратно.

– Аз ще имам грижата да го задържа – каза Иста.

Илвин смръщи заинтригувано вежди и я изгледа от главата до петите.

– Как?

– Мисля, че няма да можете – възрази Катилара.

– Той обаче мисли, че ще мога. Иначе нямаше да се страхува толкова много от мен.

– О! – Лицето на Катилара се свъси замислено.

– Според мен – бавно каза Арис, – разпитът на този затворник може да се окаже особено важен. Заради отбраната на Порифорс. Ще събереш ли смелост, мила ми Кати... заради мен?

Младата маршеза гледаше премаляла как Горам и Лис измъкват полупарализирания Арис от стола и го оставят да седне на пода, облегнат на леглото. Не възрази и на втората част от упражнението, а сама се тръшна на освободения стол и сложи ръце на дървените облегалки. Горам се разрови в раклата с колани и шарфове на Илвин за нещо подходящо, с което да върже младата жена.

– Използвай платнените шарфове – притеснено го посъветва Арис. – Така че да не се врежат в кожата ѝ.

Иста погледна белезите от охлузване по китките си.

– Завържи ми и глезените – настоя Катилара. – По-здраво!

Горам не смееше да стегне много импровизираните въжета под пълния с тревога поглед на марша и накрая със задачата се зае Лис. Когато приключи, крайниците на Катилара бяха по-скоро омотани, отколкото завързани.

Иста премести столчето си с лице към маршезата, леко смутена от силното, неподвижно тяло на Арис в краката ѝ.

– Хайде, лейди Катилара. Пуснете демона, освободете го.

Катилара затвори очи. Иста притвори своите и се съсредоточи върху вътрешните граници, видни единствено за второто ѝ зрение. Изглежда, ставаше въпрос не толкова за освобождение, колкото за извличане.

– Излизай де – промърмори Катилара, все едно беше момче, което се опитва да изгони с пръчка язовец от дупката му. – Излизай!

Вълна от невидима виолетова светлина... Иста призова цялата си чувствителност. Изражението на Катилара се промени, застиналата тревога отстъпи за миг на вяла усмивка; езикът се стрелна сластолюбиво по устните ѝ. Тя направи гримаса, сякаш разтегляше лицевата си

мускулатура в непривични посоки. Виолетовото сияние се разля по цялото ѝ тяло, до върховете на пръстите. Тя си пое дълбоко дъх.

Очите ѝ се отвориха рязко и се разшириха ужасено при вида на Иста.

– Пощади ни, Блестяща! – изпищя тя. Всички в стаята подскочиха стреснато при този пронизителен вик.

Жената започна да се клати напред-назад в стола и да дърпа неистово ръце и крака.

– Пусни ни, развържи ни! Заповядваме ти! Пусни ни, пусни ни!

Спря и се отпусна задъхана, после лукава усмивка разтегли лицето ѝ. Тя се облегна назад, затвори очи, пак ги отвори, с предишната застинала, примигваща тревога.

– Виждате, че е безмислено. Глупавото нещо не иска да излезе, каквото и да правя. Развържете ме.

Виолетовото сияние, отбеляза Иста, все още изпълваше тялото на Катилара. Тя махна на Лис, която бе тръгнала напред, за да я спре.

– Не, съществото лъже. Все още е тук.

– О! – Лис се върна до стената.

Лицето на Катилара отново се промени, този път в разкривената гримаса на неприкрит гняв.

– Пуснете ни! Тъпаци такива, представа си нямате какво докарахте на Порифорс! – Започна да се дърпа и тегли с ужасяваща сила, столът се разлюля под нея. – Да бягаме, да бягаме! Трябва да бягаме! Всички да бягат! Бягайте, докато можете. Тя идва. Тя идва! Пуснете ни, пуснете ни... – Гласът на Катилара се пречупи в безсловесен писък. Столът се люшна и Горам го подхвана в последния момент и го изправи; удържа-ше го с мъка.

Неистовото дърпане не намаля. Катилара бе цялата червена от уси-лието, дъхът ѝ свистеше в гърдите. Беше ли демонът достатъчно отчаян, за да потърси спасение чрез смъртта на Катилара, в случай че можеше да я предизвика? Да, реши Иста. Лесно можеше да си го представи как счупва врата на гостоприемника си, като го заставя да се блъсне в някоя стена или да се хвърли през някой балкон. Да заплаши тялото на Катилара с болка явно би било безмислено, дори ако Арис би се... е, не би имал друг избор, освен да изтърпи всичко докрай. Само че подобна тактика очевидно би претърпяла неуспех.

– Добре. – Иста въздъхна. – Върнете си контрола, лейди Катилара.

Виолетовата вълна сякаш се плисна напред-назад в границите на тресящото се в спазми тяло на маршезата. Сиянието се отдръпна, но

после пак се плисна навсякъде. Катилара не бе в състояние да си върне контрола? Това Иста не го беше очаквала. „О, не. А аз й обещах, че ще го удържа...“

– Слушай – каза тя. – Пратена съм от бога да разрежа този възел. Освободи Арис и аз ще освободя теб. – Щеше ли да й повярва? И нещо по-важно – щеше ли заплахата да изстреля Кати към предишното й надмошие?

Кати... демонът... изведнъж застина и я погледна с широко отворени очи. Душевното вещество по връзката се отля мощно назад към Илвин. Внезапно ужасеното изражение се отцеди от лицето на Арис, заменено от... нищо, съвсем нищо. Отпусната, бледа неподвижност. Той се срина на една страна като парцалена кукла. Като труп. Блестящият защитник на Порифорс, превърнал се в безжизнен труп, в маса от мъртво месо, толкова тежко в смъртта, че щяха да са необходими мишците поне на двама мъже, за да го извлекат от стаята.

Духът му обаче не бе изтръгнат с белия огън, който Иста бе виждала при умиращи хора преди. Просто се отдели от тялото му, но иначе си остана непроменен. Ужас разтърси всяка частица от съществуването на Иста. „Богове пет. Той вече е отхвърлен. Неговият бог не може да го достигне. Какво направих?“

– Мммммммммм ВЪРНИ ГО! – Яростта, като разярен мастиф, който сключва челюсти около муцуната на бик, изстреля Катилара към предишния пълен контрол над собственото й тяло. Виолетовата светлина се сви в плътна отбранителна топка, каналите се появиха отново, огънят потече както преди. Арис си пое хрипливо дъх; примигна, размърда челюсти да раздвижи лицето си и седна с гръб към леглото, полузашеметен.

Иста се отпусна разтърсена. Номерът беше подействал на Катилара, така както интуитивно бе предположила Иста, но бе разкрил и нещо... което тя не разбираше. „Никакви номера повече. Не ми стиска“.

Катилара се отпусна хрипяща напред, опънала до скъсване връзките си, и впери злобен поглед в царината.

– Ти. Ти гадна дърта кучка такава! Измами ме!

– Измамах и демона. Съжаляваш ли? – Даде знак на Горам и Лис и двамата несмело се заеха да развържат маршезата.

Илвин, който поглеждаше притеснено над ръба на леглото към брат си, се облегна назад и изгледа смутено Иста.

– Как го правите това, госпожо? Да не би и вие да сте магьосница случайно? И ние какво – заменяме демона за друг, по-непознат враг?

– Не – каза Иста. – Моите нежелани дарби имат друг източник. Питайте Катиния... любимец. Той знае. – „По-добре и от мен, струва ми се“. Ако обладаването на или от демон превръщаше човек в магьосник, а връзката с някой от боговете го правеше светец, в какъв ли странен хибрид се превръщаш в ръцете на демонския бог?

– Докосната от бог тогава... това ли твърдите? – попита той. По тона му не личеше дали й вярва, или не, поне засега: просто беше нашрек.

– За мое най-голямо съжаление.

– Как се случи това?

– Някое страдащо копеле се е помолило на един бог, който е бил твърде зает, за да му обърне внимание, така че е прехвърлил задачата на мен. Или така поне твърди Той.

Илвин се отпусна безсилно на възглавниците.

– О – промълви много тихо, докато значението на думите й се слягаше в ума му. След миг добави: – Бих искал да поговорим по-подробно за това. В някой, хм, по-спокоен момент.

– Ще видя какво мога да направя.

Арис протегна почти безчувствената си ръка и погали съпругата си по глезена.

– Кати. Това не може да продължава.

– О, любими, какво можем да направим? – Той обърна глава и удостои Иста със сърцераздирателен поглед. – Не можеш да го вземеш сега. Много е скоро. Няма да се откажа от него сега. – Тя потърка червените следи по китките си.

– Той вече е имал повече време, отколкото се дава на мнозина – по-рица я Иста. – Отдавна е приел рисковете на войнишкия занаят, а когато си се свързала с него в брак, ти също си ги приела.

„А фактът, че е изгубен?“ Смъртта на тялото носеше достатъчно мъка. Бавният разпад на призраците – души, отхвърлили своя бог – беше самоунищожение. Само че Арис не бе избрал сам това изгнание; то му беше наложено. Не беше самоубийство на душата, а убийство...

Иста се помъчи да спечели малко време.

– Е, не е речено, че ще е днес, така набързо и... Все още имаме малко време. Достатъчно, за да сложи в ред нещата си, докато все още е с ума си, стига да не се бави много, достатъчно, за да се сбогува с близките си. Не повече от това обаче. – Замисли се за опасно измършавялата снага на Илвин. „Тази каша е много по-лоша, отколкото смятах в началото. И засега дори вътрешното зрение не съзира изход от нея“.

Арис с мъка се надигна.

– Говорите разумно, милейди. Ще пратя да повикат при мен нота-руиса на замъка... да прегледам завещанието си...

– Не е честно! – разбесня се отново Катилара. – Илвин те уби, а сега ще получи всичко твое!

Главата на Илвин отскочи назад.

– Аз да не съм последният бедняк?! Не ми е притрябвало наследството на ди Лютез. За да се опазя от подозрения като тези, с радост ще се откажа от всичко. Завещай го на племенницата ми, или на Храма... или на нея дори. – Той кимна към снаха си. – С изключение на Порифорс.

Арис се усмихна, забил поглед в ботушите си.

– Браво, момче. Порифорс не го даваме на никого. Придържай се към това и ще знаеш, че си ми верен, дори когато гробът е погълнал всички други клетви.

Катилара избухна в сълзи.

Иста надигна изтощеното си тяло от столчето. Имаше чувството, че са я били с пръчки.

– Лорд Илвин, налага се брат ви да заема от вас още известно време. Готов ли сте?

– Уф – изсумтя той без особен ентузиазъм. – Направете каквото трябва. – Вдигна поглед към нея и добави с прикрита тревога: – Ще дойдете пак, нали?

– Да. – Тя посегна и отпусна стегата върху въжето от бял огън. Илвин се срина назад, а Арис скочи на крака като мъж в разцвета на силите си.

– Ах!

Притисна хлипащата Катилара към гърдите си и я изведе от стаята, като шепнеше нежно в ухото ѝ.

„Да – горчиво си помисли Иста. – Ти си я хванал – бас държа, че дори не си се опитал да приклеknеш, – сега ти се оправяй с нея...“ И щеше да го направи, сигурна беше. Какво по-малко можеше да се очаква от мъж, който носи сапун в дисагите си? Слепоочията ѝ пулсираха.

– Лис, ще ида да полегна. Боли ме главата.

– О! – Лис изприпка при нея и ѝ предложи ръката си да се опре. Като придворна дама си имаше своите кусури, но Иста трябваше да признае, че като кавалер се справяше отлично. – Искате ли да ви направя компрес на челото с лавандулова вода? Веднъж видях една дама да го прави.

– Благодаря ти. Би било чудесно.

Погледна назад към лорд Илвин, който лежеше притихнал, изпразнен от живот и свят, отново.

– Грижи се за него, Горам.

Той се поклони, погледна я с объркване, което не му бе по силите да изрази с думи, после изведнъж падна на колене и целуна крайчеца на полата ѝ.

– Благословена – промърмори той. – Освободи го. Освободи всинца ни.

Иста преглътна тежко, дари го с усмивка, която не чувстваше, издърпа внимателно полата си от ръцете му и се остави на Лис да я изведе.

15.

Покров се спусна над Порифорс същата вечер. Господарят и господарката на замъка се оттеглиха в покоите си и всички планирани забавления бяха отменени без обяснение. Иста нямаше нищо против да стои в стаята си, дори напротив. По някое време Лиси докладва, че по здрач неколцина от приближените офицери на Арис били повикани при него и когато се върнали, много по-късно, изглеждали изключително сериозни. Иста се надяваше маршът да е проявил достатъчно здрав разум да не променя с нищо първоначалната версия за смъртта на Умерю и да е измислил някаква друга история, която да обясни приближаващата му – или отминала по-скоро? – смъртоносна болест. Но като се имаше предвид, че истината уличаваше маршезата като убийца на джоконската княгиня, Иста не можеше да си представи Катилара да се навие, нито Арис да допусне едно публично признание.

Сънищата ѝ тази нощ не бяха безпокоени от богове или видения, макар да бяха достатъчно неприятни, изпълнени с мрачни, накъсани кошмари за непосилно пътуване на гърба на изтощени или умиращи коне, или за объркано лутане из порутени замъци с чудата архитектура, за чийто ремонт тя неясно защо се чувстваше отговорна. Събуди се неотпочинала и зачака нетърпеливо обеди.

Изпрати Лис да помогне на Горам и да го предупреди за посещенията ѝ, после седна до прозореца и зачака да качат храната. Една прислужница занесе подноса при вратата на лорд Илвин; малко след това Лис излезе оттам и тръгна по галерията към стаята на Иста.

– Когато е готов, Горам ще ни даде знак, като отвори вратата – докладва девойката. Беше притихнала някак, все още объркана от видяното вчера и все по-разтревожена за Фойкс, въпреки многократните уверения на Иста, че той трябва вече да е в опитните ръце на архисвещения в Марради. Изглежда, намираще по-голяма утеха в думите ѝ, че лейди Катилара е приютявала много по-могъщ демон от този на Фойкс в продължение на два месеца и повече, без това да влоши видимо състоянието ѝ. На Иста ѝ се искаше и собственото ѝ сърце да споделя утешението, което тя раздаваше с пълни шепи на другите.

Най-накрая резбованата врата в другия край на галерията се отвори и двете тръгнаха натам.

Илвин седеше в леглото, облечен с туника и панталони, косата му

бе сресана назад и вързана на тила.

– Царина – каза той и сведе глава в поклон. Изглеждаше едновременно потресен и нащрек. Горам или Лис, или и двамата, изглежда, най-после го бяха информирали коя в действителност е Иста, в краткото време, откакто се бе върнал в съзнание. – Съжалявам. Кълна се, че се молих за помощ, не за вас!

Речта му отново бе завалена. Иста си напомни, че докато тя бе разполагала с цял ден да обмисли новото развитие на нещата, Илвин е имал само един час. Въздъхна, приближи се до леглото му и пренасочи белия огън от долната част на тялото му към горната, за да я подсили. Той примигна и преглътна.

– Не че... не исках да ви обидя... – Думите му заглъхнаха смутено, вече не ги заваяше, просто не знаеше какво да каже. Опита се да раздвожи краката си, не успя и ги изгледа с лошо предчувствие в очите.

– Подозирам – каза тя, – че не в качеството си на царина бях призвана тук. Боговете не мерят с рангове като нас. От тяхната гледна точка една царина и една камериерка изглеждат почти еднакво.

– Трябва да признаете обаче, че камериерките са доста многобройни.

Тя се усмихна вяло.

– Изглежда, имам някакво призвание. Не по свой избор. Сякаш привличам боговете. Налитат ми като мухи на кръв.

Той махна слабовато с ръка да възрази срещу тази метафора.

– Признавам, че никога не съм мислил за боговете като за мухи.

– Нито пък аз, честно казано. – Спомни си онези тъмни безкрайности, където се бе зареял погледът ѝ преди. – Само че размишленията върху истинската им природа нараняват... ума ми, предполагам. Изцеждат куража ми.

– Може би боговете знаят какво правят. Откъде знаехте какво съм сънувал? Видях ви три пъти, когато се будех насън. На два пъти светехте с неестествена светлина.

– Онези сънища ги сънувах и аз.

– Дори и третия?

– Да. – Онова не беше сън, но я беше срам заради целувката. Макар че в сравнение с изпълнението на Катилара нейното изглеждаше съвсем дребно прегрешение...

Той се прокашля.

– Моля да примете извиненията ми, царина.

– За какво?

– Ъъ... – Той погледна към устните ѝ, после встрани. – Нищо.

Иста се опита да не мисли за вкуса на устата му. Горам ѝ донесе разклатения вече стол да седне, а малкото столче сложи край долната табла за Лис, после се оттегли на обичайното си място до отсрещната стена, където приклепна, готов да скочи, ако господарят му има нужда от нещо. Иста и Илвин останаха да се взират един в друг с еднакво смущение.

– Да предположим – подхвана отново той, – че идването ви тук не е плод на случайност, а на молитвите на... ами – пак се изкашля сконфужено, – на някой... това трябва да е с някаква цел, да разрешите някак тази заплетена ситуация. Нали?

– По-скоро да я извадя на бял свят. Решението ми убягва.

– Мислех, че имате някаква власт над Катиния демон. Няма ли да го прогоните?

– Не знам как – притеснено призна тя. – Копелето ми даде второто ми зрение – върна ми го, по-точно, защото не за първи път ме тормозят боговете. Само че не ми остави никакви инструкции, освен ако не ги е поверил на друг един човек, когото видях в сънищата си. – „И обратното“. Като се замисли... беше ли появата на ди Кабон, непосредствено след тайнствената втора целувка на Копелето, някакъв намек именно за това? – Богът ми прати духовен наставник, просветен ди Кабон, и аз спешно се нуждая от съвета му, преди да продължа. Ако съм разбрала правилно, той е научил доста за това как е най-правилно демоните да се пращат обратно при господаря им. Сигурна съм, че присъствието му тук е било част от плана. Ала стана така, че се разделихме по пътя, и сега дори не знам къде е и как е. – Поколеба се. – Не искам да прибързвам. Не виждам смисъл да освободя Арис от тялото му само за да го обрека на участта на изгубен призрак.

Той застина.

– Призрак? Сигурна ли сте?

– Видях го с очите си, когато магията се прекъсна за кратко вчера. Нищо... не се случи, а би трябвало. Когато смъртта отваря портите на душата към боговете, се появява бял изблик – това е голямо събитие. Проклятието е тишина, бавно замръзване. – Тя потърка уморените си очи. – И нещо повече – дори да знаех как Арис би могъл да намери пътя си към своя бог, никак не съм сигурна, че ще може да убеди жена си да го освободи. А ако той не успее да я убеди, кой друг би могъл? Боя се, че аз не бих могла. А дори и тя да го пусне... демонът, който носи, изглежда умел и силен. Сега я поддържа несъкрушимата воля да запази

Арис привидно жив, но ако тази воля се стопи и Кати се срине в скръбта си... ще стане твърде уязвима и лесна плячка за демона.

Илвин изсумтя, разкъсан от все по-дълбоки съмнения.

– Тя силен характер ли е, по ваши наблюдения?

Той свъси чело.

– Не бих казал такова нещо за нея, по-рано. Хубаво момиче, обожава Арис, но бях готов да се закълна, че ако вдигне запалена свещ до едното си хубаво ушенце, бих могъл да я духна през другото. Това, изглежда, не пречи на Арис. – Усмихна се горчиво. – Макар че ако толкова красива жена ме бе обожавала толкова пламенно, сигурно и моето мнение за умствения ѝ багаж би се повишило заедно със самочувствието ми или нещо такова. И в същото време... тя устоя на магьосничеството на Умерю, а аз... не успях.

– Подозирам, че Умерю я е подценила. И това е другото – каза Иста. – Как въобще е могла една джоконска княгиня, убедена квадрианка, да се сдобие с демон? И да го крие достатъчно добре, за да не я обвинят в магьосничество? Там магьосниците ги изгарят на клада, макар че как квадрианските свещени пречат на демона да прескочи в друго тяло от пламъците, не знам. Сигурно успяват някак да го привържат към гостприемника му, преди да отпратят и двамата.

– Така е. Свързано е със сложна церемония и молитви. Грозна история и което е още по-лошо, не винаги се получава. – Той се поколеба. – Кати каза, че магьосницата е била изпратена.

– От кого? От брат ѝ, княза? Ако приемем, че наследниците на последния ѝ покоен съпруг са я натирили обратно в дома му.

– Май точно така беше, да. Само че... трудно е да си представи човек как Сордсо Пияницата се забърква с демони в името на Джокона.

– Сордсо Пияницата? Така ли наричат в Карибастос младия княз?

– Така го наричат всички, и от двете страни на границата. Предпочете да прекара времето между смъртта на баща си и края на майчиното си регентство не в изучаване на държавното или военното изкуство, а в запивки и стихоплетстване. Всъщност е доста добър поет, по един срамежлив и меланхоличен начин, ако се съди по малкото, което знам за творчеството му. Всички се надявахме, че ще се отдаде на призванието си, което му беше повече по мярка от княжеското занятие. – Ухили се за миг. – Нашият лорд ди Карибастос би се радвал да му отпусне издръжка и един замък и да поеме тежестта на управлението от тесните му рамене.

– Изглежда, князът не е вече толкова отваян. Именно той бе пратил

войниците да ударят Ибра, онези, които после избягаха на изток от Раума през планините и пътищата ни се пресякоха. С тях пътуваха счетоводители, които да описват едната пета на княза. Лис каза ли ви за това?

– Накратко. – Той кимна на Лис, която кимна на свой ред в потвърждение. Илвин помълча, веждите му бяха свъсени. – Раума? Странно. Защо Раума?

– Аз предположих, че целта е била да ужилят Лисицата от Ибра, така че да остави войските си у дома, вместо да ги прати в подкрепа на сина си в есенната кампания срещу Виспинг.

– Хм, възможно е. Само че Раума е прекалено навътре в ибрийската територия, за да я ударят по този начин. Кофти пътища за отстъпление, както джоконците са открили от личен опит.

– Лорд Арис спомена, че по негови сметки от тристате души, тръгнали от Джокона, са се върнали само трима.

Илвин подсвирна.

– Браво на Арис! Скъпо му е излязла на Сордсо тази диверсия!

– Само дето бяха на косъм да компенсират всичките си загуби, като ме отведат с тях. Това обаче няма как да е било част от първоначалния им план. Те дори нямаха карти на Шалион.

– С марша на Раума сме отдавнашни познайници. Със сигурност не е посрещнал джоконците с отворени обятия. Беше един от най-опасните ни врагове, преди всички да станем сватове с Ибра. Женитбата на дъщеря ви свали голяма тежест от западния фланг на Порифорс, за което съм ѝ искрено благодарен, царина.

– Царевич Бергон е мило момче. – Не че Иста би могла да погледне с неодобрение на човек, така дълбоко запленил от дъщеря ѝ, колкото младият ибрийски съпруг на Изел.

– Баща му, царинът, си пада малко нещо кактус обаче. Сух, бодлив, пръстите ти кървят от него.

– Е, сега той е наш кактус.

– Вярно.

Иста се облегна назад с тежка въздишка.

– Новината за това обаче – или най-малкото новината, че високопоставена дама от джоконския двор е приютявала демон и се е опитала да превземе шалионска крепост чрез магьосничество – не бива да остава тайна. Редно е да предупредя писмено архисвещен Менденал в Кардегос, както и канцлер ди Казарил, най-малкото.

– Редно е, да – съгласи се неохотно Илвин, – въпреки дълбокото ми смущение от това колко близо бе Умерю до успеха. И все пак... не

архисвещеният на Кардегос бе довлечен от съдбата и с риск за живота си тук, в този затънт край на Шалион. А вие. По-невероятен отклик на молитвите си трудно мога да си представя. – Устата му се кривна нагоре в озадачение, докато я гледаше с притворени очи.

– На Копелето ли се молихте в съзнателните си моменти?

– В будните по-скоро, не толкова съзнателни. Всичко ми е като в мъгла до... вчера? Вчера, да. Да, молих се отчаяно. Нямах какво друго да направя. Дори не можех да изрека на глас правилните думи. Само виех в сърцето си. На моя бог, когото бях забравил – не се сещах много-много за молитви, откакто възмъжах. Ако беше казал: „Разкарай се, момче. Искаше сам да се оправяш, сега яж каквото си си надробил“, щях да го разбера. – И добави по-бавно: – Но защо вие? Освен ако тази бъркотия няма още по-стари корени, свързани с бащата на брат ми и кардегоската дворцова политика.

Логически издържаната му догадка я притесни.

– Пазя един стар, изсъхнал, все още неразплетен възел от вина заради покойния ди Лютез, да, но това няма нищо общо с Арис. И, преди да сте попитали, не, не съм била любовница на Арвол!

Илвин, изглежда, се стресна от тази й пламенност.

– Не съм казвал такова нещо, милейди!

Тя издиша бавно.

– Да, не сте. Лейди Катилара обаче смята старата клюка за романтична история, петимата богове да са ми на помощ. Арис пък е склонен да ме приеме като някаква духовна втора майка, струва ми се.

За нейна изненада, той изсумтя силно.

– Като нищо. – Сетне поклати глава с умилено раздражение, което никак не й помогна да разчете тази неясна реплика.

Тя каза малко троснато:

– Докато не ви чух да си говорите, почти бях решила, че вие сте ревнивият убиец. Презирианият незаконороден брат, лишен от баща, титла, имущество, тласнат през ръба от тази последна несправедливост.

Той се изсмя сухо, но не личеше да се е обидил.

– И преди съм се сблъсквал с тази заблуда. Истината е точно обратната. Аз имах баща през целия си живот, или поне докато той беше жив. Арис имаше... една мечта. Моят баща отгледа и двама ни, във всяко отношение, и се стремеше да ни обича еднакво, но с Арис това изискваше малко допълнително усилие. Обичта му към мен не срещаше никакви пречки. Само че Арис никога не изпита ревност или негодувание, защото, разбирате ли, един ден всичко щеше да се нареди. Един ден

благородният му баща щеше да го повика в двора. Когато пораснеш достатъчно. Когато станеш достатъчно добър – достатъчно добър фехтовач, ездач, офицер. Великият лорд ди Лютез щеше да го направи своя дясна ръка, да го представи на бляскавата си свита и да каже на всичките си влиятелни приятели: „Вижте, това е моят син, страхотен е, нали?“. Арис никога не носеше най-хубавите си дрехи – държеше ги опаковани за пътуването. И чакаше да го повикат. Готов беше да тръгне по всяко време. После лорд ди Лютез умря и... мечтата си остана мечта.

Иста поклати тъжно глава.

– За петте години, през които го познавах, Арвол ди Лютез почти не ми е споменавал за Арис. За вас пък изобщо не говореше. Ако не беше умрял в занданите на Зангре през онази нощ... дори и тогава може би никога нямаше да повика Арис в двора, така ми се струва.

– Всъщност и аз май не вярвах особено, че ще се случи. Моля ви, не казвайте това на Арис.

– Все още не съм сигурна какво трябва да му кажа. – „Макар да си имам своите опасения“. Едно беше ясно – че не бива да отлага много.

– Колкото до мен, аз имах жив човек за баща – продължи Илвин. – Избухлив понякога – как се карахме, когато бях по-млад! Толкова се радвам, че поживя достатъчно, за да се опознаем като зрели мъже. Грижихме се за него тук, в Порифорс, след като получи удар – ако и да не беше за дълго. Мисля, че по онова време вече му се искаше да си отиде и да потърси майка ни, защото на няколко пъти го намерихме да се лута из замъка и да я вика. – Дълбокият му глас се стегна. – Беше покойница вече от двайсет години. Накрая животът така бе изтънял в него, че смъртта му в сезона на Бащата изглеждаше утешително естествена. Държах ръката му, когато почина. Беше много студена и суха, почти прозрачна. Богове пет, защо изобщо ви говоря за това? Още малко и ще се разцивря. – „Малко си позакъснял с това твърдение“, помисли си Иста, но понеже той упорито не обръщаше внимание на подозрителния блясък в очите си, тя направи същото от учтивост. – Толкоз за живота ми като незаконороден. – Поколеба се и я изгледа. – Вие... вие, която казвате, че сте ги виждали очи в очи... вярвате ли, че боговете ни събират с онези, които сме обичали? Когато душите ни се издигнат?

– Не знам – каза тя, изненадана до степен да говори откровено. Напред ли мислеше той, за Арис, или само назад, за покойния сер ди Арбанос в този момент? – Може би никога не съм обичала достатъчно някого, за да разбера. Мисля... мисля, че подобна надежда не е лишена от основание.

– Хм.

Тя отклони очи от лицето му; чувстваше се натрапничка в съкровениите мисли, свъсили челото му. Погледът ѝ падна върху Горам, който се поклащаше напред-назад и пак стискаше юмуци. Външно – побелял застаряващ прислужник. Вътрешно... оголен, ограбен: опожарен като плякосано от оттегляща се войска село.

– Как открихте Горам? – попита тя Илвин. – И къде?

– Бях на разузнаване в Джокона, както правя често, случи ли ми се някоя свободна седмица. Хоби ми е да се сдобивам с планове на градове и замъци. – Кратката усмивка, която пробяга по лицето му, намекваше, че се сдобива и с доста повече от това, но той продължи, без да навлиза в подробности: – След като пристигнах в Хамавик, предрешен като търговец на коне – бях събрал повече животни от предвиденото, – открих, че имам спешна нужда от още един коняр. Като рокнарийски търговец, купувам шалионски военнопленници винаги, когато се открие такава възможност. Мъжете без семейства рядко могат да се надяват на откуп. Горам още по-малко, защото очевидно бе загубил голяма част от ума и спомените си. Бих казал, че са го ударили по главата в последната битка, макар да няма белег, така че може да е в резултат на друго някакво злочестие или треска. Или и двете. Ясно беше, че никой друг на пазара няма да го купи, така че сключих по-добра сделка, отколкото очаквах. Както се оказа по-късно. – Странната му усмивка пак се появи на лицето му. – Когато наближихме Порифорс и му казах, че е свободен да си върви, той помоли да го оставя на служба при себе си, понеже не помнел къде е домът му.

Горам кимна в потвърждение от мястото си до стената.

Иста си пое дълбоко дъх.

– Знаете ли, че душата му е проядена от демон?

Илвин седна рязко в леглото.

– Не!

Горам изглеждаше също толкова изумен. Лис завъртя глава и зяпна невярващо коняря.

Илвин присви очи и попита:

– Откъде знаете това, царина?

– Виждам го. Виждам душевното му вещество. Цялото е окъсано, като стара дрипа.

Илвин примигна и се отпусна назад. След малко каза, вече по-предпазливо:

– Моето виждате ли?

– Да. Изглежда като разтеглен бял огън, който извира от сърцето ви и се прелива към брат ви. Неговата душа е сива като на призрак, започнала е да се разнищва и замазва. В тялото му е, но не е прикрепена към това тяло. Просто... плава там. Душата на Лис е ярка и цветна, но в отлично равновесие, много солидна и плътна в материята, която я поражда.

Лис се усмихна бодро, явно решила, че са ѝ направили комплимент. След замислено мълчание Илвин каза:

– Сигурно ви е доста неприятно – това умение.

– Да – лаконично отвърна Иста.

Той се изкашля.

– Значи твърдите, че Горам е бил магьосник, така ли?

Горам поклати енергично и ужасено глава.

– Никогаж не съм бил такова нещо, милейди!

– Какво можеш да си спомниш, Горам? – попита Иста.

Набръчканото му лице се смръщи още повече.

– Знам, че бях с войската на Орико. Помня шатрите на царина, целите от червена и златна коприна, грехта на слънцето. Помня... че ме водеха някъде като военнопленник, окован бях. Работех – на полето. Беше много горещо.

– Кои бяха рокнарийските ти господари?

Той поклати глава.

– Не ги помня.

– Кораби? Бил ли си някога на кораб?

– Май не. Конете – да. Имаше конете.

Илвин вметна:

– И преди съм го питал какво си спомня, когато се опитвах да открия семейството му. Защото трябва да е бил в робство от няколко години, ако са го пленили по времето, когато князът на Бораснен за пръв път обсади крепостта Готоргет, две години преди тя да падне. По някои неща, които Горам ми е казвал, съдя, че трябва да е участвал именно в тази кампания. Само че той не помни много и от пленничеството си. Точно затова реших, че мозъкът му се е сварил от някоя треска, може би малко преди съдбата да ни срещне.

– Горам, помниш ли какво ти се е случило, след като лорд Илвин те откупи? – попита Иста.

– О, да. От това не боли.

– Помниш ли нещо, каквото и да е, от времето точно преди лорд Илвин да те откупи?

Горам поклати глава.

– Имаше някакво тъмно място. Харесваше ми, защото беше хладно. Обаче вонеше.

– Умът и паметта проядени, демонът прескочил, само че Горам... не е умрял – заразсъждава на глас Иста. – От ди Кабон знам, че за един демон не е лесно да изостави жив гостоприемник. Изглежда, се срастват по някакъв начин. Демонът се прогонва, като убиеш човека. Както при Умерю. Или при квадрианските изгаряния на клада.

– Не ме изгаряйте! – извика Горам. Сви се, почти клекна на пода и заби объркан поглед в гърдите си.

– Никой няма да те гори – твърдо рече Илвин. – В Шалион не горят хора за такова нещо, пък и вече няма нужда, защото тя казва, че демонът си е отишъл. Отишъл си е. Нали? – Той стрелна Иста със суров поглед.

– Съвсем си е отишъл. – Заедно с по-голямата част от Горам, както личеше. Зачуди се дали и преди това е бил прислужник... или нещо повече.

– Хамавик... – измърмори Илвин. – Колко странно. Горам и княгиня Умерю са били там по едно и също време. Възможно ли е това... това злополучие на Горам да има нещо общо с демона на Умерю?

Връзката изглеждаше изкушаваща. И все пак...

– Демонът на Кати се усеща различно, не като такъв, който се е хранил с войници. Усеща се... не знам как да го обясня. Твърде женствен. Предполагам, че бихме могли отново да се опитаме да изтръгнем някаква информация от него. Не мисля, че начинът, по който се държа тук вчера, е обичаен за един демон, толкова колкото е необичаен и за един човек. В противен случай магьосниците щяха да се познават от пръв поглед.

Лис, забеляза Иста, бе изключително притеснена. Дали не виждаше един бъдещ Фойкс в отпуснатото, плашливо, объркано лице на Горам? Къде беше това момче? Още не се беше отчаяла дотолкова, че да започне да се моли, предвид отношението ѝ към молитвите, но подозираше, че може да се стигне и дотам, ако тази грозна несигурност се проточеше.

Иста продължи:

– Просветен ди Кабон ми е казвал, че обикновено демоните се срещат много рядко в света на хората, не като през последните няколко години. Че Храмът не помни такова настъпление от дните на царин Фонса, преди пет десетилетия. Умът ми не го побира каква ли цепнатина се

е отворила в ада на Копелето, за да нахлуват с такава численост в света на хората, но друго обяснение не виждам.

– Дните на Фонса. – Илвин започваше да заваля думите. – Странно.

– Времето ви почти изтече – каза Иста и погледна неприязнено на дебеляващото бяло въже. – Бих могла да ви заделя още малко.

– Казахте, че Арис ще започне да се разлага – завалено възрази Илвин. – Лято е. Не можем да допуснем... парчета от него да падат в супата му, нали?... – Гласът му стихна, после се надигна в пристъп на отчаяние. – Не! Трябва да има и друг начин! Трябва да намерим друг начин! Милейди... елате пак!

– Ще дойда – каза тя. Успокоен, той пусна крайчеца на завивката си и се отпусна на леглото. Лицето му за пореден път се изпразни и застина във востъчна неподвижност.

Иста прекара деня в стаите си – чакаше нетърпеливо слънцето да измени маршрута си и да изгрее отново. Написа нови писма до Кардегос и когато слънцето се плъзна към заник, подхвана нервни разходки из каменния двор, докато дори Лис се отказа да я придружава и седна на една пейка, откъдето я гледаше как крачи напред-назад. Малко преди обед на следващия ден бе стигнала дотам, че съчиняваше наум ново остро писмо до провинкара на Толноксо, макар че първото едва ли беше пристигнало, да не говорим за мерките, които би породило.

По стълбите отвън се чуха бързи стъпки. Иста вдигна очи и спря да гризе перодръжката – плитката на Лис се мярна през решетките на прозореца. Момичето прекоси на бегом предната стая и подаде глава през вратата.

– Царина – задъхано рече Лис. – Нещо става. Лорд Арис е тръгнал с група въоръжени конници – отивам на северната кула, може да ги видя оттам.

Иста се изправи толкова рязко, че едва не събори стола си.

– Ще дойда с теб.

Изкачиха витото къменно стълбище към кулага, водени от забързан стрелец в сиво-златната туника на Порифорс, отидоха до най-северната точка и се взряха през бойниците.

От тази страна на замъка, срещуположна на пада към реката, хълмистият терен беше на едно ниво с планината. Един път, побелял от сух прахоляк, завиваше на изток през голата, напечена от слънцето земя.

– Това е пътят за Оби – задъхано обясни Лис.

Двама конници язدهа по него – подробностите се губеха заради разстоянието. Но дори отгук Иста виждаше, че единият е набит, а другият – много дебел. Дебелият носеше някаква кафява дреха, под която се провиждаше бяла материя. Съсредоточената стъпка на кон, който се опитва да тича в галоп под отскачащата тежест на просветен ди Кабон, Иста не можеше да сбърка.

Малко зад тях галопираха десетина мъже. Ескорт? „Не“. Зелени джоконски табарди, тук, под свъсените вежди на самия Порифорс? Иста ахна. Потерята скъсяваше разстоянието до двамината отпред.

Сред топуркане на пантофки и шумолене на коприна лейди Катилара се появи на кулата и притича да погледне. Изправи се на пръсти и се наведе през балюстрадата, гърдите ѝ се надигаха тежко.

– Арис... богове пет, о, Бащице на зимата, пази го...

Иста проследи погледа ѝ. Под Порифорс, на гърба на петнистия си кон, Арис яздеше начело на въоръжените си конници в галоп по пътя. По-непородистите животни изпълваха жили да не изостават от дългата крачка на сивия си водач и Лис измърмори нещо одобрително за скоростта, с която конят на Арис гълташе разстоянието.

Катилара отвори устни, за да си поеме дъх, очите ѝ се разшириха тревожно и тя изстена.

– Какво? – обърна се към нея Иста. – Не може да ви е страх, че ще го убият, в края на краищата.

Катилара я стрелна сърдито с поглед, сви рамене и отново вперил очи в пътя.

Претовареното животно на ди Кабон явно беше на края на силите си и започваше да изостава. Другият ездач – да, определено беше Фойкс ди Гура – забави коня си и махна на свещения да мине пред него. Конят му напираше напред, опъвайки юздите. Фойкс го укроти с лявата си ръка, стисна дръжката на меча с дясната и се обърна към преследвачите.

„Не, Фойкс!“ безпомощно си помисли Иста. Фойкс беше силен мъж и владееше сносно меча, но му липсваха бързината и тънкият усет към оръжието, които притежаваше Арис. Можеше и да се справи с един или двама от враговете, може би дори с трима, и тези трима нямаше да станат повече, а останалите щяха да му видят сметката. Още не беше видял спасителния отряд, който бе извън полезрението му, в една дълга падина по пътя. Щеше да се хвърли да спасява свещения и да загине без нужда...

Дясната му ръка се вдигна от дръжката на меча, пръстите му се стискаха и отпускаха. Той протегна ръка напред. Бледо виолетово

сияние се стрелна от дланта му и Катилара си пое рязко дъх от удивление. Лис не реагира – тя не можеше да види светлината, напомни си Иста.

Първият кон от потерята се спъна и падна с главата напред, като изхвърли ездача си от седлото. Още два паднаха отгоре му, преди ездачите им да реагират. Няколко коня се изправиха на задните си крака, други зацвилеха уплашено и се задърпаха встрани от пътя. Фойкс обърна коня си и го пришпори след ди Кабон.

„Така. Фойкс все още отглежда малката си мечка. И изглежда, я е научил да танцува“. Устните ѝ се стегнаха тревожно при мисълта за изводите, на които навеждаше видяното току-що.

Други тревоги обаче бяха по-непосредствени. В падината на пътя Арис пресрещна ди Кабон. Запененият кафяв кон на свещения се закова на място с разделчени нозе. Петнистият сив жребец се изправи на задните си крака до него. Жестикулации, сочене. Арис вдигна ръка във въздуха и хората му се сбяха около него. Нови жестове и команди, които вятърът издуха нанякъде и смисълът им не долетя до Иста и другите на високата кула. Мечове изскочиха от ножниците, стрели се запънаха на тетивите, пики настръхнаха като таралежи, конниците се подредиха в редица и тръгнаха бавно напред, все още под прикритието на падината.

Изтощеният кон на свещения пое ходом към Порифорс, но ездачът му извъртя дебелата си снага на седлото да погледне назад точно когато Фойкс се появи иззад хребета на възвишението. Младежът се стресна за миг при вида на въоръжената група, но Арис му махна окуражително, ди Кабон също, и той, изглежда, се успокои. Пришпори коня си напред, каза нещо на Арис, обърна се и изтегли меча си.

Напрегнато изчакване. Иста чуваше как кръвта тупти в ушите ѝ и колкото и да бе глупаво, как някаква птичка пее в шубрака – ясно, бълбукащо, безразлично чирикане, сякаш утринта бе преизпълнена с мир и покой. Арис вдигна меча си високо, после го свали отсечено в знак за атака и хората му препуснаха напред.

Мъжете от Порифорс изкачиха възвишението и нападнаха джоконците, преди те да успеят да обърнат конете и да се оттеглят. Конниците от двата авангарда се счепкаха. Джоконците в края на колоната заобръщаха трескаво конете си и ги пришпориха встрани, но поне две стрели ги изпревариха. Един ездач със зелен табард се люшна и падна от седлото. Разстоянието от кулата беше прекалено голямо и войникът, който придружаваше жените, не би могъл да стреля в мелето, без риск да улучи някой от своите. Той изпусва от гняв и безсилие, после погледна към

царината и неловко се извини. Иста му махна царствено да не се притеснява, опря ръце на нагорещения грапав камък и се наведе напред, като примижа срещу ярката светлина.

Мечът на Арис танцуваше шеметно под слънцето. Петнистият му жребец бе в центъра на група риташци, пръхтящи коне. Един джоконски войник замахна с копието си и Арис се дръпна встрани. Катилара изпищя, когато джоконецът изтегли копието сред пръски кръв.

– Раниха господаря! Раниха го! – извика стрелецът и проточи врат напрегнато като жените. – О... не! Вдига меча си. Слава на боговете!

Конниците се раздалечиха – джоконецът се клатушкаше на седлото си. Копиеносецът съзря пролука и препусна след своите оттеглящи се другари, привел се ниско над врата на коня си. Една стрела изпищя над главата му за довиждане.

Проклятие, върхът на копието все пак бе уцелил рамото на Арис – Иста бе видяла как откатът от удара тласва назад ръката на джоконца, почти изтръгвайки пиката от ръката му. А в същото време Арис въртеше меча без никакво усилие... Тя си пое рязко дъх, обърна се и хукна към стълбите.

– Лис, ела!

– Ама, царина, не искате ли да видите какво ще стане?

– Ела!

Без да поглежда назад дали момичето я е последвало, Иста събра в шепи люляковите си поли и заслиза тичешком по тесните тъмни каменни извивки на стълбището. Едва не падна от бързане.

През вратата, през още един двор, под арката, в каменния двор. Нагоре по стълбите. Краката ѝ тропаха по галерията. Отвори със замах резбованата врата на Илвин.

Горам се бе свил отдясно на лорд Илвин и стенеше от страх. Лепената туника на Илвин бе отворена и смъкната наполовина. Конярят погледна през рамо и извика:

– Милейди, помогнете!

Ръцете му, забеляза тя, когато се приближи, бяха притиснати към рамото на Илвин и омазани с кръв. Ръкавът на туниката бе почервенял. Иста се огледа трескаво, после заотваря поред раклите, докато не намери парче плат, което можеше да послужи за импровизиран тампон, съгна го и го подаде на Горам. Горам го грабна и го притисна към грозната рана на рамото на Илвин.

– Нищо не съм направил! Нищо! – извика ѝ Горам; очите му шареха налудничаво. – Просто се случи!

– Да, Горам, знам. Няма нищо – успокой го Иста. – Справяш се добре. – Изкуши се да притисне отново въжето от бял огън и да върне грозния излив назад към онзи, комуто принадлежеше по право. Само че моментът определено не бе подходящ да събори Арис безжизнен от седлото. Затворените сивкави клепащи на Илвин не помръдваха, не потрепваха, нито се присвиваха от болка – поне тя му беше спестена. В това му безчувствено състояние можеха спокойно да се погрижат за него, да промият раната със солен разтвор и да я зашият. Иста се зачуди замаяно дали ако демонът му позволи да се събуди по обяд, пробожданията от иглата още ще са там, когато защитата рана се прехвърли обратно при брат му?

Вратата се отвори широко – най-после беше дошла и Лис.

– Лис. Тичай да намериш някоя жена, която има опит с прободни рани – изкуството на Майката сигурно има много последователки тук. Да си вземе мехлемите и иглите. Виж и някой слуга да донесе прясна вода.

– Какво? Защо? – Тя се приближи любопитно.

– Лорд Илвин е ранен лошо.

В същия миг Лис видя кръвта и ахна.

– Да, царина. Но... как може да...

– Нали видя онзи удар с копието.

– Оо! – Девойката се ококори и хукна през вратата.

Горам вдигна тампона да погледне, после пак го притисна към раната. Иста се наведе над рамото му. Пробождането не беше толкова дълбоко, колкото се бе опасявала – кръвоизливът вече намаляваше.

– Добре, Горам. Натискай.

– Да, милейди.

Иста зачака, пристъпваше от крак на крак. Накрая откъм галерията се чуха гласове. Лис отвори и пусна пред себе си една жена с престилка и голяма кошница. След тях влезе и един слуга.

– Лорд Илвин... – започна Иста и погледна към Горам – паднал от леглото и си ударил рамото. – В какво? Този път нищо не й хрумна. Тя продължи бързешката: – Погрижете се за раната. И помогнете на Горам да почисти. Не говорете за това с никого освен с мен, лорд Арис или лейди Катилара.

Мъжете от спасителния отряд, които не участваха в преследването на джоконците, сигурно вече превеждаха новите си гости през портите на замъка, предположи Иста. Тръгна към вратата.

– Лис, ела с мен.

16.

Изтича под арката и излезе на двора при портата точно навреме – зачервеният и задъхан просветен ди Кабон тъкмо се смъкваше от коня си в ръцете на един от хората на лорд Арис. Войникът помогна на свещения да измине няколкото крачки до стената и да се тръшне на сянка до бадемовото дърво. Сложи загрижено ръка на челото на ди Кабон и каза нещо на един слуга, който хукна нанякъде. Ди Кабон смъкна измъчено от раменете си дегизировката си – кафявото наметало, което се свлече около него върху осеяния с венчелистчета калдъръм.

Фойкс, чийто вид бе не по-малко измъчен, скочи от коня си, хвърли юздите и се приближи до свещения.

– Проклет да си, Фойкс – изхриптя ди Кабон. – Казах ти да не си играеш с това нещо.

– Добре – сопна му се Фойкс. – Като толкова знаеш, яхвай коня и се връщай при джоконците. Много ще ти се зарадват, гарантирам.

Слугата се върна и изля полека едно ведро вода върху ди Кабон – тя попи в мръсната бяла роба. Ди Кабон не възрази по никакъв начин – седеше си отпуснато, даже вдигна брадичка и отвори уста.

Фойкс кимна с благодарност, взе канчето вода, което друг прислужник му загреба от второ ведро, изгълта го, после загреба още два пъти. Накрая се намръщи, гребна пак, клекна до ди Кабон и вдигна канчето до устните му. Ди Кабон го пое с трепереща ръка и изгълта водата.

Войникът поздрави почитателно Иста и ѝ каза тихо:

– Малко му оставаше да получи сърдечен удар. Лош знак е, когато толкова едър човек спре да се поти. Но вие не се тревожете, царина, ще го вдигнем на крака за нула време.

Фойкс се обърна и викна:

– Царина! Слава на боговете! Дайте да ви целуна ръцете! – Натика канчето в ръката на ди Кабон, падна на едно коляно в краката на Иста, сграбчи ръцете ѝ и лепна по една гореща целувка и на двете. – Ах! – Притисна ги до потното си чело в един не кой знае колко официален, но идещ право от сърцето жест. Не се изправи, а седна задъхан с кръстосани крака на земята и само за миг, чак сега, позволи на раменете си да се отпуснат.

После се ухили на Лис, която стоеше до Иста.

– Значи и ти си се добрала дотук. Трябваше да се сетя.

Тя му върна широката усмивка.

– Трябваше, да.

– От Маради ти гълтаме прахта. Най-бързите коне незнайно защо вече бяха дадени.

Тя се усмихна самодоволно.

Той примижа.

– Хубава рокличка. Отива ти.

Тя се дръпна срамежливо.

– Дадоха ми я назаем.

Чу се тропот на копита, Фойкс вдигна поглед и се изправи. Лорд Арис, заедно с един от конниците си, мина през портата върху петнистия си сив жребец, скочи на земята и хвърли юздите на един коняр.

– Е, царина – обърна се към нея Арис с усмивка. – Върнахте си хората.

Фойкс се поклони.

– Единствено благодарение на вас, сър. Нямах време да ви се представя. Фойкс ди Гура на вашите услуги.

– Дори и да не познавах брат ви, мечът и враговете ви биха били достатъчна препоръка. Арис ди Лютез. Порифорс е мой. Ще ви посрещна подobaващо, но първо трябва да разбере какво е станало с патрулите ми. Онези джоконци нямаха работа на пътя – взехме двама пленници и смятам да разбере как са се озовали толкова близо до Порифорс, без да се вдигне тревога. – Погледна Иста изпод вежди. – Сега Илвин ми липсва още повече – той знае рокнарийски по-добре от всеки тук. – Арис махна към посветен Пежар, който тъкмо влиташе в двора, за да поздрави с добре дошъл командира си. – Ето един от вашите хора, той ще ви каже къде да се настаните. – После извика на един слуга: – Имай грижата новите ни гости да получат всичко, от което се нуждаят, докато ме няма. Прави каквото ти кажат Пежар или царината.

Слугата се поклони. Погледът на Арис се плъзна бдително по ди Кабон, който все така нещастно седеше до стената. Свещеният вдигна уморено ръка в подобие на благословия, отлагайки официалностите за по-късно.

Арис се обърна към коня си, но спря, когато Иста го сграбчи за ръкава. Тя посегна и докосна туниката му, скъсана и окървавена на дясното рамо, и прокара пръсти през отвора по хладната, недокосната кожа. Обърна ръката си пред него и мълчливо му показа тъмночервеното петно на пръстите си.

– При първа възможност, марше, предлагам да дойдете и да

погледнете раната на брат си. Новата му рана.

Устните му се разтвориха объркано. После той срещна овладения й поглед и примижа.

– Разбирам.

– Внимавайте с ездата дотогава. Носете си ризницата.

– Бързахме и... – Плъзна пръсти по скъсаното място и веждите му се свъсиха още повече. – Права сте. – Кимна й сериозно и се метна на неспокойния си кон. Даде знак на хората си да го последват и препусна през портата.

Фойкс се огледа, после се обърна към Пежар с тревога в очите.

– Ферда тук ли е? Добре ли е?

– Добре е, сър, само че тръгна да ви търси – отвърна Пежар. – Сигурно вече е стигнал в Маради. Предполагам, че ще обърне и след няколко дни ще е тук. Има да псува за изхабените подкови.

Фойкс се намръщи.

– Надявам се да не поеме по пътя, който избрахме ние. Оказа се доста по-различно от онова, което ни каза маршът на Оби.

„А ти защо не си в храмовата болница в Маради?“, искаше да го попита Иста, но реши да изчака. Душата на Фойкс бе жизнена и в равновесие като тази на Лис, но вътрешният й поглед съзираше една сянка с форма на мечка в областта на стомаха му. Демонът, изглежда, усети погледа й, защото се сви на топка, сякаш се канеше да заспи зимен сън. Тя даде знак на слугата да се приближи.

– Погрижи се за двамата, веднага. Особено за свещения. Настанете ги в стаи близо до моите.

– Да, царина.

Тя се обърна към Фойкс:

– Трябва да поговорим за... всичко, веднага щом е възможно. Нека Пежар ви доведе при мен, в каменния двор, веднага щом си поемете дъх.

– Да – нетърпеливо рече той, – трябва да ни разкажете как сте се отървали от джоконците. В Оби само за това говорят, за засадата на лорд Арис.

Иста въздъхна.

– Случиха се толкова по-важни неща оттогава, че съвсем бях забравила за това.

Веждите му се вдигнаха.

– О? Тогава няма да се бавим, царина.

Поклони се и се обърна да помогне на слугата, който се опитваше

да изправи ди Кабон на крака. Фойкс, изглежда, бе насъбрал опит в това упражнение, сякаш изправянето на дебелия мъж и привеждането му в движение му бяха станали втора природа. Сумтенето на ди Кабон бе също толкова проформа. Мокрият свещен повече се изпаряваше, отколкото да капе, но изглежда, бе преодолял в някаква степен първоначалното си изтощение.

Леките стъпки на Катилара долетяха откъм арката. Мъжете се обърнаха. Въпреки прегрятото си бесилие ди Кабон се ухили, както се хилеха всички мъже при вида на Катилара. Фойкс примигна и застина.

– Къде е моят господар? – тревожно попита Катилара.

– Излезе на разузнаване с хората си – каза Иста. – Изглежда, онова копие е ударило другаде.

Очите на Катилара се разшириха. Главата ѝ се обърна към каменния двор.

– Да – потвърди Иста. – Вече се грижат за него.

– О! Добре.

Облекчената въздишка на Катилара беше прибързана, поне по преценка на Иста. Младата жена още не беше осмислила какво става. Но и това щеше да стане.

– Лорд Арис ще се върне до обяд... без съмнение.

Катилара стисна силно устни за миг. Иста продължи:

– Лейди Катилара ди Лютез, маршеза на Порифорс, позволете да ви представя моя духовен наставник, просветен Шивар ди Кабон, и Фойкс ди Гура, посветен офицер към ордена на Дъщерята. Познавате неговия капитан и брат Ферда.

– О, да. – Катилара все пак се сети да кимне. – Добре дошли в Порифорс. – Замълча и на свой ред огледа неуверено Фойкс. За миг двамата стояха застинали като котки, които се измерват с поглед. Демоните в тях се бяха свили на малки топки в присъствието на Иста и беше трудно да се прецени реакцията им на тази неочаквана близост, но радостна определено не беше. Лис, забелязала липсата у Фойкс на обичайното мъжко перчене пред красивата маршеза, се усмихна дяволито.

Иста махна към чакащия слуга и добави натъртено:

– Лорд Арис поръча на този човек да е на тяхно разположение. Свещеният е опасно изтощен от жегата и има нужда от незабавни грижи.

– О, да – съгласи се разсеяно Катилара. – Не искам да ви задържам. Ще ви посрещна подобаващо... по-късно. – Фойкс ѝ се поклонил и тя прошумоля бързешката нагоре по стълбите. Фойкс и ди Кабон последваха слугата и Пежар през арката, явно на път към стаите, където бяха

настанени войниците от ордена.

Иста проследи с поглед и чувство на неясна тревога отдалечаващата се Катилара. Внезапно си спомни за думите на лорд ди Казарил – че имало и по-бавен начин, по който демоните убивали гостоприемниците си. Тумори например. Възможно ли беше такъв тумор вече да се е образувал? Опита се да открие наличието му в душевното вещество на Катилара, някакво черно петно от хаос или разложение. Само че всичко в момичето вреше и кипеше, така че бе трудно да прецени. Можеше да си представи последиците – страстната Катилара, таяща последна надежда, настоява, че симптомите говорят за дългоочаквана бременност, и ревниво пази корема си, който се издува не от живот, а от смърт... Иста потръпна.

„Илвин е прав. Трябва да открием по-добър начин. И то скоро“.

Не беше минал и час, когато двамата изгубени и намерени се появиха в каменния двор. Изглеждаха значително по-добре след, както личеше по всичко, щателна баня с многократно сменяна вода. Мокрите им коси лъщяха причесани, а дрехите им бяха ако не точно чисти, то поне не толкова лекьосани от пот, което спомогна за подобие то на дворцов стил в нейна чест.

Иста махна на свещения към една каменна скамейка под сянката на арката и седна до него. Фойкс и Лис се настаниха в краката ѝ. Лис отдели малко време да подреди изящно полите на дрехата, с която още не беше свикнала.

– Царина, разкажете ни за битката – негърпеливо подхвана Фойкс.

– Брат ти ще ти я опише по-добре, аз не видях почти нищо. Питай го, като се върне. Първо искам да чуя какво имате да разкажете вие. Какво стана след като ви изоставихме?

– Не бих се изразил така – „изоставени“ – възрази ди Кабон. – По-скоро спасени. Скривалището свърши работа или пък богът е чул искрените ми молитви, които идваха право от сърцето ми. И от червата ми. Не смеех да шепна дори.

Фойкс изсумтя в знак на съгласие.

– Мда. Отвратително беше, как клечахме само в студената вода – макар че като си помисля, не ми изглежда чак толкова ужасно – и слушахме джоконците да минават над нас. Най-накрая изпълзахме от канала и поехме през шубрака. Гледахме да не се виждаме от пътя, но да се движим в същата посока, след вас. Направо ни излезе душата. Беше вече

тъмно, когато стигнахме до селото на кръстопътя – бедните селяни тъкмо бяха започнали да се връщат по домовете си. Доста по-бедни, бих казал, след набега на джоконските плячкаджии, но можеше да е и много по-зле. Явно отначало са помислили Лис за побъркана, но когато пристигнахме, вече я славословеха като светица, пратена им от самата Дъщеря.

Лис се ухили.

– Със сигурност съм изглеждала побъркана, когато се появих – препусках в галоп и крещях с цяло гърло. Добре че беше канцлерският ми табард. Радвам се, че са ме послушали. Трябваше да тръгна, преди да съм сигурна дали са ми повярвали.

– И ние така разбрахме. Свещеният вече съвсем се беше скапал...

– И ти не беше по-добре – измърмори ди Кабон.

– ...така че се възползвахме от гостоприемството им за през нощта.

Не спирам да се удивлявам как хора, които имат толкова малко, са готови да го разделят с непознати. Петимата богове да ги възнаградят, защото току-що бяха получили дела си от лош късмет поне за година напред. Убедих ги да заемат едно муле на свещения. Все пак пратиha едно момче с нас, за да са сигурни, че мулето ще се върне живо и здраво, и на сутринта поехме към Маради, по следите на Лис. Бих предпочел да тръгна след вас, царина, но по онова време нямаше как да ви помогнем. Трябваше ми армия. Богинята сигурно ме е чула, защото само няколко часа след това срещнахме такава на пътя. Провинкарът на Толноксо ни даде коне и сигурно можете да си представите с какво нетърпение се присъединих към войниците му. Щяхме да си спестим усилието, ако бяхме знаели да ги изчакаме в селото, защото следобед минахме оттам – поне им върнахме мулето, за радост на стопанина му. – Той погледна към ди Кабон. – Може би трябваше да пратя ди Кабон директно към храма в Маради – току-виж настигнал Лис там, – само че той категорично отказа да се разделим.

Ди Кабон изръмжа неохотно в знак на съгласие и каза:

– Пропиях два отвратителни дни в обоза на Толноксо. Онези части от мен, които са в съприкосновение със седлото, вече бяха натъртени до непоносимост, но дори и аз виждах, че напредваме твърде бавно.

– Да, въпреки всичките ми настоятелни подканяния. – Фойкс се намръщи. – На границата хората на Толноксо се отказаха от преследването, защото джоконската колона щяла да се раздели и да се пръсне и само войниците от Карибастос, които познавали земята си, имали шанс да ги заловят. Аз им казах, че можем да последваме поне някоя от

групите. Ди Толноксо ми разреши да взема коня си и да опитам сам и бях готов да го направя напук на него. По-добре да го бях направил – можеше да ви настигна навреме за веселбата, организирана от лорд Арис по посрещането на джоконците. Ала свещеният се разбесня, че трябвало да ме върне в Маради – то пък голямата полза, както се оказа, аз пък се тревожех за Лис, така че го оставих да ме убеди.

– Не съм се разбеснял – отрече ди Кабон. – Просто се притеснявах. Видях онези мухи.

Фойкс изпухтя с раздразнение.

– Ще престанеш ли най-после с тези проклети мухи! Тях никои не ги обича. Има още милион в купчината тор, от която дойдоха. Толноксо не страда от липса на мухи. Какво толкова!

– Не в това е въпросът и ти го знаеш.

– Мухи? – объркано попита Лис.

Ди Кабон се обърна ядно да ѝ обясни:

– Случи се, след като зарязахме войската на Толноксо и най-после стигнахме в храмовата къща в Маради. На следващата сутрин. Влязох в стаята на Фойкс и го заварих да си играе с цял куп мухи.

Лис сбърчи нос.

– Уф. Не го ли е било гнус да ги пипа?

– Не, не... те маршируваха. В параден строй напред-назад по масата, точно като миниатюрни войници.

– Мухици – не млъкваше Фойкс.

– Експериментираше с демона си, това правеше – пак изсумтя ди Кабон. – След като му казах да не го закача!

– Ама това бяха само мухи бе. – Смутената усмивка на Фойкс се изкриви. – Макар че се справяха по-добре от някои новобранци, с които съм си имал работа.

– Беше си чисто магьосничество. – Свещеният се намръщи. – И не спря да си навираш носа в неща, от които нищо не разбираш. Какво направи, за да се спъне онзи кон, на джоконца?

– Нищо противоестествено. Не съм забравил лекциите ти – а твоят бог ти е свидетел, че не спря да ми ги набиваш в главата! Можеш ли да твърдиш, ама честно, че хаос и безредие не се изсипаха свободно от демона – как се сринаха на купчина, а! Не, нито че от този хаос не се пръкна нещо добро! Щом магьосниците от ордена ви могат да го правят, защо и аз да не мога?

– Те са подготвени!

– Боговете са ми свидетели, че ти не спря да ме подготвяш. И да ме

наблюдаваш. Или по-скоро да ме шпионираш и тормозиш. Кое то е долу-горе същото, предполагам. – Фойкс сгърби рамене. – Както и да е – върна се той към разказа си, – в Маради ни казаха, че Лис е тръгнала към крепостта Оби в Карибастос, защото била решила, че е най-вероятно да ви открие там, царина. Или, ако не вас, то поне някой, който да е в състояние да я последва. Така че и ние тръгнахме натам; толкова бързо, колкото можех да пришпоря ди Кабон. Пристигнахме два дни след като Лис си беше тръгнала, но чухме, че сте спасена и сте в Порифорс, така че останахме още един ден в Оби, за да починат въпросните части на свещения...

– И твоите – промърмори ди Кабон.

– И след това поехме към Порифорс – надвика го Фойкс, – по път, който според марша на Оби бил съвсем безопасен и нямало начин да се загубим. Втората част на уверенията му се оказа вярна. Дъщерята ми е свидетел, помислих си, че джоконците са тръгнали да отмъщават и че този път ще изгубим надбягването само на крачка от финала.

Ди Кабон уморено потърка челото си. Иста се зачуди дали прегряването от сутринта не му е оставило упорито главоболие за спомен.

– Много съм разтревожена за демона на Фойкс – каза Иста.

– И аз – каза ди Кабон. – Мислех, че в храма ще могат да го излекуват, но не би. Орденът на Копелето е изгубил светицата от Раума.

– Коя? – попита Иста.

– Свещената на бога в Раума – това е град в Ибра, недалеч от пограничните планини – тя била живата свързка на бога за чудото на... помните ли онзи пор, царина? И какво ви казаха за него?

– Да.

– За слаби стихийни създания, които са се вселили в животни, е достатъчно да убиеш животното, за да принудиш демона да прескочи в умирация свещен, който да го върне при бога.

– Така се е свършило с онзи пор – каза Иста.

– Бедното животинче – обади се Лис.

– Така е – призна ди Кабон. – Жестоко е спрямо невинното зверче, но какво да се прави? Тези неща обикновено се срещат рядко. – Той си пое дъх. – Квадрианците използват подобна система, за да се отърват от магьосниците. Лекарство, което е по-лошо от болестта. Но, много рядко, се появява светец, когото богът е научил на този номер.

– Какъв номер? – попита Иста, с търпение, което не чувстваше.

– Как да изтръгнеш демон от човешки гостоприемния и да го върнеш при бога, без да се налага да убиваш пострадалия човек. Душата и

умът му също остават незасегнати, в голяма степен поне, ако всичко е наред.

– И... какъв е този номер?

Той вдигна рамене.

– Не знам.

В гласа на Иста се прокрадна раздразнение.

– Всичките си часове в семинарията ли си проспал, ди Кабон? Нали уж трябваше да си ми духовен наставник! Кълна се, че не можеш да преведеш и едно перо от единия край на страницата до другия!

– Това не е номер – побърза да обясни той. – Чудо е. Чудесата не можеш да ги прочетеш в книга.

Иста стисна зъби, едновременно вбесена и засрамена.

– Да – бавно рече тя. – Знам. – Облегна се назад. – Е... какво е станало със светицата?

– Убили са я. Същите джоконци, които ни застигнаха по пътя за Толноксо.

– Аа – прошепна Иста. – Значи тази свещена. Чух за нея. Незаконородената сестра на марша на Раума. Една от другите пленнички ми каза. – „Изнасилена, изтезавана и изгорена жива в кулата на Копелето. Така възнаграждават боговете своите слуги“.

– Сестра му е, така ли? – заинтригувано попита ди Кабон. – Тоест... била е.

Лис се намеси с негодувание:

– Какво богохулство! Да убиеш светец! Лорд Арис каза, че от трисатте джоконски войници само трима са се върнали в Джокона. Сега разбирам защо!

– Каква нелепа загуба. – Ди Кабон направи свещения знак. – Поне е отмъстена, ако това, което казваш, е вярно.

– Бих била значително по-впечатлена от твоя бог, ди Кабон – рече през зъби Иста, – ако бе защитил живота на един човек, вместо да погуби живота на треста в зрелищно отмъщение. – Пое си с мъка дъх. – Вътрешното ми зрение се върна.

Той рязко се обърна и очите му се впиха в лицето ѝ.

– Как се случи това? И кога?

Иста изсумтя.

– И ти беше там, поне в някаква степен. Не ми се вярва да си забравил онзи сън.

Порозовялата му от слънцето кожа се зачерви още повече, после преbledня. Каквото и да се опитваше да каже, не успя. Задави се и опита

отново:

– Било е истинско?

Иста докосна челото си.

– Той ме целуна ето тук, точно както Майката някога, и оттогава нося нежелан товар. Казах ви, че тук се случиха неща от изключителна важност. Това е най-дребното от тях. Да сте чули някакви слухове в Оби за убийството на княгиня Умерю от неин ревнив придворен, преди два или три месеца, тук, в Порифорс? И за раняването на сер Илвин ди Арбанос?

– О, да – каза Фойкс. – След новината за вашето спасяване, това беше другата любима тема на хората в Оби. Лорд ди Оби каза, че много съжалява за случилото се с лорд Илвин и че лорд Арис сигурно много страда. Познавал братята отдавна, така каза, много преди да се сроди с лорд Арис, и че винаги били заедно, препускали вече двайсет години в това ъгълче на Карибостос, също като лявата и дясната ръка, с които човек държи юздите на коня си.

– Е, не това е истината за извършеното престъпление.

Фойкс изглеждаше заинтригуван, но и скептичен; ди Кабон беше заинтригуван и крайно обезпокоен.

– Вече три дни се опитвам да отсея истината сред всичките лъжи и подвеждания. Умерю може и да е била княгиня някога, но по времето, когато е дошла тук, вече се е била превърнала в проядена от демон магьосница. Изпратена, така ми беше казано, и на това съм склонна да повярвам, за да превземе Порифорс отвътре и да го предаде на някой от двора в Джокона или близък до него. Ефектът, който това би могло да има върху предстоящата кампания във Виспинг, особено ако предателството се разкриеше едва в критичния момент, оставям на твоето военно въображение, Фойкс.

Фойкс кимна бавно. Явно не му беше трудно да си го представи, дотук. Колкото до другото...

– Стигнало се е до тайно стълкновение, при което Умерю и лорд Арис са били убити.

Ди Кабон примигна.

– Царина, сигурно имате предвид лорд Илвин? Преди малко говорихме с лорд Арис.

– Знам. Демонът прескочил в съпругата на Арис – голяма грешка от негова гледна точка, навярно, защото тя веднага му надянала юздите и го принудила да натъпче отделената душа на Арис обратно в тялото му и да краде сила от по-малкия му брат Илвин, така че трупът да се движи

все едно е жив. Някакъв изкривен вид магия за смърт – ще ви помоля, просветени, да ми разясните този въпрос от теологична гледна точка при първа възможност. После маршезата подредила нещата така, че Илвин да изглежда ранен, а княгинята убита от джоконския си придворен, когото уплашила дотам, че да избяга.

– Значи това съм почувствал, когато я видях – прошепна Фойкс с облекчение. – Друг демон.

– Със собствените си уши чух разказите на всички – декларира съвестно Лис. – Всичко е вярно. Разпитахме дори демона, макар че от това нямаше голяма полза. Когато тази сутрин лорд Арис го раниха с копие в рамото, раната се появи върху тялото на лорд Илвин. Направо да те побият тръпки. – После добави замислено: – Кървеше като заклано прасе. Е, стига прасетата да ги мушкаха с копия.

Иста погледна към слънцето и измери с поглед скъсяващите се сенки в каменния двор.

– След малко лично ще разговаряте с всички замесени и сами ще си извадите заключения. А ти, ди Кабон, ме чуй внимателно. Нямам представа защо твоят бог ме доведе в този скръбен дом. Не знам какво или кой би могъл да бъде спасен от тази отвратителна бъркотия. Знам обаче, че все някога, по един или друг начин, демонът трябва да бъде изтръгнат от лейди Катилара. Той няма търпение да избяга, за предпочитане заедно с тялото ѝ, само че би я убил, за да прескочи в друго тяло, ако му се открие такава възможност. Арис е започнал да се разлага, телом, а и умствено, струва ми се. И което е още по-лошо – боя се, че душата му вече е отхвърлена. Лорд Илвин умира бавно, защото магията изцежда от него повече живот, отколкото тялото му може да компенсира. Когато той умре, това ще е краят и на брат му, а колкото до Катилара – според мен тя ще попадне под властта на демона си.

Млъкна, пое си дълбоко дъх и огледа потресените лица, които я гледаха на свой ред с разширени очи. Нито един от присъстващите, осъзна тя и потръпна зиморничаво, не я гледаше така, сякаш е полудяла. Всички я гледаха така, сякаш очакваха да им каже какво да направят.

Откъм арката се чува тежки стъпки. Иста вдигна очи – беше лорд Арис, който забави крачка, после я видя заедно с малката и свита и тръгна към тях. Спря и се поклони, после застина под смутените погледи на новите си гости.

– Лорд Арис. – Иста кимна в отговор на поклона му. – Тъкмо уведомявах временния капитан на ескорта си и моя духовен наставник за истинското положение на нещата тук, в Порифорс. Необходимо е да

знаят, за да ме пазят и съветват по най-добрия начин.

– Разбирам. – Той успя да превърне гримасата си в куха усмивка. Млъкна за миг, сякаш се чудеше какво да каже – да се извини, че е мъртъв, може би? – после, явно надвит от собственото си недоумение, премина към по-непосредствени проблеми: – Пратих съгледвачите си на оглед, но още не са се върнали. Пленниците ни не бяха много общителни, но изглежда, групата им е била авангард на по-голяма войска, чиято задача е да прекъсне комуникацията между Порифорс и Оби. И че нападението над ди Гура и свещения е било прибързано, но в какъв точно смисъл така и не успяхме да изтръгнем от тях, въпреки цялото си старание. Взимаме предпазни мерки – затваряме цистерните, предупредили сме града, пратихме и конници, които да предупредят по-отдалечените села. Хората ми по границата не донасят нищо за джоконска войска, но... през последните няколко дни занемарих задълженията си.

Иста стисна притеснено устни.

– Нападение от Джокона? Защо точно сега?

Той сви рамене.

– Закъсняло отмъщение за смъртта на княгинята? Очаквахме го по-рано. Или... не толкова къснял опит да си върнат ценна плячка, изгубена наскоро. – Погледът му тежеше от мрачни предчувствия.

Въпреки жегата Иста потръпна.

– Ако имах избор, не бих донесла такава неприятност никому, най-малко на вас. Може би... трябва да се преместя в Оби. – Да избяга? Примамливо разумна алтернатива, типична за страхливец. Да напусне замъка, да обърне гръб на проблема, да изостави тези отчаяни, посърнали души да потънат под растящата тежест на собствените си грешни преценки, нещастие и любов... би могла да избяга. Би могла.

– Може би. – Той ѝ кимна неопределено. – Но само ако сме сигурни, че пътят е безопасен, в противен случай ще ви тикнем право в ръцете на джоконците, на тепсия. Следобед пак трябва да изляза на обход – не мога да спра сега. Трябва да го разберете – добави натъртено той. – Не бива да ме спирате сега.

– Понеже и без това не знам как – въздъхна тя, – засега не ви грози такава опасност. За друго не мога да гарантирам.

– Ще трябва да подремна, съвсем малко...

– Илвин трябва да се нахрани, особено сега – разтревожено каза тя.

– Не съм си и помислял да му отнема тази възможност. Но първо бих искал да видя раната му.

– Да, това би било разумно.

Той, изглежда, очакваше да го придружи, така че Иста стана и го последва по стълбите, а хората ѝ тръгнаха след тях с неприкрито любопитство. Появата на толкова много хора стресна Горам и Иста се опита да го успокои с няколко тихи думи. По-голяма утеха май му донесе Лис, която го потупа мило по рамото. По нареждане на марша Горам свали новата превръзка на Илвин. Арис огледа раната бързо, опитно и навъсено. Фойкс и ди Кабон проточиха плахо шии да зърнат окървавения прорез в туниката на Арис, когато той се наведе над притихналия си брат. Когато маршът се обърна, те се струпаха до леглото да чуят прошепнатото обяснение на Лис.

Ръката на Арис се стисна до побеляване върху дръжката на меча му и той прошепна на Иста, с която стояха малко встрани:

– Признавам, че дори се зарадвах в някаква степен на джоконците. Мисля, че някаква част от мен бе започнала да се надява на по-добра смърт. Не толкова... позорна като първата, смърт, която да не посрами бащината ми чест. Сега разбирам, че и този план е неосъществим.

– Да – каза Иста.

– Имам чувството, че съм се изгубил в някакъв тъмен и страшен лабиринт, от който няма излизане.

– Да – каза Иста. – Но... поне вече не сте сам в лабиринта.

Усмивка пробяга по устните му и той ѝ стисна ръката за миг.

– Така е. Откакто боговете ви доведоха тук, доброжелателите ми се увеличават. Това е по-голяма утеха, отколкото бях очаквал.

Донесоха таблата с обяда на Илвин. Лорд Арис се извини и си тръгна – Иста се надяваше, че ще стигне до убежището на леглото си преди обедния припадък да го е повалил. Изкара хората си навън, така че Горам спокойно да се погрижи за господаря си, като остави в стаята само ди Кабон, комуто заръча да помогне и да наблюдава.

Облегнала се на парапета на галерията, тя проследи с поглед лорд Арис, който се скри под арката, повлякъл едва видимия дим на ерозиращата си душа. Разтърка дланта си, която още я щипеше там, където той я бе стиснал.

„Мога да избягам. За разлика от всички останали тук.

Ако реша“.

17.

Фойкс, явно разтревожен, опря лакти на парапета до Иста и се загледа след Арис.

– Забележителен човек – отбеляза той. – Ако целта на онази джонска вещица е била да премахне Порифорс като стратегически обект от картата на Шалион, да парализира силата му на крепост... може и да я е постигнала отчасти въпреки провала на първоначалния си план. Да осакати такъв командир. Че и нещо по-лошо, да не дава Дъщерята.

Лис се приближи и се опря на парапета от другата страна на Иста. Челото ѝ се навъси притеснено.

– Какво точно почувства от онзи демон, когато видя лейди Катилара в двора при портата? – попита Иста Фойкс.

Той сви рамене.

– Не мога да определя точно. Сякаш изведнъж... настръхнах. Обзе ме необяснимо безпокойство.

– Но не си го видял – вътре в душата ѝ, като сянка?

– Не, царина. – Той се поколеба. – Вие виждате ли го?

– Да.

Той се окашля.

– А... моя виждате ли? – Потърка разсеяно корема си.

– Да. Прилича на мечка сянка, която се крие в пещера. Говори ли ти?

– Не... не точно. Е, малко. Не с думи, но го усещам, ако стоя тихо и се съсредоточа. Сега е много по-спокоен и доволен, отколкото в началото. По-опитомен. – Ухили се накриво. – Уча го да прави разни номера, когато свещеният не ме тормози.

– Да, видях какво направи на пътя. Много умно от страна и на двама ви, но и много опасно. Имаш ли някаква представа какво или къде е бил, преди да намери теб?

– Мечка, която се е скитала в пущинака. Преди това птица, струва ми се, защото нито мечката, нито аз бихме могли да погледнем планините отвисоко, а сега имам такъв спомен. Малко неясен, но едва ли съм го сънувал. Помня и как гълтам огромни насекоми... Гадост, само дето не бяха гадост. Гадост! Преди това... не знам. Мисля, че не си спомня кога се е родил, точно както аз не пазя спомени от най-ранното си детство. Съществувал е, но е бил много глупав.

Иста се изправи и протегна схванатия си гръб.

– Когато се върнем в стаята на лорд Илвин, огледай слугата му, Горам. Смятам, че и той някога е носил демон, също като теб сега.

– Конярят е бил магьосник? Ха. Всъщност защо не? Щом един демон може да се всели в мечка, защо да не се всели и в простоват човек?

– Не мисля, че винаги е бил толкова простоват. Подозирам, че на времето може да е бил кавалерийски офицер в армията на царин Орико, преди да го пленят и да го продадат в робство, след като никой не е платил откупа за него. Добре огледай Горам, Фойкс. Той може да ти бъде огледало.

– Ясно – промълви Фойкс и сгърби леко рамене. Лис се навъси още повече.

След малко резбованата врата се отвори и Горам им махна да влязат. Чаршафите бяха сменени, окървавената ленена роба беше изчезнала някъде и Илвин беше облечен като за пред хора, с туниката и панталоните си, косата му бе вързана на тила. Иста се зарадва, без да ѝ е съвсем ясно защо, че са го пременили така за пред придружителите ѝ. Горам ѝ премести стола и като не преставаше да се кланя, ѝ помогна да седне до леглото на Илвин.

Ди Кабон ѝ докладва с развълнуван шепот:

– Току-що видях как раните се затвориха. Невероятно.

Лорд Илвин потърка внимателно дясното си рамо и се усмихна на Иста.

– Изглежда, съм пропуснал интересна сутрин, царина, само дето не съм я пропуснал докрай. Просветен ди Кабон ми разказа за опасната си езда. Радвам се, че хората ви се върнаха при вас. Дано сега сте по-спокойна.

– Много по-спокойна.

Ди Кабон седна на високото столче откъм краката на болния, което си беше рискована позиция за възедротото му тяло. Иста представи Фойкс на лорд Илвин и разказа накратко за срещата му с мечката, като един вид обяснение за изпълнението му на пътя. Горам пристъпяше от крак на крак от другата страна на леглото и пхаше хапки в устата на Илвин, докато той слушаше царината.

После Илвин се намръщи, бутна ръката с поредната хапка хляб и каза:

– Присъствието на нападателен джоконски отряд толкова близо до Порифорс говори или за млад джоконски благородник с гореща кръв, който си търси забавления, или за по-голяма войска, която се движи след отряда. Какво донесят съгледвачите ни?

– Още не са се върнали – каза Иста. – Лорд Арис каза, че се подготвят и че е пратил хора да предупредят отдалечените села.

– Добре. – Илвин се облегна на възглавниците си. – Петимата богове да са ми на помощ, дните се изнизват покрай мен като часове. Какво ли не бих дал да съм там сега!

Тя добави:

– Казах на брат ви да си сложи ризницата.

– А – каза той. – Да. – Стисна устни и лявата му ръка отново се вдигна към странната рана на рамото му. Той впери поглед в краката си, потънал в кой знае какви мисли. Иста се запита дали и неговият ум не обикаля шеметно в кръг като нейния.

Пое си дълбоко дъх.

– Горам.

Той застина с лъжица в ръката.

– Милейди?

– Ходил ли си някога в Раума?

Той примигна недоумяващо.

– Не го знам туй място.

– Това е град в Ибра.

Той поклати глава.

– Бяхме във война с Ибра. Нали? Знам, че съм бил в Хамавик – каза той като един вид компенсация. – Лорд Илвин ме намери там.

– По душата ти има белези от демон, ужасни белези. Но от друга страна... ако си бил магьосник по време на пленничеството си и си разполагал с възможностите на един демон, би трябвало да си се измъкнал някак или поне да си облекчил съдбата си.

Горам, изглежда, се уплаши, сякаш го бяха порицали за някакъв пропуск.

Иста протегна ръка да го успокои и продължи:

– Има... твърде много демони на свобода. Като нашествие, или епидемия, предизвикана незнайно от какво, така каза свещеният, нали, просветени?

Ди Кабон потърка тлъстата си брадичка.

– На такова започва да прилича, да.

– Храмът води ли някаква сметка на местата, където са наблюдавани тези явления? От едно място ли идват, или едновременно от различни места?

Дебелото му лице застина в размисъл.

– Нямам пълна информация, но от онова, което съм чул, наистина

изглежда, че повечето са на север.

– Хм. – Иста отново размърда схванатите си рамене. – Лорд Илвин, ди Кабон ми каза и друго – че свещената на Копелето в Раума е била светица на неговия орден, надарена със способността да извлича демони от гостоприемниците им и да ги връща, по някакъв чудодееен начин, при бога. Джоконците са я убили.

Илвин издиша през стиснати устни.

– Това е твърде неприятна загуба, точно сега.

– Да. Иначе той е щял да завлече Фойкс право при нея, вместо да идват тук. Сега обаче започвам да се чудя дали не се касае за нещо повече от обикновена злостастна случайност. Когато яздох като пленничка в обоза на джоконците, видях нещо странно. Един висш офицер, може би самият им командир, яздеше с нас, завързан за седлото си като пленник или като тежко ранен човек. Лицето му беше отпуснато... лигавеше се и бръщолевеше нещо, без думи, а от време на време викаше, сякаш от страх, или хлипаше. Реших, че сигурно са го ударили по главата и е пострадал разсъдъкът му, но пък не беше превързан, нито кървеше. Сега се чудя, дали ако тогава разполагах с вътрешното си зрение... какви ли пукнатини бих съзряла в душата му.

Илвин примигна при тази страховита словесна картина. Мислите му прескочиха напред към извода, който Иста още не бе изрекла на глас.

– Възможно ли е и той да е бил магъосник на служба на Джокона, как мислите? И е командвал колоната.

– Възможно е. Ами ако светицата от Раума не е загинала без борба или съвсем напразно? Ами ако именно тя е изтръгнала из корен демоничните му сили, преди насилието да я надвие? Нима и ние, в началото на една кампания, не подпалваме реколтата на враговете, не запълваме с пръст кладенците им, не ги лишаваме от ресурси? Според мен една светица, която може да прогонва демони по своя воля, би била мощен ресурс срещу враг, който разчита именно на такива магъосници, ако сме прави в предположенията си. Знаем за двама, а може да има и повече. Онзи ден ме попитахте защо точно Раума. Ами ако убийството на светицата, което сметнахме за инцидентно зло, съпътстващо нахлуването, всъщност е било основната му цел?

– Но демоните трудно се сработват – възрази ди Кабон. – Един магъосник с висок ранг в джоконския двор би могъл да стори големи злини, ако е зъл по природа. Е, както и от лоялност – призна той. – Към Джокона, имам предвид. Но да свика и оглави легион от демони – това е

по силите единствено на Копелето. Немислимо високомерие за един човек, и два пъти повече за квадрианец. Освен това такава една концентрация на демони би породила хаос, който няма как да се скрие.

– Границите се готвят за война – каза Иста. – По-голям хаос от този трудно мога да си представя. – Потри челото си. – Лорд Илвин, предполагам добре познавате двора на Джокона. Разкажете ми за него. Какво представляват главните съветници и командири на княз Сордсо?

Той я изгледа с подновен интерес.

– В голямата си част са хора от по-старото поколение, които Сордсо наследи от баща си. Първият му канцлер беше негов чичо, той почина. Настоящият му генерал заема този пост от години. Личните приятели на Сордсо са значително по-млади, но засега не му се е удало да назначи никого от тях на влиятелни позиции. Много е рано да се каже дали някой от тях ще се окаже подходящ за война или държавно управление, макар че тези постове, изглежда, се раздават предимно на богаташки синчета, които не са имали възможност или желание да усвоят друга професия. Двамата с Арис често сме си говорили кои ще се придвижат нагоре, когато старата гвардия най-после започне да измира. А, да не забравяме и майка му, княгиня Джоен – вдовстващата княгиня Джоен. Беше регент на Сордсо, заедно с чичо му и генерала, докато князът навърши пълнолетие. Исках да си пробваме късмета, когато тя пое юздите преди няколко години, но Арис изведнъж бе обзет от пристъп на уважение към пола и вдовството ѝ. Пък и точно тогава бяхме в разгара на кризата, която завърши с болестта и кончината на царин Орико, и се бояхме, че Кардегос може би не ще успее да ни спаси от грешките ни. Или още по-лошо, не ще успее да подкрепи една наша победа.

– Разкажете ми повече за Джоен – бавно рече Иста. – Среждали ли сте се с нея? Ако Умерю се бе придържала към първоначалния си план, тя можеше да ви стане тъща.

– Ужас. Дори фактът, че недостатък от такъв мащаб не ме е притеснил навремето, е достатъчен знак за могъществото на Умерю. Никога не съм се срещал с Джоен лице в лице. Тя е десетина или петнайсет години по-голяма от мен и по времето, когато бях възмъжал достатъчно, за да се замисля за политиката на княжеството, тя вече бе слязла от сцената, заменяйки я с женските покои. Бих казал, че тя е княгинята с най-много, почти непрекъснати бременности в най-новата история на Джокона – определено изпълни своя дълг към съпруга си. Макар да нямаше голям късмет с децата си, въпреки всичките си усилия. От десетината или повече, само три бяха момчета и две от тях починаха съвсем малки.

Няколко помятания и мъртвородени бебета, ако не се лъжа. Седем момичета доживяха да се омъжат – Сордсо има родствени връзки из всичките пет княжества. О, освен това е пряка потомка на Златния генерал. Компенсация за разочарованието ѝ от собствения ѝ съпруг и син, предполагам, или пък е причината за него, не знам.

Златния генерал, Рокнарийския лъв. За известно време, през управлението на царин Фонса, прочутият квадриански водач се бе опитал да обедини петте княжества, за пръв път от векове, и да помете като приливна вълна отслабените квинтариански царства. Ала бе умрял без време, трийсетгодишен, унищожен от застаряващия царин Фонса, посредством магия за смърт, в една нощ на възвишена саможертва. Ритуалът бе убил и двамата водачи и бе спасил Шалион от рокнарийската угроза, но едновременно с това бе причинил излив на сила, проклятие, което бе преследвало наследниците на Фонса до дните на Иста, че и след това. Златния генерал бе оставил след себе си само подновено политическо безредие в княжествата, както и няколко невръстни деца, от които Джоен беше най-малката.

Нищо чудно да е пораснала с мисълта, че баща ѝ е трагично загинал герой. Но ако не е могла да тръгне по великите стъпки на баща си, възпрепятствана от пола си, който не ѝ е позволявал да участва на военната и политическата сцена, дали не би се опитала да го възкреси в свой син? Всички онези бременности... Иста, която бе преживяла едва две, добре знаеше колко изтощителни могат да бъдат за тялото и живеца на една жена.

Намръщи се замислено.

– Постоянно се сещам за онова, което каза Катиният демон. „Тя идва“, сякаш това е събитие от изключителна важност. Първоначално реших, че има предвид мен, защото фактът, че съм докосната от бог, изглежда, притеснява сериозно демоните, но... аз не идвах. Вече бях присигнала. Така че няма смисъл.

Илвин отбеляза замислено:

– Ако някой в двора на Джокона наистина се е забъркал с магьосничество с цел да нападне Шалион, бих казал, че не се справя особено добре. И двамата му агенти-демони – и Умерю, и командирът на колоната – се провалиха още при първите си изпитания, ако сте права в предположенията си.

– Може би – каза Иста. – Но не и без да са приближили Джокона към крайната ѝ цел. Светицата от Раума е мъртва, а Порифорс... си има други грижи, които го отвлечат от защитата на границата.

При последните ѝ думи той вдигна рязко поглед.

– Арис все още ни води... нали?

– Засега. Но е явно, че резервите му се изчерпват.

Това, изглежда, подсети Илвин за собствените му резерви, защото той даде знак на Горам и послушно задъвка нова хапка хляб. Лицето му се изкриви от дълбок размисъл. Той преглътна и каза:

– Сега се сещам, че всъщност разполагаме с някой, който трябва да знае всичко за джоконските планове, ако има такива, и кой точно от двора на Сордсо стои зад тях. Самият демон. Трябва пак да го разпитаме. По-решително. – И добави: – Може би ще е по-добре, ако този път Арис не присъства на разпита.

– Аз... разбирам какво имате предвид. Тук? Да кажем, утре?

– Ако може да се уреди. Не знам дали Кати ще се навие, без Арис да я убеди.

– Ще трябва да я накараме – каза Иста.

– Тази част по принуда я оставям на вас.

С известно облекчение, ако правилно бе доловила Иста.

– Въпросът е дали в лицето на тези двамата Джокона е загубила всичките си магьосници, или има и други? – каза тя. – Ако всички стихийни създания, открити напоследък в Шалион, са се изгубили или са избягали от един и същи източник, още колко са били заловени целенасочено? И как? Може би тези двамата са били жертвувани, както командир, разполагащ с много хора, би изпратил неколцина с рискована задача, знаейки, че ще понесе загуби, които обаче не ще надвишават постигнатото. Но не и ако разполага с малцина. Освен ако не е на границата на отчаянието... – Потропа с пръсти по страничната облегалка на стола. – Не, не може да е Джоен. Не би вдворила демон в собствената си дъщеря. – Погледна към Горам. – Освен ако е била ужасно невежа по отношение на природата и въздействието им, а в този случай не виждам как би могла да контролира и един магьосник, какво остава за повече.

Илвин ѝ хвърли неразгадаем поглед.

– Вие много обичате дъщеря си, доколкото разбирам.

– Кой не би я обичал? – Усмивката на Иста се смекчи. – Тя е ясната звезда на Шалион. Което надхвърля и най-големите ми надежди и заслуги, защото не бях в състояние да сторя много за нея през всичките онези мрачни години.

– Хм. – Той ѝ се усмихна любопитно. – А казахте, че не сте обичали никого достатъчно, за да се замисляте за надеждата, която ни обещава небесата.

Тя махна лекичко с ръка.

– Мисля, че е възможно боговете да ни дават деца, за да ни покажат какво представлява истинската обич, така че да сме подготвени за Тяхната компания, когато ни дойде времето. Урок за онези от нас, чиито сърца са твърде лениви и инертни, за да се научат по друг начин.

– Инертни? Или просто...

Въжето от бял огън започваше да изгънява; ръката му се отпусна безсилно върху завивката. Горам погледна тревожно недоядената храна на подноса. Илвин се отпусна назад, очите му се затваряха и Иста изскърца със зъби, вбесена от собствената си нерешителност. Имаше нужда от острия ум на Илвин в борбата си срещу загадката, но тялото на Арис им бе не по-малко необходимо днес. Искаше й се да бе зима, така че да открадне още някой и друг час за Илвин. Но беше твърде горещо и маршът щеше да започне да гние, ако енергията на брат му не бъдеше пренасочена още сега.

– Елате пак, сияйна Иста – прошепна едва чуто той. – Доведете Кати...

„Отиде си“. Беше все едно умира пред очите й, всеки ден. Не искаше да свиква с това.

Иста поспря при стълбите към каменния двор.

– Просветени, моля, последвайте ме. Трябва да поговорим.

– А аз, царица? – с надежда попита Лис.

– Ти... свободна си да си починеш, стига да не се отдалечаваш много.

Разбрала намека, Лис се отправи към една пейка в другия край на двора. След миг на колебание Фойкс тръгна след нея – не изглеждаше недоволен от така стеклите се обстоятелства. Сбраха глави веднага щом седнаха.

Иста поведе ди Кабон към пейката под сянката на галерията и му даде знак да седне. Той се отпусна с уморено сумтене. Дните на усилна езда и силни вълнения си бяха казали думата – петносаната му бяла роба висеше като на закачалка, а на колана му бяха пробити няколко нови дупки. Иста добре помнеше огромната коремна обиколка и пищната плът на бога в зетото насън тяло на ди Кабон и, като цяло, изпосталялата снага на свещения я изпълваше по-скоро с лоши предчувствия.

Седна до него и подхвана:

– Каза, че си видял с очите си прогонването на стихийно създание,

когато демонът в онзи пор е бил отпратен от света на живите. Как точно стана това? Какво видя?

Той сви тлъстите си рамене.

– Нямаше кой знае какво за гледане. Архисвещеният на Тарион ме заведе в храмовата болница при свещената, която се бе нагърбила с тази задача. Много стара жена, крехка като хартия. Имаше вид, сякаш всеки момент ще напусне белия свят. Светът на материята предлага толкова много наслади – да се умориш от него ми се струва неблагодарно, но тя ми каза, че е погълнала цялата полагаща ѝ се болка и с нетърпение чака да се пресели на по-добър банкет. Искрено се стремеше към своя бог, така, както уморен пътник се стреми към леглото си.

– Един мой познат с мистична нагласа и познания веднъж ми каза, че при крайно необичайни обстоятелства е видял как умиращите души се издигат като цветя в градината на богинята. Само че той беше посветен на Пролетната дама. Предполагам, че всеки бог си има различна метафора – хубави животни за Сина на есента, така съм чувала, силни мъже и красиви жени за Бащата и Майката. За Копелето... какво?

– Приема ни такива, каквито сме. Надявам се.

– Хм.

– Но на първия ви въпрос – продължи ди Кабон, – не, нямаше никакви специални ритуали и дори молитви. Свещената каза, че нямала нужда от тях. Понеже тя беше умиращата, не исках да споря с нея. Попитах я какво е да умираш. Изгледа ме особено изпод вежди и ми се тросна, че когато разберяла със сигурност, щяла да ме уведоми. В този момент архисвещеният ми даде знак да прережа гърлото на пора, което и направих, в един леген. Старата жена въздъхна, после изсумтя, сякаш ѝ бяха задали още някой глупав въпрос като моя, който ние не сме чули. После... спря. Нужен ѝ бе само миг да премине от живота към смъртта, но не можеше да има съмнение. Не беше сън. Остана само празна черупка. И това беше всичко. Като се изключи очистването след това.

– Не е... не ми помагаш особено – въздъхна Иста.

– Това видях. Подозирам, че тя е видяла повече. Но нямам представа какво точно.

– В моя сън – онзи, в който се появи и ти, – богът ме целуна два пъти. Първия път по челото – тя докосна с ръка мястото, – както Майка му го направи веднъж преди години, така че знаех какво означава целувката – дарът на второто зрение, способността да виждам света на духовете директно, така, както го виждат боговете, защото и преди съм го получавала. После обаче той ме целуна още веднъж, по... в... устата.

Дълбоко и крайно смушаващо. Просветени, кажи ми какво означаваше онази втора целувка? Трябва да знаеш, нали беше там.

Той преглътна и се изчерви.

– Царина, представа си нямам. Устата наистина е личната теологична точка и символ на Копелето, също като палците на ръцете. Той не ви ли подсказа и по някакъв друг начин, чрез нещо друго освен чрез моето присъствие?

Тя поклати глава.

– На следващия ден Горам, въобразил си, че една царина – пък била тя и само вдовстваща – би могла да развали направеното от една княгиня, ме помоли да целуна господаря му. За един миг на въодушевление реших, че съм разбулила загадката – че това ще е целувка на живота, точно като в детските приказки. Но не се получи. Нито с Илвин, нито с лорд Арис, когато го изпробвах и върху него малко по-късно. Реших да прекратя по-нататъшните практически изпитания на теорията си и толкова по-добре, иначе репутацията ми щеше да пострада тежко. Целувката явно бе нещо друго, друга някаква дарба или тегоба.

Иста си пое дъх.

– Изправена съм пред троен възел. Два от възлите могат да бъдат разхлабени едновременно – ако открия начин да прогоня демона на Катилара, Илвин ще се върне към нормалния живот, а маршезата ще е свободна. Но каква надежда би могло да има за Арис тогава? Видях душата му, просветени. Със сигурност е изгубена, освен ако вътрешните ми очи не са напълно слепи. Достатъчно лошо би било да довършим смъртта му и да го изгубим за неговия бог. Още по-лошо би било да удължим проклятието му и да го обречем на окончателна празнота.

– Аз... хм... знам, че някои души, след особено неочаквана и жестока смърт, са оставали в света на живите няколко дни, а после, с помощта на церемониите и молитвите при погребението, са поемали по пътя си. Промъквали са се през портите на смъртта преди те да са се затворили докрай.

– Това означава ли, че ритуалите на Храма биха му помогнали да открие пътя си към своя бог? – Смушаваща представа беше това: щеше ли Арис да отиде на собственото си погребение и чинно да легне в ковчега?

Ди Кабон изкриви лице в гримаса.

– Три месеца ми се струват твърде голямо зкъкснение. Изборът е изпитанието за всички, попаднали в капана на времето; и този избор е последният, който времето ни налага. Ако неговият момент да вземе

решение все още не е отминал, поради някакъв телесен навик, ще го разберете ли с помощта на вътрешното си зрение?

– Да – тихо каза Иста. – Възможно е. Но аз искам друг отговор. Този не ми харесва. Хранех надежди за онази целувка, но тя се провали.

Той се почеса озадачено по носа.

– Казахте, че богът е разговарял с вас. Какво ви каза?

– Че съм изпратена тук в отговор на нечии молитви, сред тях и тези на Илвин най-вероятно. Копелето ме предизвика, в името на собствения ми забравен от боговете мъртъв син, да не отвърщам лице. – Тя се смръщи гневно при спомена за това и ди Кабон се отмести леко встрани. – Попитах го, след като са ми отнели Теидез, какво биха могли да ми предложат боговете в замяна. Работа, отговори ми той. Ласкателствата му бяха накичени с дразнещи комплименти, които биха осигурили на обикновен ухажор най-краткия път до най-близката кална локва, сподирян от ритниците на слугите ми. Целувката, която положи на челото ми, гореше като дамга. Целувката в устата – тук тя се поколеба, после продължи упорито – ме възбуди, като да бях влюбена глупачка, каквато със сигурност не съм.

Ди Кабон се измести още малко встрани, като се усмихваше хем нервно, хем успокоително и махаше хем в съгласие, хем възмутено, докато ръцете му не заприличаха на плавници.

– Така е, така е, царина. Никой не би си и помислил обратното.

Тя го изгледа страшно, после продължи:

– После изчезна и те остави теб да му сърбаш попарата. Образно казано. Ако това е предсказание, то не предвещава нищо добро за теб, просветени.

Той направи бързешката свещения знак.

– Така е, така е. Хм. Щом първата целувка е била духовен дар, такава трябва да е била и втората. Да, това го разбирам съвсем ясно.

– Да, само че той не го каза изрично. Копеле. Една от малките му шегички, изглежда.

Ди Кабон вдигна поглед, сякаш се опитваше да прецени дали това е молитва, или възклицание, отсъди правилно и си пое дъх, подреждайки мислите си.

– Така. Само че всъщност го е казал. Казал е „работа“. Ако звучи като шегга, то не ще да е била от смешните. – Добави по-предпазливо: – Изглежда, пак са ви направили светица, искате или не.

– О, аз все още мога да се отметна. – Тя свъси чело. – Всички сме такива, между другото. Хибриди, направени от материя и дух. Достъп

на боговете към света на материята, която другояче е недостъпна за тях. Врати. Той чука на моята врата и моли да го пусна. Пуска ми език като любовник, имитирайки с горната част онова, което желае долната. Милioni пъти е по-сложен и от най-сложния любовник, а иска да се открие пред него и да се предам, сякаш е такъв. И ако искаш да знаеш, изборът му на метафори ме изпълва с презрение!

Ди Кабон пак заразмахва трескаво ръце. Прииска й се да го ухапе.

– Вие сте непревземаема крепост, така е!

Иста заглуши напирашото в гърлото ѝ ръмжене и се засрами, че е позволила яростта, която изпитваше към бога на ди Кабон, да се излее върху скромната му глава.

– Ако не знаеш другата половина на загадката, защо си тук тогава?

– Царина, не знам! – Той се поколеба. – Утрото е по-мъдро от вечерта, казват хората. – Сви се под гневния ѝ поглед и опита отново: – Обещавам да помисля.

– Направи го.

В другия край на двора Фойкс и Лис вече седяха по-близо един до друг. Фойкс бе хванал ръката на момичето, което не бързаше да си я прибере, и говореше нещо сериозно, забил поглед надолу. Тя го слушаше, по преценка на Иста, с твърде доверчиво изражение. Иста се изправи рязко и я повика при себе си. Наложил се да извика два пъти, докато ѝ привлече вниманието. Лис скочи смутено, но усмивката остана да витае на лицето ѝ като парфюм във въздуха.

Лейди Катилара, в отчаян опит да поддържа ролята си на домакиня пред новите си гости, организира вечеря в стаята, където бе забавлявала Иста заедно с придворните си дами втората вечер след пристигането ѝ. Арис отново беше извън замъка. От офицерите му присъстваха само малцина, а дори и те по-скоро се възползваха от възможността да хапнат набързо, отколкото да се правят на кавалери. Катилара бе настанила Фойкс колкото се може по-далеч от себе си на високата маса, като се имаше предвид, че сега, като капитан на ескорта, му се падаше място от едната страна на Иста. Въпреки разстоянието за Иста не остана скрито тайното напрежение между двамата по време на цялата вечеря. Напрежение, което не вещаеше нищо добро.

Макар и изнервен, просветен ди Кабон прочете молитвите с достойна за възхищение дискретност, без да уточнява излишно молбата си за божия благословия. Разговорите, които бяха подети, докато

прислугата сервираше ястията, вървяха трудно и на пресекулки. Свещеният се спаси от необходимостта да участва в тях, като се отдаде на усърдно дъвчене. Което не му пречеше да слуша внимателно обаче, както одобрително забеляза Иста.

Един от висшите офицери на Арис седеше отдясно на Иста. Беше учтив, рангът ѝ явно не го изпълваше с излишно страхопочитание, но мислите му, изглежда, бяха заети с друго. След няколко лишени от въображение реплики за храната и виното той внезапно ѝ каза:

– Господарят каза, че е много болен. Вие знаете ли за това?

– Да. Знам. Говорихме.

– Вярно, забелязал бях, че е блед и че не се храни добре, нито спи достатъчно, но не очаквах... ако е толкова болен, не трябва ли да почива? – Погледна към Катилара, сякаш обмисляше потенциален съюз срещу неразумния си командир, за негово добро.

– Почивката няма да облекчи страданието му – каза Иста.

– Боя се, че толкова езда в това горещо време ще влоши състоянието му.

– Не виждам как би могла.

Катилара, вляво от Иста, я изгледа гневно.

– Не знаех, че сте лечителка, царина... – Офицерът не довърши изречението си, сякаш я подканяше да обясни.

– Не съм. Уви.

– Точно обратното – с негодувание измърмори Катилара.

Офицерът примигна смутено, но накрая, изглежда, схвана, че е по-добре да зарече тази тема, която очевидно бе твърде неприятна за маршезата.

– Разбойници от княжествата рядко се появяват толкова близо до Порифорс, царина, уверявам ви. Но тази сутрин добре ги съдвкахме и не вярвам да опитат отново.

– На мен не ми се сториха обикновени разбойници – каза Иста. – По-скоро част от войска, ако се съди по табардите им, макар че и истинските разбойници едва ли биха се поколебали да използват подобна дезигировка. Предполагам. Дали Сордсо Пияницата внезапно е развил военни амбиции, или някой друг от двора му е решил да изпробва защитата ви, как мислите?

– Никога не бих си го помислил за Сордсо, но е вярно, или поне така се говори, че след трагичната смърт на сестра му Умерю той много се бил променил. Ще трябва да му измислим друг прякор, ако продължава в същия дух.

– О?

Окуражен по този начин, офицерът охотно подхвана клюки за друг двор, което явно бе по-безопасно, отколкото да обсъжда събитията в своя.

– Казват, че внезапно се загрижил за армията си, като никога преди. И че се е отказал от пиенето. И че изгонил всичките си предишни приятелчета. Освен това съвсем неочаквано се бил оженил, за наследница на Бораснен. И си взел две официални метреси, които рокнарийците наричат съпруги, за да спестят на децата им клеймото на незаконородени. Не знам защо се е разбързал така – за никого не е тайна, че съветниците му от години го притискат да се ожени. Направо нов човек. Да не споменавам невиджаната му досега енергичност, макар че новите съпруги вероятно ще се погрижат за това. Колкото до нас, ние горещо се надяваме тази неочаквана активност от негова страна да не продължи дълго. Поезията му никак не беше лоша, жалко ще е, ако го загубим като поет. – Той се усмихна за миг.

Иста вдигна вежди.

– Това доста се различава от онова, което ми каза за княза лорд Илвин, но пък той не е имал възможност да следи събитията в Джокона или където и да било другаде през последните месеци.

Офицерът извърна рязко глава към нея.

– Илвин ви е казал... той говори ли вече? Разговарял ли е с вас, цarina? О, това е обнадеждаваща новина!

Иста хвърли поглед към Катилара, която слушаше със стиснати зъби.

– Идва за кратко в съзнание. Разговарям с него почти всеки ден, от както съм тук. Няма съмнение, че умът му е непокътнат, но иначе все още е много слаб. Опасявам се, че все още не е извън опасност. – И на свой ред изгледа гневно Катилара.

– Така е... но... бояхме се, че завинаги сме изгубили ума му, когато не се събуди. Ум като неговия би бил огромна загуба за Порифорс, точно колкото силата на Арис... би била. – Зърна смръщената физиономия на Катилара и прикри смущението си с голяма хапка, после с още една.

Вечерята, която си бе изпитание за повечето присъстващи, не се проточи непоносимо – изслушаха само кратка музикална програма и се разотидоха. Ди Кабон се оттегли в стаята си за заслужена и дълго отлагана почивка, а Фойкс тръгна с офицера на Арис да види каква помощ би могла да окаже на Порифорс малката му войска в замяна на гостоприемството. Както и, ако Иста не грешеше в преценката за младия си

капитан, да изтръгне незабелязано голяма част от нужната му информация относно защитния потенциал на замъка и обитателите му. Следващото му писмо до Кардегос най-вероятно щеше да е от строго информативен характер. Запита се дали ще признае на канцлер ди Казарил за новия си домашен любимец, или този пропуск ще е умело прикрит зад изобилието от други сведения.

18.

Докато Лис разресваше косата на Иста преди лягане, задача, която, изглежда, се нравеше на момичето – Иста подозираше, че това занимае я връща към приятните спомени от конюшните, – на вратата на външната стая се почука плахо. Лис отиде да види кой е и се върна след секунди.

– Един от пажовете на лорд Арис. Казва, че господарят му бил долу и би искал да поговори с вас.

Иста вдигна вежди.

– По това време? Добре. Кажете му, че слизам веднага.

Лис отиде да предаде думите ѝ, а Иста съблече халата си и отново облече лавандулената ленена риза и черната копринена роба. Ръката ѝ се поколеба над траурната брошка, която лежеше на масата, после тя закопча под гърдите си меката черна материя с нея, като преди. Неумишлено подходящо облекло като за пред Арис. С помощта на Лис, която носеше свещ в стъклена ваза, за да осветява стъпките им, Иста излезе на галерията.

Лорд Арис стоеше под стълбите – държеше факла и гледаше напрегнато нагоре. Все още беше с ботушите и мечата си, сякаш току-що се връща от обход. Иста се зарадва, като видя плетена ризница под табарда му в сиво и златно. Нощният въздух бе мек и застинал след дневната горещина и пламъкът на факлата гореше неподвижно, осветявайки с равномерна светлина бледите му черти.

– Царина, бих искал да говоря с вас. Насаме.

Иста посочи пейката в другия край на двора и той кимна.

– Чакай тук – тихо каза Иста на Лис, момичето кимна и седна на най-горното стъпало. Иста слезе по стълбите и тръгна с Арис през двора. Той подаде факлата на пажа, но момчето не можа да стигне до скобата, забита високо в една от колоните, така че Арис се усмихна за миг, взе я отново и я пхна в скобата. После прати пажа да прави компания на Лис. Дватама с Иста седнаха на каменната скамейка, която още не беше изстинала напълно от горещината на деня. Звездните дълбини на небето, оградени от правоъгълника на покривите, сякаш поглъщаха златистия светлик от факлата и от свещта на Лис, без да връщат нищо в замяна. Лицето на Арис беше позлатена сянка на фона на по-дълбоки сенки, но очите му светеха.

– Тревожен ден ни донесоха вашите двамина спътници и джоконските им преследвачи – започна той. – Два от патрулите ми, на юг и на запад, се върнаха без новини. Чакаме още два и вече започвам да се притеснявам за тях, – Поколеба се. – Катилара не ми се зарадва този път. Мисля, че ми е сърдита.

– Задето сте отишли да изпълните задълженията си? Ще ви прости, сигурна съм.

– Няма да ми прости, че умирам. Превърнал съм се в неин враг, както и в награда, за която се бори.

„Така ли стана?“

– Тя все още си мисли, че може да ви върне. Или поне да предотврати раздялата. Струва ми се, че не си дава сметка колко тежко е това забавяне за самия вас, заслепена е от привидността на нещата. Дори да вижда линеещите призраци, едва ли разбира естеството на тяхното проклятие.

– Проклятие – промълви той. – Точно това ме е сполетяло. И обяснява много неща.

– От теологична гледна точка точно за това става въпрос, макар че просветен ди Кабон навярно би уточнил термина. Не познавам терминологията на учените теолози, но това, за което става въпрос, съм го виждала с очите си. Откъснат сте от хранващия източник на материята и в същото време е блокиран достъпът ви до хранващия източник на вашия бог. Само че не по ваше желание, както е при същинските и милостиво отблъснати духове. А поради чужда намеса. Това е... нередно.

Той протегна ръце и ги стисна в юмруци.

– Това не можа да продължава. Вече дори не си правя труда да се преструвам, че ям. Пия само по няколко глътки на ден. Почти не чувствам ръцете, лицето и стъпалата си. Забелязах го преди десетина дни. Отначало беше слабо, но става все по-зле.

– Това е лошо – съгласи се тя. Поколеба се. – Молили ли сте се?

Ръката му се вдигна към левия ръкав и Иста си спомни за черно-сивата молитвена лента, тайно вързана там.

– Нуждата от боговете идва и си отива в живота на един човек. Катилара копнееше за дете и аз изразих почитта си към бога по подходящия начин... но дори да ме е чул Бащата на зимата, не ми прати никакъв знак. Никога не съм вярвал в предзнаменования, нито съм се заблуждавал, че боговете ми ги пращат. Винаги съм получавал мълчание в отговор на молитвите си. Но напоследък ми се струва, че мълчанието е станало... по-празно. Царина – погледът му, искрящ откъм сенките,

сякаш я пронизваше, – още колко време ми остава?

Щеше да каже: „Не знам“. Но подобна уклончивост граничеше с малодушие. Никой лечител от ордена на Майката не би разполагал с повече познания от нейните, за да отговори на въпроса му. „А какво знам аз?“ Погледна го внимателно, и с нормалното, и с вътрешното си зрение.

– Призраци съм виждала много, но повече стари, отколкото нови. Има всякакви, натрупват се – стари и нови. Повечето запазват формата си от приживе, формата на телата си, за около два или три месеца след смъртта, но без цветове и без живец. Бавно ерозират. Мине ли година, вътрешното зрение обикновено не различава човешки черти, макар телесната форма още да е запазена. След няколко години вече приличат на бяло петно, после петното става размито, после изчезва. Но има голяма разлика във времето, което изминава, навярно зависи от силата на характера, която човекът е притежавал приживе, както и от други неща. – И от стреса, на който са били подложени в съществуването си след физическата смърт? За пръв път се сблъскваше със случай като този на Арис. Подобно изпитание би изтощило духа и на жив човек. Как ли го понасяше умореният му, самотен дух?

„Онези с велики души отдават много, защото имат какво да дадат. Но дори и те все някога се изчерпват без грижовните ръце на своя...“ Мислите ѝ се дръпнаха като опарени от края на изречението. Тя ги смушка обратно. „На своя бог“.

– И как изглеждам аз сега?

– Почти изцяло безцветен. – И добави неохотно: – Очертанятия ви започват да се размиват.

Той потри лице, сякаш да провери материалността му, и промълви:

– А. Това изяснява доста неща. – Поседя мълчаливо, после удари с ръка по коляното си. – Веднъж ми казахте, че сте обещали на Иас да не говорите с никого за истинската съдба на баща ми. Хм. Бих казал, че е имал предвид живите хора. Аз не съм от тях, царина.

Свари я толкова неподготвена, че Иста изсумтя.

– Вие сте изключителен адвокат, като за мъртъв човек. Този контраргумент би бил отлично попадение, ако не ви бях излъгала за обещанието. Иас никога не ме е карал да му обещавам такова нещо. По онова време той почти не разговаряше с мен. Историята, която ви разказах, беше най-обикновен параван, който да скрие малодушието ми.

– Не с тази дума бих ви описал, милейди.

– Човек се учи да не основава избора си на страх. С възрастта, с

всяка рана и белег, човек се научава.

– Тогава ви моля за истината сега, като погребален дар. Би била по-ценна за мен от цветята.

– А. – Тя издиша в продължителна въздишка. – Да. – Пръстите ѝ се плъзнаха по гладкия хладен филигран от сребро и аметисти на брошката под гърдите ѝ. „Ди Лютез я носеше на шапката си. Помня, че я носеше и в последния си ден“. – Едва за трети път в живота си ще направя това признание.

– Третият път носи щастие, така казват.

– Какво ли знаят хората? – Тя изсумтя отново, по-тихо. – Но мисля така. Но пък изповедниците ми са били сред най-добрите, както подобава на ранга и престъплението ми. Един жив светец, един почтен свещен, мъртвият син на един мъртъв човек... така. – Беше го редила наум стотици пъти, повече репетиции не ѝ бяха нужни. Изправи гръб и започна:

– Всички знаят, че бащата на Иас, царин Фонса, хвърлен в отчаяние от гибелта на синовете си и предстоящия край на царството му под безмилостния юмрук на съюза, предвождан от Златния генерал, погуби съперника си чрез ритуална магия за смърт, като предложи собствения си живот, за да запази равновесието.

– Това е история, да.

– Малцина обаче знаят, че по време на ритуала е била изпусната утайка, сложно проклятие, поразяващо потомците на Фонса и всичките им дела. Първо Иас, после и сина му Орико. Теидез. Изел. Бездетната съпруга на Орико, Сара. И мен – промълви тя. – И мен.

– Управлението на Иас не беше особено успешно – притеснено се съгласи Арис. – Нито това на Орико.

– Иас Злощастния. Орико Безсилния. Прякорите, дадени им от простите хорица, са твърде меки в сравнение с истинското положение на нещата. Иас знаеше за проклятието, знаеше откъде е дошло и каква е природата му и въпреки това каза за него на Орико едва на смъртния си одър. Беше казал обаче на Арвол ди Лютез, своя приятел от детството, своя маршал, канцлер, дясната му ръка. Възможно е, също както Орико използваше фаворитите си по-късно, Иас да се е опитвал да използва Арвол като машина, с която да ръководи делата на Шалион, без да ги заразява със злата си орис. Не че планът проработи. Но пък пасваше идеално на амбициите и неизчерпаемата енергия на Арвол ди Лютез. И на арогантността му. Признавам, баща ви обичаше Иас по своя си начин. Иас го боготвореше и беше изцяло зависим от преценката му. Дори мен Арвол ме избра за негова съпруга.

Арис подръпна късо подрязаната си брада.

– Слуховете, които се чуваха, разпространявани без съмнение от разни завистници, че двамата са били, хм, по-близки от обикновени приятели, са били плод на политически дразги, нали?

– Не – простичко каза тя. – Бяха любовници от години, за което знаеше цял Кардегос, но избягваше да говори за това извън крепостните стени на столицата. Собствената ми майка ми го каза, точно преди да се венчаем, за да не ме свари този факт неподготвена. Тогава реших, че постъпката ѝ е груба и безчувствена. Сега знам, че е постъпила мъдро. И че се е тревожела за мен. Сега мисля, че е искала да ми отвори вратичка, за да се откажа от уговорения брак, но навремето този нюанс ми убягна напълно. И въпреки искрените ѝ предупреждения – които, както узнах по-късно, са били предложени настоятелно от самия лорд ди Лютез... за да си спести евентуални проблеми, предполагам, както и на Иас, – аз така и не разбрах какво има предвид. И как бих могла – аз, романтична девица, замаяна от тази на пръв поглед изключителна победа на бойното поле на любовта, избрана за невеста на самия царин? Кимах и се съгласявах, понеже се тревожех да не би някой да ме сметне за навивна провинциалистка.

– О – тихо промълви той.

– Така че ако някога сте укорявали майка си в невярност към брачните клетви, задето е приела бащата на Илвин в леглото си, бъдете сигурен, че тя не е първата ди Лютез, която ги е престъпила. Подозирам, че нейната майка не е била толкова съобразителна и откровена като моята, когато я е подготвяла за брака ѝ с толкова високопоставен мъж. Или не толкова добре осведомена.

Веждите му се вдигнаха замислено.

– Това обяснява... много неща, които не разбирах като малък. Мислех, че баща ми я е отблъснал от гняв заради унижението и затова никога не се връща тук. И за миг не ми е хрумвало, че тя го е отблъснала.

– О, сигурна съм, че лорд ди Лютез дълбоко се е засегнал от изневярата ѝ – каза Иста. – Без значение колко е била оправдана. Гордостта би му попречила да се върне, но чувството му за справедливост, от каквото той в никакъв случай не беше лишен, вероятно го е възпряло да подири отмъщение. А може да е било и от срам. Надявам се. – Тя добави сухо: – Във всеки случай, така или иначе е разполагал със собствеността ѝ, която да прибави към огромните си владения като компенсация за нанесените на гордостта му рани.

Той я изгледа.

– Според вас е бил алчен.

– Никой не може да натрупа богатство като неговото случайно. И все пак не бих го нарекла точно алчност, защото той дори не знаеше какво точно притежава, а алчният човек брои всяка монета.

– Как бихте го нарекли тогава?

Иста сбра вежди.

– Утеха – пробва накрая тя. – Богатството му беше като вълшебно огледало, което го показваше толкова голям, колкото му се искаше да бъде.

– Това – каза той след миг мълчание – е тежко отсъждане, царина.

Тя кимна бавно.

– Той беше много сложен човек. – Пое си дъх и подхвана отново: – Арвол и Иас не ме предадоха с това, че скриха любовта си. Предадоха ме с това, че скриха от мен за проклятието. Венчах се за Иас, без да дозирам каква опасност ме грози, мен и бъдещите ми деца. Виденията се появиха, когато забременях с Изел. Боговете се опитваха насила да ми отворят очите за истината. Мислех, че полудявам. Иас и ди Лютез ме оставиха да се мятам в тази агония. Цели две години!

Арис помръдна неспокойно при неочакваното ожесточение в гласа ѝ.

– Това изглежда... изключително несправедливо от тяхна страна.

– Беше малодушие. И презрение към интелигентността и издръжливостта ми. Забъркаха ме в последиците от тайната си, а после отказаха да ме посветят в първопричината. Бях съвсем млада, още момиче, неспособно според тях да понесе такъв товар. Но не и неспособна да родя децата на Иас и да ги обрека на същия този мрак. Само дето боговете, изглежда, не ме смятаха за неспособна. Защото при мен дойдоха Те. Не при Иас. Не при ди Лютез. При мен.

Устните ѝ се изкривиха в гримаса.

– Чудя се колко ли разочарован е останал Арвол от този факт? Ако зависеше от него, би искал той и само той да е великият герой, който да спаси Иас. Каквато бе и обичайната му роля. И наистина, за известно време изглеждаше, че боговете са я поверили именно на него. Накрая – дори и на боговете ли им писва от глупостта ни? – самата Майка на лютото ми се яви, не насън, а на живо. Бях смазана – тогава още не се бях научила на подозрителност към боговете. Тя ми каза, че проклятието може да се развали от човек, който би дал три пъти живота си за прокълнатия дом Шалион. Понеже бях млада и треперех от непоносим страх за невръстните си деца, аз приех думите и твърде буквално и

реших, че иска от мен да измисля опасен ритуал, който да осъществи този парадокс.

– Опасен наистина. А също и, хм... – Челото му се набръчка. – Парадоксален.

– Разказах всичко на Иас и Арвол и тримата се опитахме да решим какво да правим. Арвол, трогнат от сълзите ни, се съгласи да се пробва в ролята на героя. Спряхме се на удавянето като метод, защото се знаеше, че понякога удавници се връщат отново към живот. И защото не обезобразява жертвата. Арвол проучи въпроса, събра сведения, както за загинали, така и за спасени удавници. В една килия под Зангре осигурихме голямата бъчва, въжетата, лебедката. Олтарите на всички богове. Арвол ни остави да го съблечем, да го вържем и да го спуснем надолу с главата в пълната с вода бъчва и да го държим така, докато престана да се мята и светлината на душата му угасна за вътрешното ми зрение.

Арис понечи да каже нещо и Иста вдигна ръка да го спре.

– Не. Не още. Извадихме го – изкарахме силом водата от гърлото му, удряхме го по гърдите и крещяхме молитви, докато той не се закашля и не задиша отново. И аз видях как проклятието се пропука. Бяхме планирали ритуала за три поредни нощи. Втората нощ започна като първата, докато косата му не се потопи във водата – тогава той ни извика да спрем, нямало да го понесе. Крещеше, че се опитвам да го убия от ревност. Иас се поколеба. Не бях на себе си, гадеше ми се от напрежение... но позволих на разума да ме победи. Арвол сам бе избрал този метод, веднъж вече се беше получило... идеше ми да завия от страх за децата си и от разочарование, че сме стигнали толкова близо до спасението им, а трябва да се откажа сега, когато остава само една крачка. И от гняв заради несправедливото му обвинение. И задето с гордостта си бе вдъхнал живот на надеждите ми, а после ги бе стъпкал със слабостта си. – Добави лаконично: – Бях повярвала на съмнението му, разбирайте ли.

В нощта, в някаква пролука под стените на замъка, пееха насекоми – тъничко, пронизително жужене. Други звуци не се чуваха. Арис бе забравил да диша. Може би тялото му губеше навика за дишане. Чудеше се колко ли време ще мине, преди да забележи.

– Когато го извадихме за втори път от бъчвата, Арвол наистина беше мъртъв и нито сълзите и молитвите ни, нито съжалението и взаимните обвинения, а от последните имаше много, го върнаха към живот. Иас почти убеди себе си, по-късно, че обвинението в ревност, отправено ми от Арвол, е било основателно. През част от времето самата аз го врявах.

Вината беше... на Иас, заради слабостта му, и моя, заради нетърпението и неразумността ми. Защото ако Иас ми се беше противопоставил, аз щях да отстъпя, а ако бях послушала сърцето си вместо главата и бях дала на Арвол малко повече време, кой знае дали след някой и друг ден, след седмица или след месец той нямаше да събере отново смелост? Вече няма как да разбере отговора на този въпрос. Боговете ме изоставиха. Проклятието си остана, по-зловредно отвсякога. Докато едно друго поколение не роди друг мъж, по-подготвен да избави света от него. – Тя си пое дъх. – Ето как стана така, че убих баща ви. Ако наистина искате да го знаете.

Той мълча дълго, спомни си да видиша и каза:

– Милейди, мисля, че това не е изповед. Това е обвинение.

– Срещу Арвол? Да – бавно рече тя, – това също. Нямаше да ми падне в очите, ако не си беше предложил услугите. Ако беше умрял първата нощ... ами, щях да реша, че такава задача не е по силите на никой простосмъртен или пък че планът ми е погрешен. Но да се убедя, че наистина е възможно, и тогава да се провалим... това ми разби сърцето. По-късно разбрах, че не заучена смърт са изисквали боговете. Не можеш да принудиш душата на друг човек да се разшири достатъчно, за да пропусне един бог в света на живите, а именно това разширение, не умирането, е било необходимо. Арвол ди Лютез беше велик човек. Но... не достатъчно велик.

Той се вираше в мрака. Факлата почти беше догоряла, но в горния край на стълбите свещта на Лис все още светеше. Тя седеше, опряла брадичка на ръцете си, очите ѝ се притваряха. Пажът беше заспал, свил се на топка с глава в скута ѝ.

– Ако баща ми не беше умрял тогава – каза най-после Арис, – мислите ли, че някога щеше да ме повика при себе си?

– Ако беше съумял да разтвори душата си толкова широко, че да успеем, мисля, че оттам насетне тя щеше да е достатъчно широка, за да приеме и вас. Онези, които веднъж са пропуснали през себе си бог, не се свиват до предишните си размери, това поне показва опитът ми. Ако въобще не се беше стигало до онзи злополучен опит... ами, той никога не е бил толкова тесногръд, че да обръща гръб на риска. Така че не знам.

– Хм. – Тихият звук тежеше от болка, макар да не съдържаше думи. Арис вдигна поглед към небето и погледна звездния часовник. – Царина, отнемам от съня ви.

Но не и обратното. В дългите, самотни бдения на безсънните му нощи за какво ли си мислеше? Въпреки това тя разбра намека и стана. Той

стана след нея, дрънчейки с бойното си снаряжение.

Взе ръката ѝ, поклони се леко и притисна за миг хладното си чело към нея.

– Царина, благодаря ви за този венец от истини. Знам, че ви струва скъпо.

– Трънлив и изсъхнал венец е това. Ще ми се да ви бях поднесла по-добър погребален дар. – „Иска ми се, от цялото ми пропукано сърце“.

– По-мек венец не ми е нужен.

Лис ги видя, че вървят през двора, смуща пажа и слезе по стълбите да посрещне господарката си. Арис ги поздрави сериозно и се отдалечи, следван от сънения паж. Ехото от затихващите му под арката стъпки звучеше като приглушен барабанен ритъм.

Мина много време, докато заспи. Зазоряваше се, когато ѝ се стори, че чува далечен тропот и ниски гласове, но изтощението не ѝ позволи да се отлепи от възглавницата. Присъни ѝ се ужасен сън, в който седеше на висока маса с лейди Катилара. Маршезата, обвита от бледовиолетово сияние, отрупваше гостенката си с храна, докато стомахът ѝ не се поду болезнено, и удави мозъка ѝ във вино, докато Иста не се отпусна в стола си, неспособна да се изправи на парализираните си крайници.

Едва значително по-силното тропане на вратата на външната стая успя да я изтръгне от плена на този странен сън. Тя въздъхна облекчено, открила, че е в собственото си легло, че тялото ѝ е с нормалните си пропорции и отново може да се движи, макар че отпочинала определено не се чувстваше. Ако се съдеше по ярката светлина, нахлуваща през процепите на прозоречния капак, отдавна се беше съмнало.

Чуха се стъпките на Лис, после гласове – ниският притеснен глас на Фойкс и развълнуваният, изтънял глас на ди Кабон. Иста вече се бе измъкнала от леглото и се намяташе с черната роба, когато вратата между двете стаи се отвори и Лис подаде глава.

– Царина, станало е нещо много странно...

Иста се проверя покрай нея. Фойкс беше облечен в синята си туника и панталони, с ботуши, меч и всичко останало, лицето му беше зачервено като от физическо усилие. Бялата долна риза на ди Кабон висеше от едната страна, закопчана накриво, краката му още бяха боси.

– Царина. – Фойкс сведе глава в бърз поклон. – Да сте видели или чули нещо пред стаята на лорд Илвин или на галерията, призори?

Вашата стая е по-близо от нашата.

– Не... Много ми се спеше. – Изкриви лице, спомнила си неприятния сън. – Умората ме надви. Какво е станало?

– Призори лейди Катилара дошла с няколко слуги и отнесли лорд Илвин на носилка. Щели да го пренесат в храма, за да се помолят за здравето му и храмовите лечители да го прегледат, така каза.

– Храмовите лечители би трябвало да дойдат да го прегледат тук, в Порифорс, ако питате мен – притеснено рече Иста. – Лорд Арис с тях ли е отишъл?

– Никой не знае къде е маршът. Разбрах за случилото се, когато един от офицерите му дойде да ме пита дали аз не съм го виждал.

– С Арис се видяхме снощи. Дойде да поговорим, в двора, около полунощ. Лис беше с мен.

Девојката кимна. Явно се беше събудила преди Иста, защото беше облечена, а един поднос с чай и топъл хляб чакаше на масата – но не и много преди Иста, защото казаното от Фойкс определено беше новина и за нея.

– Е – продължи Фойкс, – обзеха ме някакви странни предчувствия, може би утайка от кошмарите, които сънувах снощи и които ме навеждат на разни мисли за храната тук, но както и да е, намерих си оправдание да отскоча до храма в селището и да разбера какво става. Лейди Катилара въобще не е ходила там. Питах кого ли не. Най-накрая открих, че е взела фургон с припаси и товарни коне от гарнизонната конюшня в града. Никой не знае какво са натоварили, но фургонът, с Горам на капрата и един слуга до него, е бил видян да излиза през градската порта поне преди час, по южния път.

Иста си пое шумно дъх.

– Някой да е виждал нея или Арис оттогава?

– Не, царина.

– Значи ги е отвела. Взела е Арис и е отвлякла Илвин, за да го поддържа.

Фойкс я изгледа напрегнато.

– Значи според вас това е дело на маршезата? Не на лорд Арис?

– Лорд Арис никога не би изоставил Порифорс и задълженията си тук. Колкото и да хленчи жена му – убедено заяви Иста. „Понеже е по-волеви мъж от Иас. Но пък това важи за всички представители на семейство ди Лютез“.

– Но нали демонът ѝ искал да избяга, така казахте – обади се ди Кабон. – Ами ако я е надвил и сега той контролира волята ѝ?

– Защо тогава да се товари с излишен багаж? – позова се на логика-та Иста. – Тялото на лейди Катилара, кутията ѝ с бижута и един бърз кон биха му послужили по-добре.

Фойкс я изгледа с уважение.

– Не мисля, че я е надвил – бавно рече Иста. – Но може някак да е успял да я убеди в ползата, която и двамата биха извлекли от бягството. Тогава тя разчита на пълно съдействие от негова страна.

– Тя иска едно – да върне Арис към живот или поне да удължи без-крайно настоящото му състояние на полусмърт – каза Фойкс. – Какво би постигнала в този смисъл, като го натовари, заедно с бедния лорд Ил-вин, в някакъв фургон и отпраши незнайно къде?

– Хм – изсумтя ди Кабон.

Всички се обърнаха към него.

– Какво има? – остро попита Иста.

– Ами... чудя се дали нещо, което казах в смисъл, че... лейди Кати-лара дойде при мен снощи след вечеря. За духовно наставление, така си помислих. Поговорихме за този оплетен възел. Бедното пиленце, сълзи-те ѝ се търкаляха като скъпоценни камъни от скръб по страните ѝ.

Иста завъртя очи.

– Не се и съмнявам. И какво?

– Опитах се да ѝ дам колкото съвет, толкова и утеха, да ѝ обясня на каква религиозна угроза подлага съпруга си. И на физическа такава брат му, а и за опасността, надвиснала над собствената ѝ душа. Казах ѝ, че магията на демона не може да помогне. Че само чудо би могло да про-мени неизбежния ход на нещата. Тя ме попита къде може да намери та-кова чудо, сякаш се продават на някакъв свещен пазар, моля ви се. Ка-зах ѝ, че само светците могат да ги прелеят към нас от боговете. Тя по-пита къде могат да се намерят светци. Аз ѝ казах – на най-неочаквани места, високи и ниски. Казах ѝ, че според мен вие, царина, сте светица-та, в чиито ръце е поверен за разплитане този труден възел. Тя каза... тъъ... ами, наприказва ги едни, необмислени неща, гневни – изглежда, ви смята за свой враг. Уверих я, че не е така. Тя заяви, че всеки друг све-тец на света би бил по-подходящ за тази задача и ме помоли да пиша на някой такъв да дойде, сякаш светците са лечители, които правят посе-щения по домовете. Е, някои светци наистина са лечители, но не е в то-ва... Казах ѝ, че според мен друг отговор от боговете няма да получи и че повечето хора и един не получават. Боя се, че не се заинтересува осо-бено от по-тънките постулати на теологията.

– Стреми се към заучен ритуал – каза Иста. „Точно като мен

навремето“. – Пазарлък. Плащаш и получаваш доставката. Просто не може да си намери нужния търговец.

Той сви рамене.

– Боя се, че сте права.

– И сега е взела живия и мъртвия и е тръгнала на поклонение. Да търси чудо. Да си направи поръчката.

– Пътищата тук съвсем не са безопасни, както лично се уверихме вчера – разтревожено каза Фойкс. – Лорд Арис със сигурност не би позволил на жена си да тръгне на път сега, без значение какви надежди храни маршезата.

– Мислиш ли, че е имал избор? Една носилка ли има във фургона, или две? Братята сигурно лежат един до друг като наръчи съчки! Демонът лесно може да го уреди – сигурно му е по-лесно, когато и двамата са в безсъзнание.

Ди Кабон се почеса по главата.

– Нейно е правото да потърси изцеление за лорд Арис. Той все пак ѝ е съпруг.

– Илвин обаче не е – отсече Иста. – А и изцелението няма да помогне на Арис. Трябва да ги върнем. Фойкс, предупреди хората си да приготвят конете. Лис, увий коленете ми за езда, не искам раните да се отворят пак.

– Царина, пътищата са точно толкова опасни и за вас! – каза ди Кабон.

– Съгласна съм с теб, но Фойкс няма властта да заповядва на Катиларините слуги против волята ѝ. А някой трябва да се справи и с демона ѝ.

– Мисля, че аз бих могъл да опитам, царина – каза Фойкс и погледна крадешком ди Кабон.

– А би ли могъл едновременно с това да укротяваш една пищяща, ридаеща, обезумяла жена?

– Ами... – проточи той, притеснен от тази не особено приятна перспектива. – А вие ще можете ли?

– Мисля, че да. – „Всъщност мисля, че го чакам с нетърпение“.

– Ще... въз... ще ви бъде изключително признателен, царина.

– Добре. Предупреди офицерите на Арис... Хм. – Тя присви очи. – Предполагам, че Арис не би искал тази история да се разчуе. Ди Кабон. Ако не се върнем до... колко, Фойкс? Два часа?

– Взели са четири коня и имат един час преднина... значи два или три часа.

– Ако не се върнем до три часа, кажи на главните му офицери какво сме направили и ги накарай да пратят хора след нас. – Иста се обърна към Фойкс. – Побързай. Ще се срещнем в двора при портата веднага щом оседлаят конете.

Той отдаде чест и излезе. Лис вече събличаше хубавата си рокля и изритваше пантофките. Иста избута протестиращия ди Кабон през вратата.

– Но аз трябва да тръгна с вас, царица! – извика свещеният. – А и Фойкс не бива да остава без надзор!

– Не. Трябваш ми тук. А ако танцуващата мечка на Фойкс се нуждае от намордник, аз по-добре знам как да го осигуря.

– Освен това си прекалено дебел и яздиш много бавно – долетя не-тактичният глас на Лис, придружен от тропот на ботуши.

Ди Кабон се изчерви.

Иста сложи ръка на рамото му.

– Земята тук е суха и рядко се срещат канали. Ще ми спестиш още една тревога, ако останеш тук, на сигурно място.

Свещеният се изчерви още повече, но все пак кимна, макар и неохотно. Иста затвори вратата след него и се разбърза да приготви дрехите си за езда.

19.

Иста огледа стреснато коня, който Лис изведе за нея. Висок, бял като сняг, с млечносива муцуна, гривата и опашката му бяха като копринени знамена – Ферда би го избило на поезия, ако можеше да го види. Козината му беше грижливо почистена от мръсотията в конюшните, само тук-там жълтееше по някое петно, което неизбежно ѝ напомни за лекетата по белите одежди на ди Кабон. Животното изпръхтя и я побутна с нос, големите му тъмни очи я гледаха влажно и дружелюбно.

– Какъв е този кон? – попита Иста.

– Казва се Перо. Галено от Перушан. Поисках най-добре обучения им кон за вас и те се примолиха да взема него, защото откакто лорд Илвин се разболял, по цял ден мързелувал в конюшната и само дебелеел.

– Значи това е конят на лорд Илвин, така ли? – попита Иста, докато се настаняваше на широкия му гръб. Конят не помръдна, докато тя предпазливо нагласяше бинтованите си колене и пъхаше стъпала в стремената. – Определено не е боен кон.

– Не, за това си има друг жребец – злобен, покрит с белези дорест звяр, до който никой не смее да се приближи. – Лис се метна на куриерския си кон, който подрипна недоволно и изглежда, си науми да се изправи на задните си крака, но много скоро се отказа, открил, че си е намерил майстора. – Изпохапал е половината коняри. Показаха ми белезите си. Много впечатляващо.

Фойкс вдигна и спусна ръка и двамата с Пежар поведоха кавалкадата през портата, следвани от Лис и Иста и мъжете от ордена. Проточиха се в колона по тесния път покрай селото. Оттам свърнаха по пътя от Толноксо, по който Иста беше пристигнала преди всичките тези изпълнени със събития дни. Фойкс наложи бързо, но не и убийствено темпо, ходом по нанагорнищата, тръс надолу и галоп по равното. Иста реши, че „Перушан“ е долна клевета, защото конят откликваше с такава готовност и на най-слабото ѝ движение с юзда и колене, че сякаш стигаше тя само да помисли за командата. Когато тичаше в тръс, движенията му бяха като дълга плавна вълна, а препуснеште ли в галоп, беше като да те люлеят в удобна носилка. Иста искрено се зарадва на леката му стъпка, защото твърдата земя изглеждаше доста далеч от мястото ѝ на високия му гръб. Но пък и лорд Илвин едва ли би си избрал нисък кон.

На минаване през един влажен горист район край реката групата им

разлюти рояк големи конски мухи, които забръмчаха оглушително. Иста изкриви лице и заудря, докъдето ѝ стигаше ръката, по впилите се в копринените хълбоци на Перо кръвопийци. Тлъстите насекоми хрущяха отвратително и оставяха кървави петна по дланта ѝ. Конят на Лис заби копита в земята и изцвили. Фойкс погледна назад през рамо. Единствено Иста видя бледовиолетовата искрица, която излетя от ръката му. Миг по-късно грозните мухи оставиха на мира коня на Лис. Понеже в резултат на това се прехвърлиха върху собствения ѝ кон, едва ли можеше да се говори за голямо подобрение, но след малко отново излязоха на слънце и мухите останаха в гората зад тях, преди да е успяла да се оплаче.

Изкатериха дългия склон по по-стръмната страна на долината и спряха да напоят конете при селото с маслиновата горичка, на около пет мили от Порифорс. Тук, за щастие, сянката не криеше кръвосмучещи насекоми. Пежар отиде да разпита селяните дали са виждали фургона, който преследваха. Иста се озова рамо до рамо с Фойкс под сянката на една огромна маслина; запотените коне гълтаха шумно вода от потока.

– Още си играем с мухи, а? – тихо попита тя. – Видях те какво направи. Да не се повтаря, ако обичаш, иначе ще те издам на свещения.

Той се изчерви.

– Нищо лошо не съм направил. Пък и исках да угодя на Лис.

– Хм. – Иста се поколеба. – Ако искаш съвет от мен, не използвай магия, за да я ухажваш. И по-конкретно, не се поддавай на изкушението да я изпълваш директно, за да си спечелиш благосклонността ѝ.

Ако се съдеше по смутената му усмивка, той много добре беше разбрал за какво намеква... както и че не за пръв път му хрумва мисълта за някакъв афродизиак.

– Мм.

Иста сниши още повече глас:

– Защото ако го направиш и тя разбере, това ще унищожи доверието ѝ не само в теб, но и в собствената ѝ преценка. Повече никога няма да е сигурна, че мислите и чувствата ѝ са си изцяло и само нейни. Непрекъснато ще дърпа юздите, ще премисля всяка дума, ще се мята в нерешителност. А в края на този път чака лудостта. Би било по-щадящо за нея и по-голям израз на любов от теб, ако вземеш един боен чук и ѝ счупиш краката.

Усмивката му беше застинала.

– Както заповядате, царина.

– Не ти говоря като царина. Не ти говоря дори като докосната от бог. Говоря ти като жена, която е изминала този път до самия му край и

се е върнала назад, за да докладва за рисковете. Ако ти е останал и половината ум, с който те е дарила съдбата, и ако наистина търсиш любов, а не награда за сомнението си, ще ме чуеш като мъж.

Този път лекият му поклон видимо тежеше от размишления, а самодоволното хилене го нямаше.

Пежар се върна с новината, че фургонът и конете наистина са спирали в горичката – били останали колкото да разпрегнат и напоят двете двойки коне и тръгнали преди не повече от половин час. Фойкс кимна доволно и сложи без време край на собствената им почивка.

След още четири мили в тръс стигнаха до билото на дълго възвишение. Най-после видяха плячката си надолу по пътя, фургонът приличаше на играчка от разстоянието, а платнището му с герба на порифорския гарнизон отразяваше ярката слънчева светлина. Фойкс махна на хората си да препуснат напред. Бяха скъсили значително дистанцията, когато някой във фургона ги забеляза. Невидимият фургонджия пришпори конете, но товарните животни, забавяни допълнително от тежестта, която теглеха, не можеха да се мерят с по-бързите коне на преследвачите.

Неколцина от хората на Фойкс застигнаха от двете страни дрънчащия подкачащ фургон, изравниха се с водещата двойка във впряга и майсторски уловиха юздите на двата коня. Докато пришпорваше на свой ред коня си, Иста чу Катилара, която се възмущаваше на висок глас. Фургонът намали и спря.

Маршезата, облечена с елегантен пътен костюм в сиво и златно, седеше на капрата и гълчеше ужасения Горам, който се беше свил със затворени очи и стискаше разтреперан юздите. Иста присви очи да изключи светлината на света и да усилва докрай чувствителността на вътрешното си зрение, за да види не душите, скрити в материя, а душите сами. Така ли виждаха света боговете? За нейно облекчение, демонът на Катилара не се беше разраснал в доминираща позиция, а пак се криеше свит на топка дълбоко в нея. Един слуга, една от по-младите придворни дами на Катилара и пажът на Арис седяха уплашено в дъното отзад.

Две почти угаснали форми лежаха една до друга във фургона. Платнището и дървото, преграждащи пътя на телесното ѝ зрение, ѝ помогнаха да види онова, което всъщност търсеше. Тъничка линия от бял огън, който се преливаше лениво от тяло в тяло. И на едно дори по-ниско ниво на възприятие се съзираше мрежа от виолетова светлина, разливаща се в три посоки – каналът на заклинанието.

Иста стисна пръсти и Перо спря послушно на място. Тя праметна

юздите през лъка на седлото и протегна ръце, така че духът ѝ да потече по цялото ѝ тяло. А после, за пръв път, да прелее извън тялото ѝ. „Копеле, помогни ми. Проклет да си“. Не смееше и не се опита да разкъса основните нишки на заклинанието, но пристегна потока от светлина там, където сметна за необходимо, и раздуха огъня на душите. Бялата линия от Илвин към Арис внезапно припламна като сламен покрив, подпалил се далеч в мрака.

Дълбокият глас на Арис се чу откъм фургона, раздразнен като на човек, когото са събудили внезапно:

– Какво става? Илвин?

Обидните крясъци на Катилара замлъкнаха внезапно. Маршезата сви глава между раменете си и се сниши на капрата. Изглежда убийствено Иста, като дишаше тежко.

Откъм вътрешността на фургона се чува движения – скърцане, тежки стъпки по дъските на пода. Арис подаде глава и се огледа.

– Копелето ме взело! Къде сме? – Пейзажът му беше познат и явно сам даде задоволителен отговор на въпроса му, защото само след миг той обърна смръщено лице към хлипащата си съпруга. – Катилара, какво си направила?

От другата страна на фургона Фойкс си отдъхна облекчено и кимна признателно на Иста. Виолетовото пламъче, което чакаше готово на дланта му, угасна.

Катилара се обърна и обгърна трескаво с ръце краката на съпруга си. Горам се сви в противоположната посока.

– Господарю, господарю, не! Кажи им да се махат! Кажи на Горам да пришпори конете! Трябва да избягаме! Тя е зла, иска да те убие!

Той я погали механично по главата. Озадаченият му поглед се спря сърдито върху Иста.

– Царина? Какво става?

– Какво е последното нещо, което си спомняте, лорд Арис?

Той свъси вежди.

– Катилара ми прати бележка спешно да отида при нея в гарнизонната конюшня. Заварих този фургон да чака там, после... след това не помня нищо. – Челото му се смръщи още повече.

– Жена ви си е наумила да търси изцеление за вас извън Порифорс. До каква степен е била окуражена от демона си, не знам, но той определено ѝ е помогнал да осъществи замисъла си. Илвин също е трябвало да отпътува с вас, по обясними причини.

Арис примижа.

– Да изоставя поста си? Да изоставя Порифорс? Сега?

Катилара потръпна от гнева в думите му. За пръв път сълзите ѝ не успяха да го умилостивят. Той се обърна към нея, жилите по врата му изпъкваха като въжета.

– Катилара. Помисли. Искаш от мен да дезертирам, а това потъпква честта ми и клетвите, които към дал. На провинкара на Карибастос, на царина Изел и царевич-консорт Бергон... на собствените си хора. Невъзможно е.

– Не е невъзможно. Представи си, че беше болен от, о, от някаква друга болест. Тогава някой друг щеше да поеме задълженията ти, нали? А ти наистина си болен. Някой от офицерите ще трябва да поеме временно поста ти.

– Единственият, комуто бих поверил Порифорс при настоящата несигурност по границата, е Илвин. – Арис се поколеба. – Щеше да е Илвин – поправи се той.

– Не, не, не!... – Катилара заудря с юмруци по бедрата му в пристъп на безсилие и гняв.

Иста огледа пулсиращите линии светлина. „Мога ли да го направя?“ Не беше сигурна. „Е, поне мога да опитам. Така“. Скръсти спокойно ръце в скута си и отново протегна напред духа си. И този път не докосна изтъкания от демона вътък, само затвори почти докрай стегата между Илвин и Арис.

Арис се срина на колене, устната му зейна.

– Ако го искаш в движение – обърна се Иста към Катилара, – оттук насетне ще трябва сама да се погрижиш. Край на кражбата.

– Не! – изпищя Катилара, когато Арис се отпусна тежко в скута ѝ. Горам го сграбчи, за да не се търкулне през капрата. Катилара вперил ужасен и невярващ поглед в бледото, объркано лице на съпруга си. Огънят на душата ѝ се завихри нагоре и се сбра в сърцето ѝ.

„Да!“ помисли си Иста. „Можеш. Давай, момиче!“ После, с вик и бял изблик, Катилара изгуби съзнание. Хаотичният огън изригна от сърцето ѝ и се плисна неравномерно в руслото на заклинанието. Иста отново протегна прозрачната си ръка. Потокът се успокои, смири се. Нито твърде бърз, така че да изчерпи изцяло извора си, нито твърде бавен, за да не постигне целта си. Просто... ето така. Вътрешното ѝ око проследи отново линиите. Миниатюрно ручейче живот все още се процеждаше откъм Илвин, колкото да поддържа контакта. Тя не смееше да пипа мрежата на демона – дори и да събереше смелост, не беше сигурна, че ще успее да я разкъса. Арис примигна, раздвижи челюсти, изправи се

тромаво и се подпря на рамото на Горам.

– О, благодаря ви – промърмори Фойкс в благословената тишина.

– Самата аз от време на време изпадах в истерия, отначало, когато мъката ми беше още съвсем прясна – тихо му каза Иста, завладяна от неприятния спомен. – Защо, в името на петимата богове, някой не ме е удушил, за да се отърват най-после от мен? Умът ми не го побира.

Откъм фургона се чу дрезгав глас:

– Копелето го взело, сега пък какво?

По лицето на Арис се разля облекчение.

– Илвин! Излез!

Чуха се стъпки на боси крака, после Илвин, облечен само с ленената си риза и с вид на човек, който се е събудил твърде рано след проточил се нощен гуляй, се появи със залитане и застана примигващ на ярката светлина, като се опря с ръка на дървената рамка, поддържаща платнището, за да не падне.

Погледът му се спря на Иста и лицето му грейна.

– Глупчо! – извика зарадвано той. Този странен поздрав, със закъснение осъзна Иста, беше предназначен за коня му, който размърда уши, изпръхтя, изду сивите си ноздри и почти, но не съвсем, помръдна от мястото, където му бе наредила да стои. – Царина – продължи Илвин, като й кимна. – Надявам се Перушан да се е представил добре. Богове пет, никой ли не се е сетил да му намали дажбите?

– Той е изключителен джентълмен – увери го Иста. – Самата аз го намирам за много снажен.

Илвин сведе поглед към Кати, която лежеше отпусната върху рамото на свилия се Горам.

– Какво става? Тя добре ли е?

– Засега – успокои Иста и него, и Арис, който току поглеждаше жена си с нарастваща тревога. – Аз, хм... накарах я да си смени мястото с вас за известно време.

– Не знаех, че можете да направите такова нещо – предпазливо рече Илвин.

– И аз не знаех допреди малко. Заклинанието на демона не е прекъснато, просто е... пренасочено.

Арис, с лице, застинало от неудобство, въпреки всичко коленичи и вдигна Катилара на ръце. Илвин посегна към дясното си рамо и се намръщи; намръщи се още повече, когато видя червено ручейче да се процежда бавно от рамото на Катилара. Отстъпи встрани да направи място на брат си, който внесе маршезата във фургона. Иста подаде юздите на

коня си на Лис и се прехвърли тромаво от седлото на капрата; Илвин ѝ подаде ръка да ѝ помогне.

– Трябва да поговорим – каза му тя.

Той кимна сериозно, после се обърна към слугата си:

– Горам. – Конярят вдигна очи към него с неприкрито облекчение.

– Обръщай фургона към Порифорс.

– Да, милорд – щастливо откликна Горам.

Иста наведе глава и се мушна във фургона след Арис и Илвин, докато Фойкс раздаваше на висок глас команди на хората си да помогнат с обръщането на четворния впряг. Арис внимателно сложи отпуснатата Катилара на носилката, която бе освободил преди малко. Под платнището беше тъмно и душно след ярката светлина вън, но очите на Иста бързо се нагодиха. Другият слуга и придворната дама на Катилара клечаха уплашено в дъното на фургона между няколко малки сандъка. Скромнен багаж за такова пътуване, макар че ковчежето с бижутата на маршезата без съмнение лежеше в някой от сандъците.

Арис прати слугата и младата жена да седнат отпред при Горам. Пажът му, ококорил притеснено очи, се сгуши до него. Арис разроши успокояващо косата му и седна с кръстосани крака до главата на жена си. Илвин помогна на Иста да се настани на носилката отсреща – Иста усети как коричките върху раните ѝ се пропукаха под бинтовете, когато сви колене. Илвин понечи да седне с кръстосани крака до нея, усети, че няма как да запази приличие в тази поза с тясната си риза, и се отпусна на колене.

Арис погледна жена си и изпъшка:

– Не мога да повярвам, че ме е сметнала за способен да изоставя Порифорс.

– Знаела е, че не бихте го направили – каза Иста. – Точно затова е измислила този план. – Поколеба се. – Трудно е, когато целият ти живот зависи от решенията на други хора и с нищо не можеш да повлияеш на развръзката.

Фургонът най-после обърна и бавно потегли. Конете щяха да капнат от умора, докато изминат десетината мили по обратния път до замъка.

Арис докосна рамото на Катилара, където вече се бе оформило тъмно петно от бавното кървене под дрехата.

– Така няма да стане.

– Трябва, поне докато се върнем в Порифорс – смутено рече Илвин, после протегна ръце и размърда рамене, сякаш да свикне със

собственото си тяло. Стисна юмрук за проба и се намръщи.

– Мога само да се надявам, че гарнизонът не е направил някоя глупост заради изчезването ми – каза Арис.

– Веднага щом пристигнем – каза Иста, – трябва да разпитаме отново демона на Катилара. Той трябва да знае какво се готви в Джокона или най-малкото кой го е изпратил тук. – После повтори пред Илвин думите на офицера за внезапната промяна в поведението на Сордсо Пияницата.

– Много странно – замислено рече Илвин. – Преди Сордсо никога не е показвал такава семейна лоялност.

– Но... дали ще успеем да разпитаме съществото, царина? – попита Арис, без да откъсва очи от Катилара. – Миналия път не ни провървя особено.

Иста поклати глава, обзета от същите съмнения.

– Тогава го нямаше просветен ди Кабон да ме посъветва. Нито Фойкс ди Гура да помогне. Може би ще успеем да насъскаме двата демона един срещу друг с добър резултат. Или... с *някакъв* резултат. Ще се посъветвам със свещения, когато се приберем.

– Аз бих се посъветвал с брат си, докато все още мога – каза Арис.

– А аз бих се възползвал от малко храна – каза Илвин. – Да се намира нещо за ядене във фургона?

Арис накара пажа да потърси. Момчето измъкна от сандъците самун хляб, плик сушени кайсии и мях с вода. Илвин почна да дъвче старателно, докато Арис го информираше подробно за сведенията, донесени от съгледвачите му.

– Нямаме никакви новини от северния път – отбеляза Илвин, когато Арис приключи. – Това не ми харесва.

– Да. Тревожа се за двете групи, които още не са се върнали, нито са изпратили куриер. Канех се да пратя още един патрул след тях, когато сутрешните ми задължения бяха прекъснати неочаквано. – Арис погледна с раздражение изпадналата си в несвят жена. – Или да отида сам.

– Моля те да не го правиш – каза Илвин, като потриваше рамото си.

– Ами... да. Май няма да е много умно предвид обстоятелствата. – Тревогата, с която гледаше Катилара, нарасна още повече, ако въобще беше възможно. Тя изглеждаше ужасно беззащитна, свита на топка като дете. Лишена от вътрешното напрежение, поразителната ѝ хубост привличаше погледа като магнит.

Той вдигна очи и успя да се усмихне на Иста.

– Не се тревожете, царина. Дори някаква незнайна войска да се приближава от тази посока, Порифорс няма да пострада. Стените са яки, гарнизонът – лоялен, теренът би затруднил изключително много използването на обсадни машини, а крепостта е построена върху масивна скала. Не могат да прокопаят тунели отдолу. А от Оби ще пристигне помощ – още преди враговете ни да са си разпънали палатките.

– Стига и самият Оби да не е нападнат едновременно с нас – измърмори Илвин.

Арис погледна встрани.

– Разговарях надълго и нашироко с храмовия нотариус през последните няколко дни и оставих завещанието си на негово съхранение. Всички други документи са при кастелана на замъка. Посочил съм те за изпълнител на завещанието и за един от настойниците на малката Ливиана.

– Арис – каза Илвин с натежал от съмнения глас. – Нека ти напомня, че не се знае дали и аз ще се измъкна жив от тази ситуация.

Брат му кимна.

– В този случай дядото на Ливиана става неин единствен настойник и попечител на наследството ѝ по линия на семейство ди Лютез. При всички случаи – като се има предвид, че с Кати нямаме деца – смятам да я върна с вдовишкото ѝ наследство под настойничеството на лорд ди Оби.

– Катилара ще се зарадва толкова на правата, които си ми дал като изпълнител на завещанието ти, колкото ще ми е приятно и на мен да ги приведа в действие – каза Илвин. – Благодаря ти от името и на двама ни.

Арис кимна и се навъси.

– Ако ти... ако... ако не можеш да поемеш управлението на Порифорс от името на Ливиана, военното командване следва да се поеме от провинкара на Карибастос, който да го повери на човек по своя преценка. Писах му да го предупредя, че... е, че съм болен и че няма да е зле да се огледа за подходящ човек, за всеки случай.

– Погрижил си се за всичко, както винаги. Без значение колко е неприятно. – Илвин се усмихна тъжно. – Винаги си се стремял да се грижиш за всички ни като баща. Едва ли има съмнение кой от боговете чака да те поеме. Но нека почака още малко, така казвам аз. – Той погледна към Иста.

„Само че него не го чака никой бог – помисли си Иста. – Точно това означава изгубен“.

Арис сви рамене.

– Дните ме гризат, както плъхове гризат труп. Започнах да го усещам, все по-силно. Вече се застоях прекалено дълго тук, прекалено... Царина... – Очите му се впиха настойчиво в нея. – Можете ли да ме освободите? Затова ли ви пратиха тук?

Иста се поколеба.

– Самата аз не знам какво мога да направя и какво не. Ако целта е била да стана проводник на чудеса, то точно в това чудо не изгарям от желание да участвам. Ала самото естество на чудесата е такова, че човешкият им проводник не може да си ги избира, освен да се отвори или затвори за тях. Единствено демонската магия можем да подчиним на волята си. Никой не може да подчини на волята си бог.

– И все пак – замислено рече Илвин – нали Копелето е наполовина демон, така казват. Мисля, че естеството му не е съвсем същото като това на останалите от семейството му. Може би и чудесата му се различават от техните?

Иста смръщи объркано вежди.

– Ами... не знам. В съня ми се стори точно толкова непостижим, колкото и Майката в онова видение, което получих преди двайсетина години. Във всеки случай се опитах само да пренаредя силата, която се прелива между трима ви. Не съм се опитвала да разкъсам нишките на основата, нито да принудя демона да го направи против волята на господарката си, макар да е повече от ясно, че ако можеше, той би зарязал всичко и би избягал.

– Опитайте сега – каза Арис.

Иста и Илвин възкликнаха едновременно в знак на протест и се спогледаха.

– Защото ако не можете да го направите, трябва да знам – търпеливо каза Арис.

– Да, но... няма как да пробвам предварително, разполагам само с този единствен опит. А след това няма да знам как да разваля стореното.

– Не съм казвал, че трябва да го разваляте.

– И да ви изоставя прокълнат?

– Повече, отколкото съм сега?

Иста смутено сведе поглед. Безкрайно душевно изтощение се четеше на лицето му, сякаш с всеки изминал час неохотата да сложи край на земните си дела се топеше, дори ако това означаваше да ги смени с вехнештата тишина на нищото.

– Ами ако... ако това не е задачата, с която съм пратена? Ами ако бърам в разсъжденията си – отново? Какво ли не бих дала да ми бе

дарено да ви изцеля! Не искам да убия още един ди Лютез.

– Веднъж сте го направили.

– Да, но не с магия. Удавих го. Този метод не би помогнал при вас. През последните петнайсет минути не си поехте дъх нито веднъж.

– О. Да! – Той явно се смути и положи усилие да вдиша.

Очите на Илвин се бяха разширили от изумление.

– За какво говорите?

Иста го погледна, стисна зъби и каза:

– Арвол ди Лютез не умря по време на разпит в тъмниците на Зангре. С Иас го удавихме по погрешка, докато тримата се опитвахме да предизвикаме чудо, което да помогне на Шалион. Обвинението в държавна измяна беше абсолютна лъжа. – Добре. С практиката разказът й ставаше все по-сбит.

Илвин я зяпа с отворена уста още няколко секунди. Накрая каза:

– Така значи. Винаги съм мислил, че тази история с държавната измяна звучи скалъпено.

– Ритуалът се провали, защото Арвол не издържа – каза Иста и млъкна. После изведнъж се разприказва: – От друга страна, може би щях да оправя нещата дори така, ако бях успяла да призова чудо на изцеление. Нищо че лежеше удавен в краката ни. Майката, богинята на изцелението, стоеше до дясната ми ръка, току зад някакъв... тъгъл на възприятието. Ако душата ми не беше задръстена от възли на гняв, страх и скръб, които не оставяха място да се промуши никой бог. – И трите й предишни изповеди бяха заобикаляли този момент, даде си сметка тя. Погледна Илвин. – Или ако го бях обичала, вместо да го мразя. Или ако... и аз не знам.

Илвин се изкашля.

– На повечето хора дори не им хрумва да правят чудеса. Грешки като тази, за която говорите, едва ли има нужда от оправдание.

– Моята има. Аз бях призована. – Мислите я заляха. „Сега отново съм призована. Но за какво?“ Вдигна очи към Арис. – Чудя се дали животът ни не би се стекъл различно, ако Арвол ви беше повикал при себе си в Кардегос? Може би сме пъхнали неподходящия ди Лютез в бъчвата. – Виж, това се казваше идея. – Какъв беше той на двайсет, Илвин?

– О, долу-горе какъвто е сега – отвърна Илвин. – Може би не толкова опитен и изискан. Нито толкова широк в раменете. – Споменът доведе усмивка на устните му. – Нито толкова уравновесен.

– Нито толкова мъртъв – изръмжа Арис и се намръщи, впил поглед в ръцете си, които стискаше и отпускаше. „Проверява дали не са

изтръпнали? Все по-изтръпнали?“

– Когато бях млада и красива в двора в Кардегос... – Когато Арис не се е бил оженил за първи път. Когато всичко все още беше възможно. Дали все пак не би си хванала един ди Лютез за любовник, така че лъжливата клюка да стане вярна? Само че проклятието на Фонса тогава вече попарваше всяка напъпила надежда в двора – на какви ли ужаси би подложило то тази сладка мечта, как ли би осакатило младежката сила на Арис? Истина ли би било, или лъжлива утеха, ако кажеше на Арис, че Арвол го е държал надалеч заради собствената му безопасност? Овладея тръпките, които я побиха. – Още тогава беше прекалено късно.

Арис примигна насреща ѝ, несхванал връзката, но Илвин се засмя горчиво.

– Представете си, че го бяхте срещнали преди да се омъжите за Иас, щом ще си говорим за това какво е могло да стане – сухо я посъветва той. Хвърли ѝ неразгадаем поглед. – Лично при мен всички възможни пътища винаги са водели в една посока.

Фургонът се разтресе и спря. Иста надникна през платнището и видя, че са стигнали до укрепеното село и спират при маслиновата горичка да напоят конете. Слънцето се беше изкачило до зенита и напичаше непоносимо.

Иста слезе да се разтъпче и да пийне вода. Лис още водеше белия кон на лорд Илвин, вързан за седлото на нейния, и двете животни утоляваха жаждата си от потока. Илвин погледна с копнеж Перушан, после пак се скри във фургона. Иззад платнището се чуха гласове, спор между Илвин, Горам и слугата. След малко Илвин пак се появи, доволно усмихнат, облечен с панталоните на коняря си и ботушите на слугата под леката ленена риза. Панталоните се държаха на кръста му единствено благодарение на пристегнатия колан и покриваха прасците му едва наполовина, но ботушите правеха гледката що-годе приемлива.

Илвин викна да му доведат коня, яхна го и се ухили. Простичката радост, че отново е на крак и в движение под яркото слънце на белия свят, грееше на лицето му и сигурно му бе още по-скъпа заради преходността на тези откраднати мигове. Остави Лис да отпусне стремената, благодари ѝ, намести се на седлото и махна бодро на Иста.

Горам беше обул някакви ленени панталони, които му стояха ужасно и които явно бе измъкнал от оскъдния багаж във фургона. Слугата обаче се въсеше бос. Хората на Фойкс се заеха да навият до половина страничните платници на фургона, защото в горещ ден като днешния душният въздух в затвореното пространство бе по-голямо изпитание от

прахоляка по пътя. Не че лорд Арис би забелязал което и да било от двете неудобства, призна си мислено Иста. Потеглиха отново. Фойкс прати четирима от хората си пред фургона. Двама останала зад него, а Илвин и Лис язدهа от двете му страни.

Изкачиха възвишението, свърнаха вдясно по билото и поеха надолу към просторната долина, охранявана от Порифорс. Заобиколиха няколко скупчени дървета... и Фойкс внезапно вдигна ръка. Спряха.

Илвин се изправи на стремената, гледаше невярващо. Иста и Арис се прехвърлиха на капрата да видят какво става. Устните на Арис се дръпнаха назад и той стисна зъби; дъхът на Иста изскърца стреснато в пресъхналото ѝ гърло.

Току пред тях дълга кавалерийска колона се стичаше към пътя откъм пущинака. Белите пеликани на Джокона грееха върху морскозелените табарди. Ризниците блестяха. Върховете на копията примигваха в дълга редица под слънцето, като скъпоценни камъчета, пришити към плащ на царедворец, и се гънеха по снижаващите се дипли на местността.

20.

Нисък стон се откъсна от устните на Горам и той се преви, посивял от страх, над юздите.

– Назад, назад – изсъска Арис на слугата и придворната дама и ги изблъска зад себе си, докато те не се свиха във фургона. Ръката му се спусна към рамото на Горам. – Карай! Карай през тях, може и да успееш. – Изправи се и даде знак на Фойкс, който стискаше с колене хълбоците на подплашения си кон и се оглеждаше трескаво. – Давай!

Фойкс козирува, изтегли меча си и обърна коня. Четиримата мъже от ордена на Дъщерята отпред извадиха оръжията си и се наредиха от двете страни на командира си, готови да отворят път. Трудно беше да се каже каква част от джоконската колона се е придвижила вече по лъкатушещия път напред, но онези, които се точеха през шубраците по стръмния склон на долината вляво, сякаш нямаха край. Горам плесна с камшика и фургонът изскърца и полетя напред.

Най-близките до тях джоконци запоглеждаха през рамо да видят какво се носи по пътя зад тях. Последваха викове, дрънчене на извадени оръжия, цвилене на уплашени коне – войниците обръщаха и пришпорваха към тях.

Арис сграбчи Иста за лакътя и я бутна назад към относителното прикритие в средата на фургона. Той подскачаше и се клатеше толкова силно, че тя падна на колене, преди да успее да се хване някъде. Парадният кон на Илвин тичаше в тръс край фургона, после, когато впрегнатите коне набраха скорост, препусна в плавния си галоп. Илвин се навее в страни и извика:

– Арис! Дай ми някакво оръжие! – И протегна ръка към брат си, който се заоглежда трескаво. – Побързай!

Арис изпсува и грабна единствения остър предмет, който се мерна пред погледа му – вила, закачена хоризонтално за вътрешната стена на фургона. Метна я на Илвин, който го изгледа с вдигнати вежди, но все пак я хвана.

– Имах предвид меч.

– Съжалявам – каза Арис и изтегли своя. – Зае е. На мен пък ми трябва кон. – Главата му се завъртя към Лис, която препускаше в галоп от другата му страна.

– Не, Арис! – извика Илвин през трясъка на фургона, тропота на

конските копита и кръсците, надигащи се отпред. – Стой там! Не прави глупости! – И посочи отпуснатата в безсъзнание Катилара.

Арис обърна рязко глава и си пое дъх през стиснати зъби, не от необходимост, а от безсилие, осъзнал чие тяло би понесло сега рисковете от рана в бой.

– Остани при царината! А. Ето го и меча ми! – Илвин стисна с взетите назаем ботуши хълбоците на белия си кон. Силните мускули на животното се свиха и то литна напред с изключителен скок. Ленената роба на Илвин се разтвори на голите му гърди и заплуся. Вързаната му на опашка коса се развя след него.

Иста стисна страничните дъски и зяпна. Неподходящ кон, неподходящо оръжие, неподходяща ризница – да си полугол беше същото като неподходяща ризница, нали?... Илвин стисна вилата и я насочи като пика към джоконския войник, който препускаше към него с вдигнат меч. В последния миг, след невидим за страничния наблюдател натиск с коляно от страна на Илвин, тежкия бял кон промени леко посоката си и се връза в коня на джоконца. Зъбците на вилата се стрелнаха към спускащия се меч и уловиха китката на джоконца. Завъртане, дръпване – и ето че Илвин улови меча за дръжката с другата си ръка и вече препускаше напред, а джоконецът се строполи от седлото и попадна право под копитата на двамата войници от отряда на Фойкс, които препускаха след тях. Илвин нададе победен вик и размаха меча, но след като погледна замислено скромния селскостопански инструмент в другата си ръка, реши да запази и него.

Макар шумният им шурм да разпръсна встрани джоконците, които се намираха непосредствено пред тях, вражеските кавалеристи бързо се прегрупираха и се спуснаха да ги гонят. Във фургона нямаше с какво да ги замерят, освен с четирите сандъка и с някое и друго парче сух хляб, макар че пажът на Арис затършува трескаво за нещо по-подходящо. Придворната на Катилара притисна към гърдите си отпуснатото тяло на маршезата и зарида. Лис препускаше вдясно от фургона. Бе извадила новия си кинжал, но той едва ли можеше да се мери с мечовете на конниците. Арис се прехвърли от капрата във фургона и дръпна Иста обратно в средата, после зачака непрегнато, полюлявайки се на едно коляно с изваден от ножницата меч, готов да се хвърли натам, откъдето се появеше първият враг, решил да се прехвърли при тях.

Белият кон прелетя покрай тях – връщаше се назад. Уловил лъчите на слънцето, един меч се завъртя във въздуха и падна с дрънчене на дъските по пода на фургона. Арис го ритна към босия слуга, който го

грабна с благодарност и зае позиция в задната част. След няколко мига белият кон ги застигна в галоп от другата страна, Илвин се наведе и метна още един меч. Широка му усмивка се стрелна покрай тях като слънчево зайче, той размаха победоносно вилата и отново отпраши напред.

Горам извика предупредително откъм капрата. Арис се хвърли напред. Иста виждаше само задната част на краката му, докато той замахваше към невидимия нападател встрани, като с другата ръка се държеше, за да не излети от подскачащия фургон. Движенията му бяха силни, бързи и изключително уверени. Но бялата линия от душеплам, която се изливаше от Катилара и се вливаше в него, сякаш бе станала двойно поплътна и бързоструйна. „Твърде бързо – трескаво си помисли Иста. – Тя няма да издържи дълго на това темпо. Ще се изчерпи...“.

Фургонът изтрополи в остър завой. Иста се плъзна по грубите дъски на ръце и колене, трески се забиха в дланите ѝ, и се стовари върху Катилара на носилката. Обляното в сълзи лице на придворната ѝ дама, съвсем млада жена, още момиче, бе покрито с червени и бели петна от жегата и от страх. Зад Лис, един от хората на Фойкс изостана встрани от пътя, беше ранен и едва се държеше на седлото, а конят му куцаше и забавяше крачка. Иста искаше да се обърне, за да види какво ще стане с него, но в този миг едното колело попадна в дупка и тя отхвъркна настрани, а докато успее отново да се надигне, раненият войник се бе скрил от погледа ѝ. Един галопиращ джоконец мушкаше доста несръчно с меча си в пролуката между едната ритла и навитото дополовина платнище, и биваше париран също толкова несръчно от пажа на Арис, който се биеше на колене с подхвърления от Илвин меч.

Някъде отпред се чуха по-силни викове и псувни, на два езика. Проблясък от червено-виолетова демонска светлина прогори вътрешното зрение на Иста, докато тя клечеше, забила поглед надолу. Скърцане на метал прозвуча изпод фургона и той се люшна, после лявата му задна част изведнъж пропадна. Трите жени се търкулнаха и паднаха на куп; дори Иста изпищя. Чу как задната ос се счупи, после цялата задна част на фургона започна да се влачи по пътя. Слугата се изтърколи с вик. Арис се плъзна откъм капрата, като едва не наниза на меча си хлипащата придворна дама.

Огледа се като обезумял и извика:

– Лис!

– Тук съм! – Куриерският ѝ кон бе останал на позицията си отдясно на фургона и сега намаляваше скоростта си заедно с тях.

Още викове долетяха отпред, заедно с някакъв трясък и конско цвилене. Тресящият се фургон излезе от пътя и спря под наклон с ужасяващо стържене. Арис хвърли меча си и грабна безжизненото тяло на жена си, измъкна я от фургона и я преметна пред седлото на коня на Лис.

– Бягай! – викна той на стреснатото момиче. – Препускай. Към Порифорс.

– Да, да! – подкрепи го Иста. Конят на Фойкс изникна пред погледа ѝ, Фойкс дърпаше трескаво юздите и животното се хлъзна напред в усилието си да спре. – Фойкс, твоят демон ли направи това?

– Не, царина! – Той се наведе от седлото да я погледне. Очите му бяха широко отворени. Мечата сянка не беше свита на топка в него, а стоеше на крака и клатеше замаяно глава.

– Царина – повика я неуверено хрипливият глас на Лис; момичето се мъчеше да хване по-сигурно отпуснатото тяло.

– Да, взимай Катилара и тръгвай, иначе всички сме загубени! Фойкс, върви с нея, отвори ѝ път!

– Царина, не мога...

– Върви! – Викът едва не разкъса дробовете ѝ. И двата коня отскочиха настрани. Мечът на Фойкс изсвистя край нея и тъмни капки се разлетяха в дъга. Крясъци, стържещ метал, съсък на пуснатата тетива и зловещият съсичащ звук от тежко острие, врязало се в плът – чия? – проехтяха в ушите на Иста. Но двойното ехо от копитата на конете на Лис и Фойкс стихна в далечината, без да се забави или отклони.

Иста се изкатери напред, издърпа се за облегалката на капрата и надникна над нея. Напреко на пътя пред тях лежеше голям паланкин със зелени драперии и позлатени перила. Един от челните товарни коне риташе и се въртеше обезумяло, предните му крака бяха оплетени в задните дъски и стеги на паланкина. Разцепилото се дърво беше раздрало кожата му. Другият водещ кон лежеше до него, целият в кръв, цвилеше ужасяващо. Десетина носачи в богато избродирани зелени униформи се търкаляха по пътя, викаха и пищяха, а онези, които все още можеха да ходят, се опитваха да помогнат на ранените си другари. Трима от тях се мъчеха да уловят юздите на разбеснелия се кон и да измъкнат стенещия под останките на паланкина човек.

Бяха се спуснали по приблизително половината дължина на склона към коритото на реката, където пътят правеше последния си завой към Порифорс. Ако не беше преобърнатият паланкин, осъзна Иста, като нищо можеха да пробият челото на колоната, макар че дали щяха да се откъснат от преследвачите след това беше под въпрос.

Горам седеше замръзнал с ръце във въздуха. Иста проследи уплашения му поглед до един джоконски войник, който стоеше на пътя със запънат арбалет, насочен към коняря. Дотича още един, после още един, докато фургонът не се окажа заобиколен от десетина напрегнати мъже с пръсти на спусъците на арбалетите.

Един джоконски войник се приближи предпазливо и смъкна Горам от капрата. Горам се препъна и едва не падна на пътя, после се изправи, увил плътно ръце около себе си, като хълцаше и хлипаше. Войникът се върна, сграбчи Иста над лакътя и грубо я дръпна на пътя. Тя не се противопостави, защото краката ѝ и без това трепереха. Арис излезе на капрата и спря за миг, с меч в ръка. Челюстите му се стегнаха, докато обхождаше с поглед стрелците. Единият ъгъл на устата му се кривна нагоре в налудничава усмивка, предизвикана навярно от мисълта колко безполезни биха били срещу него блещукащите под слънцето стрели, ако решеше – за изумление на заобиколилите го войници – да се хвърли срещу тях. Само че усмивката му стана горчива и той стисна зъби, стигнал очевидно до другия аспект на неизбежните последствия. Много бавно Арис отпусна меча си.

Стрелецът му махна да го хвърли. Очите на Арис се спряха хладно на стрелите, насочени към Иста, и той го направи. Мечът издрънча на чакъла. Един от джоконците побърза да го вдигне и Арис бавно слезе от капрата. Джоконските войници се забавиха още миг, преди да съберат куража да го хванат.

Още двама облечени в зелено носачи се втурнаха да измъкнат една дребна уплашена жена в тъмнозелена копринена роба изпод килналия се сенник на паланкина. Иста затаи дъх.

Вътрешното зрение ѝ разкри душа, каквато не беше виждала. Тя вреше и кипеше във виолетови отсенки в границите на тялото, потъмняваше към центъра, който бе черен като кладенец посред нощ. Черен, но не и празен. Бледи цветни линии се излъчваха откъм бездънната яма във всички посоки, сложна мрежа, която се гърчеше, пулсираше и преплиташе. Наложил се да прогони насила яркия образ, с който я заливаше второто ѝ зрение, за да огледа външността на жената.

Външността ѝ бе странна смесица от изящество, вехтост и безличие. Жената бе съвсем малко по-висока от самата Иста. Посивяваща кестенява къдрава коса без блясък, сплетена по рокнарийската дворцова мода и вързана с нанизни лъщящи скъпоценни камъни с формата на миниатюрни цветя. Лицето ѝ беше изпито и прорязано от бръчки, без грим или пудра. Роклята ѝ беше на много пластове, бродирана с копринени

конци в златно и множество ярки цветове в сложна плетеница от стилизирани птици. Тялото отдолу беше слабо, с отпуснати гърди и корем. Устата ѝ беше нацупена и гневна. Бледосините ѝ очи, когато най-последно се насочиха към Иста, горяха. Прогаряха.

Приблужи се млад офицер на гърба на неспокоен кон. Дръпна здраво юздите и скочи до жената, като заряза поводите, които незабавно бяха поети от един войник, който притича да му помогне. Офицерът се взираше в Иста като зашеметен. Високият му чин личеше повече по златото и скъпоценните камъни, украсяващи сбруята на коня му, отколкото по украсата по собствените му дрехи, макар да носеше обточен със златен кант зелен шарф през гърдите си, избродиран с низ от бели пеликани в полет. Високите скули красяха хубаво, чувствително лице, а стегнатото сплетените плитки грееха златни под ярките лъчи на слънцето. Душата му... се губеше в наситена виолетова омара, изпълваща тялото му.

„Имат магьосник“. Източникът на изблика от хаотична сила, която бе скъсала оста на фургона и избила задните му колела, вече не бе мистерия за въртешния поглед на Иста – цветът в тялото му все още пулсираше и трептеше, сякаш в болезнена реакция или ехо от стореното. Последно демонската светлина започна да се свива пред очите ѝ, да се отдръпва.

Пажът и придворната дама, вкопчили се един в друг, също се озоваха до Арис под заплахата на изтеглените мечове. Очите на марша се извърнаха за миг към тях, притвориха се сякаш в опит да ги поуспокоят и се върнаха към старицата и офицера. Илвин и войниците от ордена на Дъщерята не се виждаха никъде. Пръснали ли се бяха? Заловени? Посечени?

Иста си даде сметка за семплия си костюм за езда, без украса или други отличия за ранга ѝ, за зачервеното си лице, потта и мръсотията. Познати варианти се занизаха през главата ѝ. Щеше ли да може да мине за камериерка или слугиня? Да скрие от джоконците истинската си стойност и по-късно да избяга, възползвайки се от миг на разсеяност? Или рискуваше да я подхвърлят на войниците като евтино удоволствие, да я измъчват и зарежат като онази нещастна слугиня на богатата жена от Раума?

Офицерът-магьосник погледна към Горам и очите му за миг се разшириха, после се присвиха замислено. Дали пък... не го беше познал? Гледаше го замислено, но не и объркано. „Вижда осакатената душа на Горам. Но не е изненадан“. Погледът му се прехвърли върху Арис и този път устните му се разтвориха с искрено изумление.

– Майко, жената грее с ужасна светлина, а мъжът с нея е мъртъв! – каза той на рокнарийски на жената до себе си. Погледна отново към Иста, настойчиво, после уплашено, сякаш се чудеше дали страховитото чудо, поддържащо Арис, не е нейно дело. Сякаш се питаше дали не крие още такива ходещи мъртъвци, които всеки момент ще изникнат от пръстта под краката им.

„Това трябва да е самата вдовстваща княгиня Джоен“, разсъди с потрес Иста. „И княз Сордсо“. Стройният, изправил гръб млад мъж изобщо не приличаше на пианица. Но пък... Сордсо ли контролираше това бдително тяло? Светлината на демона, изглежда, бе взела изцяло връх. Той направи крачка назад. Жената го сграбчи за ръката и пръстите ѝ се впиха жестоко в плътта му.

– Тя носи бог, свършено е с нас! – извика той с растящ ужас.

– Нищо подобно – изсъска жената в ухото му. – Само петна, нищо повече. Силата ѝ стига само колкото да прелее малко светлина. Душата ѝ е задръстена от белези и несигурност. Страхува се от теб.

Това поне беше вярно. Устата ѝ беше пресъхнала, главата ѝ пулсираше, имаше чувството, че я влачат мощни вълни в море от паника.

Сините очи на жената се присвиха, проблеснаха победоносно.

– Сордсо, погледни я! Това е самата Иста, точно както ни я описаха! Едната половина от това, за което дойдохме, ни падна право в ръцете! Това е дар от самите богове!

– Боли ме като я гледам!

– Не, тя е нищо. Можеш да я вземеш. Ще ти покажа. Вземи я сега! – Жената го разтърси силно за ръката. – Развали я. – Една от гърчещите се линии светлина, които извираха от корема ѝ, набра блясък, засвети. Другият ѝ край, видя Иста, свършваше в тялото на Сордсо като някаква неприлична пъпна връв.

Младият мъж облиза устни. Виолетовата светлина изпълни отново тялото му и набра сила. Той вдигна ръка, използвайки врасналите се навици на материята да насочи сила, която нямаше нищо общо с материалния свят. Лилаво ослепително сияние изригна от дланта му и се уви около Иста като дебела змия.

Коленете ѝ поддадоха първи, сгънаха се под нея и тя падна в прахта. Напуканите корички на охлузванията ѝ се отвориха окончателно и тя усети как кръвта прокапва и попива в разхлабените от потта и усилията превръзки. Гръбнакът ѝ сякаш се разкачи, прешлен по прешлен, и тя се приведе безпомощно напред. Ужасни възли от непоносима болка се взривиха в раменете ѝ, под лопатките. Едва не изпусна от контрол

червата си, макар че това може да беше в резултат и от собствения ѝ ужас. Зърна за миг лицето на Арис, устните му се разтвориха, очите му потъмниха объркано, когато тя се срина на земята без видима за обикновените очи причина. Ръцете ѝ се протегнаха, търсейки опора, после и те станаха напълно безчувствени. Главата ѝ натежа още повече и Иста едва успя да я обърне, така че бузата, а не отпуснатата ѝ уста да посрещне сблъсъка с острите камъчета и прахта на пътя.

– Виждаш ли? Така ще преклонят глава пред нас цял Шалион и Ибра. – Гласът на Джоен тежеше от задоволство. Иста виждаше зелените ѝ копринени пантофки, които се подаваха изпод полите ѝ, виждаше и лъснатите ботуши на Сордсо. Ботушите помръднаха неспокойно. Замаяна и сякаш много отдалеч, Иста чуваше сподавените хлипове на Горам. За щастие, жалното цвилене на ранения кон бе спряло – сигурно някой милостив човек бе прерязал гърлото му. „Може би някой милостив човек ще пререже и моето“.

– Признавам – продължаваше гласът на княгиня Джоен някъде над Иста, – този, мъртвият, е загадка за мен... – Пантофките се провлачиха по чакъла по посока на Арис. Иста откри, че не е в състояние дори да изтене. Не можеше да мигне дори – капчица се отдели от единия ѝ клепач и падна в прахта пред носа ѝ.

Откъм склона над тях внезапно се чува викове. Главата на Иста беше обърната в другата посока, към долината отвъд пътя. Зад и около нея се чу тропот на ботуши. Иззвънтя арбалет и тя затаи дъх от страх за Арис. Тропот на копита. На много копита, които трещяха, стържеха, плъзгаха се надолу по склона. Побъркан крясък на познат глас.

Сордсо ахна. Ботушите му изскърцаха по чакъла. Той изпъшка и зелените пантофки се люшнаха извън полезрението на Иста. Ботушите минаха тежко покрай лицето ѝ. Някъде съвсем близо изхрущяха конски копита. Иста успя да завърти глава още малко. Конят на княза, натоварен с Джоен в многопластовата ѝ рокля, тичаше в тръс нагоре по склона, воден от носач в зелено, който току поглеждаше уплашено през рамо.

Чу се тупване. Невидимата тежест, която притискаше Иста като огромна ръка към земята, намаля. Стърженето на извадения от ножницата на Сордсо меч прерязва слуха ѝ и тя се сви, после най-сетне обърна глава на другата страна. Неколцина стрелци си бяха позволили неблагоприятното да отделят за миг погледа си от Арис и сега маршът се биеше с тях. Няколко други бяха стреляли към височината и сега трескаво опъваха арбалетите си. Арис измъкна кинжал от ножницата на мъжа, с

когото се боричкаше, и замахна точно навреме, за да парира удара на Сордсо. Удара със стомана. Виолетова светлина се сбираше в дланта на княза. Той я метна напред. Изгарящата лилава линия мина през тялото на Арис, без да го засегне, и потъна в пръстта зад него. Сордсо изписка изненадано и отскочи трескаво назад, когато ответният удар на кинжала едва не изби меч от ръката му. После побягна.

Заля ги лавина от коне. Джоконските стрелци изпопадаха под копитата им. Трещяха мечове, копия намираха целта си, забивани с ожесточение от крещящи мъже в сиво-златни табарди. Току пред лицето на Иста внезапно се материализираха конски копита с размера на чинии за супа и затанцуваха. Три от дългите конски крака бяха копринено бели, четвъртият – аленочервен от кръв.

– Доведох ви коня, който искахте – чу се гласът на Илвин, спокоен, ако не беше толкова задъхан. От другата страна на чиниите за супа друга четворка копита изтупкаха и се хлъзнаха. Той добави по-остро: – Богове пет! Ранена ли е?

– Омагьосана, струва ми се – отвърна задъхано Арис. Коленичи до Иста и я взе в хладните си, неживи, благословени ръце. Изправи се и я вдигна още по-нагоре, подаде я на брат си. Тя с тих стон се отпусна по корем в скута на Илвин.

Илвин изпсува и впи пръсти в едното ѝ бедро през роклята да я задържи. Изрева през рамо към някого, не към Арис:

– Вземи Горам!

– Престрояват се! – изкрещя Арис. – Тръгвай! – Плесна белия кон по задницата, но и без това подканяне вече потегляха в галоп. Стрелнаха се по нанадолнището, далеч от пътя.

Източникът на кръвта подскачаше току под носа на Иста – грозна порезна рана напряко на десния хълбок на Перо; кървеше обилно. Земята се носеше шеметно под Иста. Конят се поколеба, тялото му се свиваше на възли; Илвин се наведе силно назад в седлото, ръката му стисна крака ѝ като менгеме. Миг по-късно се плъзгаха право надолу по стръмния склон под дъжд от пръст и камъчета, предните крака на коня бяха изпружени напред, а широката му задница почти опираше в земята. Илвин изкрещя отново. Храстите я удряха през лицето. Малко да нарушаха крехкото равновесие и щяха да се затъркалят по нанадолнището сред пукот на изпотрошени кости и раздрана плът...

Безкрайното плъзгане най-последно свърши, не с катастрофа, а със силен плясък в малката река, която прецапаха за нула време. Сега и други коне препусаха около тях. Илвин пусна изтръпналото ѝ бедро и я

плесна разсеяно по дупето.

Иста установи, че вече има известен контрол над тялото си, и изплю смесица от окървавена речна вода и пръст. Какво беше станало с княза-магьосник? Вниманието му явно бе отклонено изцяло от нея. „За сега“. За жалост, заедно с контрола се връщаше и усещането за телесните ѝ функции.

– Май ще повърна – изломоти тя, забила нос в покрития с кървава пяна хълбок на Перо.

За един блажен миг спряха да се движат. Илвин се наведе, хвана я с дългите си ръце и я вдигна така, че да седне в скута му. Със сетни сили Иста уви ръце около слабия му, хлъзгав от пот кръст; гърдите му се надигаха трескаво, гълтайки жадно въздуха. Ленената си риза беше изгубил някъде по пътя заедно с вилата. Устата му беше окървавена. Тъмната му коса висеше рошава около лицето. Живото му тяло гореше от усилието. Но нямаше сериозни рани, увериха я ръцете ѝ след бърза проверка.

Собствената му трепереща ръка се вдигна към лицето ѝ и нежно избърса каквато там ужасна смес от конска кръв, пот и кал го покриваше.

– Скъпа Ис... царина, ранена ли сте?

– Не, кръвта е от бедния ви кон – увери го тя, досетила се, че именно кръвта го е разтревожила. – Само съм пораздрусана малко.

– Малко. Аха. – Веждите му се вдигнаха, а устните му се извиха отново в усмивка.

– Мисля, че ще ми излезат синини по корема от ездата.

– О. – Ръката му, с която я придържаше през корема, потри леко въпросното място, за неин ужас. – Съжалявам.

– Не се извинявайте. Какво ви е на устата? – Вдигна ръка и докосна с пръст устните му.

– Дръжка на копие.

– Ох.

– По-добре е от острието на копие, повярвайте ми. – Потеглиха отново напред. Той хвърли поглед през рамо. Движеха се по черен път, по-скоро пътека, която се нижеше по другия бряг на реката, срещуположно на главния път. Около тях язדהа войници в сиви табарди. – Времето не е подходящо за разходки извън крепостните стени. Джоконската колона, която застигнахме, е една от трите, които се придвижват в момента към замъка според докладите на патрулите ни. Не са забелязани обсадни машини в обозите им обаче. Ще можете ли да се държите за мен, ако препуснем в галоп?

– Разбира се. – Иста се поизправи и отмахна косата, която ѝ влиза в устата – не беше сигурна дали е нейна, или на Илвин. Усети мускулите на краката му да се стягат под нея и белият кон изведнъж препусна с дългата си, полюляваща се стъпка.

– Откъде намерихте войниците? – попита тя на пресекулки, прилепила се здраво към хлъзгавата му кожа, докато се тресеше върху гърба на препускащия кон.

– Вие ми ги изпратихте, за което искрено ви благодаря. Да не сте и пророчица освен другото? Срегнах ги на пътя, докато препусках към Порифорс да ги вдигна по тревога.

А. Ди Кабон бе изпълнил заповедите ѝ значи. Малко беше подрапил, но точно за това Иста не възнамеряваше да го гълчи.

– Просто проявих предпазливост. За разнообразие. Видяхте ли Лис и Катилара, и Фойкс? Опитахме се да ги пратим напред.

– Да, разминахме се, докато препускахме към билото, за да излезем във фланга на джоконската колона. Трябва вече да са на сигурно място зад крепостните стени. – Завъртя се да погледне през рамо, но не пришпори коня, по което Иста отсъди, че поне засега са се откачили от преследвачите си. Стъпката на страхотния им бял кон се скъсяваше, животното с мъка си поемаше дъх. Илвин го остави да намали до лек бяг.

– Какво стана на пътя? – попита той. – Какво ви повали така на земята? Магия, така ли?

– Магия, да. Изглежда, че Сордсо Пияницата се е превърнал в Сордсо Магьосника. Как се е сдобил с демона си не знам. Но съм съгласна с вас за едно – демонът на мъртвата му сестра трябва да знае. Ако се наложи да срещнем Сордсо в битка... всъщност демонската магия има ли обхват? Няма значение, ще попитам ди Кабон. Чудя се дали пък Фойкс не го е установил експериментално? Способен е да го направи.

– По думите му магьосниците са трима. Най-малко – каза Илвин. – Или поне толкова смята, че е усетил сред джоконските офицери.

– Какво? – Очите на Иста се разшириха. Спомни си за оплетените виолетови пипала, които се излъчваха от корема на вдовстващата княгиня Джоен като от змийско гнездо. Едното от тях без съмнение бе впило челюстите си в Сордсо. – В такъв случай може и да са повече от трима. – Десет? Двайсет?

– Видели сте и други магьосници?

– Видях нещо. Нещо много странно.

Той отново се извърна да хвърли поглед през рамо.

– Какво виждате сега? – попита Иста.

– Не и Арис, уви. Проклет да е този човек. Все той трябва да е последният. Хиляди пъти съм му казвал, че подобна безразсъдна смелост не подобава на един разумен командир. Макар че прави огромно впечатление на момчетата, признавам. Копелето ми е свидетел, даже на мен ми влияе, макар да съм наясно колко глупаво постъпва... Аха, идва. – Обърна се отново. Мрачна усмивка на временно облекчение издърпваше нагоре единия край на кървящата му уста. Отпусна юздите на Перо, който веднага забави ход, и се намръщи – конят определено куцаше. Но пък замък Порифорс надвисваше току над главите им. Неколцина закъснели бежанци се стичаха към градските порти откъм близките села. Виковете им звучаха напрегнато, но без следа от паника.

Арис ги застигна на гърба на джоконски кон, явно придобит от Илвин по същия начин като колекцията от мечове. Пажът му седеше зад него, блед като платно, и храбро не плачеше. Вътрешното зрение на Иста провери линията от блед душеплам, която се вливаше в сърцето на марша – очевидно Кати още бе жива, където и да се намираше понастоящем. Притокът не беше толкова буен като в началото, но все още се леше изобилно.

Отдъхна си, като видя, че и Горам е тук, прилепил се като кърлеж към гърба на друг войник, също и изтормозената придворна дама на Катилара, придвижваща се по подобен начин на трети кон. Обоселия слуга не видя никъде. Арис поздрави небрежно брат си и сам бе поздравен небрежно. Очите му срещнаха Истините, мрачни и пълни с тревога.

– Време е да се прибираме – многозначително каза Илвин.

– По това няма да споря с теб – отвърна Арис.

– Добре.

Уморените им коне се изкатериха по тесния път към портата на замъка и влязоха в двора.

Лис се притече да поеме Иста, когато Илвин я смъкна внимателно от гърба на Перо. Фойкс също притича да ѝ подаде ръка. Иста прие с благодарност предложената ѝ помощ, защото противното би означавало да се срине безпомощно на земята.

– Царина, нека ви заведем в стаите ви... – започна той.

– Къде отнесохте лейди Катилара?

– В спалнята ѝ. Жените се грижат за нея.

– Добре. Фойкс, намери ди Кабон и елате там, ще ви чакам.

Тръгвай.

– Трябва да се погрижа за отбраната на замъка – каза Арис. – Ще дойда при вас веднага щом мога. Ако мога. Илвин?

Илвин тъкмо даваше указания на един коняр как да се погрижи за ранения му кон.

Погледът на Арис се плъзна за миг към вътрешния двор, където се намираха покоите на съпругата му.

– Направи каквото трябва.

– О, ами добре. – Илвин изкриви лице в гримаса и тръгна след Иста. Трескавата възбуда, вливала енергия в тялото му по време на сблъсъка, отминаваше. Докато минаваха под арката към двора с фонтана, той куцаше също като коня си, вдървен и посърнал.

21.

Спалнята на Катилара все още излъчваше атмосферата на женственост и покой, както през първия ден от престоя на Иста в Порифорс. Сега обаче придворните дами бяха твърде разстроени, за да я посрещнат с предишното гостоприемство – ядосани и притеснени или уплашени и виновни, в зависимост дали бяха знаели за тайното бягство, или не. Всички без изключение зяпнаха ужасени окървавената, задъхана, ядосана царица. Иста ги изгони безкомпромисно, като преди това им поръча да донесат храна и вино за лорд Илвин, както и вода да се измие – а и за останалите от компанията им, които бяха поели на път същата сутрин, сякаш преди цял един живот, след оскъдна закуска с чаша чай и някоя и друга хапка хляб, а някои и с по-малко.

Илвин се приближи до умивалника на Катилара, намокри един пешкир и го изстишка. Погледна към Иста и учтиво го предложи първо на нея. Червената засъхнала мръсотия, която тя отри от лицето си, изглеждаше зловещо. А и не всичката кръв беше от коня, осъзна тя, докато предпазливо почистваше драскотините по бузите си. Илвин изплакна и изстишка отново пешкира, после почисти собственото си окървавено лице и набилия се по гърдите му прахоляк от пътя. Лис му подаде чаша вода, която той пресуши на един дъх. После застана до Иста и сведе поглед към Катилара, която лежеше облечена в леглото си. Десният ръкав на роклята ѝ за езда беше отпран и раната на рамото ѝ бе превързана.

Беше прекрасна като заспало дете, дори мръсотията някак я бе подминала, като се изключеше калното петънце на едната ѝ буза, но дори и то ѝ стоеше като изящна украса. Илвин неспокойно проследи с пръст тъмните сенки, появили се под очите ѝ.

– Тялото ѝ твърде крехко, за да поддържа и Арис.

А кой по-добре от него би могъл да знае. Иста хвърли поглед към хлътналите му бузи и прозиращите под кожата ребра.

– За седмици и месеци да. За часове или дни... мисля, че сега е неин ред. А и знам от кого може да се лиши понастоящем Порифорс.

Илвин се навъси и погледна през рамо към отварящата се врата. Фойкс прекрачи прага след уплашения ди Кабон.

– Слава на боговете, спасена сте, царица! – искрено възкликна свещеният. – Както и лейди Катилара!

– Аз също ти благодаря, просветени – каза Иста, – заедно си спазил указанията ми.

Той плъзна разтревожено поглед по неподвижното тяло на маршезата.

– Не е ранена, нали?

– Не, не е пострадала – отвърна Иста, после добави неохотно: – За сега. Убедих я да заеме за известно време собствената си душевна сила на Арис, вместо лорд Илвин. Сега трябва по някакъв начин да принудим демона ѝ да говори. Не знам дали е бил господар, или слуга на княгиня Умерю, но със сигурност е бил свидетел – или по-скоро продукт – на демоничните машинации на вдовстващата княгиня Джоен. Илвин беше прав вчера – трябва да е знаел какво е правела тя, защото е бил част от онова, което е правела. Макар че изглежда е избягал от... каишката ѝ. – Кое то изглеждаше окуражаващо, като си помислиш. – Джоен явно не упражнява железен контрол над подопечените си създания.

Ди Кабон я зяпна с тревожно изумление и Иста със закъснение си даде сметка, че за него думите ѝ са неразбираеми. Високото чело на Илвин се набръчка с почти същото озадачение и той каза предпазливо:

– Споменахте, че Джоен изглежда по-странно и противоестествено от Сордсо. В какъв смисъл?

Иста се опита да им опише как бе видяло вътрешното ѝ зрение вдовстващата княгиня в онзи кратък и ужасяващ момент до потрошения ѝ паланкин, разказа им и за обладания от демон княз Сордсо. И как демонският му огън сякаш бе разкачил костите ѝ.

– Досега демоните неизменно се плашеха от присъствието ми, макар че защо – не знам. Не предполагах, че съм толкова уязвима за тях. – Тя погледна разтревожено към Фойкс.

– Системата, която описахте, е изключително необичайна – замислено рече ди Кабон, като потриваше двойната си брадичка. – По правило един демон се храни от една душа. Просто няма място за повече от един. Освен това демоните трудно се понасят един друг в непосредствена близост, какво остава в едно и също тяло. Не мога да си представя що за сила би могла да ги впрегне по този начин, като се изключи самият бог.

Иста прехапа замислено устни.

– Онова, което беше вътре в Джоен, не приличаше на онова, което се съдържаше в Сордсо. Сордсо изглеждаше обладан от обикновен демон, като онези на Катилара и Фойкс, само дето при него демонът не беше в подчинена позиция, а обратното – като при Кати, когато тя отпусна

юздите на своя демон, за да го разпитаме, и после едва успяхме да го подчиним отново. С Джоен разговаряше демонът, а не синът ѝ.

Лицето на ди Кабон се сгърчи от отвращение, докато осмисляше думите ѝ.

Иста погледна към Фойкс, който стоеше зад него и изглеждаше още по-отвратен. Беше мръсен и потен след тазсутрешното изпитание като всички, но поне той, изглежда, се беше измъкнал без нито една рана.

– Фойкс.

Той подскочи стреснато.

– Царина?

– Можеш ли да ми помогнеш? Искам да избугам душевния огън на Катилара надолу в тялото ѝ, а светлината на демона – в главата ѝ, така че да може да ни отговаря, без да я подчини. Без да разкъса мрежата, чрез която тя поддържа Арис. Моментът едва ли е подходящ командирът на Порифорс да се строполи мъртъв на земята... По-мъртъв.

– Означава ли това, царина, че просто изчаквате по-подходящ момент, за да освободите душата на лорд Арис? – любопитно попита Фойкс.

Иста поклати глава.

– Не знам дали това е задачата ми, нито дали бих успяла, ако опитам. Страх ме е да не го превърна в призрак, окончателно и необратимо откъснат от боговете. Макар че сега виси на косъм.

– По-скоро изчакваме подходящия за нас момент – измърмори Илвин.

Фойкс смръщи чело и сведе поглед към Катилара.

– Царина, готов съм да изпълня всяка ваша заповед, само че не разбирам какво искате от мен. Не виждам нито огънове, нито светлини някакви. Вие виждате ли?

– Отначало и аз не виждах. Сетивата ми препращаха някаква неясна смесица от емоции, предчувствия и сънища. – Иста разпери пръсти, после ги стисна в юмруци. – После богът отвори очите ми към своето царство. Сега вътрешното ми зрение вижда реалността като плетеница от светлини и сенки, цветове и линии. Някои светлини висят като мрежа, други текат като пълноводни реки.

Фойкс поклати озадачено глава.

– Тогава как направи онова с мухите и с коня, който се спъна? – търпеливо попита Иста. – Не усещаш ли нещо, може би по друг начин? Чрез слуха си например? Или чрез осезанието?

– Аз... – той сви рамене, – ами, просто си пожелах да го направят.

Не... накарах ги. Представих си много ясно какво искам да направят, заповядах на демона и нещата просто се случиха. Доста беше... странно обаче.

Иста прехапа устни, вперила поглед в него. После, водена от импулс, застана пред него и нареди:

– Наведи глава.

Той я погледна изненадано, но все пак се подчини. Иста стисна предницата на туниката му и го дръпна още по-надолу.

„Господарю Копеле, нека Твоят дар бъде споделен. Или пък не. Проклети да са очите Ти“. Притисна устни към потното чело на Фойкс. „А. Да!“

Мечката зави от болка. За миг наситена виолетова светлина припламна в разширяващите се очи на Фойкс. Иста го пусна и отстъпи назад. Той се изправи със залитане. Едва доловим бял огън избледня върху челото му.

– Ооо! – Той вдигна ръка към челото си и огледа изумено стаята, като спираше поглед на всеки от присъстващите. – Това ли виждате? През цялото време?

– Да.

– И как така не се препъвате на всяка крачка?

– Свиква се. Вътрешното око се учи, също като телесните ни очи, да подбира необичайното и да игнорира останалото. Можеш да гледаш, без да виждаш, но можеш и да гледаш с внимание. Сега искам от теб да гледаш внимателно Катилара, заедно с мен.

Ди Кабон издаде устни напред с неприкрита тревога и страхопочитание. Потри неуверено ръце.

– Царина, това може да бъде много опасно за него...

– Както и няколкостотинте джоконски войници, които заемат позиция около Порифорс, просветени. Оставям на здравия ти разум да прецени коя опасност е по-непосредствена в момента. Фойкс, виждаш ли... – Обърна се и го свари да гледа собствения си корем с нещо средно между ужас и смаяно любопитство. – Фойкс, внимавай!

Той преглътна и вдигна очи.

– Ъъ, да, царина. – Примижа и я заглежда внимателно. – Можете ли да видите себе си?

– Не.

– И по-добре. От цялото ви тяло изскача нещо като искри – остри като иглички всичките. Нищо чудно, че демоните се плашат...

Иста го хвана за ръката и решително го дръпна към леглото на

Катилара.

– Гледай сега. Виждаш ли светлината на демона, цялата на възли вътре в тялото ѝ? И белия огън, който тече от сърцето ѝ към нейния съпруг?

Ръката на Фойкс проследи колебливо бялата линия, което бе достатъчно доказателство за новата способност на сетивата му.

– Сега погледни под този поток към канала, поддържан от демона.

Той проследи с поглед линията от бял огън, после премести очи към ручейчето, което все още се процеждаше откъм лорд Илвин, сетне погледна обратно към Катилара.

– Царина, не се ли излива прекалено бързо?

– Да. Точно затова нямаме много време. Хайде, да видим какво можеш да направиш. – Както преди, тя плъзна ръце над тялото на маршезата. После, водена от любопитство, отпусна ръцете си и вместо това просто си пожела наум. Беше по-лесно да подчини белия огън, като използва навичките на плътната материя, но както откри, ръцете всъщност не ѝ бяха необходими. Душепламът на Катилара се сбра в областта на сърцето ѝ, като продължи да се излива както преди. Иста не се опита да промени количеството, което Арис черпеше от нея. Докато огънят продължаваше да тече, поне можеха да са сигурни, че маршът все още... функционира, където и да се намираше.

– Сега, Фойкс. Опитай се да избуташ демона към главата ѝ.

След кратко колебание Фойкс заобиколи леглото и хвана босите стъпала на Катилара. Светлината в него се разгоря и на Иста дори ѝ се стори, че чува как мечката ръмжи заплашително. Вътре в Катилара виолетовата демонска светлина избяга нагоре. Иста отклони за миг вътрешния си взор да провери състоянието на мрежата, поддържаща Арис, после се опита да постави стега при врата на Катилара. На душеплама това се отрази по познатия ѝ вече начин, но дали щеше да подейства на демона?

Явно подейства, защото очите на Катилара се отвориха внезапно, пронизвайки присъстващите с острота, чужда на маршезата. Сякаш се промени самата форма на лицето ѝ, когато мускулите под кожата се напрегнаха по различен начин.

– Глупаци! – изсъска дрезгаво тя. – Казахме ви да бягате, но вече е късно! Тя ви застигна. Сега всички ще ни захвърлят обратно, да оплакуваме напразно съдбата си!

Гласът ѝ бе задъхан и накъсан, защото движението на дробовете не съответстваше с речта на устните.

– Тя? – повтори Иста. – Княгиня Джоен?

Демонът се опита да кимне, откри, че не може, и вместо това притвори за миг клепачите на Катилара в знак на потвърждение. Илвин тихо издърпа един стол от другата страна на леглото, седна и се наведе напред, подпрял лакътя си на едното коляно, очите му бяха напрегнати. Лис потръпна и отиде да седне на една ракла до стената.

– Видях Джоен на пътя – каза Иста. – От черна яма в корема ѝ извираха дузина или повече пипала от светлина. Магьосник ли има в края на всяко от пипалата?

– Да – прошепна демонът. – Точно така ни впрегна тя и ни подчини на волята си. Всичките ни подчини на волята си. Как болеше само!

– Едно от светлинните пипала се беше впило в княз Сордсо. Твърдиш, че тази жена е вселила демон в собствения си син?

Най-неочаквано демонът се изсмя горчиво. Формата на Катилариното лице сякаш отново се промени.

– Най-послед! – извика демонът на рокнарийски. – Той, естествено, трябваше да е последният. Винаги е предпочитала синовете си. Ние, дъщерите ѝ, бяхме безполезни разочарования и нищо повече. Златния генерал не можеше да се прероди в нас, нали разбирате. В най-добрия случай бяхме средство за размяна, в най-лошия – слугини, които да ѝ вършат черната работа... или живо месо за демоните ѝ...

– Това е гласът на Умерю – с мрачно изумление прошепна Илвин. – Не когато дойде при нас в Порифорс, а от времето, когато я зърнах в Хамавик.

– Откъде е събрала Джоен всичките тези стихийни създания? – попита Иста.

Демонът премина отново на ибрийски:

– Открадна ги от ада, разбира се.

– Как? – попита ди Кабон. Надвесил се беше над рамото на Фойкс в долния край на леглото, очите му бяха широко отворени.

Демонът вдигна веждите на Кати, което явно трябваше да мине за вдигане на рамене.

– Старият демон ѝ свърши тази работа. Измъкнаха ни от ада, всичките безмозъчни и объркани, приковаха ни към каишките ѝ, храниха ни и ни обучаваха...

– Как ви хранеха? – попита Илвин, гласът му бе натезал от лоши предчувствия.

– С души. Точно по този начин успява да се справи с толкова много от нас – пуска ни на паша, за да се храним и с други души освен с

нейната. Отначало с душите на животни, слуги, роби, затворници. После, когато схвана тънкостите, ни пускаше при други, избрани специално заради познанията или талантите им. Поставяше ни в телата им, докато изядем нещата, които тя искаше да знаем, после ни измъкваше оттам. Докато не научихме достатъчно да яхнем най-добрите ѝ роби-магьосници. Достатъчно, за да съжителстваме с княгиня дори! Стига да бе от презираните княгини.

– А Горам? – нетърпеливо попита Илвин. – Конярят ми Горам също ли е бил един от тях? Храпа за демони?

– Той ли? О, да. Ако не се лъжем, той беше шалионски конемайстор. Ние обаче не сме яли от него. На нас тя ни даде сипка най-напред, после онова малкото слугинче. После шалионския учен, частния учител. Него ни позволи да го изядем целия, защото и без това щяха да го екзекутират, задето бил последовател на Копелето. А после джоконската куртизанка. Тя се спогоди неочаквано добре с учителя, понеже и двамата много си падаха по мъжете. Джоен я презираше заради уменията, които искаше да ѝ открадне, така че я остави да си тръгне жива и побъркана и да посрещне участта си на улицата.

Ди Кабон и Илвин изглеждаха потресени до дъното на душата си. Лицето на Фойкс бе лишено от всякакво изражение. Ди Кабон каза:

– Искаш да кажеш, че княгиня Джоен по някакъв начин изважда демоните, без това да убие гостоприемниците им? Отделя ги от душата на жертвата също като светицата в Раума?

Устните на демона се извиха в неприятна усмивка.

– Точно обратното. При Джоен целта бе свързването, не отделянето. Когато се нахранехме достатъчно, тя ни издърпваше, разкъсвайки душите. Взимаше каквото ѝ беше необходимо, а останалото зарязваше като отпадък. Процес еднакво болезнен и за двете страни, уверявам ви, макар че на нея ѝ беше полезен, понеже ни държеше замаяни и раболепни.

Иста не знаеше на какво се дължи тази внезапна откровеност на демона, но реши да го притисне за още информация, докато трае това му разговорливо настроение.

– Старият демон – повтори тя. – Какво имаш предвид?

– А. Наследството на Джоен – каза демонът. Сега, изглежда, говореше, реши Иста, с гласа на учения – прецизен и суховат, ибрийският му беше с чистия акцент на централен Шалион и по нищо не приличаше на меката северняшка реч на Катилара. Стилът им на изразяване също беше различен. – Да ви разкажем ли цялата история? Враговете на

нашия враг не са ни приятели. Но пък защо не? Ние знаем какво ни чака, защо и вие да не разберете? Глупаци. – Последното беше изречено със странно безразличен тон.

Демонът изчака тялото да му осигури нова доза въздух и продължи:

– По времето на Златния генерал, в дните на най-голямата му слава, от Архипелага се стичали хора, които търсели да се издигнат в двора му или да се прославят на бойното поле. Сред тях бил и един много, много стар магьосник, който отдавна практикувал демонската магия сред квадрианците на островите, без да предизвика подозрението им. Демонът му бил още по-стар, на десетки животи. Хаосът и безредието на предстоящата война ги привлекли като парфюм. Това било голяма грешка, защото Рокнарийския лъв бил любимец на самия Баща и притежавал много божествени дарби, сред които и вътрешното зрение. Старият магьосник бил разкрит, обвинен, осъден и изгорен на клада. С помощта на натрупаното умение древният демон изскочил от умиращия си гостоприемник и предпазните мерки, взети от квадрианските свещени, не могли да го спрат. Не могъл обаче да скочи достатъчно далеч, на безопасно разстояние, затова си избрал за свой нов гостоприемник човек, когото Златния генерал не би изгорил – неговата тригодишна дъщеря Джоен.

– Княгиня Джоен е била магьосница през всичките тези години? – изумено извика ди Кабон.

– Не съвсем. – Демонът се усмихна горчиво с устните на Катилара. – Златния генерал полудял от гняв и безсилие. Обърнал се с молитва към своя бог и Той му дарил още един талант. Бащата го научил как да капсулира демона, как да го приспи вътре в малкото момиченце. Намерението на Лъва било, когато Шалион падне, тайно да залови и доведе някой светец на Копелето, ако успее да открие такъв, който да прогони демона от дъщеря му с помощта на забранените квинтариански ритуали. И заминал на война. Само че великата саможертва на царин Фонса причинила смъртта на Рокнарийския лъв, преди той да е осъществил замисъла си и да се е върнал. Княжествата разтрогнали съюза помежду си и последвали години на нови погранични войни с квинтарианските царства. А запечатаният демон чакал смъртта на гостоприемника си, която да го пусне обратно в света на хората. Чакал петдесет години. После, преди около три години, нещо се случило. Капсулата се разкъсала и освободила демона вътре в Джоен. Но княгинята не била вече плахото дете, което той си бил избрал. Озовал се срещу една закоравяла, решителна, огорчена, неуязвима жена.

– Как? – попита ди Кабон.

– Да – каза Илвин. – Защо капсулата е издържала цели петдесет години, а после изведнъж се е разкъсала? Освен ако не е била създадена така...

– Аз знам как – каза Иста, чиито мисли горяха от студено задоволство. – Смятам, че бих могла да назова точния ден и час, когато е станало. Ще ви кажа след малко. А сега млъкнете и го оставете да говори. Какво стана после?

Очите на демона се присвиха и я изгледаха с нещо като уважение.

– По онова време Джоен била изправена пред неразрешима дилема. Поделяла си регентството с двамата си най-близки врагове, генерала на Джокона и брата на покойния ѝ съпруг. Сордсо бил вечно нацупено пиенде, което ги мразело всичките. Генералът и чичото крояли планове да тикнат Сордсо в някоя тъмница и да поставят чичо му на джоконския трон.

– Ах – неутешимо рече Илвин. – Тогавя исках аз да ударим Джокона. Колко подходящ би бил моментът, точно когато се е подготвяла държавна измяна в двора им... е, както и да е.

– Джоен не можела да си намери място – продължи демонът. – Вярвала – била се убедила сама, – че старият демон ѝ е наследство от великия ѝ баща, дадено ѝ тайно, за да се събуди в труден момент като този и да спаси внука му от предатели. Така че го запазила в тайна и започнала да се учи от него. Старият демон се зарадвал на старателната си ученичка и я научил на всичко, като смятал, че скоро ще е в състояние да обърне нещата и да поеме контрола. Само че подценил желязната сила на волята ѝ, закалена с четири десетилетия сподавян гняв. Вместо да я надвие, все повече се превръщал в неин роб.

– Да – прошепна Иста. – Разбирам какво имаш предвид.

– Другите двама регенти първи привлекли вниманието ѝ. Не ѝ било трудно, понеже били в най-близкото ѝ обкръжение. Чичото, ами, той умрял тихо. Генералът бил обработен по по-специален начин и скоро се превърнал в най-горещия ѝ поддръжник.

– Джоен е квадрианка, макар и да е съгрешила според техните вярвания – каза ди Кабон; лицето му бе сгърчено от усилието да подреди мислите си. – Но един лош квадрианец не е същото като добър квинтарианец. Някоя теологическа система не дава информация как да управляваш което и да било стихийно създание, без да изложиш на огромна опасност душата си, да не говорим за цяла войска от такива създания.

– Така е, наистина – прошепна Иста.

Демонът в Кати продължи:

– Окаишените демони скоро станаха за нея нещо повече от средство да спаси Сордсо – превърнаха се в източник на наслада. Най-после, най-после тя можеше да налага волята си и да си осигурява безропотно послушание. Членовете на семейството ѝ бяха не последните, а първите, които станаха жертва на това обвързване. Всички, с изключение на Сордсо.

Гласът и езикът на демона се промениха отново:

– Мен ме взе, когато отказах да ме омъжат за един квинтариански незаконороден лорд, и очите ѝ грееха победоносно, когато го направи. Всички, всички трябваше да правят каквото тя каже, винаги, до най-малката подробност. Освен Сордсо, златното ѝ синче. О, мед ми капе на сърцето, дори сега, в тази жива смърт, като знам, че най-накрая е взела и него. – Устните на Кати... на Умерю... се изтеглиха назад в жестока усмивка. – Предупредих го да не я предизвиква. Чу ли ме той обаче? Не, разбира се. Ха!

– Катилара каза, че са те пратили да превземеш Порифорс отвътре – обърне се Иста към демона. – Затова, предполагам, е прибегнала до познанията на куртизанката...

Изражението на Илвин от другата страна на леглото беше изтъкано от догадки и несигурност, сложна смесица от спомени, съжаление и ужас. Иста се зачуди дали тези наполовина изядени души щяха един ден да се слоят в едно, или винаги щяха да си останат разделени.

– Илвин или Арис трябваше да привържеш към себе си? – попита Иста. – Или и двамата?

Усмивката върху устните на Умерю се смекчи.

– Лорд Илвин. Отначало ни се стори доста хубав. Но после видяхме Арис... Защо да се задоволяваме с втория по качество, с втория по ранг и да се главоболим с онзи сложен заговор за узурпация и бунт, който трябваше да последва, когато съвсем лесно и приятно можехме да завземем Порифорс от върха надолу? – Демонът добави на ибрийски: – Лорд Арис, да. – И: – Арис. Да. Мм. – После, с въздишка на неизвестно кой от двата езика: – Ахх.

– Изглежда, са го решили единодушно – сухо измърмори Илвин. – Слугинчето, княгинята, куртизанката, а сигурно и ученият. Потекли са им лигите още щом са го зърнали. Чудя се дали и онази птичка не е била женска? Ако е била, сигурно би кацнала на пръста му. Ето как заговорът на Джоен е отишъл на вятъра, разтурен от магия много по-древна от демонската. – Челото му се събърчи отчасти от ирония, отчасти от болка. – За мой късмет. – Остана само болката. За миг дълбокото изтощение

изплува съвсем близо до повърхността, сякаш тежестта на целия свят привеждаше гърба му. После тъмните му очи просветнаха и той изправи рамене. – Та как се е измъкнал от затвора си онзи стар демон? Казахте, че знаете, царина.

– Поне се досещам. Заради времето, когато е станало – нима не го виждате? Преди три години, в Деня на Дъщерята, смъртното проклятие на Златния генерал бе вдигнато от Шалион – всичките му разсипани, извратени божествени дарове бяха пометени и прибрали от боговете посредством избрания от тях светец. Прибраха си всичко през онзи ден – навярно и силата, поддържала капсулата цяла.

Илвин срещна погледа на ди Кабон. Свещеният кимна замислено.

Иста каза бавно:

– Чудя се дали ако с Арвол и Иас бяхме успели да развалим проклятието преди двайсет години, Джоен щеше да се сдобие с демона си още тогава? И кой от двамата щеше да поеме контрола?

Ди Кабон впери очи в Катилара с изражение на върховно научно любопитство.

– Аз пък се чудя дали действията на същия този умел рокнарийски магьосник не са били отговорни за епидемията от стихийни създания, заляла Шалион по времето на Фонса... – После се отърси от тези ненавременни теоретически хипотези, вероятно застигнат от мисълта, че епидемията, пред която са изправени сега, поставя проблеми от много по-практическо и непосредствено естество.

„Защо създанието ни казва всичко това?“, запита се Иста. За да вдъхне страх и хаос сред малката им компания? Да ги зарази със собственото си отчаяние? Плъзна поглед към Фойкс, надежден като скала, към ди Кабон, дълбоко замислен, към Илвин, съсредоточен като стрела, намерила целта си. Ако това беше планът му, не се получаваше. Може би демонът просто си беше откраднал вече достатъчно човечност, за да изпитва наслаждение от възможността да се оплаче пред внимателна публика. Може би, загубил всяка надежда за бягство, в някакъв последен напън и въпреки отшелническата си природа, той търсеше съюзници.

Вратата се отвори и Иста се обърна стресната. Влезе лорд Арис и й кимна почтително. Пак си беше сложил ризница, с облекчение забелязая тя. Е, нямаше да се запари от тежките доспехи. Следваха го слугини с подноси, изключително приятна гледка, и Горам, значително по-бодър отпреди, който носеше дрехи и бойно снаряжение за Илвин.

Хората на Иста се заеха без излишни церемонии със съдържанието

на подносителите. Арис се приближи до леглото и погледна жена си с празно лице. Демонът го погледна на свой ред, но не каза нищо. Иста се надяваше копнежът в очите да не е на Катилара. После се зачуди дали и собствените ѝ очи не са изглеждали така, когато бе спирала погледа си върху него.

– Будна ли е? – Арис махна объркано с ръка. – Тогава как аз...

– Катилара спи – каза му Иста. – Дадохме на демона ѝ достъп до устата ѝ, за да може да говори. Което той и направи.

– Какво става навън, Арис? – настоятелно попита Илвин. Успяваше едновременно да преглъща хапки месо и хляб, да пие студен чай на огромни глътки и да съдейства на Горам, който се опитваше да го облече.

– Според съгледвачите – около хиляда и петстотин джоконски войници. По петстотин във всяка колона. Според двамата, които успяха да се промъкнат през блокадата. Сега, когато обръчът около Порифорс се затвори, не се и надявам другите десетина да се върнат. Никога не съм губил толкова много съгледвачи.

– Обсадни машини? – попита Илвин с пълна уста, докато пхаше крак в единия си ботуш, който държеше коленичилият Горам. Ботушите на изчезналия слуга бяха захвърлени настрана. Ботушите на мъртвия слуга? Засега никой не можеше да каже.

– Няма данни за такива. Карат обоз, но нищо повече.

– Хм.

Арис погледна Иста. Тя не знаеше какво изражение се е настанило на лицето ѝ, но той се опита да я успокои:

– Порифорс и преди е удържал на обсади, царина. Градските стени също са защитени – двеста от моите хора са долу, а половината граждани са бивши войници от гарнизона. Има тунели за придвижване на подкрепления. Кога беше, Илвин, преди петнайсетина години, когато Лисичката от Ибра прати три хиляди да ни обсадят? Удържахме ги половин месец, докато ди Карибастос и ди Толноксо – бащата на сегашния провникар – не ги изгониха.

– Мисля, че не с обсадни машини ще ни атакува Джокона сега – каза Илвин. – А с магьосници. – Осведоми накратко брат си за казаното от демона. Докато той говореше, пребледнелият Горам решително и опитно среса назад косата му, върза я стегнато на тила и изтръска ризницата, готов да я подаде на господаря си.

– Ако лудата Джоен наистина води на каишка дузина или повече магьосници – завърши Илвин, навличайки ризницата, – можеш да си сигурен, че ще ги насъска срещу нас. Ако не като отмъщение за мъртвата

си дъщеря, то като удар срещу Шалион, който да обърне посоката на настъплението, което маршал ди Палиар планира срещу Бораснен. Изтеглен напред удар, и тежък при това. И ако успее, ще го последва настъпление в северната централна част на Шалион преди Изел и Бергон да са прегрупирали войските си... така бих го направил аз, ако бях на мястото на джоконците. Искам да кажа, ако бях само луд, а не и глупав при това.

Арис се ухили за миг.

– Мога само да гадая какво представляват сегашните офицери на Сордсо.

– Готови да съдействат – мрачно рече Иста. – На едно мнение по всички въпроси.

Илвин изкриви лице в гримаса, после, подсетен от мълчаливия знак на Горам, протегна ръка конярят да закрепил подлакътника му.

– Арис – притеснено продължи Иста. – Въпреки необичайното ти състояние ти нямаш вътрешно зрение, нали?

– Нищо, което да прилича на онова, което описавте, царина. Ако въобще може да се говори за промяна, то тя е към по-лошо – зрението ми, изглежда, отслабва. Не замазано или неясно, а лишено от цветове. Само дето сега виждам по-добре през нощта, почти като денем всъщност.

– Значи не си видял, нито си усетил удара на княз Сордсо срещу теб, когато се сблъскахте на пътя?

– Не... вие какво видяхте?

– Онази наситена светлина, която вътрешното ми зрение възприема като знак за демонска магия. Прогарящ изблик от нещо си. Във всеки случай поне Сордсо смяташе, че ще е прогарящ изблик от нещо си. Но то мина през теб, без да ти навреди, сякаш ти въобще не стоеше на пътя му.

И двамата погледнаха към ди Кабон, който разпери пухкавите си длани в знак на недоумение.

– В известен смисъл той наистина не е бил там. Не като живите души, дори не като демоните. Окончателно откъснатите души са встрани от всички реалности, както от света на материята, така и от света на духа.

– Означава ли това, че е недосегаем за магията? – започна Иста. – А в същото време именно магия го поддържа в момента... Просветени, не разбирам.

– Трябва да помисля...

Оплетена мрежа от виолетови светлинни линии внезапно припламна из цялата стая, разгоря се, после изчезна. Фойкс подскочи. Миг покъсно го последваха и останалите, когато съдовете с чай, вино и вода за миене започнаха да се преобръщат, пропукват и трошат. Глинената чаша на Илвин се разполови в ръката му тъкмо когато я вдигаше към устните си и той отскочи, за да предпази сиво-златния си табард от разпискалото се вино.

– Изглежда, магьосниците на Джоен са в готовност – хладно каза Иста.

Фойкс се завъртя сащисан. Вътре в него мечата му сянка се бе изправила на задните си крака и ръмжеше.

– Какво беше това? Предупреждение? Щом могат да направят това, защо просто не ни пръснат главите като зрели любеници и да се свърши?

Ди Кабон вдигна трепереща ръка.

– Свободните демони не могат да убиват пряко...

– Смъртният демон на Копелето го прави – каза Иста. – Виджала съм го с очите си.

– Онова е специален случай. Свободните демони, онези, които са се отскубнали в царството на материята... е, те може и да се опитат да убият пряко, но... смъртта отваря душата на човек за боговете. Дали душата ще избере да мине през тази порта, или не, е въпрос на свободна воля, но в този момент портата се отваря и в двете посоки. И демонът рискува да го заловят.

– Затова те бързат да отскачат нанякъде, когато гостоприемникът им бъде убит... – каза Фойкс.

– Да, но използването на магия за убийство създава и връзка между магьосника и жертвата. – Той замълча замислено. – Разбира се, ако магьосникът използва магия, за да накара коня ти да скочи в някоя пропаст или по друг косвен начин предизвика смъртта ти, този риск вече не го грози.

Задъхан войник в сиво-златен табард нахлу през вратата.

– Лорд Арис! При портата има пратеник на джоконците. Настоява да говори с вас.

Арис всмука въздух през зъби.

– Предупреждение наистина. Предизвестие. Е, сега разполагат с цялото ми внимание. Илвин, Фойкс, просветен ди Кабон... царина... ще дойдете ли с мен? Искам очите и съвета ви. Само че останете зад бойниците, така че да не ви видят.

– Да. – Иста се забави колкото да освободи стегата около врата на Катилара и да е сигурна, че демонът мирува. Фойкс я наблюдаваше мълчаливо, застанал до рамото ѝ, сякаш да я пази. Арис не бе назвал Лис, но тя въпреки това се изправи, скръстила ръце и присвила рамене, сякаш да стане по-дребна и незабележима.

Илвин тръгна към вратата след Арис, но изведнъж спря и възкликна:

– Цистерните!

Арис завъртя рязко глава. Двамата се спогледаха. Илвин плесна брат си по рамото.

– Ще проверя и ще дойда при вас над портата.

– Побързай, Илвин. – Арис им даде знак да го последват. Илвин свърна встрани по галерията и хукна.

22.

Минаха през двора с цветята и изкачиха вътрешното стълбище след Арис. Над портата стърчеше обточена с парапет платформа. Арис разбута стрелците, заели позиции на бойниците, качи се на парапета и застана там разкрачил крака, вперил поглед надолу. Иста надникна през един отвор.

Вдясно, където пътят свръщаше към Оби, се виждаха джоконците – разпъваха шатрите си и сковаваха коневръзи в една орехова горичка, току извън обсега на арбалетите и катапултите. От другата страна на горичката група слуги, някои от тях облечени като мъжете, които бяха носили паланкина, разпъваха значително по-големи шатри от зелено платно. Вляво, в ниското покрай брега на реката, се вливаше друга колона по посока на градските стени. В задния и край няколко войници вече подкарваха пред себе си вечерята въз вид на плячкосани овце и крави.

Отвъд всичко това провинциалният пейзаж изглеждаше измамно спокоен – и опразнен, надяваше се Иста. Само една-две плевни или други стопански сгради горяха подпалени в далечината, вероятно в резултат от някаква спорадична, отчаяна съпротива. Врагът не беше – или все още не беше – подпалил нивите. Дали не смятаха, че докато дойде време да се прибира реколтата, вече ще са техни еднолични собственици? Третата колона явно заемаше позиции зад замъка, по протежение на билото.

Подвижният мост беше вдигнат, портите бяха затворени. От другата страна на дълбоката суха цепнатина пред стената стоеше джоконският пратеник, гологлав. Синият преговорен флаг на копието в ръката му висеше отпуснат в следобедната жега. Придружаваха го двама настръхнали стражи с морскозелени табарди над ризниците.

Когато офицерът вдигна лицето си нагоре, Иста затаи дъх. Беше не друг, а преводачът от джоконската колона, изтегляща се от Раума. Какво беше това ново негово назначение – награда или наказание? Той не я видя, скрита наполовина зад амбразурата, но ако се съдеше по внезапната уплаха, разширила очите му, явно бе познал в Арис откачения мечоносец, който едва не му беше отсякъл главата в онази клисура. По каменното изражение на Арис не можеше да се прецени дали разпознаването е взаимно.

Джоконецът облиза устни и се изкашля да прочисти гърлото си.

– Идвам под флага на преговорите от името на княз Сордсо при замък Порифорс – започна той, високо и на ясен ибрийски. Стисна дръжката на копието със синия флаг, все едно че беше щит, и заби малко по дълбоко долния му край в сухата пръст до ботуша си. Смяташе се за признак на много лоши маниери да застреляш пратеник, действие, което би спечелило на извършителя сурово мъмрене от командирите му. Твърде закъсняла утеха от гледна точка на пратеника. – Ето условията на княза на Джокона...

– Не те ли притеснява фактът, квадрианецо – провлачено го надвика Арис, – че твоят княз се е превърнал в обладан от демон магьосник? Като благочестив човек, не би ли трябвало да го вържеш на кладата, вместо да му се подчиняваш?

Стражите не реагираха и Иста се зачуди дали не са ги избрали заради това, че не знаят ибрийски. Ако се съдеше по гримасата, която прекося за миг лицето на пратеника, той може и да бе сметнал, че думите на врага имат някакво основание, но това не пролича в острия му отговор:

– Те казват, че вие сте човек, мъртъв от три месеца. Хората ви не се ли притесняват да следват един ходещ труп?

– Не особено – каза Арис. Не обърна внимание на тихия шепот, който се разнесе сред стрелците, скупчили се зад него. Погледите, които си размениха, съдържаха различни неща – от възмущение и тревога до намерили своето обяснение подозрения, а един от мъжете дори възкликна уплашено. – Виждам обаче как това би могло да представлява проблем за вас. Как, в края на краищата, бихте могли да ме убиете? Дори и един магьосник би го сметнал за притеснителен парадокс.

С видимо усилие пратеникът се върна към посланието си:

– Това са условията на княза на Джокона. Ще предадете незабавно вдовстващата царина Иста като заложник, гарантиращ съдействието ви. Всички офицери и войници от гарнизона ще оставят оръжията си и ще излязат през портата да се предадат. Направете това и животът ви ще бъде пощаден.

– За да ни използват като фураж за демоните може би? – измърмори ди Кабон, също приклеknал зад една амбразура. Доста по-милостива участ, неволно си помисли Иста, от онази, която един свещен на Копелето, заловен при подобни обстоятелства, би могъл да очаква от замяданя за кръв квадрианска войска.

– Я стига, джоконце, не ме принуждавай да плюя по теб, ако обичаш – подхвърли Арис.

– Моля спестете си слюнката, лорд Арис. Чува се, че всякаква

течност скоро ще е в недостиг при вас.

Лорд Илвин се беше появил на стената тъкмо навреме да чуе последното и се усмихна горчиво. Погледна над главата на Иста, обхващайки с бърз поглед вражеските позиции. Арис погледна надолу към него. Илвин облегна рамене на стената под краката на брат си и погледна назад към двора при портата. Сниши глас, така че да не го чуят джоконците, и докладва:

– Отишли са и двете цистерни. Текат като сита. Пратих хора да напълнят всички здрави съдове, които открият, опитват се и да обточат с брезент резервоарите, за да намалят изтичането, но няма голяма полза.

– Добре – измърмори на свой ред Арис. После се обърна към пратеника и викна високо: – Отказваме, разбира се.

Пратеникът погледна нагоре с мрачно задоволство при този очевидно очакван отговор.

– Княз Сордсо и вдовстващата княгиня Джоен са склонни да проявят милост, каквато вие не заслужавате. Ще ви дадат един ден да премислите позицията си. Утре пак ще дойда да чуя новия ви отговор. Освен ако вие не пратите човек при нас преди това... разбира се. – Поклонни се и започна да отстъпва назад, прикриван неадекватно от двучления си ескорт. Измина значително разстояние заднишком, преди да се осмели да обърне гръб на замъка.

Не просто очакван отговор, а желаният, очевидно.

– И сега какво? – разтревожено попита ди Кабон. – Ще ни нападнат ли? Настина ли ще изчакат един ден?

– Ще ни нападнат, да – каза Иста. – Но не с войската си, според мен. Бих заложила каквото кажеш, че Джоен иска да изпробва новите си играчки. Порифорс е първата ѝ възможност да изпита магьосниците си в открита война. Ако резултатите я задоволят... – Лилава линия, макар и само една този път, се стрелна пред вътрешното зрение на Иста.

Повечето от запънатите тетиви на стрелците се скъсаха едновременно. Двама мъже извикаха, ужилени от отплесналите се корди. Изключение бе само един запънат арбалет, който изстреля стрелата си и тя се заби в бедрото на един войник. Мъжът изкрещя, прекатури се през парапета и се строполи неподвижен на камъните при портата. Ужасеният му другар зяпна сачисано арбалета си и го хвърли далеч от себе си, сякаш му беше прогорил ръката, после хукна към падналия си колега.

Изпука нова, по-тъмна светкавица.

– Сега какво? – измърмори неспокойно Фойкс, като местеше поглед по редицата ужасени стрелци. Онези, които бъркаха в коланите си за

нови тетиви, откриха, че те се различават в ръцете им.

Миг по-късно дим изпълни въздуха над покривите.

– Пожар в конюшните – каза Илвин. Лаконичният му глас не се връзваше с бързината, с която се втурна. – Фойкс, трябваш ми. – Хукна надолу по стълбите, като вземаше стъпалата по три наведнъж.

„Сега вече започва сериозната част“, помисли си Иста със свит на топка стомах.

Очите на Лис бяха станали огромни.

– Царина, може ли да отида с тях? – тихо попита тя.

– Да, върви – пусна я Иста. Момичето хукна като подгонено. Всяка компетентна помощ би била от полза там... „Ами аз?“ Реши, ако не друго, поне да се смъкне от стената.

Арис ѝ извика, докато минаваше на бегом покрай нея:

– Милейди, ще се погрижите ли за Катилара?

– Разбира се. – И това беше някаква задача все пак. Или пък Арис, като добър командир, просто искаше да събере всички безполезни хора на едно място.

Иста свари дамите на Катилара в истерия. Когато приключи с тях, поне шумът, който вдигаха, бе сведен до поносимо ниво. Катилара лежеше все така, само меката плът по лицето ѝ бе видимо хлътнала и костите прозираха отдолу. Светлината на демона се бе свила на възел в тялото ѝ и кротуваше – засега. Иста изпухтя неспокойно, но въпреки това направи необходимото душепламът да се излива все така безпрепятствено към Арис.

Безкрайният следобед се точеше мудро. Иста често излизаше от спалнята на маршезата, за да провери резултата от множеството вълни на магьосническа светлина, които прекосяваха сетивата ѝ. Само онова първо попълзновение над цистерните с вода, изглежда, бе изцяло координирано. След това атаките станаха безредни, което личеше и по резултатите им. Хора падаха и си чулеха ръце и крака. Конете, изведени от пламналата конюшня, подивяха в двора с фонтана и събориха една галерия в паниката си. Заедно с галерията се срина и едно гнездо на оси и трима души умряха в агония, задушени от ужилванията, а много други пострадаха от копитата на конете, подлудени от набезите на жилещите насекоми.

По-малки пожари пламнаха в други дворове. Малкото останала вода се топеше бързо. Повечето от запасите месо, без значение как е било

съхранявано, изведнъж започнаха да се развалят и да миришат отвратително. Хлябът и плодовете се покриха със зелена плесен, която растеше пред очите на сащисаните хора. Гъгрици нападнаха запасите брашно. Кожените каиши и въжетата гниеха и се разпадаха в ръцете на хората. Глинените съдове се чупеха на парчета. Дъските се цепеха. Ризниците и мечовете започнаха да ръждясват с бързината на девичо изчервяване.

Всички, боледували някога от малария, получиха нови, силни пристъпи на болестта. Хубавата трапезария на Катилара скоро се напълни със сламеници и със стенещи, трескави, зъзнещи и халюциниращи хора. Ди Кабон бе принуден да помогне в грижите за болните, много от които невероятно бързо се превърнаха в умиращи. Докато се свечери, лицата на войниците и слугите, с които Иста се разминаваше по коридорите и в дворовете, вече не бяха напрегнати и уплашени, а бледи, объркани и отчаяни.

По залез-слънце Иста се качи на северната кула, най-високата, да прецени положението. Лис, вмирисана на дим от пожара и куцукаща от сблъсъка си с подивели копита, се качи бавно след нея. Един мъж в сиво-златен табард изтрополи зад тях и стовари камъните, които носеше, върху растящата купчина до бойниците, размени си няколко мрачни думи с двама свои другари, чиито лъкове без тетиви бяха захвърлени в един тъгъл, после се обърна и заслиза тежко по виещото се стълбище.

В равната светлина на залазващото слънце обезлюденият пейзаж изглеждаше неестествено красив и ведър. В ореховата горичка спретнатият джоконски лагер, изглежда, пируваше – огньовете разнасяха ароматното ухание на готвеща се храна. Малки групи конници язدهа насам-натам, патрулираха или разнасяха съобщения – или просто бяха излезли да се раздвижат, ако питаха Иста. Всички бяха с морскозелени табарди.

Над градчето, зад стените му в долината, също се издигаха колони дим, само че грозни и черни. С по-добър достъп до вода от замъка на билото гражданите бяха успели да овладеят повечето пожари, засега поне. Ала малкото миниатюрни фигури, които Иста виждаше да се лутат уплашено по улиците, изглеждаха вдървени от умора. Мъжете зад стените клечаха или седяха неподвижно, или лежаха, сякаш заспали от изтощение. Или мъртви.

Тежки стъпки изстъргаха по каменните стъпала и Иста се обърна. Лорд Илвин се появи на върха на кулата; носеше малка мръсна платнена торба. Дори нежната светлина на залеза не успяваше да омекоти бледите черти на мръсното му лице. Сажди и пот се бяха смесили и засъхнали

в най-невероятни посоки, така както бе обърсвал с ръка мръсотията от очите си. Още преди часове беше зарязал ризницата и прогорения си табард и сега лепената му риза, покрита с малки черни дупчици от огнените искри, бе залепнала за тялото му.

– А – каза той с глас, който звучеше така, сякаш излизаше от дъното на миньорска шахта. – Тук сте.

Тя кимна. Той застана до нея и двамата сведоха очи към изтощения Порифорс зад измамно солидните му външни стени.

Конюшните бяха изгорели до основи. Почернели греди лежаха захвърлени в двора пред тях, изпочупени керемиди ги покриваха като разляна кръв. Дворът с фонтана също беше пострадал тежко – едната галерия се беше сринала, фонтанът зееше пресъхнал и пълен с отломки. Покрай едната му страна бяха завързани коне; гърбовете им изглеждаха странно от тази височина. Малкото хора, които се виждаха, крачеха бавно, с приведени рамене.

– Да сте виждали просветен ди Кабон? – попита Иста.

Той кимна.

– Помага на болните. Напълнили сме три стаи със сламеници. Няколко души преди малко легнаха с дизентерия. Без вода за миене, не ни трябват дори демони, за да плъзне това из замъка. Ако караме така, Сордсо като нищо ще превземе Порифорс още утре сутринта само с шест понита, въжена стълба и квадриански църковен хор от деца. – Той изскърца със зъби – те се белнаха на фона на почернялото му лице. – О. – Подаде ѝ торбата. – Искате ли малко печено конско? Не се е развалило. Все още.

Иста изгледа колебливо торбата.

– Не знам. От Перо ли е?

– Не. За щастие.

– Не... точно сега, благодаря.

– Трябва да поддържате силите си. Само боговете знаят кога пак ще ядем. – Измъкна парче месо и го задъвка усърдно. – Лис? – Той ѝ предложи торбата.

– Не, благодаря – с треперлив глас повтори Лис думите на Иста. Без да последва собствения си съвет, Илвин подаде торбата на бившите стрелци, сега хвърлячи на камъни, които му благодариха и приеха месото с не чак толкова голямо отвращение. Чу се пукот – още една греда в руините на конюшните беше поддала и се срина на земята сред облак сажди. Илвин пристъпи към вътрешната страна на кулата и отново погледна към разрушението долу.

– И това само за един ден. За по-малко от ден. Копелето ми е свидетел, не знам колко ще е останало от нас след седмица.

Иста се облегна с разтреперани ръце на затопления от слънцето камък. Вече дори не можеше да се моли.

– Аз ви навлякох всичко това – каза тя прегракнало. – Съжалявам.

Веждите му се вдигнаха високо и той я погледна косо.

– Не съм сигурен, че имате право да си приписвате тази чест, милейди. Нещата тук бяха поели в тази посока още преди да пристигнете. Ако присъствието ви не бе подмамило джоконците да атакуват сега, със сигурност щяха да ни ударят след месец – да ударят крепост, чиито двама най-опитни командири са мъртви и разложени, или дори още по-лошо, нямаше да има и кой да обясни ужасите, изливащи се от нищото върху замъка.

Иста потри челото си, зад което пулсираше упорита болка.

– Излиза, че не знаем дали присъствието ми тук натежава на везни-те, освен ако не се предам като заложница и пионка на Джоен. – Може би. Впери поглед в разноцветните каменни плочи далеч долу. „Има и други начини да избегна участието на заложница“.

Той проследи погледа ѝ и присви очи, смръщил чело. Посегна и нежно обърна брадичката ѝ към себе си.

– Присъствието ви има значение за мен – каза той. – Всяка жена, която може да събуди един мъж от смъртен сън с целувка, заслужава втори поглед, така мисля аз.

Иста изсумтя горчиво.

– Не съм ви събудила с целувка. Просто пренасочих потока на душевния ви огън, както го направих и с Катилара след това. Целувката беше само... глезотия от моя страна.

Лека усмивка изви устните му.

– Нали казахте, че е било сън?

– Ъъ... – „Ох!“ Така беше казала, да. Устните му се извиха още малко, подлудяващо. – Глупаво хрумване, така да се каже.

– Хайде де, аз пък си помислих, че е гениално хрумване. Подценявате се, милейди.

Иста се изчерви.

– Боя се, че нямам талант за... – тя преглътна – за флиртове. На младини бях прекалено глупава. Сега съм стара и безлична. – „Твърде глупава, после твърде побъркана, после твърде безлична, после твърде късно...“ – Просто не съм от този тип.

– Така ли? – Той се завъртя, облегна се на парапета и взе ръката ѝ с

изражение на силно любопитство. Почерненият му от саждите показалец се плъзна по набитите с мръсотия линии на дланта ѝ. – Чудя се защо ли. Казват, че съм бил умен човек. Би трябвало да открия отговора, след кратко проучване. Ако картографирам поземления план на замък Иста, ако отбележа защитата му...

– Ако откриете слабите места? – Тя дръпна решително ръката си.

– Добре, да сключим сделка – знание за знание.

– Лорд Илвин, сега не е нито времето, нито мястото за това!

– Вярно. Толкова съм уморен, че едва ли мога да стана. Нямам предвид на крака.

Последва кратко мълчание.

Устните му отново се извиха в широка, бяла усмивка.

– Ха. Защо ми се стори, че устата ви потръпна?

– Не е вярно. – Сега обаче наистина потръпна, въпреки волята ѝ, при това напомняне за птичката в гнездото ѝ.

– Какво ти потрепване – направо се хилите самодоволно!

– Не е вярно.

– Поетите говорят за надеждата в женската усмивка, но аз определено предпочитам самодоволното кискане. – Палецът му неусетно бе започнал да гали настоятелно дланта ѝ. Усещането беше чудесно. Искаше ѝ се да разтрие раменете ѝ, стъпалата ѝ, врата ѝ, всичко, което я болеше. И всичко ранено.

– Нали казахте, че Арис е големият съблазнител в семейството? – Опита се да мобилизира достатъчно енергия, за да дръпне ръката си, и не успя.

– Нищо подобно. Той не е съблазнявал и една жена в живота си. Те му скачаха от засада по своя воля. Не без причина, признавам. – Усмихна се за миг. – Така става, когато си спаринг партньор на най-добрия фехтовач в Карибастос. Винаги губех. Но ако някога срещна третия най-добър фехтовач в Карибастос, тежко му и горко. Арис винаги е бил подобър във всичко, с което се захващахме. Но има едно нещо, което аз мога да направя, а той – не.

Масажът беше виновен – приспа вниманието ѝ и тя попита, без да мисли:

– Какво?

– Да се влюбя в теб. Сладка Иста.

Тя се дръпна като опарена. И преди беше чувала това обръщение, но не от тези устни.

– Не ме наричайте така.

– Огорчена Иста? – Веждите му се вдигнаха високо. – Раздразнителна Иста? Сърдита, избухлива, своенравна Иста?

Тя изсумтя. Илвин се отпусна и устните му се извиха отново.

– Е, все ще се науча да пригаждам речника си.

– Лорд Илвин, дръжте се сериозно.

– Разбира се – веднага каза той. – Както заповядайте, царина. – Поклоните се леко. – Достатъчно стар съм, за да съжалявам за много неща. Направил съм своя дял от грешки, някои – той изкриви лице в гримаса – ужасни наистина, както сама знаете. Но ме мъчат дребните, лесни неща – целувките, които съм пропуснал, и любовта, която съм премълчал, защото не е имало време или мястото е било неподходящо, а после мигът вече е бил отминал... Изненадващо мъчителни са тези тъги, непропорционално за размера си. Мисля, че тази нощ шансовете на всинца ни се смаяват драстично. Така че ще огранича броя на съжаленията – колкото и кратък живот да им остава – поне с едно...

Наведе се по-близо. Тя беше толкова замаяна, че не се отдръпна. Незнайно как дългата му ръка се бе плъзнала около изтръпналите ѝ рамене. Той я придърпа към себе си. Беше много висок – ако не извиеше глава назад, щеше да забие нос в гърдната му кост. Погледна нагоре.

Устните му имаха вкус на сажди, на солена пот и на най-дългия ден в живота ѝ. Е, и на конско месо, но поне беше прясно конско месо. Тъмните му очи заискриха изпод притворените клепачи, когато ръцете ѝ откриха пътя си около тялото му и го притиснаха към нейното. С какви думи се беше сопнала на ди Кабон – „имитирайки горе онова, което е желано долу“...?

След няколко минути – твърде много или твърде малко – той вдигна отново глава и я отдалечи леко от себе си, сякаш за да я погледне и да я види хубаво. В леката му усмивка вече нямаше и следа от ирония, макар не и от задоволство. Тя примигна и отстъпи назад.

Лис, седнала с кръстосани крака до парапета в другия край на платформата, ги гледаше зяпнала. Двамата войници дори не се преструваха, че наблюдават джоконците. Прикованото внимание, с което ги следяха, бе като на хора, които наблюдават страховит подвиг, който не биха желали да повторят, като гълтането на огън или изкачване по обсадна стълба под вражески огън.

– Времето – прошепна Илвин. – Можеш или да го вземеш, или не. Не стои да ни чака.

– Така е – промълви Иста.

Трябваше да признае поне едно на умелото му ухажване –

каменните плочи вече не ѝ се струваха толкова привлекателно разрешение на дилемата ѝ. Точно това беше и намерението му, естествено.

Тъмновиолетов блисък светлина се стрелна пред вътрешното ѝ зрение и тя обърна глава да го проследи. Някъде отдолу се изви гневен вик. Иста въздъхна, прекалено уморена да преследва загадката.

– Дори не искам да погледна.

Илвин също бе обърнал глава по посока на вика. Ако се съдеше по липсата на по-нататъшна реакция от негова страна, и той споделяше преситата ѝ от ужаси. Само че той пак се обърна към нея, присви очи и отбеляза:

– Погледна натам преди да се чуе нещо.

– Да. Виждам атаките на магьосниците като светлинни изблици с вътрешното си зрение. Като малки светкавици, които прелитат от източника към целта, или като горящи стрели. Не мога да кажа предварително какъв ще е ефектът им обаче, всичките ми изглеждат повече или по-малко еднакви.

– Можеш ли да различиш магьосниците от обикновените хора само като ги погледнеш? Аз не мога.

– О, да. Демоните и на Катилара, и на Фойкс ги виждам като форми от светлина и сянка вътре в границите на собствените им души, които, понеже и двамата са живи, са привързани към телата им. Демонът на Фойкс все още запазва формата си на мечка. Измъчената душа на Арис го следва, сякаш се мъчи да не изостави от тялото.

– От какво разстояние можеш да определиш дали един човек е магьосник?

Тя сви рамене.

– Докъдето виждат очите ми, предполагам. Не, по-далече от това, защото вътрешното ми око съзира формите на духа и през материята, ако внимавам и се съсредоточа, още по-добре ако затворя очи, за да намаля вмешателството на материалните обекти. Шатри, стени, тела, всички те са прозрачни за боговете и за божественото зрение.

– А какво могат да виждат магьосниците?

– Не съм сигурна. Изглежда, Фойкс не виждаше повече от обикновените хора, преди да споделя дарбата си с него, само че неговият демон е неопитен.

– Хм. – Той помълча замислено. – Ела тук. – Хвана я за ръка и я дръпна към западната страна на кулата, откъдето се виждаше ореховата горичка. – Дали не би могла да определиш къде точно се намират магьосниците на Джоен? В лагера ѝ, оттук?

Иста примигна.

– Не знам. Бих могла да опитам.

Основите на дърветата вече тънеха в сиви сенки, макар че върховете на короните им още се багреха в златно под окъснените лъчи на залязващото слънце. Лагерните огънове намигаха през листата, виждаха се и бледите очертания на множество палатки. Лекият вятър донасяше до кулата гласове, но не достатъчно ясно, за да се различат думите. От другата страна на горичката големите зелени шатри, крещящо окичени с разноцветни флагове, започваха да греят като фенери от лампите, запалени вътре.

Иста си пое дълбоко дъх, готова да настрои ума си. Протегна възприятията си и затвори очи. Ако успееше да усети Джоен или Сордсо от тук, дали и те щяха да я усетят? И ако Джоен я усетеше... Пое си още веднъж дъх, прогони плашещата мисъл и решително разгъна отново душата си.

Повече от петстотин бледи душевни светлинки се движеха като светулки между дърветата – джоконските войници и хората от обоза, всеки зает с нормалните си задачи. Една група души светеше с по-силна, много по-неспокойна, безредна светлина. Да, ето ги и нишките, пипалата, трептящи във въздуха от тези пръснати венчелистчета към средището, което ги поглъщаше като тъмна, вряща яма. Пред очите ѝ една линия се кръстоса с друга, когато притежателите им се придвижиха в пространството, пресякоха се като две нишки нематериална прежда, без да се завържат или оплетат.

– Да, виждам ги – каза тя на Илвин. – Част от тях са близо до Джоен, други са пръснати из целия лагер. – Устните ѝ се движеха, докато броеше наум. – Шестима са при централната шатра, дванайсет са развърнати близо до челната страна на горичката, която е най-близо до Порифорс. Общо осемнайсет.

Надникна през мигли, завъртя се към реката и втория джоконски лагер край града и отново затвори очи. После се завъртя пак, към бивака на третата колона, който бе разположен по билото на изток от замъка – отрязваше пътя към Оби и охраняваше долината по горното течение на реката.

– Всички магьосници, изглежда, са в главния лагер, при Джоен. Не виждам нишки, които да водят към другите два лагера. Да, разбира се. Едва ли би искала някой от подопечните ѝ да се отдалечава прекалено. Предпочита да ги държи под око.

Завърши кръга и отвори очи.

– Повечето магьосници са в палатките си. Един стои под едно дърво и гледа насам. – Не можеше да види тялото му през листака, но знаеше кое е дървото.

– Хм – обади се Илвин, загледан над рамото ѝ. – Фойкс ще може ли да ги различи? Кой е магьосник и кой – не?

– О, да. Имам предвид сега да, вече може. И той като мен видя магьосническата светлина, когато чашите се счупиха, както и после, на стената, когато започнаха масираните атаки. – Погледна притеснено през рамо към напрегнатото, затворено лице на Илвин. Очите му тежаха от съсредоточение, от някаква мисъл, която, изглежда, не му беше много приятна. – За какво мислиш?

– Мисля си... че по твоите думи Арис е неуязвим за магия, но магьосниците, изглежда, не са неуязвими за стомана. Както го доказа Катилара за сметка на бедната Умерю. Ако Арис някак успее да се приближи до тях, само до тях, без да го видят другите хиляда и петстотин джонци около Порифорс... – Пое си шумно дъх и се обърна. – Лис!

Тя скочи на крака.

– Лорд Илвин?

– Иди да намериш брат ми и му кажи да дойде при нас. Доведи и Фойкс, ако успееш да го намериш.

Тя кимна, леко втрещена, и хукна към стълбите на кулата. Илвин се вирираше в лагера на княз Сордсо и княгиня Джоен, сякаш се опитваше да запагети всяка подробност. Иста се облегна неспокойна до него и заоглежда профила му, внезапно станал далечен и чужд.

Той сведе поглед към нея и ѝ се усмихна извинително.

– Хрумна ми нещо и не ми дава мира. Сигурно ти изглеждам крайно разсеян.

Не така би го описала тя, но все пак му кимна усмихната да го успокои.

Скоро по стълбата изтрополиха стъпки. Арис се появи в златистия здрач, следван от Лис и Фойкс. Сега видът му не беше по-мъртвешки от този на всички останали в Порифорс, но поне му бяха спестени линиите от засъхнала мръсна пот по лицето. Изправените рамене на Фойкс прикриваха дълбока умора. Целия следобед несръчно се бе опитвал да разваля магии из замъка, с нищожен успех. Ди Кабон бе обявил усилията му за принципно безсмислени, поради най-различни теологически причини, които никой не искаше да чуе, но в същото време сам го бе помолил за помощ, изправен пред влошаващото се състояние на болните.

– Арис, ела тук – каза Илвин. – Погледни. – Брат му застана до него

при западния парапет. – Петимата богове са ни свидетели, че познаваме този терен като петте си пръста. Царина Иста казва, че Джоен разполага само с осемнайсет магьосници в глутницата си. Дванайсет са в предната част на лагера, ето тук... – ръката му описва широка дъга, – още шестима са в големите шатри, които са значително по-добре охранявани, предполагам. Един голям кръг би ги затворил всичките, ако се действа досатъчно бързо. Колко магьосници мислиш, че можеш да умъртвиш със стомана?

Арис вдигна вежди.

– До колкото успее да се приближа, предполагам. Но не мисля, че просто ще си стоят там и ще ме чакат. Веднага щом се сетят да повалят конете ни, ще трябва да продължим пеша.

– Ами ако нападнем в тъмното? Каза, че през нощта виждаш по-добре от другите хора.

– Хм. – Арис впи поглед в горичката.

– Царина Иста. – Илвин се обърна настоятелно към нея – къде беше отишло онова „сладка Иста“ между другото? – Какво ще стане, когато бъде убит окаишен магьосник?

Иста смръщи чело. Въпросът определено беше реторичен.

– Виждали сте го с очите си. Демонът, заедно с онази част от душата на гостоприемника, която е успял да изяде, прескача в нов гостоприемник. Тялото умира. Що се отнася до участието на останалите части от душата на нещастника – не знам.

– И още нещо – каза Илвин, в чийто глас се промъкваше нескрито вълнение. – Каишката е скъсана. Или поне демонът на Катилара се откъсна от контрола на Джоен след смъртта на Умерю. И нещо повече – от този миг освободеният се демон се превръща във враг на Джоен, решен да избяга колкото се може по-далеч от нея. Колко демона ще се откъснат от Джоен – и ще прескочат напосоки в неподготвени гостоприемници или дори ще се обърнат срещу нея, – преди тя да се оттегли безредно поради липса на алтернатива?

– Стига да няма други в резерва, които да впрегне като свежи коне – каза Арис.

– Не – бавно каза Иста, – не мисля, че би могла. Всичките трябва да са там, оплетени в мрежата ѝ, иначе биха се пръснали – далеч един от друг, ако не далеч от нея. Ако може да се вярва на Умерю, на майка ѝ са ѝ трябвали три години, за да създаде този екип, да развие на достатъчна висота уменията, специално подбрани и откраднати, на всеки магьосник-роб. Без нова визита до каквато там задна вратичка в ада

може да отключи нейният демон, не мисля, че би могла да ги замени. А дори и тогава ще се сдобие само с глутница безформени, безмозъчни, неуки стихийни създания. Знаем също, че част от тях ѝ се изплъзват – процесът няма как да е добре контролиран, когато си има работа със същността на самия хаос. Макар че... демонът на Катилара се бои да не го заловят отново и ако това не е някаква параноя от страна на Умерю спрямо майка ѝ, означава, че повторното залавяне е възможно. Не знам колко бързо може да го осъществи Джоен.

– Когато освободените демони са няколко и се пръскат във всички посоки, би трябвало да е по-трудно, според мен – каза Илвин.

Арис опря лакът на каменната стена и погледна брат си.

– Битка, това си си наумил. Лов на магьосници.

– Аха.

– Няма начин. Със сигурност ще ме ранят и раните ще трябва да понесе Кати.

– Намерението ми бе царината да те прехвърли към мен. Докато трае нападението.

Иста ахна възмутено.

– Осъзнаваш ли какво значи това? Раните на Арис ще ги получиш ти.

– Да, но... – Илвин преглътна. – Но пък така Арис би издържал доста по-дълго, отколкото биха очаквали враговете му. Може лечители или жени от прислугата да бдят до мен и да спират кървенето от раните. Да ни печелят време.

Арис се намръщи.

– И после... какво? Миг преди да издъхнеш, царината ще прекъсне връзката? И всичките ми рани моментално ще се върнат при мен?

Иста се опита да овладее гласа си:

– И да те оставим в капана на разкъсано тяло, което не може нито да умре, нито да бъде изцелено?

– В интерес на истината, тялото ми е загубило голяма част от сетивността си... Може би няма да попадна в капан. Може би – горящите му очи се впиха в Иста и внезапната светлина в тях я прониза до костите, – може би ще се освободя.

– За да попаднеш къде – в една изпразнена от всяко съдържание смърт? Не! – каза Иста.

– Определено не! – каза Илвин. – Идеята ми беше за внезапна атака, която да постигне целта си и после да се върнете в Порифорс. Другите ще имат задачата да те пазят и да ти разчистят пътя до магьосниците.

И да ти осигурят обратен път.

– Хм. – Арис погледна надолу към сгъстващия се мрак. – Колко души имаш предвид?

– Сто биха били най-добре, но нямаме толкова. Петдесет може и да стигнат.

– И петдесет нямаме, Илвин, и двайсет нямаме, такива, които да могат да яздят.

Илвин се изправи и отлепи гръб от парапета. Вълнението се отцеди от лицето му.

– Двайсет няма да стигнат.

– За да свършат работата? Или да се върнат?

– Ако не стигат, за да се върнат, значи не стигат и за другото. Не бих могъл да го поискам от никого, щом самият аз няма да тръгна с тях, а съм принуден да остана тук.

– Само в известен смисъл – каза Арис. Изглеждаше все по-притеснително въодушевен. – Тук мрем като мухи. Има и по-лошо – лорд ди Оби ще ни се притече на помощ. Никога не е кръшкал от задълженията си, а сега ще бърза още повече заради дъщеря си. Без предупреждение за демоничните изстъпления на Джоен ще попадне право в капана ѝ.

– Няма начин да пристигне преди другиден, най-рано – каза Илвин.

– Не бих бил толкова сигурен. Ако днешният куриер е попаднал в ръцете на джоконците и не пристигне в Оби, той веднага ще разбере, че нещо не е наред, защото знам, че вестта за засадата, в която попаднаха Фойкс и свещеният, е стигнала до него. Крепостта Оби вече е в бойна готовност. – Арис смръщи още повече чело. – Освен това, колкото повече чакаме, толкова по-слаби ще ставаме.

– Това без съмнение е вярно – призна Илвин.

– И – Арис сниши глас – толкова повече ще отслабвам аз. Хората ни измират сега, без меч да е изваден и стрела да е изстреляна. По мрънвало утре, при това темпо, силите на Сордсо ще влязат необезпокоявани в крепостта, пазена само от трупове, от които едва един е в движение. И аз ще трябва да се изправя срещу същия враг – сам и без подкрепа.

– Всъщност да – промълви потресен Илвин.

– Нима не си стигнал до същото заключение? Изненадан съм. Царина – той се обърна към Иста, – и сега съм откъснат. И да ме освободите от това тяло, положението няма да се промени. Нека стане, докато... докато все още мога да си отида с чест. Докато все още има някаква полза от това.

– Арис, не можеш да искаш това от мен.

– Напротив. Мога. – Гласът му спадна още повече. – И вие не можете да ми откажете.

Иста трепереше, както от предложението му, така и от предчувствията му. Трябваше да признае, че тази самотна участ е единственото логическо продължение на събитията.

– Арис, недей, това е твърде откачено – протестира Илвин.

– Откачен е човек, който чака с нетърпение смъртта си. Аз съм заминал своята. Вече дори не мога да бъда откачен, струва ми се. Ако въобще ще поемаме този риск, трябва да е скоро. Преди да се съмне.

– Тази нощ? – попита Илвин. Дори и той, който бе предложил плана, изглеждаше ужасен от внезапното му изтегляне напред.

– Да, тази нощ. Принудиха ни да преминем в защита и в настоящото ни състояние джоконците не очакват да променим тактиката. Ако някога боговете са ме дарявали със способността да уцеля точния момент на бойното поле, то се случва именно сега, кълна се.

Илвин разтвори устни, но от тях не излезе нито звук.

Арис се усмихна леко и обърна поглед към ореховата горичка, тъмнееща на угасващата светлина. Макар че за него едва ли тъмнееше, напомни си Иста.

– Остава да решим как ще позная магьосниците, без да губя време с обикновени хора.

Фойкс се изкашля и каза:

– Аз мога да ги виждам.

Зад тях, свила се с кръстосани крака до стената, Лис затаи дъх. Арис погледна към Фойкс.

– Ще дойдеш ли с мен, ди Гура? Подходящ си за целта. Мисля, че не си толкова уязвим за атаките на магьосниците, колкото другите мъже тук.

– Аз... нека огледам терена. – Фойкс се приближи на свой ред до парапета, облегна се и плъзна поглед по лагера в ниското. Иста го видя да отваря и затваря очи и разбра, че е впрегнал вътрешното си зрение, за да прецени предизвикателството. Арис се обърна към Иста:

– Царина, ще се справите ли? Нито аз, нито Илвин ще можем да говорим с вас – ще зависим единствено от вашата преценка кога да поддържате или прекъснете връзката ни.

„Страх ме е по всички възможни начини. Физически. Магически. Морално“. Но най-вече по последния.

– Мисля, че ще мога да откъсна Илвин от теб, да. Ами Катилара?

– Предпочитам да ѝ го спестя – каза Арис. – Оставете я да спи.

– И да се събуди вдовица? Струва ми се, че това е предателство, което никога не би могла да прости. Може да е млада и глупава, но вече не е дете и никога няма да бъде. Във всеки случай, трябва да я събудим, за да се нахрани, така че да има сили, които да ви заеме, а не да се провали по чужда вина.

– Боя се, че ако се досети какво сме намислили, ще побеснее – каза Илвин. – А и демонът ѝ едва ли ще е на наша страна.

Звездите започваха да изгряват над главите им. На западния хоризонт сияйните розови пера на облаците започваха да вехнат в сиво. Толкова много безразлична красота им поднасяше светът на материята...

– Трябва да помисля и за Катилара – каза Иста. „Изглежда, никой друг не иска да го направи“.

Фойкс се обади откъм съгъстващите се сенки:

– Лорд Арис, ако решите да излезете, ще дойда с вас. Стига царината да ми позволи.

Иста се колеба в продължение на три удара на свитото си сърце.

– Позволявам ти.

– Благодаря ви, царина, за мен е чест – официално отвърна Фойкс.

– Ела – обърна се Арис към Илвин. – Да идем да видим дали в Порифорс е останало достатъчно годно оръжие за този интересен лов. Фойкс, ела с нас. – Той се обърна към стълбите.

Илвин стисна ръката на Иста и я вдигна до устните си.

– Ще се видим скоро.

– Да – прошепна Иста.

Той стисна ръката ѝ по-силно за миг, после я пусна.

23.

Когато лорд Арис най-сетне се оттегли да почине в покоите си, така че Катилара, от другата страна на свързващата врата, да бъде събудена, за да се нахрани, приближаваше полунощ. Пажът свали ботушите му и приседна до леглото, за да бди над почивката му. Иста си помисли, че изтощеното момче ще заспи на пода преди да са минали и пет минути. Арис се отпусна в леглото си, очите му бяха отворени широко и тъмни на светлината на единствената свещ в стаята.

– Бъдете внимателна с нея – помоли Иста той. – Много ѝ се събра.

– Ще се осланям на най-добрата си преценка – отвърна Иста. Арис кимна, приемайки думите ѝ без коментар. Илвин обаче, който бе дошъл с тях, преди да се върне към изпълненото с твърде много събития нощно дежурство, вдигна въпросително вежда, когато тръгнаха към вратата.

– Внимавай с нея, както и с демона ѝ, и не го казвам в смисъла, който имаше предвид Арис – прошепна ѝ той. – След онова прокълнатото бягство с фургона едва ли би се спряла пред нещо, за да постигне целите си.

– Ще използвам най-добрата си преценка – отвърна тя. Остави Фойкс и Лис да минат пред нея в стаята на лейди Катилара и затвори вратата под носа на Илвин, тихо, но твърдо.

Най-уравновесената дама от свитата на Катилара тъкмо влизаше с поднос храна. Тъгата, изпила лицето ѝ, както и вниманието, с което държеше подноса, бяха знак за Иста, че жената е наясно колко важно е подарката ѝ да се нахрани. Иста не я прогони от стаята, а само ѝ даде знак да се оттегли при раклата до стената. Лис заедно с Иста се приближи до леглото на маршезата.

– Фойкс, ти стой при краката ѝ. Дръж под око демона – нареди Иста. Фойкс кимна и направи каквото му беше казано. Неприятно ѝ бе да изисква от него и това, когато очевидно бе изтощен до степен да залита. Имаше отчаяна нужда да почине няколко часа преди набега. Но Джоен я бе научила да внимава максимално с демоните.

Иста призова вътрешното си зрение и сви ръце около излива на душеплам от сърцето на Катилара, смалявайки го до тънко ручейче, колкото да не се прекъсне връзката ѝ с Арис. Представи си как привидният живот напуска лицето му в съседната стая и сърцето ѝ се сви. Сянката на демона се размърда неспокойно, но не се противопостави на

контрола ѝ. Очите на Катилара се отвориха и тя си пое шумно дъх. Седна рязко в леглото, после се олюля замаяна. Лис пхна канче с вода в ръката ѝ. Младата жена я вдигна към сухите си устни и я изпи на един дъх – знак, че е било крайно време да се погрижат за физическата ѝ поддръжка. Лис премести подноса на малка масичка до леглото и свали ленената салфетка, която го покриваше. Обикновена храна, поднесена върху сбиротък от стари очукани чинии.

Кати стрелна Иста над канчето, после сведе поглед към подноса.

– Какво е това? Слугинска храна? Или затворническа? Означава ли това, че господарката на Порифорс вече е детронирана от узурпаторката?

– Това е последната и най-святна храна в крепостта, запазена специално за теб. В момента сме обградени от джоконска армия и обсадени от магьосници. Тяхната демонска магия прояжда всичко в замъка. Нямаме никаква вода. Месото бъка от червеи. Половината вътрешни дворове са опожарени, а една трета от конете са мъртви. На долния кат умират хора от болести и наранявания, без да са се приближили и на една стрела разстояние до войската на Джоен и Сордсо. Новият начин на Джоен за водене на война е гениален, жесток и ефективен. Изключително ефективен. Така че яж, защото това е единствената храна, която Арис ще получи тази нощ.

Катилара изскърца със зъби, но поне го направи, докато дъвчеше първата хапка сух хляб.

– Можехме да избягаме. Трябваше да избягаме! Досега да съм отвела Арис на четиридесет мили отук, далеч от всичко това. Проклета да си, слабоумна кучка такава!

Фойкс и Лис се размърдаха при тази обида, но Иста вдигна ръка да ги възпре.

– Арис нямаше да ти благодари. И кои са тези „ние“? Сигурна ли си чий глас говори сега в главата ти? Яж.

Кати дъвчеше, без грам изящество, твърде прищпорвана от вълчия си глад, за да отхвърли с презрение предложената ѝ храна. Лис продължаваше да ѝ подава канчето, защото изпитите черти на Кати издаваха колко опасно обезводнено е тялото ѝ. Иста я остави да дъвче и преглъща няколко минути, докато темпото ѝ не се забави видимо.

– По-късно тази нощ – подхвана тя отново – Арис ще излезе на опасен набег, хазартен риск да спаси всички ни. Или да умре в опита си да ни спаси.

– Ти искаш той да умре – измърмори Кати. – Мразиш го. И мен

мразиш.

– Грешниш и по двете точки, макар да признавам, че понякога искрено ми иде да те нашамаря. Сега например. Лейди Катилара, ти си съпруга на военен командир и дъщеря на военен командир. Не е възможно да си израснала тук, в този жесток пограничен район, и да станеш такава ужасна глезла и егоистка.

Катилара отклони поглед, може би за да прикрие червенината от срам, която заля лицето ѝ.

– Тази глупава война се точи открай време. Винаги ще е така. Но отиде ли си Арис, ще си отиде завинаги. И всичко хубаво в света ще си отиде с него. Боговете ще го вземат и ще ме оставят неутешима, за което ги проклинам от цялото си сърце!

– Аз ги проклинам от години – сухо отбеляза Иста. – И те ми отвърнаха със същото. – Катилара беше бясна, объркана, гърчеше се в непоносима болка. Но беше ли напълно лишена от здрав разум?

„Какво е реално сега, в този кошмар наяве? Къде е здравият разум? Пълнен абсурд е, че именно на мен от всички жени се пада да призовавам към здрав разум“.

– Продължавай да дъвчеш. – Иста изправи скования си гръб и скръсти ръце. – Имам едно предложение за теб.

Катилара я стрелна подозрително с поглед.

– Можеш да приемеш или да откажеш, но друг избор няма да имаш. В това отношение много прилича на чудо. Арис ще излезе тази нощ срещу джоконските магьосници. Илвин пожела да поеме раните му, до прага на смъртта. На мен обаче ми се струва, че ако две тела подхранват едновременно ръката на Арис и поемат раните му, той ще издържи по-дълго, отколкото ако разчита само на едно. Може би това ще е зрънцето, което да наклони везната между успеха и провала. Можеш да бъдеш част от ездата му или да останеш настрана.

Фойкс се размърда притеснено и каза:

– Царина, лорд Арис би се противопоставил на това!

– Определено – студено каза Иста. – Никой друг тук няма да ти предложи този избор, Катилара.

– Не можем да го направим зад гърба му! – каза Фойкс.

– На мен е възложено да извърша този ритуал. Сега това е женска работа, Фойкс. Мълчи. Катилара... – Иста си пое дъх, – ти си вдовица и такава ще си останеш, но каква ще е скръбта, която ще носиш през остатъка от живота си, зависи от избора, който ще направиш тази нощ.

– И с какво ще ми помогне това? – сопна ѝ се Катилара. Сълзи

капеха от очите й. – Без Арис всичко е само пепел.

– Не съм казала, че ще ти помогне. Казах, че ще е различно. Можеш да приемеш определената ти роля или да се свреш в някой ъгъл и да чакаш. Ако не приемеш ролята си и той се провали, никога няма да знаеш дали не си могла да наклониш везните в другата посока. Ако я приемеш и той въпреки това падне... то поне ще знаеш. Арис би те предпазил от този избор, така както баща защитава любимото си дете. В това Арис греша. Аз ти давам възможност да избираш като жена, сега, в този последен момент. Той иска да ти спести болката тази нощ. Аз се вглеждам в нощите ти през следващите двайсет години. Никой не би могъл да отсече кое е правилно и кое не в тази ситуация. Но времето да поправим грешките си изтича като водата на Порифорс.

– Мислиш, че той ще умре в тази битка – каза прегракнало Катилара.

– Той е мъртъв от три месеца. Борих се не против смъртта му, а срещу проклятието на самотната му участ. Загубих. В живота си съм гледала двама богове в очите и това ме прогори до степен да не се страхувам почти от нищо в света на материята. Но от това ме е страх, заради него. Тази нощ той стои на ръба на истинската смърт, смърт, която трае вечно и няма кой да го издърпа от ръба на тази бездна. Дори и боговете не могат да го спасят, ако падне сега.

– Изборът, който ми предлагаш, не е никакъв избор. И в двата случая го дебне смърт.

– Не – дебне го различна смърт. Ти получи от него повече от всяка друга жива жена. Сега колелото се завърта. Бъди сигурна, че някой ден ще се завърти и за теб. В това всички сме равни. Той тръгва пръв, но не е първият по рода си. Нито ще е сам, защото ще го придружава многоброен ескорт от джоконци, сигурна съм.

– Така ще е, доколкото зависи от мен – изръмжа Фойкс.

– Да. Да не мислиш, че нито един от тях не е обичан толкова силно, колкото Арис? Имаш шанс да пуснеш Арис да си иде в покой, с ясен ум, съсредоточен като меч, който е негов символ. Не ще ти позволя да го изпратиш в това изгормозен и объркан, разсеян и наскърбен.

– Защо да го давам на смъртта – или на боговете, или на теб, или на когото и да било? – изръмжа Катилара. – Той е мой. Целият ми живот е негов.

– Тогава наистина ще си празна и ектяща, когато той си отиде.

– Това нещастие не е мое дело! Ако хората бяха правили нещата, както аз исках, всичко това можеше да бъде предотвратено. Всички са

срещу мен...

От храната на подноса нямаше и помен. Иста докосна с въздишка стегата на Катилара и още веднъж отвори широко канала. Катилара се отпусна с ругатни назад. Потокът душеплам от сърцето ѝ беше бавен и сърдит, но щеше да свърши работа за следващите няколко часа.

– Щеше ми се да ѝ дам възможност да се сбoguва – тъжно рече Иста. – Думите на лорд Илвин за отложените целувки и неизречените думи не ми излизат от ума.

Фойкс каза с нещо като ужас:

– Нейните думи е по-добре да не стигат до ушите на лорд Арис в момента, ако питате мен.

– И аз така прецених. Богове пет, защо ме изпратихте в този двор? Върви, Фойкс, почини си, колкото можеш. Това е най-неотложното ти задължение в момента.

– Да, царина. – Той погледна към Лис. – Ще дойдеш ли да ни изпратиш? Когато тръгнем?

– Да – прошепна Лис.

Фойкс понечи да каже нещо, откри, че гърлото по някаква причина не му съдейства, кимна признателно и излезе с лек полкон.

По някое време и Иста се оттегли в стаите си да полегне за малкото оставащи часове. Копнееше за дълбок сън без сънища, боеше се от съновидения, но в крайна сметка успя само да придреме, като често се стряскаше от шумовете на агония, които се процеждаха през решетката на прозореца откъм замъка, който, изглежда, се разпадаше наоколо им. Най-накрая Лис, с изопнато лице, осветено от полудогоряла свещ в медна поставка, чието стъкло лежеше счупено някъде, дойде да я събуди. Иста вече се беше облякла. Траурната ѝ дреха бе мръсна и опърпана, но черната роба пасваше на настроението ѝ и на сенките в този предутринен час.

Лис я последва, вдигнала слабата светлинка, и двете излязоха на галерията. Иста направи три крачки по празното стълбище и спря. Дъхът ѝ секна.

Висок сериозен мъж стоеше две стъпала под нея, така че лицето му беше на едно ниво с нейното, точно както бе стояла тя, сякаш преди половин живот, и бе целунала мъртвия Арис, предизвиквайки съдбата. Лицето и силуетът му бяха с неясни очертания – стори ѝ се, че прилича малко на Арис, малко на Арвол и повече на собствения ѝ покоен баща,

макар че ди Баошия беше по-нисък и по-набит. На Иас обаче не приличаше.

Беше облечен като порифорски офицер, с ризница и табард в сиво и златно, само че ризницата грееше, а табардът беше безукорен и колосан, бродираният му кант пламтеше като огън. Косата и брадата му бяха изцяло сиви, подрязани късо като на Арис, чисти и спретнати. Трептящата светлинка на свещта не се отразяваше в повдигнатото му лице, нито в безкрайната дълбина на очите му – вместо с отразена, те светеха със собствена, изобилна светлина.

Иста преглътна и вирна брадичка. Заповяда на коленете си да не се подгъват.

– Не очаквах Теб тук.

Бащата на зимата я удостои с мрачно кимване.

– Всички богове присъстват на всички бойни полета. Кой родител не би стоял тревожно на вратата, вперил поглед в пътя, когато чака детето му да се върне от дълго и опасно пътуване? Самата ти си стояла на тази врата, понякога си била възнаградена за очакването, друг път си чакала напразно. Умножи тази тревога по хиляда хиляди и сърцето ти ще се свие за мен, сладка Иста. Защото моето дете с голяма душа закъснява много и е изгубило пътя.

От дълбокия резонанс на гласа му гърдите ѝ сякаш вибрираха, а костите ѝ звънтяха. Едва успяваше да си поема дъх. Сълзи замъглиха зрението ѝ и закапаха от немигащите ѝ очи.

– Знам го, Господарю – прошепна тя.

– Викам го, а той не ме чува. Не вижда светлинката в прозореца ми, защото е отделен от мен, сляп, глух, препъващ се, и няма кой да го хване за ръка и да го води. Ала ти можеш да го докоснеш в неговия мрак. А аз мога да докосна теб, в твоя. Поеми тази нишка да го изведеш от лабиринта, където аз не мога да отида.

Наведе се напред и я целуна по челото. Устните му пареха като студен метал. Тя посегна несмело и докосна брадата му, както бе посегнала към Арис в онзи ден, усети я да гъделичка меко дланта ѝ. Когато той сведе глава, една сълза падна като снежинка върху опакото на ръката ѝ, стопи се и изчезна.

– Какво съм сега – духовен водач от Твое име? – попита замаяна тя.

– Не, ти си моя врата. – Усмихна ѝ се загадъчно, като бяла резка в нощта, прекосила светкавично сетивата ѝ и трескавият ѝ ум окончателно загуби равновесието си. – Ще го чакам там още малко. – Отстъпи назад... и на стълбите вече нямаше никого.

Иста стоеше потресена. Мястото върху опакото на ръката ѝ, където бе паднала сълзата, студенееше като лед.

– Царина? – повика я Лис, крайно предпазливо, застанала зад нея. – С кого говорите?

– Ти не видя ли един мъж?

– Тъ... не!

– Съжалявам.

Лис вдигна свещта още малко.

– Плачете.

– Да. Знам. Няма нищо. Хайде да вървим. Може би ще е по-добре да ме прихванеш за ръката, докато слизаме по стълбите.

Каменният двор, арковидният проход, дворът с фонтана и притихналия коневръз и портата в предния двор се изнизаха като неясни петна. Лис я държеше за ръката през цялото време и въсеше вежди, едва удържайки треперенето ѝ.

Осветеният от факли преден двор беше препълнен с мъже и коне. Повечето саксии бяха счупени, изпопадали от стените или килнати силно на една страна, сухата им пръст бе пръсната по земята. Растенията с месести и сочни листа бяха изпотъпкани, по-нежните цветове бяха увехнали и безжизнени като попарени. Двете дървета, чиито клони лазеха по решетката на отсрещната стена, ронеха сухи листа в бездиханната нощна жега – листата се сипеха едно след друго върху покривка от гниещи венчелистчета.

Фойкс пръв забеляза появата ѝ – главата му се обърна и устата му провисна. Без съмнение тя се движеше в облак от божествена светлина, наситена сега, толкова скоро след общението. „И нося товар, който съм длъжна да доставя по предназначение“. Погледът ѝ се плъзна по двора, откри Арис и Илвин, но вниманието ѝ временно бе отклонено от коня, който и двамата оглеждаха. От разстояние.

Беше висок кестеняв жребец, едва удържан от трима изпотени коняри. Кожена превръзка покриваше очите му под юздата, закривената ѝ метална част бе натикана дълбоко между зъбите му. Единият коняр държеше здраво специалната юзда, с която бе стегната горната му устна. Ушите му бяха прилепнали назад към главата, животното цвилеше гневно, показваше дългите си жълти зъби и риташе яростно. Илвин стоеше на значително разстояние от него и го гледаше тревожно.

Иста се приближи до него и каза:

– Лорд Илвин, знаеш ли, че този жребец е обладан от стихийен демон?

– Току-що Фойкс ми каза, царина. Това обяснява много за състоянието му.

Иста се взря с полупритворени очи в гърчещата се лилава сянка вътре в животното.

– Изглежда малко, безформено и глупаво създание.

– Това обяснява още повече, Копелето ми е свидетел. Щях да дам прокълнат кон на Арис. Неговият е окуцял, също като половината ни останали коне – епидемия от бързо развиващо се възпаление на краката – и се надявам Арис скоро да предаде благодарностите ни на който там джоконски магьосник се е сетил за тази беля.

– Този кон от добрите ви бойни животни ли е?

– Не, но никой няма да съжалява, ако Арис го умори от езда. Всъщност, струва ми се, че конярите се надяват да го направи. Петимата богове са ми свидетели, че аз се опитах, но без успех.

– Хм – каза Иста. Тръгна напред и двамата коняри, които държаха главата на жребца, извикаха предупредително. Тя присви очи, посегна и положи ръката си с белега от капналата сълза на челото му. Миниатюрна шестолъчна звезда грейна върху кожата ѝ, снежнобяла за външното ѝ зрение и ослепителна искра за вътрешното. – Махнете превръзката от очите му.

Конярят погледна отчаяно към Илвин, който му кимна в знак, че разрешава, но все пак изтегли меча си от ножницата и зачака нащрек.

Очите на коня бяха тъмнокафяви, цикламени в средата. Очите на повечето коне бяха такива, напомни си Иста, но обикновено не грееха толкова силно. Очите се спряха на нея и се подбелиха трескаво. Тя отвърна на погледа. Животното внезапно застина, съвсем неподвижно. Иста се изправи на пръсти, хвана едното му ухо и прошепна в него:

– Слушай лорд Арис. Или ще те накарам да съжаляваш, че не съм те изкормила, не съм те удушила с червата ти и не съм нахранила с теб боговете.

– Договете – поправи я притесненият конярът, който стискаше юздата, привързана за горната челюст на животното.

– И тях също – каза Иста. – Махни юздата и се дръпни.

– Ама, милейди...

– Няма страшно.

Конярът отстъпи назад. Треперещото животно вирна уши, както подобава на послушен кон, проточи врат и опря плахо муцуна в тялото на Иста. Побутна я лекичко, като остави следа от червеникави конски косми по черната ѝ копринена роба, после застана съвсем неподвижен.

– Често ли правиш такива неща? – попита я Илвин и с изключителна предпазливост посегна да потупа експериментално коня по врата.

– Не – въздъхна Иста. – Днес ми е ден за изпробване на нови умения.

Илвин беше облечен в светли ленени панталони и с надупчената от искри риза, готов за предначертаната му роля. Арис изглеждаше почти като при първата им среща, до такава степен, че Иста затаи дъх. Само дето ризницата и табардът му не бяха опръскани с кръв. Засега. Той тръгна към нея с тъжна усмивка.

– Бих искал да поговорим, преди да тръгна, царина. Две думи само.

– Нека са толкова, колкото искаш.

Той сниши глас.

– Първо, благодаря ви, че ми осигурихте тази по-добра смърт. По-малко срамна, дребна и глупава от първата.

– Нашите хора все още могат да те изненадат в това отношение – измърмори Илвин. В другия край на двора само десетина войници също подготвиха конете си. Пежар беше един от тях. Лицето му гореше от треска, забеляза Иста. Би трябвало да лежи на някой сламеник, а не да се готви за набег. После се запита колко ли от мъжете в Порифорс все още са в състояние да се държат на крака.

Арис разтегли за миг устни в подобие на усмивка и се въздържа да оспори или поправи брат си или да изтегли тази тънка надежда от ръцете му. Обърна се отново към Иста.

– Второ, имам една молба към вас.

– Всичко, което ми е по силите.

Ясните му очи се спряха върху нея с растяща настоятелност, докато тя не се почувства като взета на прицел мишена.

– Ако този ди Лютез съумее да загине добре, то нека смъртта му допълни другото, останало недовършено преди толкова много време. Нека победата ми, малка или голяма, завинаги изличи старата, изстинала грешка. И нека вие се изцелите от отдавнашната рана, нанесена ви от друг ди Лютез.

– О! – промълви Иста. „О!“ . Не смееше да позволи слабост на гласа си; все още ѝ предстоеше да изпълни една задача. – Аз също имам послание за теб.

Веждите му се вдигнаха; изглежда, не беше очаквал точно това.

– Вече ден нито един куриер не е преминавал през джоконската блокада. Що за пратеник е дошъл при вас?

– Срещнах Го на стълбите преди малко. Посланието е следното. –

Тя преглътна да прочисти гласа си. – Баща ви ви вика в Своя Двор. Не е нужно да си събирате багажа; ще тръгнете облечен в славата си. Той чаканетърпеливо при портите на двореца Си да ви посрещне и ви е определил място на високата маса до Себе си, в компанията на великодушните, почтените, любимите му хора. За това ви казвам истината. Наведете глава.

С широко отворени очи, изумен, той я послуша. Тя притисна устни към челото му. Бледата му кожа не беше нито топла, нито студена, без следа от пот. Устните ѝ оставиха сякаш краткотраен кръг от скреж, който се изпари под натиска на тежкия нощен въздух. Нова линия се появи пред вътрешното ѝ зрение, тънка нишка от сива светлина, между нея и него. „Това е линия на живот“. Знаеше някак, че би могла да се разтегне до края на света, без да се скъса. „О!“

Дълбоко развълнувана, тя довърши ритуала – целуна двете му ръце, после коленичи и докосна с устни ботушите му. Той помръдна леко, сякаш да я спре, но после застина и я остави да довърши започнатото. Сетне хвана ръцете ѝ и ѝ помогна да се изправи. Коленете ѝ бяха като от кашкавал.

– Вече знам, че сме благословени – прошепна благоговейно той.

– Да. Защото се благославяме един друг. Нека сърцето ти е спокойно-но. Всичко ще мине добре.

Отстъпи, така че Илвин да прегърне брат си. Той го направи, после се отдръпна, като държеше Арис за раменете, и впери пълен с усмихнато недоумение поглед в тези странно екзалтирани очи, които сякаш гледаха от огромно, растящо разстояние. Ала хладните устни се усмихваха радостно. Илвин се обърна и му подложи ръце да се качи на болезнено покорния червен жребец, провери коланите и стремената за последно, после, явно по навик, го шляпна по крака. Отдръпна се встрани.

Иста се огледа през замъглени и парещи очи. Лис стоеше до коня на Фойкс. Младежът поздрави Лис, както го правеха посветените в ордена на Дъщерята – докосна челото си. Тя му отвърна е куриерския поздрав – юмрук върху сърцето. Срещнал погледа на Иста, Фойкс поздрави и нея. Тя му отвърна със знака на петорната благословия.

Десетина мъже от отчайващо малобройната рота на Арис яхнаха конете си по негов знак. Повечето мълчаха.

– Лис – задавено рече Иста и се окашля да прочисти гърлото си. – Лис – започна наново. – Ела с мен. Трябва да се качим на кулата.

Лис и Илвин тръгнаха с нея. Иста чу как портите на Порифорс се отварят с гръмовно скърцане и металните вериги на подвижния мост

ехтят сред умиращите цветя. Илвин направи няколко крачки назад, вперил поглед в прогорения от огънове мрак, но Иста събра сили и не се обърна.

24.

Схванатите ѝ крака я изкачиха с мъка по тясното стълбище в кулата, извитите каменни стени студенееха грапави под опипващата ѝ слепешката ръка, докато не се озова в квадрат от неочакван блясък. Редици свещи обточваха основата на дебелия каменен парапет от северната и южната страна, забити в буци от собствения им восък, и горяха с ясни и нетрепващи пламъчета в тихата нощ. Топлината сякаш се изпаряваше нагоре към звездното небе, но като цяло въздухът тук не беше толкова задушен и застоен като в двора при портата.

Платформата беше тясна за толкова много хора. Иста огледа приготвленията, които беше заръчала, и си отдъхна със задоволство. В единия край лейди Катилара лежеше тихо на покрит с чаршаф сламеник. Втори сламеник, също застлан със стари ленени чаршафи, чакаше празен до нея. Знахарката с кошницата си, Горам и просветен ди Кабон, чиято роба беше вече наистина изпоцапана, я чакаха тръпнещи. Малобройната им компания трябваше да свърши работа – малкото останали живи лечителки и дякони на Майката в обсадения град бяха заети с повалените от треска и от още по-лоши болести хора, а и без това нямаше как да ги вкарат в замъка през сриналите се тунели.

Илвин се появи откъм мрака на стълбището и засенчи с ръка очите си срещу блясъка на свещите.

– Царина, ще можете ли да виждате лагера, за да насочвате стъпките на брат ми?

– Не с тези очи ще го следвам. А хората, които ще се грижат за вас, трябва да ви виждат добре. – Ръката ѝ посегна да докосне невидимата утеха на сивата нишка, която се точеше от сърцето ѝ към мрака долу. – Сега вече няма да го загубя.

Той изсумтя, че разбира аргументите ѝ, макар те да не му носят особена утеха, пое си дъх и седна на празния сламеник. Остави меча си встрани, съблече прогорената си и покрита с петна от пот риза и нави широките крачоли на панталона си. Горам му помогна да изуе ботушите. Илвин изпъна дългите си крака и легна – лицето му бе спокойно, застинало, тъмните му разширени очи бяха вперени в звездите. Тънки облаци като разнищена вълна, влага твърде далеч, за да им е полезна, се влачеха по небето като сиви пера.

– Готов съм. – Гласът му бе пресъхнал, но не само от жажда,

помисли си Иста.

Откъм двора долу се чу тихото стържене на веригите, които бавно вдигаха подвижния мост, после и дрънчене на сbruи и тропот на копита – отдалечаваха се от стената и постепенно заглъхваха. Сивата нишка се движеше в тъмнината отдолу, съвсем като въдичарско влакно, повлечено от шука.

– Нямаме много време. Да започваме. – Тя се отпусна на колене между двата сламеника.

Илвин взе ръката ѝ и я притисна за миг до устните си. Тя погали потното му чело, докато я отдръпваше. Настрои се. Затвори очи да прогони обременяващите я послания на външното ѝ зрение и превключи на сложната смесица от светлини и сенки, в които ѝ се представяше сега светът на духовете. Подозираше, че боговете са опростили гледката като за нея и че реалността отдолу е още по-странна и сложна. Но с това разполагаше и то трябваше да ѝ стигне.

Отстрани стегата около бялото ручейче, изливащо се от сърцето на Илвин, и отвори широко канала. Душепламът се ливна, сля се с бавния и сърдит поток на Катилара и потече към нощта, увивайки се около сивата нишка, без да я докосва. Животът се отцеди от лицето на Илвин, то се отпусна като изстинал восък и Иста потръпна.

Обърна се огледа спящата Катилара. Демонът се мяташе възбудено под тънката ѝ гръдна кост. Огромен натиск в различни форми се вихреше тук, напъвайки да разкъса оковите. Следващата задача на Иста беше крайно опасна, опасна за всички, но тя не можеше да избяга от нея. Твърде много души бяха изложени на риск в тази езда...

Тя сви стегата на Катилара и избута душеплама от сърцето ѝ към главата. Демонът се опита да го последва. Иста положи опарената си от снежинката ръка върху гръдната кост на маршезата и загледа омаяно как от пръстите ѝ внезапно избликва сиво сияние. Демонът се сви отново на топка с писъци на подновен ужас. Катилара отвори очи.

Опита се да седне, но откри, че тялото ѝ все още е парализирано.

– Ти! – извика към Иста. – Проклетата да си, пусни ме!

Иста изпусна затаения си до болка дъх.

– Арис потегли. Жал ми е за враговете му, защото смърт на обладан от демон кон ги дебне в мрака и носи огън и меч. Мнозина ще му правят компания по пътя му към замъка на Бащата тази нощ, душите им ще са като окъсани знамена, развявани пред ектящите му стъпки. Дойде времето да избереш. Ще му помогнеш ли, или ще му попречиш в това последно пътуване?

Катилара разтърси бясно глава.

– Не! Не! Не!

– Самият бог очаква пристигането му, божественият Му дъх е затаен, за да балансира мига. Сърцето на Арис лети към ръката на неговия Баща като пощенски гълъб. Дори да можеш да го върна сега, той би прекарал остатъка от живота си, а според мен той няма да е много дълъг, застанал на онзи прозорец, копнеещ за последния си дом. Не би ти благодарил. Не би те обичал, защото сърцето му ще е пуснало котва в онава, другото царство. Може дори да те намрази, при мисълта какво величие си му отнела. Сега за последно, в този последен миг за време и избор, помисли не за това какво ти искаш, а какво иска той; не за своето щастие, а за неговото.

– Не! – изпищя Катилара.

– Добре тогава. – Иста посегна да отвори стегата, като държеше под око притихналия, настръхнал демон.

Катилара извърна глава и прошепна:

– Да.

Иста спря и издиша. После промърмори:

– И моля се на боговете да ме чуят мен, грешната, и прошепнатото ми „да“ да се издигне над извиканото ми „не“ и да излитне чак до петорната им обител. Така както аз ще бъда чута, така чувам теб. – Преглътна с мъка. – Дръж здраво юздите на демона си. Той няма да е от лесните.

– Много ли ще ме боли? – попита Катилара. Очите ѝ най-после срещнаха Истините. Гласът ѝ би бил почти недоловим, ако не беше гробовната тишина на платформата. Дори и прошумоляване на дреха не допиташе откъм застиналите зрители.

„Представа си нямам“.

– Да, така мисля. При всяко раждане боли.

– О. Добре. – Тя отново извърна глава, но този път покорно. Очите ѝ искряха влажни, но лицето ѝ бе застинало като миниатюра от слонова кост.

Иста вдигна ръка в готовност, но намесата ѝ не бе необходима. Лицето на Катилара се отпусна и белият огън избликна двойно по-мошен от сърцето ѝ, сля се с огъня на Илвин и се ливна на порой през парапета. „Е, вече няма да яздиш сам, Арис. Сърцата на двамата, които те обичат най-много, вече са с теб“. Надяваше се тялото му в другия край на бялата линия да приеме излива им като благословия.

Стана и притича до парапета, като даде знак на другите да са готови с тампоните, превръзките и турникетите. Впери поглед в мрака

навън: пътищата бяха като сиви панделки, откритите места – намачкани като завивки върху неоправено легло, дърветата в горичката черни и мълчаливи. Малко огънове горяха във вражеския лагер, джоконски конници патрулираха лениво извън обсега на арбалетите. Съсирек от подвижни сенки стигна дърветата и се приплъзна между патрулите.

Тя се взираше с цялата сила на другите си очи, следеше белия поток и тънката сива нишка към мястото, където се движеха десетина душевни искрици, върху по-бледите живи петна на конете им. Сивото сияние на Арис се различаваше ясно, същото и дори в по-голяма степен важеше за двойната сянка с виолетов оттенък на Фойкс. Видя съвсем ясно през всичките движещи се сенки кога Арис скрита в галоп осветената от демона сянка на коня си. Бързо се приближи към една притихнала, оцветена нишка от магьосническа светлина, като ястреб, който се спуска към нищо неподозираща плячка.

– Виждате ли Фойкс? – прозвуча досами ухото ѝ затаеният глас на Лис.

– Да. Язди до Арис.

Тревожните викове се чува чак когато първата шатра се сринва. Привлечени от надигащите се крясъци и звънтежа на стомана, конните патрули препуснаха към лагера. Пипалото от магьоснически огън внезапно се изпъна и се скъса. Синкав изблик от душеплам се издигна право нагоре и се раздели пред очите на Иста от бушуващ виолетов поток, който се стрелна встрани, провлачил след себе си парцали от проядени души. Синкавият изблик се сгърчи в агония и избледня някъде другаде. Виолетовият поток се заби в една движеща се душевна искра нейде под дърветата – и демонът и гостоприемникът застинаха от шока на сблъсъка. Но пипалото не се поднови.

– Един падна – каза високо Иста.

Нападателите не крещяха, нито си подвикваха. Движеха се в мрачно, решително мълчание. Бледото петно на друга шатра, приютила главата на друга цветна змия, се люшна, разтресе се и се катурна. Джоконският магьосник сбра енергия за някакъв удар по нападателя си, Иста видя светкавицата от демонски огън да минава през Арис, чу вика на изненада и потрес, откъснал се от магьосника, чу го и как секна. Дори си помисли, че слабият, далечен, воднист звук може да е съпровождал обезглавяване. Нов виолетов поток се отдели от нов бял изблик. Виолетовото петно се сринва в един кон, пришпорван към мелето от джоконски кавалерист. Животното се спъна, залитна, хвърли ездача си и свърна в бесен галоп по пътя за Оби. Отплесналата се глава на змията сякаш се устреми

след него, като че да удари, но после се срина сама в себе си и се разпадна в дъжд от искри.

– Станаха двама – каза Иста.

Трептящо сияние се издигна откъм дърветата, жълто и ярко – една от шатрите се беше запалила. От другата страна на горичката в големите зелени шатри припламваха запалени лампи. Иста не се и съмняваше, че магьосниците, проспали първия удар, вече са на крака, събудени от Джоен, ако не от врявата. Колко бързо щяха да координират отбраната си изнеданите джоконци? Контраатаката си? Нов изблик от душевен огън, този път без компанията на демон, прогори зрението ѝ. Обикновен вражески войник ли беше загинал, или някой от смелите доброволци на Арис? От божествена гледна точка, осъзна тя, това нямаше значение. Всички новородени смърти се приемаха еднакво в онази обител.

– Три – преброи тя, докато нападателите си пробиваха път напред.

– Побеждаваме ли? – прошепна задавено Лис.

– Зависи каква победа имаш предвид.

При четвъртата шатра атакуващите най-сетне срещнаха отпор. Незнайно как там се бяха комбинирали три магьоснически змии. Може би Арис бе странно невидим за тях, защото и тримата се насочиха към Фойкс. Естествено – сигурно бяха решили, че другият магьосник е най-голямата заплаха за тях, погрешно го бяха взели за водача на вражеския набег. Душевни светлини се люлееха, стрелкаха се, въртяха се шеметно пред обременените сетива на Иста. Мечката падна с рев под мрежа от огън. Но четвъртата и петата змии загубиха главите си, тела като панделки заплющяха ожесточено в смъртната си агония, преди да се разнищят в шеметно сияние. Откъм осветената в зелено шатра се чуваха жестоките крясъци на жена, но рокнарийските думи се сливаха неразбираемо от разстоянието и яростта.

– Мисля, че свалиха Фойкс – каза Иста.

Зад нея се чу тройно ахване.

– Помощ! – извика знахарката. Бледа като платно, Лис се обърна и прилекна на поста си до Катилара.

На десните бедра на Катилара и на Илвин се бяха отворили дълги тъмни резки. Иста зърна за миг червеникавокафявата тъкан на пулсиращите мускули, бледата ивица на едно сухожилие, после двете еднакви рани се изпълниха с червена кръв. Знахарката и Лис, Горам и ди Кабон се разбързаха да пристегнат тампоните с превръзки, за да забавят кръвенето.

„Да. Да“, помисли си Иста. Стратегията беше добра. При едно

поддържащо тяло тази рана от меч би стигнала до костта. Поделената рана делеше опасността на две. Едва не се засмя на глас, пък макар и мрачно, представяйки си сащисването на човека, нападнал Арис, разбрал от сътресението при удара, от отскочилото от костта острие и от отката в собствената си ръка колко силно е ударил, а в същото време очите му казват, че раната се затваря... Откъм горичката долетя яден вик, който като нищо можеше да е на същия този човек. „Мислехте си, че сте потопили Порифорс в кошмар от ужасии, докато си седите на сигурно място и в безопасност. Е, вижте сега как Порифорс ви връща услугата. Удържаме, удържаме.

Още много малко“.

Обърна се отново и се взря през дърветата. Можеше да проследи напредъка на Арис по ужасените викове на враговете му, които се разбягваха пред бледото му лице и смъртоносния меч. И по потоците от бял огън, които се издигаха към небето след него. Беше изгубил коня си, макар че кога и как, Иста не знаеше. Надяваше се да не е останал сам, без нито един другар, който да му пази гърба.

„Мисля, че вече е сам“.

Странен, мокър звук долетя иззад нея. Тя погледна през рамо и видя помощниците ѝ да притискат тампони към коремите на Катилара и Илвин. „Това беше стрела!“ Зачуди се дали Арис я е измъкнал от корема си и я е захвърлил в лицата на изумените си врагове, или я е оставил на място като кокарда. Ударът би бил смъртоносен, при всеки друг човек, по всяко друго време. „Скоро ще има и други. Боговете са ми свидетели, един ди Лютез знае как да умре три пъти и три пъти по три, ако е необходимо“.

Тя се свлече на колене до парапета и се подпря на камъка.

Имаше чувството, че някакъв огромен черен глетчер, някакъв леден бент в душата ѝ се топи, сякаш жегата на сто лета го е обвила изведнъж. Пропуква се, разпада се. И че в дълбокото една миля и една миля дълго езеро от леденостудена вода зад стената една изпълнена с очакване вълна накъдря повърхността му от бряг до бряг, чак до дълбините му, тревожи водния му покой. „Аз ти предадох една благословия в двора при портата. Но ти също ми предаде благословия. Разменихме си спасение. Петимата богове нека ни видят как яздим заедно в този предутринен час.

Вие, Петимата, може и да ни изпълвате със страхопочитание. Но според мен ние също трябва да ви изпълваме с такова“.

– Седем – силно прошепна тя.

После нещо се обърка. Колебание, извърщане. Твърде много, твърде много душевни искри се вихреха около онзи сив пламък. „Сега той е обграден, откъснат. Десетките, които бягаха от него, сега бягат към него, окужани от самия си брой, събрали смелост да го повалят.

Посред враговете ти твоят Баща ти е приготвил пир, трапеза, на която е сервирано отдавна. Ето, близо е...“

Още един тъп звук, после още един. Зад нея Лис извика напрегнато:

– Милейди, твърде много рани се отварят! Трябва да сложите край на това!

Чу се и прегракналият от напрежение глас на ди Кабон:

– Царина, обещахте на Арис лейди Катилара да оцелее!...

„А един дебел бял бог ми обеща Илвин, ако правилно съм Го разбрала. Подарен ми от бога любим, нахален и храбър като покрит с белези уличен котарак, който се прокрадва с мъркане покрай защитните ми стени към сърцето. Стига да го храня редовно“.

Тя погледна през рамо. Тялото на Илвин подскочи от прехвърлена сила на някакъв силен удар в гърба на Арис и Горам, с изопнато от трескави емоции лице, го обърна, за да стигне до червения прорез. Бялата ръка на Катилара се отдели наполовина при китката и Лис се хвърли да спре кървенето.

„Сега. Да, сега!“ Иста стисна с ръка пороя от бял огън, който тече покрай рамото ѝ. Притокът внезапно спря. Бурни вълни плиснаха назад и в двете посоки на стегата. Виолетовият канал се пръсна на парчета. Белият огън, превърнал се от дни в постоянен компаньон на вътрешното ѝ зрение, примигна и угасна.

Притихнало колебание – после, откъм потъналата в сенки орехова горичка, от десетки джоконски гърла се надигна грозен рев на истеричен триумф.

Леденият бент се пукна. Стена от вода се надигна, преви се и се сурна напред, заля бреговете си, разпъна душата ѝ, широко, още по-широко, изтръгваше и помиташе трупани цял един живот камънаци, чакъл и гниещи съсиреци от отломки пред себе си. Иста разпери ръце, отвори уста и ѝ даде път.

Сивата нишка, почти изгубила се от погледа сред дивата светлинна феерия, се втвърди в опънато до скъсване въже. Започна да се движи назад през новата ѝ широта, все по-бързо и по-бързо, докато не ѝ се стори, че всеки миг ще запуши от топлината на триенето, като претоварено конопено въже миг преди да почернее и да избухне в пламъци. Само за миг удивената, агонизираща, изпълнена с екстаз душа на Арис се

стрелна през нейната.

„Да. Всички ние, всеки един от нас, живите, е портал между двата свята, този на материята, който ни ражда, и другият, на духа, в който се раждаме при смъртта си. Арис бе откъснат от собствения си портал и завинаги бе изгубил пътя си към него. Затова на мен ми бе дадено да му заема своя, за малко. Но голяма душа като неговата има нужда от широк портал – така че събори портите ми, пропукай стените ми и ги срини на пепел и се излей свободно през тях, с мое позволение. И сбогом“.

– Да – прошепна Иста. – Да.

Той не погледна назад. Като знаеше какво ще види напред, Иста ни най-малко не се изненада.

„Направено е, Господарю. Надявам се да одобриш изпълнението ми“.

Не чу глас, не видя сияйна фигура. Но ѝ се стори, че усети милувка по челото си и болката там, пулсирала с часове, сякаш главата ѝ бе стегната в железен обръч, изчезна. Краят на болката бе като птича песен по изгрев слънце.

Някаква птичка наистина пееше по зазоряване, замаяно си даде сметка тя, тук, в прекрасното царство на материята, бодро, безсмислено чирикане откъм хрусталаците под стените на замъка. Сивите облачни пера, провлачили се сред бледнеещите звезди, тъкмо поруменяваха с бледо розово, което пълзеше от изток на запад. Тънка нишка лимонено-жълто обточваше източния хоризонт.

Илвин простена. Иста се обърна и го видя да седи, облегнат на Горам, който сваляше напоени с кръв превръзки от тялото му, по което нямаше рани. Устните му се разтвориха изумено при вида на десетките потъмнели бинтове и тампони, избледняващи до яркочервено под първите лъчи на слънцето, които връщаха на света цветовете му.

– Божове пет. – Той преглътна да потисне гаденето. – Накрая стана доста страшно. Нали. – Не беше въпрос.

– Да – каза Иста. – Но сега него го няма. Няма го тук, но иначе е на сигурно място. – По някакъв начин Иста знаеше, че в горичката долу обзетите от умопомрачителен страх джоконци разсичат тялото на Арис, раздират го на парченца, ужасени да не се събере отново и да се изправи срещу тях. Не виждаше смисъл да споменава за това на Илвин.

Катилара лежеше на една страна, свита на топка. Плачеше с тихи, раздиращи хлипове, почти неспособна да си поеме дъх, и стискаше кръвоспиращия тампон върху корема си толкова силно, че кръвта изскачаше на мехурчета между пръстите ѝ. Знахарката я потупа несръчно и

безполезно по рамото.

Светът около Иста потъмня, сякаш зората, уплашена от грозната сцена, се бе оттеглила обратно зад хоризонта. Пристъпил в ума ѝ като някакъв случаен пътник, един Глас ѝ заговори – глас познат, ироничен и неизмерим:

– Виж ти. Доста просторно е станало тук изведнъж, какво ще кажеш?

– Какво правиш Ти тук? Мислех, че съм се превърнала в бойно поле на Втория ти баща.

– Ти ме покани. Хайде стига, не можеш да го отречеш – чух те да шепнеш в онзи ъгъл.

Не мислеше, че са ѝ останали чувства, за да се справи с това. Гняв поне със сигурност не ѝ беше останал. Безтелесното ѝ спокойствие можеше да бъде или ведрост, или шок. Ала Копелето определено беше бог, към когото да се пристъпва предпазливо.

– Защо не се появяваш пред мен?

– Защото сега съм зад теб. – Гласът стана топъл и развеселен. Стори ѝ се, че огромно шкембе сгорещява гърба ѝ, заедно с неприличен намек за мъжки слабини, притиснати към задника ѝ, и тежест на широки длани върху раменете.

– Имаш отвратително чувство за хумор – уморено каза тя.

– Да, а ти разбираш всичките ми шеги. Харесвам жени с тънък слух. – Имаше чувството, че дъхът му прогаря ухото ѝ. – Би трябвало и езикът ти да е ловък, бас лова.

Устата ѝ се изпълни с огън.

– Защо съм тук?

– За да довършиш победата на Арис. Ако можеш.

Гласът изчезна. Тъмнината избледня, изместена от бледото сияние на зората. Иста откри, че стои на колене и се е отпуснала в прегръдките на изплашения Илвин.

– Иста? Иста! – шептеше той в ухото ѝ. – Царина, мила, недей да плашиш така един беден гол войник. Кажки нещо!

Тя примигна със замъглените си очи. Беше само почти гол войник, както забеляза с известно разочарование. Окървавените парцали на лепените му панталони все още покриваха слабините му. Иначе видът му наистина беше прекрасен отвратителен – тъмната сплъстена коса падаше рошава по лицето и раменете му, потни, оцапани със сажди и кръв. Но всичките му белези бяха стари, заздравили и избледнели. Той облекчено пое дъх, когато я видя да обръща поглед към него, и наведе глава

да я целуне. Тя препречи пътя на устните му с ръка.

– Чакай, не сега.

– Какво стана? – попита той.

– Чу ли нещо? Или да си видял някого?

– Не, но мога да се закълна, че ти виждаше и чуваше.

– Нима не предпочиташ да се закълнеш, че съм луда?

– Не.

– Да, но ти не виждаш божествени светлини, не чуваш гласове. Откъде знаеш?

– Видях лицето на брат си, когато ти го благослови. И твоето, когато той те благослови. Ако това е лудост, то бих хукнал след нея по пътя, както съм облечен сега, и бос даже.

– Аз ще вървя бавно.

Той ѝ помогна да се изправи. Лис я повика напрегнато:

– Царина, а Фойкс?

Иста въздъхна.

– Фойкс бе повален от много войници и магьосници. Не видях душата му да се издига, нито демонът му да избяга. Боя се, че са го взели в плен. Сигурно е ранен освен това.

– Това... не е добре – каза ди Кабон, все още коленичил до сламеника на Илвин. Зъбите му изскърцаха притеснено. – Мислите ли... мислите ли, че Джоен може да го привърже към себе си като другите магьосници?

– Сигурно, ако разполага с достатъчно време. Не знам колко дълго може да се съпротивлява той. – „Богове пет, не искам да изгубя още едно момче“.

– Никак не е добре – съгласи се Илвин.

В същия миг Горам извика уплашено:

– Лейди Кати! Не!

Иста се обърна. Катилара бе станала, окървавената ѝ роба се ветреше широка около тялото ѝ. Очите ѝ бяха огромни, устата – отворена. Светлината на демона в нея се беше разширила, бе изпълнила цялото ѝ тяло и пулсираше бясно.

– Демонът взема връх! – извика Иста. – Поема контрол над нея. Дръжте я, не я пускайте да избяга!

Горам, който бе най-близо до маршезата, се опита да я сграбчи за ръката. Виолетова светлина се появи в дланта ѝ и тя я тласна към него. Той се строполи и започна да повръща. Иста залитна към нея, застана между Кати и отвора към стълбището. Катилара тръгна напред, после се

дръпна и вдигна ръце, сякаш да предпази очите си. Огледа се трескаво. Коленете ѝ се свиха и тя се хвърли към стената.

Лис скочи напред и я хвана за лакътя. Младата жена се изви с ръмене и силно я оскуба. Илвин пристъпи напред, поколеба се преценявайкищо и я удари с юмрук в слепоочието. Катилара залитна, полузашеметена.

Иста притича до нея и коленичи. Виждаше демона като тумор, който пуска пипала из цялото тяло на жертвата си. Увива се като паразитен храст около дървото на духа ѝ, изсмуква сила, живот и светлина. Краде сложните модели на личността, езика, знанията и спомените, които не би могъл, поради принципния хаос на своята природа, да натрупа сам.

„О. Сега виждам как да го направя!“

Тя посегна с духовните си ръце и изтръгна демона заедно с гърчещите се пипала от душата на Катилара. Той отстъпи неохотно, пляскайки панически като някакво морско създание, което вадят от водата. Иста протегна материалната си ръка, пръстите ѝ бяха разперени като щит, и избута обратно повлеклата от Катиларината душа, като разчепкана вълна, докато в ръката ѝ не остана само демонът. Вдигна го неуверено пред лицето си.

„Да – каза Гласът. – Точно така. Продължавай!“

Тя сви рамене, натика демона в устата си и го глътна.

– И сега какво? Ще разшириш тази метафора до логическия ѝ завършек? Би било съвсем в Твой стил, струва ми се.

„Това ще ти го спестя, сладка Иста – каза развеселено Гласът. – Но отвратителното ти чувство за хумор определено ми допада. Мисля, че ще се спогодим добре, какво ще кажеш?“

В бронираната ѝ душа нямаше пролука, където демонът да се вгнезди, и не само защото бе изпълнена от бога. Усети как, свит на възли от ужас, демонът излиза от другия край на душата ѝ. В обителта на духа. В ръцете на своя бог и господар. Нямаше го.

– Какво ще стане с отломките от други души, оплетени в него? – разтревожено попита тя. Но Гласът отново беше изчезнал или просто не пожела да ѝ отговори.

Катилара лежеше свита на топка, хлипаше и хълцаше. Илвин се окашля извинително и раздвижи пръстите на ръката си.

– Демонът се опита да те хвърли към смъртта ти, за да се освободи – казай той.

Тя вдигна поглед към него с изтерзано лице.

– Знаем. Ще ми се да беше успял.

Иста даде знак на знахарката, Горам и Лис да се погрижат за нея.

– Сложете я да легне в легло, истинско легло, и повикайте придворните ѝ. И ѝ осигурете каквито удобства все още може да предложи за мъкът. Да не остава сама и за миг. Ще дойда при нея, когато мога. – Изчака да се скрият в кладенеца на спиралното стълбище с Катилара, която нямаше сили дори да заплаче, облегната немощно на знахарката, след като бе отблъснала предложената ѝ от Лис ръка.

Обърна се и видя Илвин и ди Кабон да се взират разтревожено над източния парапет към джоконския лагер под набиращата сили дневна светлина. Лагерът гъмжеше като мравуняк, полускрит сред дърветата. Над опожарените шатри все още се вдигаше дим. Отскубнал се оседлан кон се дърпаше нервно от един войник, който се опитваше да го хване – псувните му долитаха слабо през влажния утринен въздух. Иста се вгледа обнадеждено в коня, но той не приличаше на червеникавия жребец на Илвин.

– Какво стана, царина? – попита ди Кабон, вперил озадачен поглед надолу. – Спечелихме ли, или загубихме?

– Ловът беше изключителен. Арис уби седем магъосници, преди сам да бъде повален. Препъна се на осмия. Мисля, че беше жена, магъосница. Чудя се дали не е била млада и красива и той не е събрал сили да я посече?

– Да де – тъжно промълви Илвин. – Би било съвсем в негов стил, нали.

– Вероятно. Дотогава джоконците и без това си бяха дали сметка колко малобройна е дружината му и се групираха да дадат отпор. Освободените демони обаче се разбягаха във всички посоки – Джоен не успя да прибере нито един от тях.

– Жалко, че не разполагаме с още двама като Арис, които да довършат започнатото – каза Илвин. – Може би сега е ред на обикновените мъже да опитат. – Той размърда рамене и се намръщи.

Иста поклати глава.

– Джоен ни нарани, а сега ние ѝ го върнахме. Но не сме я победили. Все още разполага с единайсет магъосници-марионетки и с недокосната войска. Освен това е бясна – нападенията ѝ ще се удвоят и милост няма да има.

Ди Кабон се отпусна като чувал с брашно на парапета, тлъстите му рамене се изгърбиха.

– Значи Арис се жертва напразно. Загубени сме.

– Не. Арис ни спечели войната. Сега трябва само да протегнем ръце

и да сграбчим победата. Не ме попита какво направих с демона на Катилара, просветени.

Веждите му се вдигнаха и той се обърна към нея.

– Не го ли заключихте в нея, както преди?

– Не. – Устните ѝ се разтеглиха в усмивка, която го накара да се дръпне уплашено. – Изядох го.

– Какво?!

– Не гледай мен – метафората е на твоя бог. Най-после проумях каква е загатката на втората му целувка. Знам как светицата от Раума е успявала да прогонва демоните от света и да ги връща на свещения им командир. Защото по всичко личи, че нейното умение се е прехвърлило на мен. Последният подарък на Арис или по-скоро нещо, което той направи възможно. – Потръпна от тъгата, на която все още не смееше да се предаде. – Илвин.

Гласът ѝ бе остър, настоятелен и го извади от скръбната унесеност, която го беше надвила, докато се облягаше с цялата си тежест на парапета и се взираше в нищото. Иста си напомни, че той бе изгубил много кръв през последния час, твърде много за изтощеното му и без това тяло. Смесена с Катиларината, кръвта му се бе сбрала на съсирващи се локвички по половината платформа. Раните до една се бяха затворили, сякаш никога не ги бе имало, с изключение на хваналите коричка дупки от игла, стегнати с конец на едното му рамо. Той извърна глава към нея и примигна отнесено.

– Кой е най-бързият и възможно най-сигурният начин да се изправя лице в лице с Джоен?

С гениалността, която ни спохожда, когато не мислим, той отвърна простичко:

– Да се предадете. – После я зяпна сащисано и закри с ръка устата си, сякаш оттам току-що беше изскочила жаба.

25.

Когато Лис дойде, Иста току-що бе измила, или поне бе почистила тялото си с половин чаша вода и няколко парчета ленен плат. Девојката носеше купчина бели дрехи, затова бутна вътрешната врата със задник.

– Тези са най-хубавите, които придворните на Катилара успяха да изровят – каза тя.

– Добре. Сложи ги на леглото. – Иста притвори отново мръсната черна роба на гърдите си и отиде да ги огледа. По ничии стандарти това не би могло да се нарече баня, но поне не толкова лепкавата ѝ сега кожа можеше да се докосне до чистите дрехи без чувството, че ги поругава. – Как е маршезата?

– Заспа. Или пък е в безсъзнание. Много е бледа, направо сивкава.

– И да е в безсъзнание, няма страшно. Кръвта, която загуби на кулата, може би ѝ е направила услуга с този безсъзнателен сън. – Иста започна да разгъва дрехите. Една ленена риза с цвета на прясно заквасена сметана и с изящна рязана бродерия по кантовете изглеждаше достатъчно къса, така че да не се спъва в нея. Нежната бяла горна роба, бродирана с лъскав бял конец, който ѝ придаваше тежест, беше всъщност празнична рокля за деня на Копелето. Незнайната шивачка бе успяла някак да придаде очарование на бродериите с миниатюрни танцуващи плъхове и гарвани. Иста забеляза, че искрата е изчезнала от лявата ѝ ръка, макар че отпечатъкът от снежинката все още беше там.

– Милейди, въъ... няма ли да е малко предизвикателно да се появи в квадриански лагер, облечена в цвета на Копелето?

Иста се усмихна криво.

– Да си мислят каквото щат. Истинското послание на дрехата няма как да разберат. Хайде побързай, ако обичаш. Вържи панделките на гърба на ризата, без да ги кривиш.

Лис го направи, като я стегна здраво в кръста. Иста облече робата, разгърси широките ръкави и я закопча под гърдите със сребърната траурна брошка. Значението на тази предавана в семейството вещь се беше променило неколkokратно, откакто се бе озовала в ръцете ѝ. Снощи всичките ѝ стари тъги се бяха изпарили без остатък. Днес тя я носеше с ново съдържание от строга скръб за Арис и за онези, които бяха яздили с него. Днес всичко, свързано с нея, трябваше да е подновено.

– А сега косата – нареди тя и седна на пейчицата. – Нещо бързо и

прибрано. Не искам да се явя пред тях с вид на умопобъркана, която са влачили през живия плет, или като купа сено, ударена от светкавица. – Усмихна се на спомена. – Сплети я на една плитка.

Лис преглътна шумно и започна да разресва косата ѝ. И каза, за четвърти или пети път от сутринта:

– Защо не ме вземете с вас?

– Не – със съжаление отхвърли предложението ѝ Иста. – При по-нормални обстоятелства би те грозила по-малка опасност като слугиня на ценна заложница, отколкото ако останеш в една сриваща се крепост, която ще падне всеки момент в ръцете на врага. Но ако се проваля в намеренията си, Джоен ще те превърне в храна за демоните си, ще открадне ума, спомените и куража ти. Или пък ще заместиш някой от магьосниците-роби, които Арис уби снощи, и Джоен ще те остави при мен не като моя прислужница, а като свой стражар. Или нещо още по-лошо.

А ако Иста успееше... нямаше представа какво може да стане след това. И светците, като магьосниците, не бяха защитени от стоманата, както вече не бе в състояние да потвърди предшественичката ѝ, покойната светица от Раума.

– Какво може да е по-лошо? – Четката се поколеба в ръката на момичето. – Мислите ли, че е поробила Фойкс и неговата мечка? Вече?

– След час ще знам. – Внезапно ѝ хрумна какво може да е по-лошо, ако Лис попаднеше в ръцете на Джоен. Виж това би бил съвършеният небогоугоден съюз на две сърца – да даде Лис за храна на Фойксовата мечка и обичта на Фойкс да го подлуди от ужас и скръб, докато душите им се смесват... После се запита чий ум е по-черен – този на Джоен, за да направи такова нещо, или нейният, задето се е сетила. „Изглежда, и аз не съм свестен човек“.

„Добре“.

– Има и няколко бели панделки. Да ги влети ли в плитката?

– Да, ако обичаш. – Приятното, познато ѝ подръпване при сплитането продължи с бърз темп зад гърба ѝ. – Ако се появи някаква възможност, дори и най-малката, искам да избягаш. Това е най-неотложното ти задължение към мен в момента – да ми бъдеш куриер. Да отнесеш вестта за всичко, което се случи тук, дори с риск да те сметнат за луда. Лорд ди Казарил ще ти повярва. Трябва да стигнеш до него с цената на всичко.

Зад нея цареше мълчание.

– Кажй: „Обещавам, царина“ – твърдо нареди тя.

Кратко инатливо колебание, после съвсем тихо, като шепот:

– Обещавам, царина.

– Добре. – Лис върза плитката с последната панделка и Иста се изправи. Белите копринени пантофки на лейди Катилара не й ставаха, но Лис се наведе и стегна на глезените й връзките на някакви бели сандали, които щяха да свършат работа.

Лис тръгна пред нея към външната врата, отвори я и й направи път.

Лорд Илвин се беше облегал на стената отвън, със скръстени ръце. Изглежда, и той беше намерил отнякъде половин чаша вода да се измие, защото макар още да миришеше остро на пот, по ръцете и току-що обръснатото му лице нямаше и следа от кръвта и мръсотията. Беше облечен с цветовете на дворцовия траур, с леките материи на северняшкото лято – черни ботуши, черни ленени панталони, черна туника без ръкави, освежена с тънки кантове в лавандулено и люляков брокатов шарф с черни пискюли на кръста. В обедната жега си бе спестил тежестта на лавандуленото наметало – дрехата лежеше праметната през ръката на Горам, който пристъпяше нервно от крак на крак до господаря си. Беше подредил косата на лорда в стегнатите, изящни плитки, които Иста помнеше от първия път. Прошарената с бяло черна опашка се спускаше по гърба му, вързана с лилава корда. Илвин се изправи, като я видя, и я почете с бледо подобие на дворцов поклон, съкратен навярно заради слабостта след кръвозагубата.

– Какво значи това? – подозрително попита Иста.

– Е, досега не си ми давала основания да се съмнявам в бързата ти мисъл, скъпа царина. На какво ти прилича?

– Няма да идваш с мен.

Той й се усмихна от висотата на ръста си.

– Би се отразило крайно неблагоприятно на порифорската ни чест, ако изпратим в пленничество вдовстващата царина на Шалион-Ибра без един придружител поне.

– И аз все това й повтарям – изсумтя Лис.

– Командването на крепостта падна на твоите плещи – възрази Иста. – Определено не можеш да я изоставиш сега.

– Порифорс е развалина. Не остана какво да се защитава, не ми останаха и здрави хора, които да го защитават, макар че бих предпочел да скрия този факт от Сордсо на първо време. Тазсутрешните преговори за прехвърлянето ви ни купиха няколко ценни часа отсрочка, които не бихме си спечелили с кръв. Така че ако това ще е последната битка на Порифорс, то тя е моя по право. Злощастната логика на ситуацията е

такава, че при набега, роден от последната ми лоша идея, не можах да участвам лично и да променя стратегията в крачка. Но тази логика няма място в сегашната ситуация.

– Участието ти нямаше да промени резултата.

– Знам.

Тя го огледа недоволно.

– Да не би, в пристъп на умопомрачение, да си решил да надминеш брат си?

– Това никога не ми се е удавало преди, а сега не виждам нужда да се опитвам. Не. – Той хвана ръката ѝ и започна да чертае малки успокоителни кръчета с палец по дланта ѝ. – На младини се обучавах за посветен в ордена на своя бог, но пропуснах шепота на призванието. Няма да пропусна това свое призвание и втори път. Е, не виждам и как бих могъл, когато то ме шамаросва в лицето и крещи: „Внимавай!“ с глас, който може да събори къща. Мъжките си години пропилях безцелно, макар да служих добре на брат си, поради липса на по-добра посока. Сега имам такава.

– За един час, може би.

– И един час ще стигне. Стига да е точният час.

Посърналият паж на Арис изтича в каменния двор и извика откъм долния край на стълбите:

– Царина? Дойдоха за вас при страничната врата.

– Идвам – мило му извика тя. Поколеба се, вперила смръщен поглед в Илвин. – Джоконците може и въобще да не ти позволят да дойдеш с мен.

– Напротив, даже ще се радват да получат наготово още един високоставен заложник. Освен това пленничеството ми ще е съвършената дегизировка да разузная лагера им и да преценя числеността на войската им.

– Не виждам как ще разузнаеш нещо като пленник. – Тя примига. – И като какъв по-точно си дегизиран?

Той изкриви устни.

– Като страхливец, скъпа Иста. Така, както вярват, че те предаваме от страх да не загубим собствеността си, така и ще решат, че съм се прикачил към теб, за да си спася кожата.

– Нищо подобно няма да си помислят.

– Ами толкова по-добре за бедната ми репутация тогава.

Тя примигна. Имаше чувството, че главата ѝ е олекнала като балон.

– Ако се проваля, ще те превърнат в храна за демоните си.

Истински пир за някой джоконски офицер-магьосник. А може би и за самия Сордсо.

– Да, но ако успееш, царина? Мислила ли си какво ще правиш след това?

Тя извърна смутено очи от тъмния му, настоятелен поглед.

– Задачата ми не включва „след това“.

– Точно както си мислех – каза той триумфиращо. – А обвиняваш мен в умопомрачение! Доказах тезата си. Ще тръгваме ли?

Откри, че го е хванала под ръка, още преди да е решила дали я е убедил, или просто я е объркал. Поведо я по стълбите, сякаш пристъпваха начело на процесия, сватба или коронация, или по празник, или към балния подиум в царски дворец.

Илюзията се разтури съвсем скоро, когато минаха през почернелите останки от двора с фонтана – още два коня бяха умрели тази сутрин и лежаха с подути коремни – и после под сенките на арката на портата. Десетина войници се бяха скупчили на стените, така че да се виждат от джоконското пратеничество долу, и това беше кажи-речи целият гарнизон, който беше в състояние да си стои на краката.

Две ниски кръгли кули се издуваха навън от двете страни на портата – чудесна позиция за кръстосан огън в тази най-рискова точка. Още неколцина войници и една широка, позната ѝ фигура в непознати ѝ дрехи, чакаха при лявата кула, която приютяваше страничната врата. Иста и Илвин, следвани от Горам и Лис, спряха пред нея.

– Просветени. – Иста удостои ди Кабон с кимване. Беше свалил одеждата на ордена си, не че мръсната му бяла роба не бе достойна да отиде в огъня сама по себе си, и беше облечен с миш-маш от взети назаем дрехи, по-голямата част от които не му бяха по мярка. Всичките обаче си приличаха по едно – не бяха бели, забеляза Иста.

– Царина. – Той преглътна шумно. – Преди да тръгнете... исках да ви помоля за благословия.

– Значи ставаме двама, защото и аз исках да помоля за твоята.

Тя се изправи на пръсти, наведе се над тъжно спадналия му корем и го целуна по челото. Дори божествената светлина да му бе предала някакво послание, то бе твърде недоловимо дори за вътрешното ѝ око. Той пак преглътна и сложи ръка на челото ѝ. Каквато и церемониална благословия да си беше приготвил, тя му убягна, и вместо това свещеният избухна в сълзи. Успя само да промълви зададено:

– Копелето да ни е на помощ!

– Шш-шш – успокой го Иста. – Всичко е наред. – Или поне толкова

наред, колкото можеше да е при дадените обстоятелства. Тя го огледа с присвити очи. Безсънните часове в грижи за болните, с техните неизпълними молби за помощ, каквато той не би могъл да им даде, го бяха потресли дълбоко. Кървавият ритуал на северната кула го бе изцедил още повече. Неговият бог, помисли си тя, бе изстискал силите му и бе копал в душата му до точката на срутването, подложил го бе на натиск до степен да се пропука, макар самият той да не го съзнаваше. Боговете или бяха извадили необичаен късмет да сръчат две такива мулета по пътя към задачата си в Порифорс, или този път се бяха постарали повече от обикновено... „Дали ди Кабон не е техният втори изход?“

Богове пет... възможно ли бе да се помоли той да поеме тежестта вместо нея? Тази мисъл я потресе. Завладя я грозното убеждение, че отговорът е „да“. „Да. Да!“ Нека отговорността за катастрофата падне върху друг, не върху нея, не отново върху нея...

Само дето шансовете на ди Кабон да оцелее след евентуален успех, камо ли след провал, изглеждаха по-малки дори от нейните. Тя потисна желанието си да се хвърли в краката му и да го помоли да заеме нейното място. „Не!“

„Платила съм си за това място. Изпразнена съм заради цената, която платих за него. Не бих го отстъпила заради никого“.

– Стегни се, ди Кабон, или се скрий някъде – смъмри го Илвин. – Сълзите ти не й помагат.

Ди Кабон преглътна отново, мобилизирайки самообладанието си.

– Извинете. Извинете. Толкова съжалявам, че моите грешки ви доведоха тук, царина. Не трябваше да ви крада поклонението. Беше непоростима самонадеяност от моя страна.

– Е, ако не беше ти, то боговете със сигурност щяха да пратят някой друг да им направи грешките. – „Който можеше да не стигне до целта си и да свърне от пътя“. – Ако искаш да си ми полезен, живеи, за да разказваш. Твоят орден така или иначе трябва да узнае всичко за случилото се тук.

Той кимна усърдно, после утихна, сякаш предложеното освобождение изведнъж му се бе сторило по-трудно поносимо от очакваното. Поколони се и отстъпи назад, смръщил чело.

Илвин свали мечта си и го подаде на Горам.

– Пази ми го, докато се върна. Не виждам смисъл да поднасям бациния си меч на Сордсо като подарък, освен ако е с върха напред.

Горам се поклонил несръчно и усърдно си придаде строг вид, ала чертите му успяха само да се разкривят.

Иста прегърна Лис, която, след като изгледа злобно ди Кабон, успя да не ѝ се разплаче в ръцете. После Илвин я поведе през тъмния задушен проход под кулата. Вратата се отвори към светлината, един войник изсумтя и напъна мишци да вдигне нещо, което падна с приглушено тупване, после се обърна настрана, за да им направи път.

Предметът се оказа тясна дъска, която войникът бе хвърлил през дълбоката цепнатина пред стената на замъка. Илвин се поколеба и Иста се запита дали не се е сетил за всичките неща, които се бяха изпочупили в Порифорс предния ден и дали този импровизиран мост не е бил омагьосан по същия злокобен начин. Но после Илвин ѝ хвърли бърза окуражителна усмивка и мина по дъската. Тя се огъна, но удържа.

Иста погледна към джоконското пратеничество, разположило се пред портата да приеме капитулацията ѝ. Десетина конници, повечето войници, и трима офицери. Моментално позна княз Сордсо. Офицерът-преводач седеше нервно на коня си от едната му страна. Другият офицер, набит мъж с бронзова кожа и сивееща бронзова коса, също беше магьосник-роб, заключи Иста по демонската светлина, която го изпълваше. Както и при Сордсо, нагърчена панделка от светлина се нижеше от корема му към зелените шатри в далечината.

Със същата панделка бе разкрасена и единствената жена в групата: яздеше по рокнарийски зад един слуга, седнала странично – стъпалата ѝ скромно бяха стъпили на малка поличка. Магьосницата носеше дворцова рокля с дълъг шлейф и шапка с широка периферия, вързана под брадичката ѝ с тъмнозелени панделки. Беше много по-млада от Джоен, но не бе нито красива, нито излъчваше невинност. Взираше се напрегнато в Иста.

Иста тръгна по дъската, като гледаше лицето на Илвин, а не тъмната пропаст под краката си – дъното ѝ нарочно бе посипано с остри камъни и лъщящо натрошено стъкло. Сандалите на Катилара се плъзнаха под потните ѝ стъпала. Илвин се протегна да сграбчи ръката ѝ и я издърпа на прашната земя отвъд. Дъската моментално бе издърпана назад – изстърга през прага на страничната врата, която се затвори с трясък.

Жената се приближи. Иста едва бе вдигнала очи да отвърне на злостния ѝ поглед, когато демонската светлина в жената избледня и почти изчезна под видимите вече кожа и дрехи. Най-обикновено изражение на човешко лице, а не цветовете на душа. Иста затаи дъх, когато погледна отново към Сордсо. Сега той не изглеждаше по-различно от златокос млад мъж, яхнал игрив черен кон. Нито един от магьосниците не вдигна ръце пред очите си, заслепен от блясъка на божествената ѝ светлина,

ните демоните в тях се свиха уплашено... тя не виждаше демоните в тях.

„Откраднали са вътрешното ми зрение. Сляпа съм!“

Още нещо липсваше. Натискът на бога в гърба ѝ, който я бе тласкал напред, сякаш река я носеше насън, от онази окървавена зора на северната кула допреди малко, сега също беше изчезнал. Зад нея зееше само празна тишина. Безкрайно празна след безкрайната пълнота само допреди няколко мига. Трескаво се опита да се сети кога за последно е усетила ръцете на бога върху раменете си. Сигурна беше, че е бил с нея в двора при портата, когато бе говорила с ди Кабон. Струваше ѝ се, че беше с нея и когато тръгна по дъската над процепа.

„Не беше с мен, когато стъпих на твърда земя от другата му страна“.

Безполезните ѝ материални очи се замъглиха от ужас и чувство за невъзвратима загуба. Едва успяваше да си поема дъх, сякаш гърдите ѝ бяха пристегнати здраво с дебели въжета. „Къде сгреших?“

– Кой е този? – попита княз Сордсо и посочи Илвин.

Магьосникът с бронзовата кожа приближи коня си до коня на княза и сведе изненадано очи към Илвин, който му отвърна с хладен поглед.

– Мисля, че е самият сер Илвин ди Арбанос, ваша светлост. Незаконороденият брат на лорд Арис, бичът на границата.

Русите вежди на Сордсо се вдигнаха.

– Новият командир на Порифорс! Какво прави той тук? Питай го къде е другата жена. – Той даде знак на преводача си.

Офицерът приближи коня си по-близо до Илвин.

– Ти, ди Арбанос! Бяхме се разбрали за вдовстващата царина и за дъщерята на марша на Оби – каза той на ибрийски. – Къде е лейди Катилара ди Лютез?

Илвин го удостои с лек ироничен поклон. Очите му бяха като черен лед.

– Отиде при съпруга си. Когато снощи усети смъртта му, докато наблюдаваше набега от кулата, тя се хвърли през парапета да удави скръбта си в камъните долу. Сега чака да я погребат, когато се оттеглилите, както се разбрахме, и можем да стигнем до гробището. Дойдох на нейно място и за да служа на царина Иста. Понеже вече е имала случай да наблюдава съмнителната дисциплина на войниците ви, царината не пожела да доведе някоя от камериерките си сред вас.

Преводачът смръщи вежди и не само заради непряката обида. Повтори казаното на Сордсо и останалите. Магьосницата сръчка слугата,

който управляваше коня ѝ, да се приближи по-близо.

– Вярно ли е? – настоятелно попита тя.

– Ами потърсете сами онова, което наистина търсите, щом не вярвате на нас – каза Илвин и се поклони небрежно. – Бих казал, че княз Сордсо ще може да познае от това разстояние останките от собствената си сестра Умерю, ако тя все още е... е, „жива“ едва ли е най-точната дума за сегашното ѝ състояние, нали? Ако все още населява тялото на лейди Катилара зад тези стени.

Преводачът се размърда нервно в седлото, макар че дали изненадан от думите на Илвин, или от езика, на който бяха казани, Иста не можа да прецени. Сордсо, офицерът с бронзовото лице и магьосницата обърнаха едновременно глави към Порифорс, с вглъбени и съсредоточени лица.

– Нищо – прошепна след миг Сордсо. – Няма го.

Магьосницата изгледа Илвин.

– Този знае твърде много.

– Бедната ми снаха е мъртва, а съществото, което вие загубихте, вече е извън обсега ви – каза Илвин. – Ще приключваме ли с това?

По знак на княза двама от войниците скочиха от конете си. Първо се погрижиха да проверят Илвин за скрити в шарфа и ботушите оръжия – той изтърпя ръцете им с израз на отегчена неприязън. Напрежение изпъна дългото му тяло, когато един от войниците пристъпи към Иста, но човекът само коленичи до белите ѝ фусты, което, изглежда, малко поуспокои Илвин.

– Трябва да си събуете обувките – извика ѝ преводачът – Ще се явите боса и гологлава пред Височайшата майка, както се полага на жена с по-нисък ранг и квинтарианска еретичка.

Илвин вирна брадичка. Каквито и възражения да напиреха на устните му обаче, той стисна зъби и ги премълча. Интересна подробност бе, помисли си Иста, че не поискаха и Илвин да се събуе. Разликата само подчерта безсилието му да я предпази.

Горещите ръце на войника се заеха тромаво с панделките, които Лис само преди двайсетина минути бе вързала около глезените ѝ. Иста стоеше сковано, но без да се противопоставя. Мъжът свали леките ѝ сандали и ги хвърли настрана. Изправи се, отстъпи и яхна коня си.

Сордсо подкара своя кон към нея, оглеждаше я от глава до пети. Усмихна се мрачно на видяното – или може би на невидяното. Във всеки случай явно не го беше страх да ѝ обърне гръб, защото ѝ махна грубо да застане зад коня му в оформящата се процесия. Илвин се опита да ѝ

предложи ръка, но офицерът с бронзовата кожа изтегли меча си и му посочи да застане зад нея. Сордсо вдигна и спусна ръка и при този му знак потеглиха по сухата неравна земя.

Иста почти не усещаше жарките лъчи на обедното слънце, под които се препъваше напред. Ровеше слепешката в ума си, но откриваше само еквивалент на мрак. Кълнеше мълчаливо Копелето. После зареди мълчаливи молитви. Отговор не идваше.

Джоконците магьосници ли го бяха направили? Тези опоненти определено не биха могли да надвият този точно бог... нали?

Значи не богът се бе провалил, а тя. Портите на духа ѝ незнаяно как и защо отново се бяха захлопнали, потрошени и барикадирани, задръстени с камъни от страх, гняв или унижение, съпротивляващи се на новия широк проход...

Беше допуснала грешка, чудовищна грешка, някъде в последните отлетели минути. Може би все пак бе трябвало да прехвърли тази задача, да прехвърли бога на ди Кабон. Може би решението да го запази за себе си беше непостижима самонадеяност, огромна и фатална самонадеяност. Безобразна арогантност – да си въобрази, че такава задача е била поверена на нея. Кой би бил толкова глупав, че да повери на нея такава задача?

„Боговете. Два пъти“. Истинска загадка бе как толкова необозрими същества могат да допуснат такава невъобразима грешка. „Знаех си аз, че не трябваше да им се доверявам. Но ето, че го направих... отново...“

Остри камъчета се забиваха в стъпалата ѝ, докато вървяха по пътя. Процесията свърна към горичката, през едно ниско място, покрито с тъмна кал, в която копитата потъваха с жвакане сред воня на застояла вода и конска пикня. Изкачиха се по малък наклон. Иста чуваше дългите стъпки на Илвин зад себе си, чуваше и учестеното му дишане, чиято неравномерност издаваше физическото изтощение, на което лицето му упорито не даваше израз. Горичката се възправи пред нея, потънала в сенки, които обещаваха благословено облекчение след палещите лъчи на слънцето.

Ах. Не толкова благословено, в крайна сметка, нито облекчение. Минаха по пътеката на мъртвите. Положени съзнателно от лявата страна на пътя им, сякаш за да станат свидетели на процесията, се редяха телата на порифорците, убити снощи при набега на Арис. Бяха ги съблекли голи и откритите им рани гощаваха лъскавите зелени мухи, които жужаха със стотици над тях.

Иста плъзна поглед по бледите трупове и започна да брои. Осем.

Осем от четиринадесетте, които бяха излезли срещу хиляда и петстотинте джоконци. Шестима сигурно още бяха живи някъде във вражеския лагер, ранени и пленени. Мускулестото тяло на Фойкс не беше сред неподвижните трупове. За разлика от това на Пежар.

Погледна и пресметна отново – „петима още са живи“.

Имаше и девети, но трупът му приличаше повече на... купчина. Копие беше забито зад кървавите останки, обезобразената глава на Арис бе набучена на острието му и се виждаше невиждащо над джоконския лагер. Изумителните му някога очи бяха избодени от ръката на някой обезумял от страх войник, потърсил отмъщение върху изпразнената от съдържание обвивка.

„Твърде късно. Той си беше тръгнал преди ти да се добереш до него, джоконце“. Босите й крака се спънаха в някакъв корен и тя простена от болка.

Илвин успя да я хване за ръката, преди да е паднала по очи.

– Заложили са ни стръв. Не гледай натам – каза той през стиснати зъби. – Не припадай. И не повръщай.

Той обаче изглеждаше готов да направи и двете. Цветът на лицето му не се отличаваше от този на труповете, само очите му горяха по начин, който никога не беше съзирала на човешко лице.

– Не е това – прошепна му Иста. – Изгубих бога.

Веждите му се сбраха в объркване и тревога. Офицерът с бронзова кожа, с изваден меч, им даде знак да продължат напред, макар че не накара Илвин да се върне зад нея. Може би и тя имаше вид сякаш всеки момент ще припадне.

Смяташе, че Илвин не греши в преценката си за стръвта. Ако някой от тях двамата бе съумял да прикрие неестествена сила – или сила въобще, – това жестоко изложение навярно би пречупило самообладанието им в някакъв яростен и напразен удар по самодоволните им врагове. Ако самата Иста бе магьосница или умееше да върти меча, князът със сигурност нямаше да оцелее да повтори гадната си усмивчица, която й бе хвърлил през рамо, когато тя се спъна край останките на Арис. Само че една провалила се светица не можеше да навреди по никакъв начин на джоконците.

– Искали са да прекарат Кати покрай това – измърмори Илвин под нос. – Ще го добавя към сметката им и дано петимата богове дадат аз да я прибера... – Очите му не спираха да шарят от шатра на шатра: следваха пътя на разрушението от предната нощ, преценяваха състоянието на хората и конете, покрай които минаваха. Тънки сребристи вадички се

плъзгаха по бузите му, но той презрително отказваше да ги изтрие под погледите на ухилените войници, които се блъскаха да ги видят. Иста не знаеше достатъчно простонароден рокнарийски, за да си преведе обидите, с които ги засипваха, Илвин обаче със сигурност ги разбираше. Той продължи да шепне упорито: – Не се готвят да вдигат лагера си. Готвят се за атака. Изненадва ли ни това? Ха! Едно обаче е видно – не са наясно в какво безпомощно състояние е замъкът. В противен случай биха се подготвяли за празненство...

Какво правеше – опитваше се да отвлече ума си от оскверненото тяло на брат си? Тя се помоли да успее. Опита се да разшири собствените си ослепени сетива, да усети поне диханието на бога, някъде, където и да е. Нищо. Джоен и Сордсо бяха оставили главата на Арис на пътя ѝ като символ на поражението ѝ, като удар по последните ѝ надежди. „Дали Арвол ди Лютез се е чувствал безутешен като мен, когато увисналата му коса докосна водата за втори път?“

И все пак символът бе скроил номер на враговете ѝ, защото напомнянето на едно поражение е напомняне и за триумф. Присъствие в отсъствието. „Странно“.

„Богът може и да отсъства, но аз все още съм тук. Може би това е задача за плътната материя и е свързана с онова, в което материята е най-добра – да упорства. Така“. Пое си дълбоко дъх и продължи да крачи напред.

Стигнаха до най-голямата от зелените шатри. Платнището от една-та страна беше навито и се откриваше зашеметяваща гледка – ни повече, ни по-малко от преносима тронна зала. Килими бяха застлани на земята. Подиум се издигаше в дъното, на него стояха два тежко резбовани стола със златна украса и пръснати възглавнички за не толкова високопоставени задници. Благочестивото тъмнозелено на отдавнашно и строго вдовство беше навсякъде, поглъщаше дори морскозеленото на джонските униформи и Иста реши, че цветът е направо отвратителен.

Вдовстващата княгиня Джоен, нагиздена в различни, но също толкова сложно надиплени колосани одежди като първия път, когато – богове пет, нима едва вчера по същото време – се бяха срещнали на пътя, седеше на по-малкия, по-нисък от двата стола. Придворните ѝ дами бяха коленичили на възглавничките, а една безлична млада жена с кръгло като луна лице, навярно друга от дъщерите на Джоен, беше приседнала в краката ѝ. Иста нямаше представа колко от тях са магьосници. Десетина офицери стояха мирно от двете страни. Иста се зачуди дали всичките единайсет окаишени демони на Джоен са строени тук за тази...

демонстрация.

„Дванайсет“. Фойкс стоеше изпънат между джоконските офицери. Лицето му беше насинено и издрано, но чисто, беше облечен в джоконска униформа и зелен табард с белите пеликани в полет. Изражението му беше замаяно, странната му усмивка – насилена и неестествена. На Иста не ѝ трябваше изгубеното провиждане, за да разбере, че лъщяща нова змия се ниже към него от жената на подиума и че зъбите ѝ са забити дълбоко в корема му. Очите на Илвин също се спряха на Фойкс и той стисна зъби още повече, ако това въобще беше възможно.

Възможностите за все по-жестока стръв бяха безкрайни. За щастие, навярно същото не важеше и за времето. Офицерът с бронзовата кожа махна на Иста да пристъпи на килимите, в центъра на тази жива картина, чието единствено предназначение бе да излъчва сила и мощ, лице в лице с Джоен. Илвин бе принуден да спре няколко крачки назад, зад дясното ѝ рамо, и Иста съжали повече, че тя не може да го вижда, отколкото че той вижда нея. Запита се какво ли последно унижение ѝ е приготвила Джоен.

„О. Разбира се. Не унижение. Контрол“. Унижението навън бе имало за цел да успокои ужилените от набега войници на Сордсо. Жената пред нея беше по-практична.

Иста примигна, понеже за пръв път виждаше Джоен само с обикновените си очи, без огромната тъмна заплаха на демона, зъбещ се откъм корема ѝ като някаква катраненочерна яма, в която можеш да падаш безкрайно. Без демона тя беше просто... дребна огорчена стара жена. Неспособна да внуши уважение или да спечели лоялност; пренебрежима. Дребна. Богове пет, тя наистина беше дребна, всичките ѝ възможни ходове опираха до самата нея, единственият ѝ ресурс бе грубата сила. Закостеняла воля без размах на ума.

Навремето майката на Иста беше наложила авторитета си над целия им дом, от стена до стена. Съпругът на провинкарата бе управлявал Баошия, но в собствения си замък дори той бе живял според нейните порядки. По-големият брат на Иста, когато бе наследил титлата на баща си, предпочете да премести столицата и да избегне вечното детство, което го чакаше в дома на майка му, отколкото да се опита да наложи волята си там. Но дори и в най-лошите си моменти старата провинкара бе знаела кога трябва да спре и си бе избрала пространство не по-голямо от онова, което можеше да запълни.

Джоен, помисли си Иста, се опитваше да наложи на цяла Джокона властта си, така както една жена налага авторитета си в своя дом, и то с

помощта на същите техники – а никой не можеше да се разпъне толкова. В един свободен свят от безкрайно пространство човек може да се движи по своя воля, но е принуден да остави място и за волите на другите хора. Дори и боговете не го контролираха целия. Хората поробваха телата си, но тихата воля на душите бе свещена и неприкосновена и за боговете. Джоен поробваше отвътре навън. Онова, което Джоен причиняваше на враговете си, можеше да се нарече война; което правеше на собствените си хора, беше светотатство.

Княз Сордсо зае високия стол, като се отпусна небрежно по силата на телесния навик, все още неизкоренен от новата дисциплина, налагана му от демона. Разкриви лице и огледа шатрата. Погледът на майка му се спря върху него и той изправи гръб, целият внимание.

Очите на Иста отново се плъзнаха към кръглолицата княгиня в краката на Джоен. Момичето изглеждаше около четиринадесетгодишно, но някак недорасло за възрастта си, с късите пръстчета и разноголедите очи на родените късно деца, които често са слабоумни и не живеят дълго. Беше една от княгините, които нямаше да избягат от дома на майка си чрез брак в някоя далечна страна. Ръката на Джоен се отпусна върху главата на момичето, но не за милувка, и Иста разбра: „Използва детето като резервоар за поредния демон. Душата на собствената ѝ презирана дъщеря е превърната в обор за съществуването“.

„За демона, който възнамерява да напъха в мен“.

Джоен стана, без да отделя поглед от Иста, и каза на развален ибрийски:

– Добре дошла при портите ми, Иста ди Шалион. Аз съм Майката на Джокона. – Ръката ѝ се вдигна от главата на момичето, потръпна и пръстите се разпериха.

Вътре в Иста, богът се разгъна.

Вътрешното зрение заля с нова сила ума ѝ като ослепителна светкавица, попаднала право в целта, ярка отвъд всяка надежда, разкривайки призракен пейзаж. Видя всичко, с един поглед – дузината демони, връщайте, припукващи линии на силата, агонизиращите души, тъмният уплътнен, гърчещ се пътник на Джоен. Тринайсетият демон, въртящ се бясно през въздуха към нея, проточил отвратителната си пъпна връв.

Иста отвори уста в зловеща усмивка и го глътна наведнъж.

– Добре дошла при моите порти, Джоен от Джокона – каза тя. – Аз съм Устата на Ада.

26.

Светлинна вълна се ливна по тъмновиолетовата корда между Джоен и Иста – цветът и блясъкът ѝ сякаш се наситиха още повече. Това ли беше първата реакция на стъписаната Джоен – да подсили жилото? За един шеметен миг Иста се запита кой е рибарят и кой – рибата? После усети съпротивляваща се, паникьосан млад демон да преминава безцеремонно в ръцете на Копелето, вътре в нея.

„Хвана бог на въдицата си, Джоен. Какво ще правиш сега?“ Беше все едно галера да забие кука в континент с намерението да го вземе на буксир.

– Тя носи бога-демон! – изпищя Джоен. – Убийте я! Веднага!

„Да. Това би свършило работа...“

Още преди гласът на Джоен да заглъхне, времето сякаш се разтегна за възприятията на Иста като мед, който бавно тече от лъжица в зимна утрин. Не смяташе, че ще се разтяга безкрайно.

„Откъде да започна?“ – попита Иста Присъствието в себе си.

„Започни от центъра – отвърна ѝ То. – Останалото ще се случи само“.

Тя отвори телесните си ръце, а духовните плъзна по виолетовата корда. Да влезе в тялото на Джоен по този канал. Да убие тъмната маса и да я издърпа към себе си. Съществуващото се съпротивляваше, връхлиташе и плюеше, засипваше я с разяждащи виолетови сенки като преливаща вода. Изгори духовните ѝ ръце като с киселина и тя ахна от неочакваната болка, която я поразя в центъра на съществуващото ѝ и се разля пулсирайки до най-крайните ѝ точки, така както шокът от тежка рана проехтява из цялото тяло. Съществуващото беше много плътно и грозно. И голямо. И старо, на стотици години, разядено от времето.

„Отвратително е!“

„Да – каза богът. – Но ти продължавай. Довърши започнатото от Арис“.

Материалните ръце на Иста бяха твърде бавни и изоставаха от стремителната ѝ воля. Само с духовните си ръце тя отдели оплетените нишки на Джоенината душа от тези на демона. Но колкото и бързо да го правеше, Джоен успя да метне пипала от студен бял огън, които увиха демона и го дръпнаха обратно. Демонът изпищя.

„Пусни го – каза ѝ Иста. – Пусни го и си намери по-добро

занимание. Дори и сега имаш избор“.

„Не! – отвърна ѝ умът на Джоен. – Той е мой дар, големият ми шанс! Никой няма да го изтръгне от мен, най-малко пък ти! Беше толкова безпомощна, че не успя да опазиш дори собствения си син! Моят ще заеме полагащото му се място, обещах ѝ!“

Иста потръпна, но Присъствието ѝ вдъхна кураж. „Щом не иска да остане, трябва да дойде – каза То. – Продължавай“.

„Греховните ти опити да наложиш ред водят до още по-голямо разрушение – каза Иста на Джоен. – Изтежаваш и рушиш душите, които искаш да пораснат и да те обичат. Притежаваш по-истинни дарби, макар и да са закърнели. Пусни, намери тях и живей“.

Плющият бял огън бе видимият знак на несъгласието ѝ. В него Иста не зърна и най-слабия намек за колебание.

„Така“.

Издърпа огромния виолетово-черен демон до устните си и го натика вътре. Той сякаш се разгъна и се разкри в прохода, писъците му се превърнаха в болка в устата ѝ, в огън в гърлото ѝ. „В него има души – осъзна Иста. – Безброй парчети от стари души, всичките смлени и слели се до неузнаваемост. Души на мъртвите и на мъртвите отдавна. Какво да правя с тях?“

„Мъртвите принадлежат на Нас. Не е твоя задачата да ги сортираш. Душите на все още живите, откъснати без време, докато собствениците им са в капана на материалния свят, те са твоя грижа от Наше име“.

„А тази?“, попита Иста. Живият бял душеплам на Джоен, оплетен с демона, тъкмо преминаваше в нея. Дращеше и прогаряше.

„От твоите ръце идва и преминава в Моите“.

„Това не е тихото проклетие на изгубените“. И наистина, белият огън сякаш виеше, проглушаваше ушите ѝ отвътре. „Нито е небесното изцеление“.

„Не – със съжаление каза Гласът. – Това е липсата на бъдеще. И ще премине с демона си в мястото, където липсва настояще“.

Иста зърна като във видение някаква странна бездна без измерения, картината се просмукваше навярно от Неговия ум в нейния – вряц басейн от демонска енергия, без форма, без идентичност, без умове или воли, или песни, или реч, или спомени, или който и да било дар от по-висше естество. Адът на Копелето. Резервоар от чист хаос. От този океан в света на материята се процеждаше тънко, контролирано ручейче. В обратната посока се лееше пълноводна река. Балансиращи живота на света точно по средата между горещата смърт на хаоса и студената

смърт на стазиса. Иста най-после разбра защо демонският наниз на Джоен я кара да настръхва, отделно от директната заплаха над Порифорс. Възможно ли бе такъв водовъртеж от хаос да си пробие път между двата свята, разрив, който дори боговете биха се затруднили да затворят? Толкова много божествено внимание, съсредоточено върху едно толкова дребно място...

„Малко човешко внимание би ми се отразило добре в момента“, промърмори Гласът. Той нито отхвърли, нито потвърди догадките ѝ, забеляза Иста. „Заведи ме при останалите ми малки братчета, сладка Иста, възможно най-бързо. Без съмнение ще е нужна практика, преди да го усвоиш напълно“.

„Затова ли първата ми задача е да погълна дванайсет наведнъж?“ Болката, жарещата стомаха ѝ, беше такава, сякаш са я принудили да погълне стопено олово. „Заедно с това отвратително, усукано нещо?“

„Е – дружески рече Гласът, – има си и добрата страна. Ако оцелееш този път, вече никой друг отскубнал се в света на материята демон не би представлявал особено предизвикателство за теб...“

Иста обмисли цял куп възражения, като се започне с „Какво имаш предвид с това «ако»?“, но се отказа. Един спор с това Присъствие най-вероятно щеше да я завърти в безкрайни кръгове, докато главата ѝ се замае, а Той си умре от смях.

„И няма да ме изоставиш пак?“, попита тя подозрително.

„Не съм те изоставял и преди... нито ти Мен, както забелязах със задоволство. Упоритата ми Иста“.

Тя отново насочи навън вътрешното си зрение. Опитът ѝ да види с него бога бе също толкова напразен, като да види тила на собствената си глава. Устата на Джоен беше отворена, очите ѝ – подбелени, тялото ѝ висеше отпуснато. Някъде под гръдната кост на Иста първоначалният излив на болка отслабваше, докато богът изтегляше древния демон и трескаво дращещата му господарка обратно в своето царство. След тях, но вече към Иста, а не към Джоен, дузина оплетени, гърчещи се корди от светлина се изпъваха до скъсване, докато привързаните към тях демони се опитваха да избягат от ужасяващото ги присъствие на бога. Човешките тела, които обитаваха, едва сега започваха да се раздвижат под ожесточеното бичуване на своите ездачи.

Един по един или всичките заедно? Иста посегна с духовните си ръце и подръпна случайно избрана корда, после плъзна облените си в светлина длани по нея до демона в тялото на една от придворните дами. Този беше добре отгледан, с части от три или четири души, бушуващи в

него. Белият душеплам на живия гостоприемник се различаваше по-ясно и Иста го приплъзна назад към жената, несръчно. После глътна демона. Жената изви силно гръб назад и започна да пада. Демонът премина в ръцете на бога, по-лесно този път, почти мигновено.

„Тези корди. Познати са ми. Снощи издърпах Арис на брега с една, която много приличаше на тези“.

„Те ни бяха откраднати, много отдавна. Демонът не би могъл да ги създаде сам, нали разбираш“. В Гласа се долавяше гняв, макар че до Иста стигаше едва бледо негово отражение, иначе би я смазал с тежестта си.

Иста посегна към друга корда, подръпна я и изтласка душата назад, както преди. Беше мъж, един от офицерите – устата му зина за писък. „Не ги отделям добре – притесни се Иста. – Не го правя както трябва“.

„Справяш се прекрасно“ – успокои я Гласът.

„Несъвършено е“.

„Такива са всички неща, уловени в капана на времето. Ти обаче се справяш прекрасно. Голям късмет имаме, че жаждата ни е за великолепни души, а не за безупречни, иначе щяхме съвсем да увехнем, сам-сами в съвършената си праведност. Продължавай все така несъвършено, си-ййна Иста“.

Още една, после още една, после трета. Демоните летяха към нея, през нея, по-бързо, но процесът бе неоспоримо тромав. Следващият демон беше на Сордсо и толкова сложно построение Иста срещаше за пръв път. Пласт връз пласт от души, чиито таланти се бяха размесили с агонизиращия, притиснат душеплам на младия мъж. Беше построение изродено, но издигнато с любов. Струваше й се, че долавя отломки от войници, учени, съдии, мечоносци и аскети. Всички добродетели на Златния генерал, събрани и концентрирани – изчистеният модел на съвършената мъжественост. Ужасяващо. Как бе възможно нещо, изградено от души, да е толкова бездушно?

Без поети обаче. Нито един.

„Тази тъмна отломка от душа тук е различна“, осъзна тя, когато един от фрагментите се плъзна през пръстите ѝ.

„Да – каза Гласът. – Човекът още е жив, в света на материята“.

„Къде? Да не би?... Да се опитам ли да...“

„Да, ако смяташ, че ще ти е по силите. Няма да е приятно“.

Иста изтегли тъмната кръпка и я закъта настрани в ума си. Тя пулсираше там, гореща и гъста. Някъде по края на материалното ѝ зрение джоконският офицер с бронзовата кожа вдигаше меч си и започваше да

се обръща. Едно движение в черно дойде откъм Илвин, който политаше с... не, след него. Иста пренебрегна всичко това и продължи да отделя. Устата на Сордсо се отваряше за безсловесен вой, но не като на човек, който скърби за отнетото му, помисли си Иста. Може да беше от ярост. Може да беше триумф. Може да беше и лудост.

После следващата корда, после... последната.

Тя погледна и с материалното, и с вътрешното си зрение към пребледнелия Фойкс със зеления му табард, застанал в редицата на стреснатите джоконски офицери. Виолетовата сянка в него вече нямаше формата на мечка, а се бе разляла неравномерно из цялото му тяло. Изглеждаше така, сякаш хем се свива от страх пред нея, хем наблюдава очаровано ставащото.

Замисли се за последната корда в духовната си ръка. Вдигна я до устните си. Прехапа я.

„Добре“, каза Гласът.

„О! Трябваше ли първо да попитам?“

„Ти си моят подстъп към света на материята. Един назначен от господаря вратар не тича при него да го пита за всеки молител, бил той в дрипи или в коприна, дали да го пусне или отпрати, иначе самият господар би застанал на портите. От вратаря се очаква да се уповава на собствената си преценка“.

„Моята преценка?“ Иста пусна края на кордата. Тя се отплесна назад във Фойкс и той беше свободен. Или... в каквото там се беше превърнал Фойкс, беше свободно.

Лицето му потрепна. Устните му се отвориха, после се стегнаха на черта. После, само след секунда, се разтеглиха отново в онази ужасна насилена усмивка на пълно покорство. Измамна измамност, привидна измяна. „Той е много по-умен, отколкото изглежда“.

Иста бе почти в неведение за виковете и хаоса, които изпълваха шатратата. Гласовете заглъхнаха и се отдалечиха, фигурите избледняваха все повече. Тя се обърна да последва омагьосващия Глас.

Имаше чувството, че е стигнала до вратата на самата себе си и поглежда през прага. Зашеметяваща картина на цветове и красота, модел и сложност, музика и песен, всичко преплетено в безкрайно изящество, обърка сетивата ѝ. Запита се колко ли обърквач трябва да изглежда светът за едно новородено, което няма имена за нещата, които вижда, нито е оформило още понятието си за имена. Първото, с което детето

започва, предположи Иста, е лицето на майката и гърдата ѝ, и оттам си проправя пътя нататък – и дори за цял един живот не би могло да стигне до края.

„Този свят е по-голям и по-странен от света на материята, родил душата ми, а аз не проумявах дори него. Откъде да започна сега?“

„Е, Иста – каза Гласът. – Оставаш или тръгваш? Не можеш да виши вечно на прага ми като някоя котка, нали разбираш“.

„Не разполагам с думи за това. Би трябвало първо да видя лицето Ти“.

Внезапно се озова в просторна стая, която много приличаше на стаята в Порифорс. Бързо погледна надолу и с облекчение установи, че ѝ е дадено не само тяло, изцелено, леко и без сянка на болка, а и дрехи – почти като онези, които носеше, но чисти. Вдигна поглед и залитна назад.

Този път Той носеше тялото и лицето на Илвин. В една здрава версия, с повече плът по костите, макар и все така висок и строен. Дворцовото му облекло беше в сребърно, бродирано върху бяло, презраменният колан бе от коприна, дръжката на меча и пръстенът му с печат грееха. Косата, опъната назад в рокнарийски плитки и дълга гъста опашка, беше снежнобяла. Ала безкрайните дълбини на очите разваляха илюзията за човешко същество, макар тъмният им цвят да напомняше за очите на Илвин.

– Искаше ми се – със слаб глас призна Иста – да видя как ще изглежда Илвин с бяла коса.

– Тогава ще трябва да се върнеш и да почакаш малко – отвърна Копелето. Гласът му бе съвсем малко по-дълбок и по-богат от този на оригинала – беше възприел дори северняшката му мелодика. – Ще трябва да си поемеш риска, разбира се – докато дойде време да побелее напълно, дали ще му е останала коса?

Тялото и лицето му започнаха да се променят в стотици версии на Илвин, на различна възраст, изправен и приведен, слаб и дебел, плешив и не. Смахът на устните му обаче не се промени.

– Искам... това. – И на самата Иста не ѝ беше ясно дали ръката ѝ посочи бога или човека. – Може ли да вляза?

Усмивката му се смекчи.

– Изборът е твой, моя Иста. Така както ти не ми отказваш, така и аз не ще ти откажа. Но ще те чакам, ако избереш дългия път до дома.

– Може да се изгубя по пътя. – Тя отклони поглед. Дълбок покой я изпълни. Без болка, без страх, без съжаление за пропуснатото.

Мащабното им отсъствие, изглежда, оставяше място за... нещо. Нещо ново, нещо, за което не си беше мечтала преди. Ако това бе изпитал Арис, нищо чудно, че не погледна назад. – Значи това е смъртта ми. Защо ли ме е било страх от нея?

– Ако трябва да ти отговоря като специалист по въпроса, според мен ти никога не си се страхувала особено от смъртта – сухо рече Той.

Тя върна погледа си върху него.

– Райт може би предлага и друго освен край на болката, но на мен и това ми изглежда като истински рай. Възможно ли е следващия път... да боли?

Той сви рамене.

– Върнеш ли се веднъж в света на материята, защитата, която мога да ти предложа, ще е ограничена и границите ѝ, уви, не изключват болката. Тази смърт можеш да избираш. Следващата – може би не.

Устните ѝ се извиха нагоре сякаш по своя воля.

– Казваш, че може да се озова на същия този праг само след четвърт час, така ли?

Той въздъхна.

– Определено се надявам да не е толкова скоро. Ще ми се наложи да обучавам друг вратар. Паднах си по една царина, от известно време насам, която да варди портите ми. – Очите му просветнаха. – За същото си мечтае и моят Илвин, с голямата си душа. Моли ми се за теб човекът. Нали не искаш да ми съсипеш репутацията.

Иста се замисли за репутацията му.

– Ужасна е – отбеляза тя.

Той само се ухили, с онази позната, открадната, широка усмивка, от която ѝ спираше сърцето.

– А и за какво обучение говориш? – добави тя, внезапно обзета от раздразнение. – Така и нищо не ми обясни.

– Да обучавам теб, сладка Иста, би било като да уча сокола да стигне пеша до плячката си. Би могло да се направи, с цената на големи усилия, но резултатът би бил капризна птица с разранени крачка и досадно закъсняла вечеря. С размах на крилата като твоя значително по-лесно е просто да те отгласна от китката си, за да полетиш.

– Да падна право надолу – изръмжа Иста.

– Не, не. Ти не падаш. Вярно, политаш надолу и се оплакваш през половината пад в пропастта, но в края на краищата все пак разперваш криле и се извисяваш.

– Не винаги. – Гласът ѝ се сниши. – Първия път не успях.

Той килна глава в нещо като съгласие.

– Тогава не аз ти бях соколарят. С теб си пасваме, нали разбираш.

Тя отклони поглед и го плъзна по странната, свършена, нереална стая. Преддверие, помисли си тя, граница между вътрешността и външността. Но коя врата накъде водеше?

– Задачата ми. Изпълнена ли е?

– Изпълнена, и то как, мое вярно, осиновено, закъсняло дете.

– Аз закъснях във всичко. В опрощението. В любовта. За моя бог. Дори за собствения си живот. – Но все пак сведе облекчено глава. Хубаво беше, че се е свършило. Това означаваше, че човек може да спре. – Джоконците убиха ли ме, както им заповяда Джоен?

– Не. Още не.

С широка усмивка Той пристъпи към нея и повдигна брадичката ѝ. Приблужи устни към нейните, също толкова смело като Илвин онзи следобед... вчера?... на върха на кулата. Само дете Неговата уста ухаеше на парфюм, а не на конско месо, и в очите му нямаше колебание.

Очите му, светът, възприятията ѝ започнаха да примигват.

Безкрайните дълбини се превърнаха в тъмни очи, зачервени от трескаво хлипане. Парфюмът се превърна в изпръхнала от жажда солена целувка, после в уханье, после в плът. Сладката тишина избяга пред виковете и шум, после тишина и пак врява. Лишеното от болка витаене се превърна в смазваща тежест, главоболие, жажда, които на свой ред се претопиха в блаженство.

„Той май побутва с крак своята котка и я притиска да вземе решение“. Не се съмняваше, че все още може да се шумгне покрай този бутуш във всяка от двете посоки. Но коя посока желаше Той беше повече от ясно. Тревожното „не още“ поне означаваше, че не я води назад към тяло, научено с мечове. „Копелето ме тласка натам, проклет да е!“ Много ѝ беше приятно да кълне своя бог. Той беше бог, когото можеше да кълне, колкото си иска, и колкото по-изобретателна беше клетвата, толкова по-широка щеше да е усмивката му. Добре си пасваше, наистина, с истинската Иста.

Примигването забави темпото си и се спря на жадната уста, тежестта и натиска, врявата и болката. На скъпи, отчаяни, примигващи, обикновени човешки очи. „Да“.

„И нещо повече, моят бог мами. Поставил е тази купичка със сметана преди да отвори вратата и много добре го е знаел“. Тя се усмихна и се опита да си поеме въздух.

Илвин извади своя трескаво търсец език от устата ѝ и ахна.

– Жива е, о, богове пет! Диша!

Смазващата тежест, установи Иста, бяха ръцете на Илвин, стегнати около тялото ѝ. Самата тя гледаше към някакви клони, синьо небе и неговото лице, сведено над нея. Лицето му гореше червено и бе набраздено от ужас, тънка резка от кървави капчици го пресичаше под ъгъл. Тя вдигна слаба ръка и плъзна пръсти по червените мъниста, после си отдъхна облекчено, открила, че най-вероятно кръвта не е от него.

Прошепна през сухи, подпухнали устни:

– Какво стана?

– Горещо се надявах вие да ми кажете – чу се дрезгавият глас на Фойкс. Иста погледна нагоре и го видя надвиснал над тях. Още беше с джоконската си ризница и табарда и стоеше с убедително заплашителен вид над двамата си пленници, както явно стояха нещата. Двамата с Илвин се намираха недалеч от зелените командни шатри. Очите на Фойкс бяха обточени с бяло от напрежение, но изглежда, не джоконците наоколо го безпокояха.

– Въведох ви в шатрата – продължи по-тихо Фойкс. – Изглеждахте... обикновена. Безпомощна. После внезапно божествената светлина лумна във вас, толкова ярко, че за няколко секунди ме ослепи. Чух Джоен да заповядва смъртта ви.

Ръката, с която Илвин я стискаше над лакътя, се впи още по-силно в плътта ѝ.

– Когато си върнах зрението – продължи Фойкс и плъзна бдително поглед встрани като добросъвестен страж, – всички демони в шатрата летяха стремително към вас, като горещ метал, вливан в устието на калъп. Видях ви да ги поглъщате всичките, и душата на Джоен също. Всичко свърши само за миг.

– С изключение на един – промърмори Иста.

– Тъъ. Е, да, така е. Усетих как ме освободихте от послушника на Джоен. За малко да хукна да бягам, но се осъзнах тъкмо навреме. Княз Сордсо и неколцина от офицерите вадеха мечовете си – само че, боговете ми са свидетели, стърженето на стоманените остриета в ножниците продължи сякаш вечно.

– Опитах се да застана между теб и тях – дрезгаво ѝ прошепна Илвин, потърка носа си и примигна.

– Да – каза Фойкс. – С голи ръце. Видях ви да се хвърляте напред – голяма полза щеше да има от това. Само че вместо да нападне вас, Сордсо се обърна и посече Джоен.

– Тя вече е била мъртва – промърмори Иста.

– Видях. Тъкмо бе започнала да пада, но острието му я прониза точно... навреме. Или нещо подобно. Удари я толкова силно, че се завъртя от отката и падна заднишком от подиума. Половината освободени магьосници се бяха разбягали, но мога да се закълна, че другата половина имаха наум същото като Сордсо. Една от придворните ѝ бе извадила кама и се нахвърли върху Джоен, преди още тя да е паднала. Не знам дали си е давала сметка, или дали я е интересувало мъртва ли е Джоен, или не – просто искаше да я намушка. Всичко живо се блъскаше, крещеше и бягаше във всички посоки. Така че аз скочих пред вас двамата с Илвин, извиках: „Назад, пленници!“ и размахвах меча си.

– Освен това псуваше много убедително – измърмори Илвин. – Едва не те цапнах. Само дето ръцете ми вече бяха заети.

– Вие паднахте, царина. Просто... преbledняхте, спряхте да дишате и коленете ви се подгънаха. Помислих, че сте умряла, защото вече не виждах душата ви, светлинката ѝ изчезна като угаснала лампа. Илвин се опита да ви вдигне, спъна се, после се изправи някак – аз не смеех да му помогна и го оставих да ви извлече от шатрата, като се преструвах, че го охранявам. Мисля, че повечето от джоконците също си помислиха, че сте мъртва. Поразена от собствената си магия, нещо като магия за смърт, същото като при Фонса и Златния генерал. Така че, ами... лежете си неподвижно още няколко минути, докато измислим какво да правим.

Не беше трудно да последва съвета му. Трудно би било да последва каквито и да било други инструкции в момента. Илвин се взираше в лицето ѝ с вид на мъж, чиито целувки току-що са върнали изгората му от мъртвите и сега не смее да мръдне, от страх да не блъвне неочаквани чудеса във всички посоки. Иста се усмихна замаяно на сладкото му объркване.

– Демоните вече не са тук, всичките – каза тя с неясен, сънлив глас, в случай че още се съмняваха. – Това е била задачата ми и аз я изпълних. Но Копелето ми позволи да се върна. – Да се върне тук, хрумна ѝ изведнъж – седнала на твърдата земя в центъра на вражески лагер, заобиколена от стотици съвсем живи джоконци, разбунени като разлютен кошер. „Гадно чувство за хумор“. За нея прекъсването беше безкрайно, но за всички останали явно бяха минали само минути от кървавия край на Джоен. Но колкото и обезглавено да беше командването им, не всички вражески офицери щяха да се щурат дълго като мухи без глави. Трудно беше да изпита страх от каквото и да било в това си остатъчно чувство за блаженство, но все пак успя да призове някаква следа от благодарумие. – Мисля, че трябва да се махнем. Веднага.

– Ще можеш ли да ходиш? – колебливо попита Илвин.

– А ти? – с любопитство отвърна тя. Виж, да пълзи можеше да си го представи, в настоящото му омаломощение. Би трябвало да е в леглото, реши тя. По възможност в нейното.

– Не – промърмори Фойкс. – Ще трябва пак да я влачим. Или да я носим. Ще можете ли още малко да се преструвате на труп, царина?

– О, да – увери го тя и се отпусна доволно в ръцете на Илвин.

Илвин категорично отказа да я влачи по неравната камениста земя, която още повече щяла да разрани кървящите ѝ вече крака и стъпала, само че да я носи на ръце не му беше по силите. Последва кратък спор, в който Иста, като един уважаващ себе си труп, отказа да участва, и в резултат Фойкс помогна на Илвин да се изправи на треперещите си крака; задникът ѝ стърчеше на рамото му, ръцете и краката ѝ се полюшваха по подобаващо безжизнен начин. Това ѝ напомни за ездата ѝ на гърба на Перо. Опита се да не се усмихне на спомена, по причина, че това не би подобавало на ролята ѝ. Бялата ѝ рокля също бе опръскана с кръв, вероятно от същия източник, който бе опръскал и лицето на Илвин. Не ѝ беше трудно да отгатне чия е кръвта.

Тръгнаха бавно напред.

– Завийте наляво – насочи ги Фойкс. – Продължавайте да вървите. – Група джоконски войници тичаха срещу тях. Фойкс посочи назад с меча си към командната шатра и извика: – Бързо! Помогнете им! – Войниците хукнаха в указаната им посока.

Илвин измърмори през зъби:

– Фойкс, поназнайваш малко лагерен рокнарийски, но настоятелно те моля да оставяш на мен изреченията, по-дълги от няколко срички. Този табард не може да скрие всичко.

– С удоволствие – отвърна Фойкс. – Тук свърнете надясно. Почти стигнахме до коневръзите.

– Мислиш ли, че ще ни оставят просто ей така да си откраднем кон? – попита Илвин. Задъханите му думи звучаха по-скоро любопитно, отколкото като възражение. Иста погледна изпод мигли към стражите, които се помайваха в сянката на дърветата. Неколцина от мъжете бяха наставали и се взираха към врявата при зелените шатри.

– Да. – Фойкс потупа зеления си табард. – Аз съм джоконски офицер.

– Разчиташ на нещо повече от това – отбеляза Иста с тон почти толкова незаинтересован като този на Илвин.

– Да, защо си толкова сигурен, че няма да ни спрат и да ни

разпитат? – попита Илвин и в гласа му се прокрадна нотка на нервност.

– Вие усъмнихте ли се в княгиня Умерю?

– Не, в началото не се усъмних. Какво общо има това?

Иста измърмори откъм нивото на хълбоците му:

– Преди не се изразих съвсем точно. В лагера все още има един магьосник. Той обаче е на наша страна. Стори ми се добра идея. Богът не възрази.

Илвин се напрегна и се обърна, най-вероятно за да погледне Фойкс.

– Двама са – каза Фойкс. – Или по-точно един магьосник и една магьосница. Ако това е правилното наименование за вас, царина. За това не съм сигурен.

– Аз също. Ще трябва да питаме ди Кабон – дружески отвърна тя.

– Така – каза Фойкс. – Да не е нещо твърде очебийно обаче. Предпочитам да не вдигаме много шум, но пък отклоняването на вниманието си има граници.

– Вярно – промърмори Илвин.

Направиха още няколко крачки.

– Е – каза Фойкс и спря пред коневръзите, – имате ли някакви предпочитания?

– Всичко оседлано и с юзда ще свърши работа.

Конят ги избра сам. В края на коневръза един висок грозен кестеяв жребец внезапно вдигна глава и изцвили развълнувано. Запристъпва със задните си крака, притеснявайки конете, които предвидливо бяха вързани на известно разстояние от него. После вирна уши и направо се разтанцува, когато се приближиха, закима силно с глава, като не спираше да пръхти.

– Копелето ми е свидетел, царина, не можете ли да затворите устата на това глупаво чудовище? – измърмори Фойкс. – Привлича вниманието на стражите.

– Аз ли?

– Той вас търси.

– Пусни ме долу тогава.

Илвин го направи, като я плъзна през ръцете си напред, докато стъпалата ѝ не докоснаха земята; взря се в лицето ѝ по начин, който, за миг, бе равностоен на целувка.

Тя се приближи до обладаното животно, което отново сведе глава и зарови муцуна в окървавения ѝ корсаж в израз на покорство, обич или слабоумие. Иста го огледа очарована. Бедното създание още беше с ужасната юзда между зъбите. Рани разкъсваха кожата му, но вече

започваха да заздравяват с неестествена бързина.

– Да, да – промълви успокоително тя. – Няма нищо. Не би могъл да го последваш. Направил си всичко по силите си. Сега всичко е наред. – Направи усилие да се отърси от сънливата апатия и се обърна към Илвин: – Май ще е по-добре аз да го яздя. Иначе ще ни последва със сърце-раздирателно цвилене. – Надигна се на пръсти и плъзна поглед по изпъкналите прешлени на гръбнака. – Ще ми трябва седло обаче – добави тя.

Фойкс взе седло от една купчина до коневръза, а Илвин затегна коланите под корема на жребца, докато Фойкс избираше още два коня.

– Как се казва? – попита тя Илвин, докато той преплиташе пръсти на столче, за да ѝ помогне при качването. Разстоянието до земята изглеждаше твърде голямо, както при всичките му коне. Тя нагласи несръчно полите си върху войнишкото седло и остави топлите ръце на Илвин да пхнат краката ѝ в стремената. Пръстите му се застояха унило върху порязванията и ожулванията там.

Той се окашля.

– Предпочитам да не ти казвам. Доста е... ами, грубо. Никога не го е яздила жена. Всъщност той не става за кон на никой нормален човек.

– О? Ти си го яздил. – Тя потупа дългия врат. Конят извърна глава и подуши босото ѝ стъпало. – Е, щом отсега нататък ще е дамски кон, може би ще е най-добре да му дадем друго име. Демон става.

Илвин вдигна вежди и напрегнатите му устни се извиха в усмивка.

– Идеално.

Хвана юздите на своя кон и се поколеба за миг, колкото да събере сили да се метне на седлото. Настани се с предателски стон на изтощение. По общо, неизречено на глас съгласие, тримата поеха през граничната ивица на бавен ход. Някъде назад в горичката нещо се беше запалило – Иста чуваше приглушения рев на пламъците и виковете на хората някой да донесе вода. Колко ли възпиран хаос, както естествен, така и неестествен, се бе отприщил връз джоконците със смъртта на Джоен? Не погледна назад.

– Наляво – каза Илвин на Фойкс.

– Защо да не се скрием от погледа им зад онова възвишение на север?

– По-късно. Тук има едно дърво, което е по-близо и също ще ни скрие. Трябва да се движим бавно обаче, сигурно са разставили патрули. Поне аз бих сложил хора там.

Измамното им спокойствие удържа. Усилващият се шум откъм

лагера остана зад тях и опразненият пейзаж си присвои излъчването на друг някой следобед, тих, сънлив, горещ, който няма нищо общо с война, магьосничество, богове и лудост.

– При първа възможност – каза Иста на Илвин – трябва да доведеш Горам при мен.

– На вашите услуги, царина. – Илвин се извърна в седлото и огледа терена, който пресичаха.

– Да се опитаме ли да заобиколим назад към Порифорс? – попита Фойкс, като проследи погледа му над върховете на дърветата към далечния каменен замък. Колона мръсен дим все още се виеше над него.

– Не. Ако се измъкнем живи от дерето, ще се опитам да си пробия път до марша на Оби.

– Не знам дали царината ще може да язди толкова далеч – каза Фойкс, като явно смяташе, че не само Иста, а и двамата могат да се катурнат от седлата си всеки момент. – Или смяташ, че ще го пресрещнем по пътя?

– Няма да е на пътя. Ако съм прав, остава ни да покрием само десетина мили. А ако още не е стигнал там, то съгледвачите му скоро ще пристигнат.

Спуснаха се в дерето и почти веднага попаднаха на патрула, предказан от Илвин. С комбинираната помощ на неочакваната им посока, офицерската униформа на Фойкс, джоконските сбруи на конете и блестящия арогантен рокнарийски на Илвин, стражите скоро останаха зад тях, като кършеха гърбове в поклони. Илвин отвърна на злополучните войничета с четворния квадриански свещен знак, като допря палец до езика си в скришно извинение към петия бог веднага щом се скриха от погледа им. Пришпориха конете в по-бързо темпо.

Илвин ги водеше напред – използваше всяко възможно прикритие, което им предоставяше теренът във вид на падини, дерета, гъсталаци и горички, неизменно в посока север и изток. Изминаха цели четири или пет мили, преди да спрат да напоят конете и сами да пийнат вода. Макар множество колони от дим да замазваха ясното небе зад тях, Порифорс се бе скрил от погледа зад група ниски полегати възвишения.

– Усещаш ли още мечката си? – попита Иста Фойкс, когато той най-после извади главата си от потока.

Той седна и се намръщи.

– Не като преди. Джоен ни направи нещо. Надявам се да не е нещо гадно.

– Според мен – внимателно рече Иста – всички тези събития са

ускорили процеса при вас и нещата са се развили по-бързо, отколкото ако следваха естествения си ход. Слели сте се, без нито един от двамата да зароби или да стане роб. Защото, поне според мен, твоят демон не се е опитал да открадне душата ти, нито ти да откраднеш неговите сили. Делили сте всичко по своя воля.

Фойкс, изглежда, се смути.

– Винаги ми е било приятно да храня животните...

– Да ви разделя не е по силите ми – нито има спешна нужда. Постигнал си любопитно теологическо ниво, но не и уникално, ако съм права в подозренията си. Чудила съм се от време на време откъде идват храмовите магьосници. Сега знам. Предполагам, че една от задачите на светицата на Раума е била да прецени кой би могъл да носи тази власт, без да се поддаде на нея. Вероятно ще трябва да минеш обучение в ордена на Копелето. Сигурна съм, че от твоя орден ще го позволят, ако лично ги помоля.

Фойкс изкриви лице.

– Аз – дякон на Копелето? Не ми се вярва баща ми да остане много доволен. Или майка ми. Направо си я представям как обяснява на приятелките си. Ужас. – После не издържа и се ухили. – Нямам търпение да видя лицето на Ферда обаче... – Погледна я лукаво. – Вие също ли ще преминете обучение, царина?

Тя се усмихна.

– Частни учители, Фойкс. Жена с моето положение може да поиска частни учители – за да са ми на разположение по всяко удобно за мен време. Струва ми се, че това време ще дойде скоро и няма да е удобно за тях.

Напомнянето за Ферда и надеждата да научи нещо за брат си надвиха първоначалния му импулс да се майтапи с Иста и той се зае с конете, после помогна на спътниците си да се покатерят на гърбовете им.

– Съблечи този табард и го свий в някоя от дисагите – посъветва го Илвин, докато се настаняваше на седлото си. – Ако Копелето е рекло, следващите съгледвачи, на които налетим, като нищо може да са от хората на ди Оби. Новоизлюпен храм магьосник или не, една улучила те по погрешка стрела няма да се отрази добре на здравето ти.

– А, да – каза Фойкс и побърза да смъкне табарда.

Илвин огледа червения си жребец, който носеше Иста с такова неповторимо внимание, че тя би могла да държи чаша с вода, без да я разлее, и поклати недоумяващо глава, сякаш от всички чудеса, които бяха видели напоследък, това беше най-необяснимото.

– Ще издържиш ли? – попита я той. – Вече не е много далеч.

– След като изминах пеша онази миля, още няколко на кон са нищо – увери го тя. – Боях се, че богът ме е изоставил, но той явно само се е криел вътре в мен. – „И ме е оставил да го нося“. Беше поредната от дребните му шегички, да ѝ се яви преди това в образа на толкова дебел човек. Дали бе знаел още тогава? Дори тя, която се бе срещала лице в лице с трима от Тях, можеше само да гадае за границите на предварителното им знание.

– Съвсем тъмна бяхте – каза Фойкс. – Връзва се. Джоконските магьосници едва ли щяха да ви завлекат при Джоен, ако приличахте на обхванат от божествени пламъци кораб. Не бяха толкова глупави. Но когато грейнахте... – Той замълча. Иста си помисли, че Фойкс не е човек, на когото думите бягат, но започваше да разбира защо лорд ди Казарил беше казал, че единствено поезията може да изрази божественото. Накрая Фойкс все пак каза: – Не бях виждал нищо подобно. Но ако и занапред не го видя отново, няма да седна да плача.

– Аз не можех да го видя – каза Илвин с тон на дълбоко съжаление. – Но пък добре видях нещата, които станаха.

– Радвам се, че беше там – каза Иста.

– Кажете-речи нищо не направих – въздъхна той.

– Беше свидетел. А това значи страшно много за мен. Да не забравяме и целувката. Тя не ми се стори толкова дребно нещо.

Той се изчерви.

– Приеми извиненията ми, царина. Бях отчаян. Помислих си, че така може да те върна от мъртвите, както направи ти с мен по-рано.

– Илвин?

– Да, царина?

– Ти наистина ме върна.

– О. – Той язди мълчаливо известно време. Само че една странна усмивка се настани на лицето му и там си остана.

Накрая вдигна поглед и се изправи на стремената, мобилизирал някакъв невъобразим запас от енергия.

– Ха – прошепна той. Иста проследи погледа му. Отне ѝ миг, преди да различи почти прозрачния дим от ниски огньове в лагера, прикрит в дерето под тях. Огньовете не бяха малко. Тримата поеха по хребета, който извиваше леко, и зад завоя пред погледа им се разкри друга част от лагера. Стотици мъже и коне, повече от стотици – не можеше да прецени числеността им, нищо че бяха наполовина скрити.

– Оби – възкликна доволно Илвин. – Доста бързо се е придвижил.

Макар че благодаря на боговете, задето не пристигна по-рано.

– Добре – отдъхна си и Иста. – Задачата ми е изпълнена.

– Така е и ние всички искрено ти благодарим за стореното, без което досега да ни е застигнала отвратителна и противоестествена смърт. Аз, от друга страна, все още трябва да прогоня хиляда и петстотин обикновени джоконци от земята на Порифорс. Не знам дали Оби е планирал да изчака зората, но ако ударим по-скоро... – Очите му се прибулиха по познат й вече начин, редувайки се с проникателни погледи, преценяващи числеността на хората долу, без да пропускат нищо, и Иста предпочете да не го прекъсва.

Патрул препусна нагоре към тях.

– Сер ди Арбанос! – извика изуменият офицер. – Богове пет, жив сте! – Ездачите ги обградиха в развълнуван ескорт и ги придружиха до онази част от лагера, където, ако се съдеше по разпънатите на сянка шатри, командирите бяха настанили щаба си.

Един глас иззвънтя откъм дърветата и позната фигура изскочи от зелените сенки.

– Фойкс! Фойкс! Слава на Дъщерята! – Ферда тичаше към тях и Фойкс скочи от седлото да прегърне брат си.

– Кое са онези хора там? – обърна се Илвин към офицера, предвождащ патрула, и кимна към многобройна група ездачи в зелено и черно. Конниците се отдръпнаха встрани да пропуснат множество хора, които се приближаваха пешком – някои тичаха, други влачеха уморено крака, трети вървяха по-бавно и с повече достойнство, но всички без изключение викаха и махаха на Иста.

Тя ги зяпаше, разкъсвана между радостта и смущението.

– Копелето да ми е на помощ, това е брат ми ди Баошия – рече тя изумено. – И ди Ферей, и лейди ди Хюелтар, и свещената Товиа, и всички.

27.

Лорд ди Баошия и сер ди Ферей първи стигнаха до Иста. Червеният жребец сви уши, изцвили и си показа зъбите, при което и двамата мъже побързаха да отстъпят.

– Богове пет, Иста – извика ди Баошия, временно насочил вниманието си другаде, – ама че кон! Кой побъркан човек те е качил на такъв звяр?

Иста потупа Демон по врата.

– С него си пасваме чудесно. Взех го назаем от лорд Илвин, но подозирам, че е на път да стане мой за постоянно.

– С позволението и на двамата му господари, както изглежда – измърмори Илвин. – Царина... Иста... любима, трябва да докладвам на марш ди Оби. – Лицето му помрачня. – Дъщеря му е в замъка, ако стените му още държат, дай боже.

Както и Лис и ди Кабон, помисли си Иста, и добави мълчаливите си молитви към неговите. Чувстваше, че стените още удържат, но в действителност беше сигурна само в едно – че Горам още е жив. А тя беше грешила и преди.

– Предвид новините, които носим – продължи Илвин, – смятам, че войската му ще потегли до един час. Изтръпвам, като си помисля какви ли слухове са стигнали вече до него за участието на брат ми. Много работа ме чака.

– Петимата богове да бдят над пътя ти. Сега поне ще имаш една отговорност по-малко – за мен нямай грижа. Тези хора ще започнат да ме гледат веднага щом им падна в ръчичките, сигурна съм. – И добави по-строго: – Погрижи се и за себе си. Не ме карай пак да тръгвам след теб.

Той се усмихна широко.

– Би ли ме последвала и в ада на Копелето, скъпа магьоснице?

– Без колебание. Вече и без това знам пътя.

Той се наведе от седлото и улови ръката ѝ, после я вдигна към устните си. Тя на свой ред стисна неговата, вдигна я към своите и захапа леко кокалчетата му, от което очите му засвяткаха. След миг се пуснаха неохотно.

– Фойкс – извика Илвин, – ела с мен. Спешно трябва да разкажеш какво си видял.

Ди Баошия се обърна към Фойкс и попита настойчиво:

– На теб ли трябва да благодаря, млади човече, за спасението на сестра ми?

– Не, провинкаре – каза Фойкс, като го поздрави учтиво. – Тя спаси мен.

Ди Баошия и ди Ферей го зяпнаха неразбиращо. Иста си даде сметка каква странна картинка представляват – Фойкс, посивял от умора, с джоконски дрехи и въоръжение; Илвин, който приличаше на вонящо плашило с хлътнали очи, нагиздено с елегантни дворцови траурни дрехи; самата тя в смачкана бяла празнична рокля, опръскана със засъхнала кафява кръв, боса, насинена и изподрана; разчорлената ѝ коса допълваше впечатлението за всеобщо умопомрачение.

– Погрижи се за царината – каза Фойкс на Ферда, – после ела в шатрата на Оби. Имаме да ви разказваме за странни и велики неща. – Плесна брат си по рамото и тръгна след Илвин.

Потиснал временно притеснението си от злобния жребец на Иста, Ферда се приближи да я смъкне от гърба му. На Иста ѝ се виеше свят от умора, но въпреки това изправи гръб, решена да остане на краката си.

– Погрижи се този ужасен кон да получи всичко, от което се нуждае. Той служи вярно на лорд Арис нощес. Брат ти също участва в страховития набег, беше пленен и понесе друго, още по-страшно изпитание. Има нужда от почивка, ако успееш да го придумаш сред цялото това вълнение. Всички сме на крака от призори вчера, минахме през бягство, обсада и... и по-лошо. Лорд Илвин изгуби много кръв. Погрижи се веднага да получи храна и вода, поне това. – И след замислена пауза добави: – И ако се опита да влезе в битка в сегашното си състояние, повали го на земята и седни отгоре му. Макар да се надявам, че здравият му разум ще надделее.

Веднага щом един войник отведе коня ѝ настрани, ди Ферей скочи към нея и буквално я издърпа от ръцете на Ферда.

– Царина! Какво преживяхме само от притеснения за безопасността ви!

И не без основание, в интерес на истината.

– Е, сега съм в безопасност. – Тя потупа успокоително ръката му, която я стискаше над лакътя.

Лейди ди Хюелтар заситни към нея, под ръка със свещена Товиа.

– Иста, Иста, миличка!

Ди Баошия гледаше напрегнато след Илвин.

– Сега, когато се събрахте, май ще е най-добре и аз да ида при ди

Оби. – Успя да се усмихне разсеяно на сестра си. – Да, да, такааа.

– Доведе ли своя войска, братко? – попита Иста.

– Да. Петстотин конници. Толкова успях да събера, когато онези хора ми се изсипаха на главата, размахвайки писмото ти.

– Тогава наистина трябва да отидеш при другите. Кавалерията ти току-виж получила възможност да си заработи парите, които пръскаш по нея. Шалион дължи на замък Порифорс... много, но най-вече вдига не на обсадата, при това възможно най-скоро.

– Ясно. – Той подбра Ферда и ди Ферей и тръгна с бърза крачка след другите мъже, наполовина от любопитство, наполовина, подозираще Иста, за да избяга от крякащия си антураж.

Проблемът как да им разкаже за собствените си приключения, без да я вземат за умопобъркана, можеше да бъде отложен – навярно безкрайно, – като ги помоли те да ѝ разкажат за пътуването си. Най-обикновеният въпрос „Как дойдохте тук точно навреме?“ отприщи отговор, който се проточи чак до шатрите на ди Баошия, че и след това. Петстотинте конници, откри Иста, бяха следвани от поне стотина души – слуги, коняри и камериерки, които да се грижат за дузината дами от дворовете на Валенда и Тарион, придружили лейди ди Хюелтар в самоналожената ѝ мисия по спасяването на Иста. Ди Ферей, който повече или по-малко отговаряше за придвижването на всички, си беше заслужил наказанието, реши Иста. Че въобще ги беше придвижил на такова разстояние за седмица, вместо за месец, си беше чудо само по себе си и уважението ѝ към него, каквото никога не ѝ бе липсвало, нарасна още повече.

Иста тури край на засипващите я предложения, като си поиска баня, храна и легло, в този ред. Свещена Товиа, както винаги по-практична от повечето ѝ придворни дами, и след бърз поглед към кървавите петна по роклята ѝ, я подкрепи безрезервно. Възрастната лечителка успя да изгони всички освен две прислужнички, собствената си помощничка и лейди ди Хюелтар от шатрата, където Иста щеше да си получи банята и лечението. Иста трябваше да признае, че е едновременно удобно и утешително да се озове в тези познати ѝ ръце, които намазаха с мехлем раните ѝ и ги бинтоваха опитно. Извитата игла на Товиа бе много тънка и остра и ръцете ѝ сърчно и бързо зашиха всичко, което се нуждаеше от зашиване.

– От какво, богове, са тези синини? – попита свещена Товиа.

Иста изви врат да погледне задната част на бедрото си, където сочеше лечителката. Пет тъмновиолетови отпечатъка личаха ясно върху кожата ѝ. Устните ѝ се извиха нагоре, тя се изви още повече и постави

собствените си пръсти между отпечатъците.

– Богове пет, Иста – извика ужасено лейди ди Хюелтар, – кой се е осмелил да се отнесе с теб по този начин?

– Тези са от... вчера. Когато лорд Илвин ме спаси от джоконската колона на пътя. Какви прекрасни дълги пръсти има! Чудя се дали свири на някакъв музикален инструмент. Ще трябва да го попитам.

– Лорд Илвин да не е онзи странен висок мъж, който яздеше с теб? – подозрително попита лейди ди Хюелтар. – Трябва да отбележа, че не ми хареса фамилиарният начин, по който ти целуна ръката.

– Така ли? Е, беше притиснат от времето. Ще го накарам да се упражнява, по-късно, докато техниката му не се подобри.

Лейди ди Хюелтар, изглежда, се засегна, но поне свещена Товия изпръхтя под нос.

Сложиха Иста да легне в една палатка, охранявана от дами, но скоро тя стана и погледна навън, въпреки че беше по нощница. Тропотът на стотици конски копита се отдалечаваше от лагера. Беше вече следобед – през този дълъг летен ден кавалерията на Оби щеше да се спусне над Порифорс няколко часа преди мръкване. Добре бяха избрали момента, помисли си Иста. Максимално объркване, безредие и смут несъмнено бяха обхванали джоконската войска заради невероятните събития по обед и шансовете да излъчат компетентно командване – особено след превърналото се в навик неразсъждаващо покорство, наложено от Джоен, – бяха минимални.

Понеже я обичаха, Иста се остави да я примамят обратно в леглото. Макар че онази Иста, която си мислеха, че обичат, беше въображаема, подозираше тя, жена, която съществуваше само в техните умове, отчасти като икона, отчасти като навик.

Тези мисли не я потиснаха прекомерно, защото сега познаваше един, който обичаше истинската Иста. Заспа с мисли за него.

Спорещи женски гласове я изтръгнаха от лапите на грозни сънища, които май не бяха само нейни.

– Лейди Иста иска да си поспи след всичките изпитания, които е трябвало да понесе – решително редеше лейди ди Хюелтар. – Няма да позволя да я тревожат.

– Не – възрази Лис. – Царината би искала да чуе какво става в Порифорс. Тръгнахме преди зазоряване, за да й донесем вестите колкото се може по-скоро.

Иста се надигна в постелята и извика:

– Лис! Влизай! – Изглежда, беше проспала цялата кратка лятна нощ. Стигаше й.

– Видя ли сега какво направи! – възмутено викна лейди ди Хюелтар.

– Какво? – Объркването на Лис беше съвсем искрено. Тя нямаше годините опит, през които Иста се бе научила да разшифрова неясните реплики на главната си придворна дама, сега началничка на самата Лис. Казаното на практика означаваше „Не исках да пътувам повече днес, а сега ще ми се наложи, проклета да си, момиче!“

Иста установи, че колкото и да й се иска, няма да може да скочи от леглото. Успя да се изправи с мъка на крака, преди платницето на палатката да се вдигне и да пропусне равномерна златна светлина и ухилената до уши Лис. Иста я прегърна и девойката я стисна на свой ред в прегръдките си. Широка ѝ усмивка и самото ѝ присъствие тук бяха показателни за съдържанието да докладва й. „Порифорс е свободен. Смъртта не е застигнала нито един от близките ми хора там“. Останалото можеше да научи по реда му, или пък без никакъв ред, както дойдеше.

– Сядай – каза Иста, без да пуска ръцете на Лис. – Разкажи ми всичко.

– Лейди Иста трябва да се облече, преди да приема молители – строго ги прекъсна лейди ди Хюелтар.

– Чудесна идея – каза Иста. – Иди, моля те, и ми намери някакви дрехи. Подходящи за езда.

– О, Иста, днес няма да ходиш никъде, след всичко, което си преживяла! Трябва да си починеш.

– Всъщност – вметна Лис – марш ди Оби изпрати неколцина от офицерите си да се погрижат лагера да бъде вдигнат и да се премести в Порифорс възможно най-бързо. Ферда ви чака с част от хората си, които да ви придружат по пътя, царина, веднага щом се пригответе. Освен ако не предпочитате да пътувате в някоя от обозните каруци.

– Със сигурност ще предпочете да пътува във фургоните с нас – рече лейди ди Хюелтар.

– Звучи изкушаващо – излъга Иста, – но май ще се въздържа. Ще яздя коня си.

Лейди ди Хюелтар изсумтя ядно и излезе.

Иста нетърпеливо се обърна към Лис.

– Ще си умреш от смях, като видиш коня ми. Сдобих се с него като

военна плячка, макар че май ще убедя Илвин да ми го подари – и той има да се смее. Става въпрос за злобния му червен жребец.

– Онзи с демона?

– Да, прихванала го е някаква неочаквана привързаност към мен и ми се подмазва по най-ужасяващия, неподходящ на един уважаващ себе си кон начин. Ще откриеш, че е много променен, а ако не, кажи ми и аз пак ще му вдъхна страх от неговия бог. Но ти разказвай, скъпа Лис, разказвай.

– Ами, замъкът и градът са в безопасност, а джоконците са изтласкани, мнозина са взети в плен – повечето избягаха на север, но из високите места още може да се крият изостанали от частите си войници.

– Не им е за пръв път да се губят – сухо рече Иста.

Лис се изкиска.

– Пленихме княз Сордсо и цялата му свита, което особено много зарадва лорд Илвин и марш ди Оби. Казват, че князът е полудял. Вярно ли е, че сте го омагьосали да посече вдовстващата княгиня?

– Не – каза Иста. – Само отстраних магията, която му пречеше да го направи. По-скоро смятам, че беше неовладян импулс от негова страна, за който по-късно е съжалил. Джоен беше мъртва още преди мечът му да я удари – Копелето взе душата ѝ. Чудя се дали този факт би донесъл облекчение или съжаление на Сордсо? Май ще трябва да му го съобщя обаче, и в двата случая. Продължавай. Какво стана с лейди Катилара и с нашия смел свещен?

– Ами, всички гледахме от стените на замъка, докато джоконците ви отвеждаха. После нещата поутигнаха за известно време, а след това чухме ужасна врява при големите зелени шатри, но не можехме да разберем какво става. Лейди Катилара изненада всички ни. След като с лорд Илвин бяхте взети за заложници, както ние си мислехме, тя стана от леглото. Накара дамите си да застанат на пост по стените, понеже почти всички мъже бяха твърде болни, а заклинанията на джоконските магьосници не бяха повредили състезателните лъкове на дамите. Някои се оказаха доста добри с тях. Нямаха сила да пробият ризница, но аз видях лейди Кати да уцелва право в окото един гаден джоконски офицер. Просветен ди Кабон стоеше неотлъчно до нея – тя се закле, че Порифорс няма да падне, докато тя все още е негова господарка. Аз пък хвърлях камъни – когато ги хвърляш от висока кула, удрят доста жестоко, дори ако ръката ти не е от най-силните. Ясно ни беше, че джоконците просто са решили да си опитат късмета, но въпреки това ги опердахиме яко. Едва ли бихме издържали дълго срещу едно решително

нападение, но поне ги накарахме да отложат шурмуването на стените – а после беше вече късно, защото войската на ди Оби ги удари и ги помете. Лейди Кати беше великолепна гледка, когато отвори портите на баща си. Мислех, че ще се прекърши и ще се разплаче в обятията му, но тя се държа съвсем мъжки.

– Ами Горам?

– Помагаше ни да удържим стените. Тази сутрин беше много умерен и го тресеше, затова лорд Илвин не го прати с нас, така ми поръча да ви кажа. Понеже вие и без това ще тръгнете към Порифорс, нямало смисъл Горам да изминава два пъти по десет мили, за да спести само някой и друг час до срещата си с вас.

– Съвсем разумно. Да. Тръгвам веднага. – Тя се огледа. В този момент лейди ди Хюелтар нахлу отново в палатката, повела слугиня, натоварена с цял наръч дрехи. – А, добре.

Задоволството ѝ угасна, когато видя роклята, която слугинята разтърси, за да поизглади гънките ѝ – многопластова одежда от фина коприна, подходяща за царски двор, в тъмозелените краски, подходящи за една вдовица.

– Това не става за езда.

– Разбира се, че не става, скъпа Иста – каза лейди ди Хюелтар. – Ще я облечеш за закуската.

– Ще изпия чаша чай и ще хапна нещо на крак и тръгвам веднага.

– О, не – с поучителен тон възрази лейди ди Хюелтар. – В момента приготвят храната. Всички с нетърпение очакваме да отпразнуваме завръщането ви сред нас и всичко трябва да бъде както си му е редът.

Пищната закуска щеше да отнеме два часа, прецени Иста, може би три.

– Една уста по-малко няма да ви липсва. Всички вие и без това трябва да хапнете, преди да вдигнат лагера, така че храната няма да се похаби.

– Хайде, лейди Иста, проявете малко разум.

Иста сниши глас:

– Тръгвам. Ако не ми донесеш дрехите, които поисках, ще пратя Лис да обиколи лагера и да ми измоли нещо подходящо. А ако не се намери нищо, ще яздя по нощница. Или гола, ако трябва.

– Ще си поделим моите дрехи, царина – веднага предложи услугите си Лис, явно смутена от последните ѝ думи.

– Знаем, че би го направила, Лис. – Иста я потупа по рамото.

Лейди ди Хюелтар се стегна за нападение, а може би за отбрана.

– Лейди Иста, не се дръжте като някоя дивачка! – Гласът ѝ се сниши до шепот: – Не бихте искали хората да си помислят, че са се върнали старите ви проблеми, нали?

Иста се изкуши, само за миг, да изпробва с каква точно магьосническа сила я е надарило Копелето. Само че мишената беше твърде дребна и нищожна, по свой си начин достойна за съжаление. Раболепна по природа, през последните две десетилетия лейди ди Хюелтар се бе подвизавала в обществото по най-удобен за нея начин като компаньонка на старата провинкара, въобразявайки си, че е незаменима, и възползвайки се максимално от положението, дадено ѝ от височайшата ѝ покровителка. Ясно беше, че ѝ се иска това приятно съществуване да продължи – и би продължило, стига Иста да заемеше мястото на майка си и стила ѝ на живот. Точно като преди, наистина.

Иста се обърна към слугинята:

– Ти, момиче – донеси ми нещо подходящо за езда. Бяло по възможност или някакъв друг цвят, само да не е зелено.

Момичето зяпна паникьосано. Гледаше ту Иста, ту лейди ди Хюелтар и не можеше да реши чии заповеди да изпълни. Иста присви очи.

– Защо въобще трябва да ходите в Порифорс? – попита лейди ди Хюелтар. Набръчканото ѝ лице се бе изопнало от объркване, тя бе на крачка от сълзите. – Войската на брат ви ще ни ескортира, можем да тръгнем за Валенда още сега!

Трябваше да е по-внимателна към лейди ди Хюелтар, реши Иста, защото в интерес на истината годините ѝ на служба ѝ бяха заслужили известно снизхождение. Но точно сега искаше да яхне коня и да препусне към Порифорс. Отпусна стегнатите си челюсти и каза спокойно:

– Погребения, скъпа ми лейди ди Хюелтар. Днес ще погребват мъртвите в Порифорс. Мой дълг е да присъствам. Ще ви помоля да ми вземете подходящо за такъв повод облекло, когато ни последвате.

– О, погребения – повтори лейди ди Хюелтар с тон на дълбоко облекчение при мисълта за нещо, което най-после можеше да проумее. – Погребенията, о, разбира се. – Беше придружавала старата провинкара на множество подобни церемонии. Само бе изглеждало, че това е основното им забавление през последните години, сухо си помисли Иста, макар че би ѝ било трудно да назове нещо друго в този смисъл. Все пак лейди ди Хюелтар разбираше от погребения.

„Тези ще са различни“. Нямаше значение. За момента старата дама поне явно се чувстваше добре в познатата си роля. Лицето ѝ грейна моментално.

Дори отстъпи дотам, че отиде лично да намери подходяща за езда рокля, Лис пък излезе да оседлае Демон, а Иста се зае да изпие чая си и да излапа порязаницата хляб. Бледокафеникавият цвят на костюма ѝ дори си отиваше с кестенявия гръб на жребеца, помисли си Иста, докато се наместваше на седлото. Ездата поне щеше да раздвижи схванатото ѝ тяло. Мъчеше я слабо главоболие, но тя знаеше причината му, знаеше и лека за него, който я чакаше в Порифорс. Ферда даде знак на хората си и Лис подкара коня си до неговия. Пришпориха животните напред в свежия утринен въздух.

Щафета от войниците на ди Оби изнасяше отломки през портите на Порифорс. Иста ги погледна одобрително. Строителните работи щяха да отнемат повече време, но с толкова много помощници разчистването поне щеше да приключи бързо.

Дворът при портата вече беше пометен. Повехналите цветя в няколкото оцелели саксии на стената даже повдигаха отново главици и на Иста ѝ стана приятно, че сред цялата бъркотия някой се бе сетил да ги полее. Двете дръвчета, кайсиевото и бадемовото, макар и почти оголени, вече не ронеха листа. Надяваше се да се съвземат.

„Можем да направим и нещо друго освен да се надяваме“, осъзната и насочи мислите си към тях: „Живейте. С благословията на Копелето, заповядвам ви“. Дори това да вля някакви специални сили на дръвчетата, не си пролича веднага. Надяваше се, че крайният резултат няма да излиза от рамките на нормалното.

Сърцето ѝ се разтупка, като видя лорд Илвин да идва през арката. Беше изкъпан, косата му бе сплетена, бе облечен в чиста и изгладена униформа на порифорски офицер. Дори изглеждаше възможно да си е откраднал някой и друг час сън. По-ниският и по-набит лорд ди Баошия ситнеше до него, задъхан от усилието да не изостава. От другата страна на брат ѝ крачеше просветен ди Кабон и ѝ махаше настойчиво. За нейно облекчение, току зад тях се влачеше уморено и Горам.

Той хвана предпазливо главата на коня ѝ и го изгледа, учуден от нетипичното за животното покорство. Иста се плъзна от седлото право във вдигнатите ръце на Илвин, като тайничко му върна прегръдката, преди да стъпи на земята.

– Моите поздравления, Иста – каза лорд ди Баошия. – Ти, хм, добре ли си вече? – Изражението му беше леко замаяно, като на всеки командир, обиколил вътрешността на Порифорс тази сутрин. Този път

усмивката му не беше разсеяна като обикновено, Иста дори си помисли, че е привлякла цялото му внимание. Странно чувство.

– Благодаря, братко, добре съм. Малко съм уморена, но не колкото повечето тук. – Погледна към ди Кабон. – Как са болните?

– От вчера по обяд никой не е умрял, слава на боговете. – Той направи свещения знак с искрена благодарност. – Неколцина дори са вече на крак, макар че останалите ще се възстановяват още известно време, като след други, по-естествени болести. Повечето преместихме в града, на грижите на храма и на роднините им.

– Добри новини.

– Фойкс и лорд Илвин ни разказаха за великите дела и чудеса, които сте извършили вчера в джоконския лагер с помощта на Копелето. Вярно ли е, че сте била умряла?

– Ами... не съм съвсем сигурна.

– Аз съм – измърмори Илвин. Ръката му незнайно как бе пропуснала да пусне нейната. Сега и двете ръце се стегнаха.

– Истина е, че имах изключително странно видение, за което обещавам да ти разкаже в някой по-спокоен момент, просветени. – Е, поне части от него.

– Колкото и да бях уплашен, иска ми се и аз да бях там, за да видя с очите си, царина! Бих го считал за благословия, невидяна от никой друг в нашия орден.

– Така ли? Ами почакай малко тогава. Имам още една задача, която не търпи отлагане. Лис, отведи коня ми, моля те. Горам, ела тук.

Озадачен и притеснен, Горам се подчини, приближи се с тежка стъпка и ѝ кимна уплашено.

– Царина. – Закърши нервно ръце и погледна умолително господаря си. Илвин примижа загрижено и изгледа настойчиво Иста.

Иста огледа за последно празнините в душата на Горам, после положи длани на челото му и изля внезапен поток бял огън от духовните си ръце в тъмните празни резервоари. Огънят се завихри бясно в новото си хранилище, после лека-полека утихна, сякаш се стремеше към естественото си ниво. Иста си отдъхна облекчено, когато неприятната тежест в главата ѝ изчезна.

Горам тупна с кръстосани крака на калдъръма и зяпна. Скри лице в ръцете си. След миг раменете му се разтресоха.

– О – промълви той и захлипа – от шока, предположи Иста, и под натиска на други, по-сложни емоции. Сънищата ѝ от последната нощ ѝ бяха дали някаква представа за това.

– Лорд Илвин, братко, позволете да ви представя капитан Горам ди Хиксар, навремето от кавалерията на царин Орико под командването на лорд Дондо ди Жиронал. По-наскоро на служба, макар и не по свое желание, при Сордсо от Джокона, като мечемайстор и конник. В известен смисъл.

Горам вдигна очи, като продължаваше да хлипа с изумено лице. Изумено, но не отпуснато – лицето му сякаш се стягаше едновременно с ума, който намираще прекъснатите си нишки.

– Върнала си спомените му и си му изцерила ума? Иста, ама това е страхотно! – извика Илвин. – Сега най-последно ще може да намери семейството си, дома си!

– Това тепърва ще видим – промърмори Иста. – Душата му сега е негова обаче, и пълна.

Стоманеносивите очи на Горам срещнаха нейните и не се отклониха дори за миг. Бяха изпълнени с удивление и с миш-маш от други чувства – стори й се, че долавя и тревога. Кимна му сериозно в знак, че го е разбрала.

– Просветени – продължи тя, – поиска да видиш с очите си и ти бе дадено. Моля те, помогни на капитан ди Хикстар да си иде в стаята. Трябва да си почине на спокойствие, защото му трябва време да сложи в ред спомените си, които сега са в безпорядък. Известно духовно утешение от твоя страна... може би ще му е от полза, когато се почувства готов.

– Наистина, царина – каза ди Кабон и направи свещения знак с грейнало лице. – За мен е чест. – Обърна се да помогне на Горам... на ди Хиксар... и го поведе към арката. Илвин ги проследи с поглед, после се обърна към Иста и я изгледа замислено.

Ди Баошия попита с изтънял глас:

– Иста, какво стана току-що?

– Княгиня Джоен, чрез демона си, крадеше полезни умения от други хора за своите магьосници. От военнопленници също, както и от други. Княз Сордсо беше най-сложното й творение, целият изтъкан от подобни фрагменти. Когато демонът на Сордсо мина през мен вчера, богът ми даде да разпозная и задържа отломката от капитан ди Хиксар, която бе вплетена заедно с другите нишки, и да му я върна сега. Това е част от задачата, поставена ми от Копелето – да издирвам демони в света на живите, да ги изтръгвам от гостоприемниците им и да ги препращам към Неговия ад.

– Тази задача... вече е изпълнена, нали? – с надежда попита той. А

може би и с тревога. Плъзна поглед по опожарените стени на Порифорс. – Вчера?

– Не, мисля, че това е само началото. През последните три години Джоен е успяла да освободи много стихийни създания. Те са се пръснали из всичките Пет княжества и кралствата, макар че най-голямата им концентрация би трябвало още да е в Джокона. Жената, която е имала моето призвание преди, е била убита в Раума. Това не е лесно, не е лесно... умение. Ако правилно съм разбрала бога, а Той много си пада по гатанки и недомлъвки, целта му е да намери последовател, който да е по-добре защитен, за да поеме работата в един период, който обещава да е, хм, доста труден от теологична гледна точка.

Очите на Илвин засвяткаха, докато я слушаше, и той промърмори:

– Това обяснява много неща.

– Каза ми, че не искал да обучава друг вратар – добави Иста – и че от известно време си падал по една царина. Това бяха точните му думи. – Направи кратка пауза, която да подчертае последното. – Призована съм. И се отзовавам. – „А ти можеш или да ми помогнеш, братко, или да се отстришиш от пътя ми“. – Най-вероятно ще събера нещо като пътуващ двор, малък и лесно приспособим към всякакви условия – дългът, вменен ми от бога, вероятно и занаят ще ме среща с трудности от различно естество. Моят чиновник – веднага щом назнача такъв – и твоят трябва в най-скоро време да уточнят пренасочването на вдовишкия ми доход, защото задачите ми едва ли ще ме върнат във Валенда.

Ди Баошия мълча известно време, после се окашля и рече предпазливо:

– Хората ми вдигат лагер при потока източно от замъка. Там ли ще се настаниш, Иста, или предпочиташ да се върнеш в стаите си тук?

Иста вдигна поглед към Илвин.

– Това ще го реши господарката на Порифорс. Но засега крепостта си има много други грижи и не искам да натоварвам прислугата и с моето присъствие. Засега ще остана в твой лагер.

Илвин ѝ кимна отсечено в знак, че оценява тактичността ѝ и че разбира онова, което бе останало неизречено – че ще изчака да минат погребенията.

Брат ѝ ѝ предложи да я придружи до шатрите си, понеже и без това отивал натам, и Илвин ѝ се поклонил официално за довиждане.

– Задълженията ми днес са безкрайни – промърмори той, – но по-късно трябва да поговорим за подходящ ескорт, който да придружава този твой пътуващ двор.

- Наистина – отвърна тя. – Както и за други подробности.
- И намерения.
- Това също.

Пежар и другите двама войници от ордена на Дъщерята бяха погребани извън стените на Порифорс същия следобед. Иста и всичките ѝ хора присъстваха на погребенията. Просветен ди Кабон бе дошъл малко преди това при Иста, силно притеснен, защото макар заупокойната служба да му беше по силите – а според нея никой друг не би се справил по-добре, – не разполагаше с нито едно свещено животно, което да даде знак, че съответният бог е приел душата на покойника. Животните на тукашния храм били претоварени и според местните свещени били силно изнервени от множеството погребения, в които трябвало да участват в днешния ден.

– Просветени – нежно го сгълча тя. – Не ни трябва животни. Нали аз съм тук.

– А – промълви той и се дръпна назад. – О. Понеже пак сте светица... разбира се.

Сега тя коленичи поред под силните слънчеви лъчи край всяко увито в лен тяло; слагаше длан на челата и се молеше за знак. При ритуалите в големите храмове като този в Кардегос всеки орден предоставяше свещено животно с подходяща за съответния бог или богиня окраска и пол, заедно с дякон, който го води. Животното биваше довеждано при погребалния подиум и по поведението му свещените тълкуваха на опечалените кой от боговете е приел душата на техния близък и към кого следва да се обърнат в молитвите си – както и, не случайно, на чий олтар да положат материалната си благодарност. Ритуалът носеше утеха на живите, издръжка на храма и от време на време по някоя изненада.

Често се бе чудила какво ли изпитват обучените за тези ритуали животни. Сега въздъхна облекчено, защото никакви божествени халюцинации не я връхлетяха – просто мълчалива увереност, и толкова. Пежар и единият от другарите му бяха приети от Дъщерята на пролетта. На която бяха служили вярно, веднага усети Иста, и го каза на глас. При третия обаче нещата бяха различни.

– Интересно – каза тя на Ферда и Фойкс. – Лаонин го пое Бащата на зимата. Чудя се дали заради смелостта му при набега на Арис... или има дете някъде? Той не беше женен, нали?

– Ами, не – каза Ферда. Погледна към белите одежди на ди Кабон и

прегълтна каквото там смущение бе почувствал от името на мъртвия си другар.

Иста се изправи и отстъпи настрана от гробовете.

– В такъв случай имаш задачата да разбереш и да се погрижиш за детето, ако е живо. Аз също ще пиша на свещен генерал ди Ярин. То ще получи издръжка от мен, докато е малко, и ще може да постъпи на работа в двора ми, когато порасне, стига да иска.

– Да, царина – каза Ферда. И скришно изтри очи с опакото на ръката си.

Иста кимна доволно. Като съвестен офицер, той щеше да изпълни задачата, в това тя не се съмняваше.

Сенчестата горичка, където погребваха тукашните покойници, гледаше към реката. Все още копаеха нови гробове, имаше и много опечалени, приятели и роднини на загиналите, които вече се разотиваха. Какви слухове циркулираха за нея из Порифорс Иста не би могла да знае, но не след дълго ди Кабон бе нападат от скромни молители, които искаха високопоставената светица да измоли снизхождение за техните мъртви.

В резултат Иста прекара целия ден, чак до мръкване, в обиколки от гроб на гроб, придружена от ди Кабон и Лис, заета да тълкува съдбите на откъснатите души. Бяха твърде много, но все пак не толкова, колкото разрушението, което магьосниците на Джоен биха оставили след себе си в цял Шалион, ако не ги бе спряла саможертвата на Порифорс. Иста не отказа на никого, обърнал се с молба за помощ към нея, така както хората тук не бяха ѝ обърнали гръб. Всеки опечален искаше да ѝ разкаже по нещо за своя покойник, като единственото им желание, както скоро откри тя, бе да ги изслуша. Да им обърне внимание. „Царина, вижте този човек. Нека той има истинско лице и за вас, защото в света на материята той живее вече единствено в спомените ни“. Тя ги слуша, докато ушите и сърцето не я заболяха.

Нощта бе паднала, когато се върна в лагера на брат си и се строполи като труп на койката. Мракът се сгъстяваше, а тя си повтаряше наум имената, лицата и фрагментите от десетки житейски истории. Как успяваха боговете да знаят всички тези неща? „Защото те ни помнят целите“.

Най-накрая, крайно изтощена, тя се обърна на другата страна и заспа.

28.

Погребението на Арис се състоя на следващата сутрин в малкия градски храм, сякаш обикновен пограничен лорд бе загинал в обикновена битка. Провинкарът на Карибастос бе пристигнал с войската си твърде късно, за да се включи в сражението, но навреме да понесе запечатания ковчег, заедно с ди Оби, ди Баошия, Илвин, Фойкс и един от старшите офицери на Арис. По-високопоставен ескорт едва ли можеше да се желае.

Тукашното свещено животно на Башатата на зимата беше прекрасна стара посивяла хрътка за лов на елени – козината ѝ бе сресана до блясък за случая. Тя веднага седна до погребалния подуим, когато дяконът я заведе там, и повече не мръдна от поста си. Обикновено сладкодумният Илвин беше блед като платно и думите трудно излизаха от стегнатото му гърло. Успя само да каже с пресеклив глас: „Той беше човек с голяма душа“, после отстъпи назад и застана до Иста. За всички беше ясно, че е безсмислено да очакват реч от него – още едно изречение и щеше да се пречупи. Ди Оби и ди Карибастос го съжалиха и пристъпиха напред всеки по реда си, казаха необходимите мили думи и изредиха обществения постижения на покойния си роднина и васал.

Лейди Катилара също бе бледа и притихнала. Не каза почти нищо на Илвин, както и той на нея, само крайно необходимите реплики от практическо естество. Дватама никога нямаше да станат приятели, но Иста си помисли, че кръвта, която бяха пролели заедно на кулата, им бе донесла достатъчно взаимно уважение, на което да стъпят. Катилара, със сковано лице, дори успя да кимне учтиво на Иста. И за тримата утринният ритуал беше повторно сбогуване, по-скоро светски товар, който трябва да се издържи, отколкото миг на раздяла с обичания човек.

След погребението и ритуалната почерпка военните завлякоха Илвин на съвет. Лейди Катилара уж започна да събира багажа си, после остави дамите ѝ да довършат и препусна, ескортирана от един от братята си, към Оби. Нямаше да стигне там преди мръкнало, но Иста добре помнеше собствения си ужас от Зангре след смъртта на Иас и добре разбираше желанието на Катилара да се махне оттук, преди да ѝ се е наложило да прекара още една нощ в празното си легло. Катилара отнасяше със себе си голяма мъка по пътя на изток, но не и осакатяващ товар от омраза, гняв или вина, помисли си Иста. Какво в крайна сметка щеше да

заеме тази празнина, Иста не знаеше – но знаеше, че няма да е изродено.

Рано следобед на следващия ден лорд Илвин дойде при Иста в лагера на ди Баошия. Изкатериха се по пътеката над извора, отчасти заради гледката, която обхващаше замъка и долината под него, отчасти за да се отърват от Истините придружителки, които в по-голямата си част, всъщност всички освен Лис, не притежаваха необходимата за изкачването атлетичност. Илвин просна галантно плаща си върху една скала и покани Иста да седне. Лис се отдалечи на известно разстояние и заоглежда с копнеж един прималиво разклонен дъб, по който не можеше да се изкатери заради роκлята си.

Иста кимна към колана на Илвин, където сега висяха ключовете на Арис и Катилара.

– Виждам, че провинкар ди Карибастос е потвърдил правото ти да командваш Порифорс.

– Поне засега – каза Илвин.

– Засега?

Той плъзна замислен поглед по хребета към стените на крепостта, кацнали върху скалите.

– Странно е. Роден съм в Порифорс, живял съм тук почти през целия си живот, а никога не съм го притежавал, нито съм мислил дори, че може да бъде мой. Сега принадлежи на племенницата ми Ливиана – деветгодишно дете, което живее в другия край на провинцията. А в същото време той е единственият ми дом. Притежавам половин дузина малки имена в Карибастос, наследени по майчина линия – но те са просто собственост, която почти не посещавам. А Порифорс по необходимост трябва да бъде защитаван.

– От теб... по необходимост?

Той сви рамене.

– Той е ключовата крепост по тази граница.

– Аз пък мисля, че тази граница може да се премести.

Той се ухили широко, макар и само за миг.

– Така е. Нещата се задвижват, поне ако съдя по казаното на военните ни съвети. Аз ги задвижвам. Не ми трябва дарбите на Арис, за да преценя, че моментът е назрял и че шансът, който ни се открива, не е за изпускане.

– Дано и други да мислят така. Предполагам, че до седмица марш ди Палиар и канцлер ди Казарил ще се появят в Порифорс. Ако писмата

на брат ми, на ди Карибастос и на Фойкс – „и моите“ – не ги доведат, значи не са хората, за които съм ги мислила.

– Дали ще разберат, как мислиш? Тук и сега е моментът да обърнем стратегията на Джоен срещу Джокона – да нахлуем в княжеството, докато там още цари хаос, да ударим Виспинг откъм фланга – и кампанията да приключи, преди още да е започнала.

– Не е необходимо да имаш вътрешно зрение, за да предвидиш резултата – каза Иста. – Ако се получи, ди Палиар със сигурност ще бъде обсипан с похвали за великата си стратегия.

Илвин се усмихна мрачно.

– Бедната Джоен, губи дори и в това. Трябваше да се провъзгласи за генерал.

– Всичко би било по-добро от объркания кукловод, в който се беше превърнала – съгласи се Иста. – Какво ще стане със Сордсо? Мисля, че не е чак толкова луд, нищо че подсмърчаше и се хвърли да целува крайчеца на полата ми, когато минах покрай него в предния двор вчера. Сега душата му си е негова, макар че ще мине доста време, преди да се справи с разбитите си нерви.

– Да, трудно е да се прецени дали ще ни е по-полезен като заложник, или като лош водач на враговете ни, ако го пуснем да си ходи.

– Спомена нещо за религиозно призвание и че искал да премине към квинтарианската вяра. Нямам представа колко дълго ще му държи обаче.

Илвин изсумтя.

– Може пък поезията му да стане още по-добра.

– Няма да се учудя. – Бойниците на замъка изпъкваха голи и бледи на ярката светлина и скриваха поразииите вътре. Иста чуваше ударите на чуковете на работниците, заети с поправките. – Докато дойде време бъдещият съпруг на Ливиана да поеме командването му, Порифорс ще се е превърнал в спокойно провинциално градче, също като Валенда. Това място си спечели мира, така мисля аз. – Погледна Илвин, който й се усмихваше. – Мисля си за две неща в момента.

– Само за две?

– За две хиляди, но тези имат приоритет. Едното е, че новият ми пътуващ двор ще има нужда от царски сенешал – компетентен и опитен офицер, който по възможност да познава добре района, така че да определя пътя ми и да ме пази.

Веждите му се вдигнаха окуражително.

– Другото е, че марш ди Палиар ще има нужда от опитен съгледвач,

офицер, който познава Джокона и джоконците по-добре от всеки друг, който владее говоримо и писмено както обикновения, така и дворцовия рокнарийски, и има сандъци, пълни с карти, диаграми и поземлени планове, за да го съветва относно този район. Страхувам се обаче, че тези две длъжности взаимно се изключват.

Той притисна замислено пръст до устните си.

– Бих могъл да спомена, че на няколко военни мозъка тук независимо един от друг е хрумнало, че всяка армия, решила понастоящем да поеме на север, би била много, ама много доволна да има подръка лек срещу магъосници. В случай, че тази кампания налети на още вражески такива. Ресурсите, заделени за опазването на въпросната магъосница-светица, не биха се свидили никому. Така че сенешалът на светицата и съгледвачът на марша може в крайна сметка да не се окажат толкова взаимно изключващи се длъжности.

Иста вдигна вежди.

– Хм? Може би... стига да е ясно, че светицата служи не на Шалион, дори не на храма, а на бога и трябва да иде там, където Той ѝ сочи. Близо до маршалските шатри за известно време, но не в тях. Е, ди Казарил това лесно ще го разбере, а ако някой е способен да го втълпи в твърдата глава на ди Палиар, то това е той.

Илвин погледна замислено към пътя, който пресичаше долината.

– Седмица, казваш, докато пристигнат?

– Десет дни най-много.

– Хм. – Дългите му пръсти се заиграха с ключовете на колана му. – Междувременно... аз всъщност дойдох да те покана да се настаниш отново в замък Порифорс, вече постегнахме малко дворовете. Ако искаш. Времето ще се влоши, ако се съди по вятъра – утре може и да завали дъжд.

– Не в стаите на Умерю, надявам се.

– Не, в тях настанихме княз Сордсо и пазачите му.

– Нито в Катиларините.

– Ди Карибастос и свитата му заеха цялата галерия. – Той се окашля. – Мислех си за предишните ти стаи. Срещу моята. Макар че... май няма да има достатъчно място за всичките ти дами.

Иста успя да не се ухили – или поне не твърде доволно.

– Благодаря ти, лорд Илвин. С радост приемам поканата ти.

Тъмните му очи заискриха. Техниката му по целуване на ръце определено се подобряваше с практиката, реши Иста.

Иста прати напред гардероба, донесен ѝ от Валенда – дори без мухлясалия набор от вдовишко зелено, който остави в шатрите на брат си, повече нямаше по принуда да носи взети назаем дрехи. Малко по-късно ди Баошия я изпрати от лагера си. Фойкс също дойде, като с лекота се превърна от войник в царедворец.

При ди Баошия това не мина толкова гладко, но като цяло той съумяваше да се съобразява с новата Иста сравнително добре, смяташе тя. Избягваше да обсъжда притеснителната част относно поглъщането на демони, рядко споменаваше бога, но пък живо се интересуваше от материалната страна на новото ѝ призвание.

– Трябва да определим числеността на личния ти ескорт – отбеляза той, докато влизаха през портите на Порифорс. – Твърде много войници биха изпразнили кесията ти, но и от сигурността ти не бива да се правят икономии.

– Съвсем вярно. Предполагам, че нуждите ми ще варират според мястото. Включи и този въпрос към списъка, който ще обсъдиш с моя сенешал – той най-добре знае каква охрана изисква този район.

– Сенешалът ти ще поеме ли и поста на твой конемайстор, като какъвто е служил при покойния си брат? Или да ти препоръчам аз някого?

– Задълженията на сер ди Арбанос ще са големи и без това. Имам друг човек наум, макар да не съм сигурна дали ще приеме. Ако не, ще си спомня за предложението ти.

– Какво, да нямаш предвид ди Гура, този тук? – попита ди Баошия. Фойкс кимна любезно. – Или брат му?

– Ферда ще участва в предстоящата кампания под командването на братовчед си, маршал ди Палиар, и скоро ще трябва да ни напусне, за да се присъедини към войските му. Дори като мой офицер, Фойкс често ще трябва да пътува и по дела на храма, а задълженията на един конемайстор са ежедневни. Не знам още каква титла да предложи на Фойкс. Царски магьосник? Майстор на демони?

– Бих предпочел да запазя сегашната си титла, царина, офицер-посветен – вметна бързо Фойкс с известна тревога в гласа, после присви подозрително очи при вида на престорено нацупените ѝ устни.

– Първо ще ти измисля служба, а за титлата ще говорим след това – каза тя. – Ще ти трябва нещо, с което да се фукаш, когато посещаваме други дворове, за да поддържаш имиджа, който се очаква от приближените ми.

Широка усмивка разтегли за миг устните му.

– Както наредите, царина.

Свърнаха към каменния двор и изкачиха стълбите към галерията. Иста овладя побилите я тръпки, когато мина по стълбите, където преди време се беше изправила лице в лице с един бог. Откъм отворената врата на двойната ѝ стая долетя един познат, но неочакван глас:

– Не те иска – едно говореше лейди ди Хюелтар. – Не ѝ трябваш. Сега аз съм тук и мога да ти гарантирам, че съм много по-добре запозната с всичките ѝ изисквания от теб. Така че се омитай обратно в конюшните или откъдето там си дошла. Вън, вън!

– Госпожо, нещо грешите – объркано рече Лис.

Веждите на Фойкс литнаха нагоре, после се свъсиха страховито. Иста му даде знак да запази търпение и се вмъкна покрай него в предната стая; мъжете влязоха след нея.

– За какво спорите? – попита тя.

По бузите на лейди ди Хюелтар горяха червени петна. Тя се поколеба, после си пое дълбоко дъх.

– Тъкмо обяснявах на това невъзпитано момиче, че сега, когато ти вече приключи с това прибързано поклонение, Иста, пак ще ти трябват грижите на опитна компаньонка. А не на някаква си конярка.

– Тъкмо напротив. Лис определено ми е нужна.

– Тя не е подходяща за камериерка на една царина. Та тя дори дама не е!

Лис се почеса по главата.

– Е, това си е вярно. Не ме бива много и като камериерка. По ме бива да яздя бързо.

Иста се усмихна.

– Вярно, така е. – Усмивката ѝ се стегна, докато размишляваше върху свадата, която беше прекъснала. Лейди ди Хюелтар наистина ли си мислеше, че може да изгони Лис, като я остави с впечателнието, че действа от името и с благословията на Иста?

Лейди ди Хюелтар запрестъпва неспокойно под студения ѝ поглед.

– Сега, когато сте по-спокойна, лейди Иста, вече е крайно време да помислим как да се върнем по живо по здраво във Валенда. Негова светлост брат ви ще ни даде по-подходящ ескорт за обратния път, сигурна съм.

– Няма да се връщам във Валенда. Ще тръгна с войската към Джокона, за да ловя демони за Копелето – каза Иста. – Безопасността няма нищо общо със задачите, поставени ми от бога. – Устните ѝ се извиха

нагоре, но това вече едва ли можеше да мине за усмивка. – Нима никой не ви е казал нищо, лейди ди Хюелтар?

– Казах ѝ – обади се Лис. – Няколко пъти. – Сниши глас към Иста: – Няма нищо. Имам една възрастна роднина, която също почна да се обърква така, когато остаря, бедничката.

– Не съм... – започна лейди ди Хюелтар пронизително, после млъкна. И подхвана отново: – Много е опасно. Умолявам те да размислиш, скъпа Иста. Милорд ди Баошия, сега вие сте глава на семейството и е ваш дълг да я призовете към повече здрав разум!

– Всъщност – отбеляза Иста – той е глава на семейството от десетилетие и половина.

Ди Баошия изсумтя и промърмори под нос:

– Да бе – навсякъде в Баошия освен във Валенда...

Иста взе ръката на лейди ди Хюелтар и решително я вмъкна под лакъта на брат си.

– Сигурно сте много уморена, скъпа, след дългата и бърза езда, при това съвсем без нужда. Брат ми ще се погрижи да поемете спокойно по обратния път утре, а може би още тази вечер.

– Аз вече си пренесох нещата тук...

Иста хвърли поглед към купчините багаж.

– Слугите ще ги изнесат. С теб ще поговорим по-късно, братко. – С още няколко не особено тактични намека Иста изведе и двамата през вратата. След като и последната ѝ надежда за съдействие от страна на ди Баошия се провали, лейди ди Хюелтар тръгна с него сред облак от взаимно раздразнение. Изглеждаше направо съсипана.

– Откъде се взе тази жена? – попита Фойкс, като клатеше невярващо глава.

– Наследих я.

– Моите съболезнования.

– Тя ще се оправи. Брат ми ще намери някое друго прашно ъгълче в семейството, където да я настани. Няма да ѝ хареса толкова, колкото във Валенда, но може пък да извлече някакво задоволство от парадирването с предишния си живот. Тя не е използвачка, между другото – по свой си, тесногръд начин, успява да бъде полезна. Жалко е обаче, че сама руши благодарността, която би трябвало да ѝ бъде награда.

Фойкс погледна към Лис, по чието лице още се четеше обида, и каза:

– Боя се, че моето чувство за благодарност към дамата е силно ограничено.

Лис тръсна плитката си.

– Няма значение.

– Наистина ли се опитваше да те убеди, че аз съм те освободила? – попита Иста.

– О, да. Много се ядоса, когато реших да се правя на глупачка, която не разбира намеците ѝ. – Устните на Лис кривнаха нагоре, после надолу. – Само дето е вярно. Аз наистина не съм дама.

Иста се усмихна.

– Очаквам да се срещнем с Изел и Бергон преди края на годината – във Виспинг, ако не и по-рано. И когато това стане, по моя молба и заради твоята храброст, ти, Лис, ще станеш дама по право – сера Аналис ди... как каза, че е името на онова село с многото овце?

Лис прошепна замаяно:

– Тенерет, царина.

– Сера Аналис ди Тенерет, придворна дама на вдовстващата царина Иста. Звучи много добре, какво ще кажеш, Фойкс?

Той се ухили.

– Аха... мисля, че и майка много ще го хареса. Е, Копелето ми е свидетел, че трябва да ѝ предложи нещо сега, като компенсация за, хм, за Копелето.

– А, наумил си си повишение, така ли? Е, не е невъзможно. Подозирам, че тази година ще предложи на младите офицери много възможности за напредък.

Фойкс преви коляно в дворцов поклон пред Лис.

– Мога ли да се надявам, милейди?

Лис го изгледа усмихната, тръгна към вътрешната стая да подреди нещата на Иста и подхвърли през рамо:

– Попитайте ме пак във Виспонг, посветени.

– Ще го направя.

Иста каза на ди Кабон да доведе Горам при нея в каменния двор. После седна на пейката в сянката на колонадата, където бяха разговаряли за пръв път, и се замисли за разликите.

Горам ди Хикстар още беше облечен като коняр, беше си все така нисък, кривокрак и с прошарена брада. Но вече не беше изгърбен и се движеше с типичната за мечоносец походка. И напрежение. Учтивият му поклон не би посрамил никой провинциален двор.

– Предполагам, че просветен ди Кабон ти е казал. Имам нужда от

конемайстор – започна Иста.

– Да, царина, каза ми. – Ди Хиксар се окашля притеснено и преглътна, вместо да се изплюе, както би направил Горам, помисли си тя.

– Би ли приел тази длъжност?

Той изкриви лице.

– Работата мога да я върша, да. Но, царина... не знам дали разбирате кой бях аз. Защо не бях откупен.

Тя сви рамене.

– Капитан в кавалерията, мечоносец, престъпник, бивш убиец – както на чужди, така и на свои – да продължавам ли? От онези хора, на чиито погребения всички въздъхват с облекчение.

Той примижа.

– Виждам, че няма нужда да ви се изповядвам.

– Не. Видях всичко.

Той отклони поглед.

– Всичките ми грехове опростени... това е много странно нещо, царина. Опрощението на нечии грехове обикновено се смята за божествено чудо. Но вашият бог ми върна обратно всичките ми грехове. Горам конярят... беше сто пъти по-добър човек от Горам ди Хиксар, и преди, и занаятчият. Бях като празна дъска, благословен – не заради мои заслуги – в продължение на три години да живея при двамата най-добри мъже в Карибастос. Не само най-добрите мечоносци – най-добрите хора, разбирате ли?

Тя кимна.

– Преди дори не бях подозирал, че може да се живее така. Нито исках да зная. Тогава бих се присмял на добродетелите им. Лорд Илвин си помисли, че съм преизпълнен с радост, когато паднах на колене пред вас в двора при портата. Не радост ме повали на земята. А срам.

– Знаем.

– Не искам да бъда... какъвто съм. Преди бях по-щастлив, царина. А всички смятат, че трябва от сутрин до вечер да мълвя благодарствени молитви.

Тя му върна една иронична усмивка.

– Аз не съм една от тях, можеш да бъдеш сигурен. Само че сега душата си е твоя и можеш да правиш с нея каквото поискаш. Всички ние и всеки един от нас е свое собствено дело. В края на живота връчваме душите си на нашите богове-покровители така, както един чирак представя на своя майстор предмета, който е изработил.

– Ако е така, то моят е зле изработен, царина.

– Ти още си незавършен. Покровителите ни са проникновени, но не е невъзможно да им угодиш, така мисля. Копелето ми каза, със собствената си уста...

Ди Кабон затаи дъх.

– ...че боговете не дирят безупречни души, а големи. Според мен именно в мрака се поражда това величие, така както цветята израстват от пръстта. Дори не съм сигурна, че величието би могло да разцъфне без мрака. И ти си докоснат от бог не по-малко от всички други тук – не се отчайвай от себе си, защото според мен боговете не са се отчаяли от теб.

Сивите му очи се забулиха от едва сдържани сълзи.

– Твърде стар съм да започвам всичко отначало.

– Имаш пред себе си повече години от Пежар, който беше два пъти по-млад от теб и когото завчера погребяхме край тези стени. Застани до гроба му и използвай дъха си на жив човек, за да се оплачеш от малкото оставащо ти време. Ако смееш.

Той се дръпна леко при стоманената нотка в гласа ѝ.

– Предлагам ти възможността да започнеш наново с една почтена професия. Не гарантирам как ще свърши. Опитите се провалят, но не толкова сигурно, колкото ако въобще не опиташ.

Той издиша продължително.

– Тогава... щом така стоят нещата, и с онова, което знаете за мен – което е повече, струва ми се, отколкото съм изповядвал на някого, бил той жив или мъртъв, – то аз съм вашият човек, ако ме вземете, царина.

– Благодаря ти, капитане – взимам те. Като мой конемайстор ще приемаш заповеди от сенешала ми. Мисля, че ще ти се стори приемлив командир.

Горам се поусмихна на последното и ѝ кимна за довиждане. Ди Кабон остана при нея, загледан след новия ѝ капитан, който излизаше от двора. Лицето му изглеждаше загрижено.

– Е, просветени? Какво мислиш сега за нещата, които видях?

Той въздъхна.

– Знаете ли, тази работа с божественото откровение не била толкова... хм... толкова приятна, колкото мислех, че ще бъде, когато тръгнахме от Валенда. Тайничко бях ужасно развълнуван, че именно аз съм избран да свърша божията работа.

– Опитях се да ти го кажа, когато бяхме в Касилхас.

– Да. Мисля, че сега го разбирам по-добре.

– Моят двор ще се нуждае и от свещен, между другото. Понеже ще бъде един вид посветена към ордена на Копелето, ти би ми паснал

много добре. Най-вероятно ще пътуваме през Петте княжества. Ако наистина си мечтаеш за мъченичество, каквито намеци открих в ранните ти проповеди пред мен, може би все още имаш шанс да осъществиш мечтите си.

Той се изчерви до ушите.

– Божове пет, ама и онези проповеди бяха толкова глупави. – Пое си дълбоко дъх. – Ще се радвам, ако ми се размине онази част с мъченичеството. Колкото до другото обаче – отговорът ми е „да“, царина, от цялото ми сърце. Макар и без сънища, които да ми посочат пътя. Е, най-вече без сънища, които да ми посочат пътя. Всъщност вече не съм толкова сигурен, че ги искам. – Поколеба се, после добави с копнеж, който никак не се връзваше с казаното дотук: – Казахте... наистина сте го видели лице в лице, насън? В истински сън?

– Да. – Иста се усмихна. – Единия път Той използва твоето лице, за да ми говори. Изглежда, Някой смята, че не си недостоен да носиш Неговите цветове, просветени, и на свой ред да носи за кратко подобие на твоята плът.

– О! – Ди Кабон примигна, докато обмисляше думите ѝ. – Така ли? Наистина? Мили боже! – Примигва още известно време. Когато си тръгна, устата му още зееше.

След вечеря, когато слънцето залезе и бели звезди се провиждаха в кобалтовото небе над каменния двор, лорд Илвин се качи по стълбите и почука на вратата на Иста. Лис го пусна във външната стая, като прилекна приятелски. С израз на дълбоко недоумение, той протегна ръцете си към Иста.

– Виж. Бяха на кайсиевото дръвче в двора при портата. Видях ги преди малко, на минаване оттам.

Лис надникна.

– Кайсии. Не е чудно да са там... нали? – Тя се поколеба. Плодовете бяха големи и с наситен цвят, тъмnozлатисти и порозовели тук-там. Иста се наведе да ги погледне и ноздрите ѝ се издуха от аромата им.

– Миришат страхотно.

– Да, но... не им е сезонът сега. Майка ми е посадила дръвчето, когато съм се родил, а бадемовото – когато се е родил Арис. Знаем кога зреят – цял живот съм ги гледал да цъфтят и узряват. Остават два-три месеца дотогава. Още има цветове, макар че половината листа са окапали. Тези двете се криеха между малкото останали листа – като нищо

можеше и да не ги видя.

– Как са на вкус?

– Побоях се да ги опитам.

Иста се усмихна.

– Може и да са извън сезона си, но едва ли вещаят беда. По-скоро са дар. Нищо им няма. – Отвори с крак вратата към вътрешната стая. – Влизай. Хайде да ги опитаме.

– Тъж – обади се Лис. – Мога да не ви се пречкам пред погледа, ако оставите вратата отворена, но не виждам как бих могла да си запуша ушите.

Иста кимна на Илвин към вътрешната стая.

– Би ли ни извинил за момент?

С лека усмивка на уста, той ѝ се поклони официално и мина през прага. Иста затвори вратата след него и се обърна към Лис.

– Май още не съм ти обяснила за другия набор от правила, с които трябва да се съобразява една дискретна придворна дама...

Сега го направи, ясно, кратко, но без да излиза от рамките на добрия тон. Очите на Лис заискриха като звездите навън, докато я слушаше внимателно. Иста посрещна с облекчение, но не и с изненада факта, че Лис нито се смути, нито се шокира. Не беше очаквала да се ентусиазира толкова обаче. А ето че се намери в стаята и вратата се хлопна решително зад гърба ѝ, още преди да е приключила с обясненията.

– Май ще ида да поседна на стълбите за малко, скъпа царина – чу се приглушеният глас на Лис. – Там е по-хладно. Май ще ми се прииска да поседя там доста дълго.

След миг Иста чу външната врата да се затваря.

Очите на Илвин се бяха присвили от мълчалив смях. Подаде ѝ едната кайсия. Тя я взе и ръката ѝ се отдръпна леко, когато пръстите им случайно се докоснаха.

– Е – каза той и вдигна своята кайсия към устните си. – Да бъдем смели тогава...

Тя също отхапа. На вкус кайсията беше толкова чудесна, колкото на вид и на мирис, и въпреки опитите на Иста да запази приличие, скоро сокът потече на вадички от устата ѝ. Тя вдигна ръка да го избърше.

– О, виж какво стана...

– Чакай – каза той и пристъпи към нея. – Дай да ти помогна.

Целувката се проточи, докато ухаещите му на кайсия пръсти си играеха приятно с косата ѝ. Когато спряха, за да си поемат дъх, тя отбеляза:

– Винаги съм се бояла, че само с божествена намеса ще си намеря любовник... Излиза, че съм била права в това отношение.

– Ох, погледни се, горчиво-сладка Иста. Светица, магьосница, вдовстваща царина на цял Шалион-Ибра, говориш си с богове, когато не ги ругаеш – един мъж трябва да е маниакално неустрашим дори да си помисли за теб по този груб начин... Което е добре. Защото ще намали броя на съперниците ми.

Нямаше начин да не се разкикоти. Чу се и се разсмя, щастлива и най-вече крайно изненадана. Той вкуси и смеха ѝ, сякаш бе някаква родена от чудо кайсия.

„А аз се страхувах, че няма да знам как да направя това“.

Сторил ѝ се бе висок и великолепен в черното изящество на туниката, панталоните и ботушите си, но изглеждаше дори по-добре без тях, помисли си Иста и го дръпна до себе си в леглото. Топлата нощ не се нуждаеше от одеяла и чаршафи. Остави две свещи да горят, така че да вижда по-добре даровете на боговете.

КРАЙ

© 2003 Лоис Макмастър Бюджолд
© 2004 Милена Илиева, превод от английски

Lois McMaster Bujold
Paladin of Souls, 2003

Сканиране и OCR: Мандор, 2004
Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1317>]